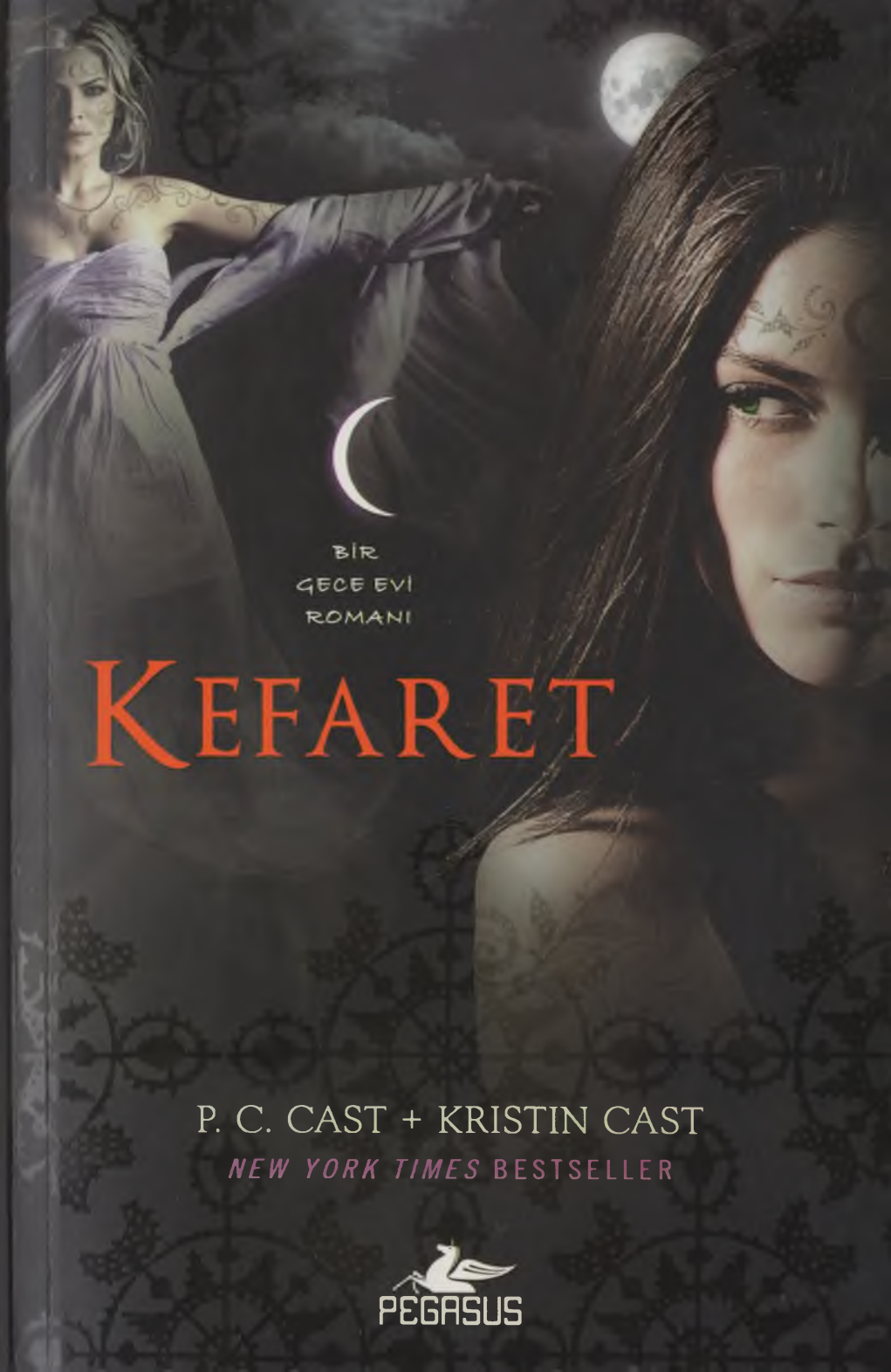

BİR
GECE EVİ
ROMANI
KEFARET
P. C. CAST + KRISTIN CAST
NEW YORK TIMES BESTSELLER
PEGASUS

ŞİMDİYE KADARKİ EN GÜÇLÜ KARANLIĞI YOK EDEBİLMEK İÇİN ÖDENMESİ GEREKEN BEDEL ÇOK BÜYÜK OLACAK...

Neferet sonunda ölümlülere gerçek yüzünü gösterir. Kendisini Karanlık Tanrıça ilan ederek kötülüğü tüm Tulsa'nın üstüne salar. Gece Evi vampirleri polisle birlik kurarak ellerindeki tüm kaynakları birleştirirler fakat hiçbir vampirin Neferet'i ortadan kaldıracak kadar güçlü olmadığını da bilmektedirler... Tabii o vampirin hem elementleri çağırma hem de eski sihre hükmetme becerisi olmadığı sürece. Böyle bir güçse sadece Zoey'nin elindedir. Fakat eski sihri kullandığında felaketlere yol açan Zoey bu sefer güce hükmetmeyi ve üstüne düşen görevi yerine getirmeyi başarabilecek midir?

Serinin heyecan dolu son romanında, Işık ile Karanlık'ın arasındaki efsanevi savaşta kimin kefaret ödeyeceği... ve kimin sonsuza dek yok olacağı ortaya çıkacak.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-446-7

KAPAK TASARIM: ELSIE LYONS
KAPAK GÖRSELLERİ: ZOEY: HERMAN ESTEVEZ; KADIN: CONRADO & ALEKSANDRUTTERSTOCK.COM; AĞAÇ: NEJRON PHOTO/SHUTTERSTOCK.COM; AY: SHUKAYLOVA ZINAIDA/SHUTTERSTOCK.COM

Pegasus Yayınları: 988
Gençlik: 171

Kefaret
P. C. Cast - Kristin Cast
Özgün Adı: Redeemed

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2014
ISBN: 978-605-343-446-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © P. C. Cast, Kristin Cast, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları St. Martins Press, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

KEFARET

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap yayıncımız, dostumuz, baba figürümüz ve şampiyonumuz Matthew Shear'a adanmıştır. Kristin ve ben St. Martin'in ailemiz olduğunu sık sık söyleriz. Matthew o ailenin kalbiydi. Onu özlüyoruz.

TEŞEKKÜRLER

Yayın temsilcimiz Meredith Bernstein'ı büyük sevgi, saygı ve şefkatle selamlıyoruz. Meredith olmasa Gece Evi de olmazdı. Bir "vampir cilalama okulunda" geçecek bir seri yazma fikrini bana verdiğin için sana teşekkür ederim. Dürüstlüğün ve meslekî zekân için teşekkürler. Ve dostluğun için. Seni seviyoruz!

St. Martin's Press rüya gibi bir yayınevidir. Oradaki ailemiz de muhteşem! İlk kitaptan itibaren ekibimizin desteği ve heyecanı bizimleydi. Gece Evi serisinin böyle büyük bir başarıya ulaşmasını sağlayan herkese teşekkürler: Jennifer Weis, Anne Marie Talberg, Jennifer Enderlin, Sally Richardson, Steven Cohen, Jeanne- Marie Hudson, Sylvan Creekmore, Stephanie Davis, Bridget Hartzler ve çok telaşlı üretim ekibi. Kitaplarımızın, kapaklarımızın ve posterlerimizin güzelliğini ve tasarımını da takdir ediyoruz. Teşekkürler SMP ekibi. Sizi çok seviyoruz!

Gece Evi hayranlarına teşekkürler! Dünyadaki en yaratıcı, en sadık ve en hevesli hayranlara sahibiz. Sizleri seviyor ve kıymetinizi biliyoruz.

P.C.'den: Beyin fırtınası ortağım Christine, bu seri boyunca sayısız kez beni ateşten kurtardığın için teşekkürler.

Gece Evi vampirlerinin biyolojik temelini yaratırken paha biçilmez bir destek sağlayan babam Dick Cast'e (Mighty Mouse'a) teşekkürler.

Kainattaki en iyi genç ses editörü olan harika ve yetenekli kızım Kristin, sana çok teşekkür ederim.

Ve sabırlı hayat arkadaşım, Dusty'ye teşekkürler. O nedenini biliyor.

BÖLÜM BİR

Zoey

Hiç bu kadar karanlık hissetmemiştim.

Darmadağın olup Öteki Âlem'de mahsur kaldığımda ve ruhum parçalanmaya başladığında bile. O zaman kırık dökük ve haraptım ve kendimi sonsuza dek kaybetme yolundaydım. İçimin karardığını hissediyordum ama beni en çok seven insanlar bana parlak ve güzel umut fenerleri oldular ve ben onların ışığında güç bulabildim. Ve zorlukla da olsa karanlıktan çıkabildim.

Bu kez hiç umudum yoktu. Bir ışık bulamıyordum. Kayıp ve darmadağın kalmayı hak ediyordum. Bu kez kurtarılmayı hak etmiyordum.

Dedektif Marx beni yeni tutuklanmış diğer suçlularla birlikte hapse tıkmak yerine karakola götürmüştü. Gece Evi'nden Birinci Cadde'deki büyük kahverengi taş binaya kadar, sonu gelmeyecek gibi görünen yolculuk sırasında benimle konuşmuş ve bir görüşme yaptığını, bazı bağlantılarından faydalandığını ve avukatım kefaletle serbest bırakılmam için suçlamamla ilgili ayarlamaları yapana kadar özel bir hücrede tutulacağımı anlatmıştı. Bakışları yol ile dikiz aynasındaki yansımam arasında gidip geliyordu. Gözlerine baktım. İfadesini anlamak için tek bir bakış yeterliydi.

Kefalet şansım olmadığını biliyordu.

"Avukata ihtiyacım yok," dedim. "Ve kefalet de istemiyorum."

"Zoey, düzgün düşünemiyorsun. Biraz zaman tanı. İnan bana, bir avukata ihtiyacın olacak. Ve kefaletle salınman, senin için en iyisi olur."

"Ama Tulsa için en iyisi olmaz. Hiç kimse bir canavarı serbest bırakmaz." Sesim duygusuz çıkmıştı ama için çığlık çığlığaydı.

"Sen bir canavar değilsin," dedi Marx.

"Öldürdüğüm iki adamı gördünüz mü?"

Bana aynadan bir kez daha baktı ve başıyla onayladı. Dudaklarını sıktığını ve bir şey söylememek için kendini tuttuğunu görebiliyordum. Nedense gözleri hâlâ sevecendi. Uzun süre bakamadım.

Pencereden dışarı bakarak, "O zaman ne olduğumu biliyorsunuz," dedim. "İster canavar deyin, ister katil, ister azgın bir çaylak vampir, hepsi aynı yere çıkar. Kilit altına alınmayı hak ediyorum. Bana olacakları hak ediyorum."

O zaman benimle konuşmaktan vazgeçti, ben de vazgeçmesine memnun oldum.

Karakolun park alanını siyah demir bir çit çevreliyordu ve Marx devasa bir kapının açılması için kimliğinin onaylanmasını bekleyeceği arka girişe yöneldi. Sonra durdu ve beni, ellerimde kelepçelerle arka kapıdan bölmelerle ayrılmış, büyük ve hareketli bir odaya soktu. İçeri girdiğimizde polisler konuşuyor, telefonlar çalıyordu. Gelenlerin Marx ve ben olduğumu gördükleri anda, sanki bir düğmeye basıldı. Konuşmayı kestiler ve merakla bakma faslı başladı.

Gözlerimi tam karşımdaki duvarda bir noktaya diktim ve içimde kopan çığlıkların dışarı kaçmasına engel olmaya odaklandım.

Odanın bir ucundan diğerine yürümek zorunda kaldık. Sonra *Law & Order: SVU*'da gördüğünüz, muhteşem Mariska Hargitay'in kötü adamları sorguladığı odalara benzeyen bir odaya alındım.

Yaptığım şeyin beni o kötü adamlardan biri yaptığını fark etmem, irkilmeme neden oldu.

Odanın ucunda küçük bir koridora açılan bir kapı vardı. Marx sola döndü. Kimlik kartını okutmak için duraksadı ve kocaman, çelik bir kapı açıldı. Kapının diğer tarafındaki koridor birkaç metre sonra bitiyordu. Sağ tarafımızda açık duran bir başka metal kapı vardı. Alt kısmı betondu ama yaklaşık omuz hizasında parmaklıklar başlıyordu. Kalın, siyah parmaklıklar. Dedektif Marx orada durdu. İçeri baktım. Oda bir mezardı. Bir anda nefesim kesildi, bakışlarım bu dehşet verici yerden Marx'ın tanıdık yüzüne çevrildi.

"Sahip olduğun güçle buradan kaçabileceğini tahmin ediyorum." Birinin bizi dinliyor olabileceğini düşünür gibi, alçak sesle konuşuyordu.

"Kâhin Taşı'nı Gece Evi'nde bıraktım. Bana o iki adamı öldürme gücü veren oydu."

"Yani onları tek başına öldürmedin mi?"

"Delirdim ve öfkemi üzerlerine savurdum. Kâhin Taşı bana sadece destek verdi. Benim suçumdu. Nokta." Sert ve kendimden emin konuşmaya çalışmıştım ama sesim yumuşak ve titrek çıkmıştı.

"Buradan kaçabilir misin, Zoey?"

"Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum ama denemeyeceğime söz veriyorum." Aldığım derin nefesi bir çırpıda vererek ona eksiksiz gerçeği söyledim. "Yaptığım şey yüzünden buraya aidim ve bana ne olursa olsun, hak ediyorum."

"Pekâlâ, ben de sana seni burada kimsenin rahatsız etmeyeceğine söz veriyorum. Güvende olacaksın," derken sesi sevecendi. "Bunu sağladım. Bu yüzden başına bir şey gelirse, nedeni bir linç çetesinin sana ulaşması olmayacak."

"Teşekkürler." Sesim titrese de konuşmayı başarmıştım.

Kelepçelerimi çıkardı.

"Şimdi hücreye girmelisin."

Ayaklarımı harekete geçmeye zorladım. İçeri girince döndüm ve tam Marx kapıyı kapamadan önce, "Hiç kimseyi görmek istemiyorum," dedim. "Özellikle Gece Evi'nden kimseyi."

"Emin misin?"

"Evet."

"Ne dediğinin farkındasın, değil mi?" dedi.

Başımla onayladım. "Vampirlerin arasında olmayan bir çaylağa ne olduğunu biliyorum."

"Yani kısaca kendi ölüm fermanını imzalıyorsun."

Bunu soru sorar gibi söylememişti ama ben yine de cevap verdim. "Yaptığım şey, eylemlerimin sorumluluğunu almak."

Tereddüt etti ve bana bir an söylemek istediği bir şey daha varmış gibi geldi ama Marx omuz silkip iç geçirmekle ve "Tamam o zaman," demekle yetindi. "Bol şans, Zoey. İşler bu noktaya geldiği için çok üzgünüm."

Kapı bir tabut mühürlenir gibi kapandı.

Pencere ya da kapıdaki parmaklıkların arasından koridora süzülen ışık dışında karanlıktı. Hücrenin dibinde bir yatak vardı: Duvara sıkıca tutturulmuş bir levhanın üstüne atılmış ince bir şilte. Yatağın biraz uzağında, paralel bir duvarın ortasından çıkan alüminyum bir tuvalet vardı. Kapağı yoktu. Zemin siyah betondu. Duvarlar is grisi. Yatağın üstündeki battaniye de. Kendimi uyanıkken görülen bir kâbusta hissederek yatağa doğru yürüdüm.

Altı adım. Hücrenin boyu bu kadardı. Altı adım.

Yan duvara gittim ve hücrenin eni boyunca yürüdüm. Beş adım. Hücrenin eni o kadardı. Beş adım.

Haklıydım. Tavana olan mesafe haricinde tabut büyüklüğünde bir mezara kapatılmıştım.

Yatağa oturdum, dizlerimi göğsüme çekip kollarımla sarıldım. Vücudum titriyor, titriyor, titriyordu.

Ölecektim.

Oklahoma'nın idam cezası olan bir eyalet olup olmadığını hatırlayamıyordum. Koç Fitz'in peş peşe film oynattığı tarih dersine dikkatimi verseydim bilirdim. Ama artık bir önemi yoktu. Gece Evi'nden ayrılmıştım. Yalnızdım. Yanımda vampirler yoktu.

Dedektif Marx bile bunun ne anlama geldiğini anlıyordu. Vücudumun Değişim'i reddetmeye başlaması an meselesiydi.

Kafamın içinde bir başa sarma düğmesine basmışım gibi, kapalı gözlerimin ardında, ölen çaylakların görüntüleri oynamaya başladı. Elliott, Stevie Rae, Stark, Erin...

Gözlerimi daha sıkı yumdum.

Kendime, *Çok çabuk olup bitiyor*, diye söz verdim. *Gerçekten çok çabuk.*

Sonra hafızamda bir başka ölüm sahnesi canlandı. Evsiz, iğrenç ama ben öfkeme yenik düşene kadar hayatta olan iki adam. Öfkemi üstlerine nasıl fırlattığımı hatırladım... Woodward Parkı'ndaki küçük mağaranın yanındaki taş duvara nasıl çarptıklarını. Sonra kırık ve dağılmış bir halde yerde yatışlarını.

Zihnim, *Ama kıpırdıyorlardı! Onları öldürdüğümü sanmıyordum! Niyetim öldürmek değildi. Sadece korkunç bir kaza oldu!* diye haykırdı.

"Hayır!" Bahane uydurmak ve sonuçlardan kaçmak isteyen bencil yanıma sertçe çıkıştım. "İnsanlar ölürken seğirirler. Öldüler çünkü onları ben öldürdüm. Yaptığım şeyi telafi edemez ama ölmeyi hak ediyorum."

Tenime batan gri battaniyenin altına kıvrılıp yüzümü duvara çevirdim. Kapıdaki bir aralıktan itilen yemek tepsisini görmezden geldim. Zaten aç da değildim ama o tepside her ne varsa kesinlikle ilgimi çekmiyordu.

Ve nedense kötü yemek kokusu, aldığım son enfes yemek kokusunu hatırlattı. Gece Evi'nde arkadaşlarımın arasında duyduğum psagetti kokusu.

Ama Aurox/Heath/Stark sorunum yüzünden aşırı stresliydim. Psagettinin kıymetini bilememiştim. Tıpkı arkadaşlarımın kıymetini de bilemediğim gibi. Ya da Stark'ın. Gerçekten bilememiştim.

Durup bu kadar müthiş iki erkek tarafından sevildiğim için ne kadar *şanslı* olduğumu düşünememiştim. Onun yerine sinirlenip bunalmıştım.

Afrodit'i düşündüm. Shaylin'e beni izlemesini söyleyişini hatırladım. Nasıl hışımla dışarı fırladığımı ve Shaylin'i Kâhin Taşı üzerinden odakladığım öfkemin gücüyle ittiğimi.

Hatırlayınca, utançtan yerin dibine geçtim.

Afrodit kesinlikle haklıydı. İzlenmeye ihtiyacım vardı. Afrodit beni ikna edemezdi ki. Lanet olsun, zaten denediği zaman da sağduyulu olmaya yakın olduğum söylenemezdi.

Öfkemi Afrodit'in üstüne savurmaya ne kadar yaklaştığımı hatırlayıp yüzümü buruşturdum.

"Tanrıçam. Bunu yapsaydım, dostumu öldürebilirdim." Ellerimi utanç içinde yüzüme örttüğüm için avuçlarımın içine doğru konuşmuştum.

Kâhin Taşı'nın ben bunu gerçekten istemeden güçlerimi katbekat artırmış olmasının bir önemi yoktu. Yeterince uyarı almıştım. Ben sinirlendikçe, taş gittikçe daha fazla ısınmıştı. Neden durup olanları enine boyuna düşünmemiştim? Neden birinden yardım istememiştim? Lenobia'ya erkek arkadaş sorunu için akıl danışmıştım. *Erkek arkadaş sorunu için! Aslında öfkemi kontrol altında tutmak konusunda akıl danışmam gerekirdi!*

Ama tünel görüşümün beni odakladığı şey dışında hiçbir konuda yardım istememiştim: *kendim.*

Kendinden başka hiçbir şeyi düşünemeyen kaltağın tekiydim.

Geldiğim yeri hak ediyordum. Bu sonucu da.

Koridordaki ışıklar söndü. Saatin kaç olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. İnsan –okul günlerinde erkenden yatması gereken normal bir genç– olduğum zamanların üstünden aylar değil, yıllar geçmiş gibiydi.

Superman'i çağırıp beni düne dönene kadar dünyanın çevresinde aksi yönde uçurmasını isteyebilmek için neler vermezdim. O zaman dostlarımla birlikte evde, Gece Evi'nde olurdum. Stark'ın kollarına koşar ve ona onu ne kadar sevdiğimi ve kıymetini nasıl bildiğimi söylerdim. Aurox/Heath meselesi için üzgün olduğumu

ve hepimizin bir yolunu bulacağımızı ama benim etrafımı saran sevginin kıymetini ne olursa olsun bileceğimi söylerdim. Sonra o lanet olası Kâhin Taşı'nı boynumdan çıkarıp Afrodit'i bulur ve benim Frodo'mmuş gibi taşı güvenli bir yere saklamasını rica ederdim.

Ancak dilekler için çok geçti. Zamanı geri sarmak sadece bir fanteziydi. Superman gerçek değildi.

Uyumadım. Geceydi ve gece artık benim gündüzüm olmuştu. Şu anda arkadaşlarımla okulda hayatımı yaşıyor, (benim için) normal bir "gün" geçiriyor olmam gerekirdi. Oysa ben, kendime sarılmış bir halde buradaydım. Daha akıllı davranmam gerekirdi. Daha güçlü olmam. Bencil bir velet olmamam gerekirdi.

Saatler sonra, kapıdaki aralığın yine açıldığını duydum ve arkama bakınca birinin el sürmediğim tepsiyi almış olduğunu gördüm. İyi. Belki koku da geçerdi.

İşemem gerekiyordu ama istemiyordum. Odanın ortasında duran ve duvardan çıkan o çıplak tuvaleti kullanmak istemiyordum. Duvarların tavanla birleştiği köşelere baktım. Kameralar.

Gardiyanların tutukluların işemesini izlemesi yasal mıydı?

Normal kurallar benim için bile geçerli miydi? Demek istediğim daha önce hiç bir insan mahkemesinde yargılanan ya da insanlara ait hapishaneye giden bir çaylak ya da vampir duymamıştım.

Bunun için endişelenmeme gerek yok. Daha mahkemeye bile çıkmadan, kendi kanımda boğularak öleceğim.

İşin tuhaf yanı, bu düşünce bana iyi geliyordu ve koridor yeniden aydınlanırken, huzursuz ve rüyasız bir uykuya daldım.

Kapıdaki yarık gürültüyle açılıp yeni bir alüminyum tepsi içeri itildiğinde sanki sadece on saniye geçmişti. Sesle yerimden sıçradım ama hâlâ uyku mahmuruydum ve uyumaya çalışıyordum. Ta ki yumurta ve jambon kokusu ağzımı sulandırana kadar. Bir şey yemeyeli ne kadar zaman olmuştu? Off, berbat hissediyor-

dum. Uyku sersemi kalktım, kapıya altı adımlık mesafeyi aştım, tepsiyi alıp dikkatle dağınık yatağıma getirdim.

Yumurtalar çırpılmıştı ve süper cıvıktı. Jambon kayış gibiydi. Kahve, bir kutu süt ve kupkuru kızarmış ekmek vardı.

Yumurtadan bir ısırık aldım. O kadar tuzluydu ki az kalsın boğuluyordum.

Ama boğulmak yerine, öksürmeye başladım. O korkunç öksürüğün arasında bir tat aldım. Metalik, yapış yapış, sıcak ve acayip bir şekilde harika bir tat.

Kendi kanımdı.

İçim, elimi ayağımı kesen, başımın dönmesine, midemin bulanmasına neden olan bir korkuyla doldu. *Bu kadar çabuk mu? Hazır değilim! Hazır değilim*!

Gırtlağımı temizlemeye ve nefes almaya çalışarak yumurtayı tükürdüm ve cıvık sarıya karışan pembemsi rengi yok sayarak tepsiyi yere bıraktım. Yatağıma kıvrılıp kollarımla kendimi sardım ve daha fazla öksürmeyi ve daha fazla kan gelmesini beklemeye başladım. Dudaklarımdaki taze ıslaklığı silerken ellerim titriyordu.

O kadar korkuyordum ki!

Gerçekten berbat bir öksürük krizini bastırmaya çalışırken kendi kendime, *Korkma*, dedim. *Yakında Nyx'i göreceksin. Ve Jack'i. Ve hatta belki de Ejderha ve Anastasia'yı.*

Ve annemi!

Bir anda korkunç ve iç bulandıran bir özlemle, annemi yanımda istedim.

Hırıltılı bir sesle, sert ve yassı döşeğe doğru, "Keşke yalnız olmasaydım," diye fısıldadım.

Kapının açıldığını duydum ama arkama dönmedim. Bir yabancının dehşet dolu ifadesini görmek istemiyordum. Gözlerimi sımsıkı kapayıp büyükannemin lavanta tarlasındaymışım, oradaki yatak odamda uyuyormuşum gibi yapmaya çalıştım. Yumurta ve jambon kokusunun onun pişirdiğini yemekten geldiğini ve

öksürüğümün beni okula gitmekten alıkoyan bir soğuk algınlığından ibaret olduğunu düşünmeye çabaladım.

Ve başardım! Ah, teşekkürler Nyx, büyükannemin etrafından hiç eksik olmayan lavanta ve tatlı ot kokularını aldığıma yemin edebilirdim. Kokular bana, sesim kanla boğulmadan oradaki kişi her kimse onunla konuşma cesaretini verdi. "Sorun yok. Bu, bazı çaylakların başına gelir. Lütfen gidin ve beni yalnız bırakın."

"Ah, Zoeykuş, benim kıymetli *u-we-tsi-a-ge-ya*'m, seni asla yalnız bırakmayacağımı hâlâ öğrenemedin mi?"

BÖLÜM İKİ

Zoey

Üzerinde mor keten bir gömlek, yıpranmış kot pantolon, kolunda sayısız piknik sepetlerinden biriyle hücre kapısında duran görüntüsünün ölüm öncesi halüsinasyonumun bir parçası olduğunu sandım ama yüzümü ona çevirdiğim anda yanıma koştu, yatağımın kenarına oturup beni kollarının ve çocukluğumun kokusunun arasına aldı.

"Büyükanne! Çok üzgünüm! Çok üzgünüm!" diye hıçkırdım omzunda.

"Şişşt, *u-we-tsi-a-ge-ya*, buradayım." Sırtımın ortasını yumuşak bir daire çizer gibi sıvazladı.

Öksürüğüm geçici olarak yatıştığı için bir çırpıda konuştum. "Bencillik biliyorum ama burada olmana o kadar sevindim ki. Tek başıma ölmek istemiyorum."

Büyükannem beni omuzlarımı elleriyle kavrayıp sertçe sarsmak için arkaya itti. "Zoey Kızılkuş, sen ölmüyorsun."

Yanaklarımdan aşağı yuvarlanan yaşları yok sayarak ağzımın kenarını sildim ve kanı görebilmesi için, titreyen parmaklarımı büyükanneme uzattım.

Ona göstermeye çalıştığım kanıttan yana bakmadı bile. Onun yerine, piknik sepetini açtı ve kırmızı beyaz kareli bir peçete çıkarıp ben küçük bir kızken yaptığı gibi, gözyaşlarımı ve burnumu silmeye başladı.

"Büyükanne, beni bu dünyada herkesten fazla sevdiğini biliyorum," dedim ağlamamaya çalışarak ve başaramayarak. "Ama vücudumun Değişim'i reddetmesine engel olamazsın."

"Haklısın, *u-we-tsi-a-ge-ya*, olamam. Ama onlar olabilir." Arkamdaki kapıyı işaret etti.

Dönünce kapı ağzında toplanmış Thanatos, Lenobia, Stevie Rae, Darius ve Stark'ı –Stark'ımı- gördüm. Stevie Rae öyle salya sümük ağlıyordu ki onu nasıl olup da duymadığıma şaşırdım.

Stark da ağlıyordu ama sessizce.

"Size peşimden gelmemenizi söylemiştim. Sonuçlarla yüzleşmeyi hak ettiğimi de." Artık ben de Stevie Rae kadar çok ağlıyordum.

"O zaman yaşa ve sonuçlarla yüzleş. Ve sen bu olayı aşana kadar ben elimden geldiğince yakınında olacağım!" dedi Stark çıkışır gibi.

"Yapamam. Değişim'i reddetmeye çoktan başladım," diye hıçkırdım.

"Çocuğum, büyükannen gerçeği söylüyordu. Bedeninin Değişim'i reddetmesi kaderinde yazılı olmadığı sürece, varlığımız onu durduracaktır," dedi Thanatos.

Stark gözyaşları arasında, "Sen ölmüyorsun! Ölmene izin vermeyeceğim!" diye haykırdı ve hücreme girmek için harekete geçti.

"Orada dur bakalım, evlat. Size içeri sadece tek tek girebileceğinizi söyledim." Arkadaş grubumun arkasından şerif üniformalı bir adam göründü ve onlarla hücremin arasında durdu. "Dedektif Marx gelirseniz siz vampirleri binaya almamı tembihledi ama kuralları bir defada bir ziyaretçiden fazlasına izin verecek kadar esnetmeyeceğim. Büyükannesi aileden. Siz sorgu odasında bekleyebilirsiniz." Büyükanneye sert bir bakış attı. "On beş dakikanız var." Sonra kapıyı çarparak kapattı.

"On beş dakika." Büyükanne tiksintisini ifade eden bir ses çıkardı. "Bu bir ziyaret için yeterli bir süre değil. Ancak yumurta

haşlamaya yeter. Pekâlâ, vaktimi boşa harcamayacağım. Zoey Kızılkuş, burnunu sil ve benim için ayağa kalk. İyi bir tütsüye ihtiyacın var. Ah, arama yapan beyefendinin sepetimi biraz karıştırdığı kesin."

Dipsiz piknik sepetini karıştırmaya başlayınca onu durdurmak için ellerini ellerimin arasına almak ve dikkatini söylediklerime çekmek zorunda kaldım.

"Büyükanne, seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ve ben de seni bütün kalbimle seviyorum. Bu yüzden seni tütsülemem gerek. Keşke seni daha fazla arındırabilmek için burada bir banyo küveti ya da en azından bir lavabo olsaydı. Ama tütsüyle idare etmemiz gerekecek. Bütün gece çalıştım ve sonunda seni on yaşına bastığın yaz Mississippi Nehri'ni körfeze kadar takip ettiğimiz o yolculukta bulduğumuz bu istiridye kabuğuyla tütsülemeye karar verdim. Hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette, ama büyükanne..."

"İyi. Adaçayı, sedir ağacı ve lavantayı ezip birbirine karıştırdım. Bir araya gelince duygusal ve fiziksel arınma için güçlü bir tütsü oluşturuyorlar." Siyah kadife bir keseden istiridye kabuğunun içine kurutulmuş otlar döküyordu. "Ayrıca yanımda bir kartal tüyü ve en sevdiğim ham turkuaz parçasını da getirdim. Elinden alabileceklerini biliyorum ama biz yine de döşeğinin arasına bir yere saklamaya çalışalım. Korunmana yardım ede..."

"Büyükanne, lütfen dur." Onu durdurdum. Gözümü kırpmadan gözlerinin içine bakarak, "O iki adamı ben öldürdüm," dedim. "Arınmayı ya da korunmayı hak etmiyorum. Siz gelmeden önce bana olmaya başlayan şeyi hak ediyorum."

Soğuk davranmak istememiştim ama sözlerim büyükannemin irkilmesine neden olunca, sesimi yumuşattım fakat kararlılığımdan ödün vermedim. "Vampirler kendi kanımda boğulmamamı sağlayabilirler ama bu benim cezalandırılmamı gerektiren korkunç bir şey yaptığım gerçeğini değiştirmez."

Büyükannem tütsü hazırlığına ara verdi ve keskin gözlerini benimkilere dikti. "Söylesene, *u-we-tsi-a-ge-ya*, o iki adamı neden öldürdün?"

Başımı iki yana salladım ve dağılmış saçlarımı yüzümden ittim. "Dedektif Marx Gece Evi'ne gelene kadar öldürdüğümün farkında değildim. Tek bildiğim beni delirttikleriydi. Woodward Parkı'nda takılıyor ve korkutup para koparmak için insan, özellikle kız arıyorlardı." Durup başımı bir kez daha salladım. "Ama bu, yaptığım şeyi doğru kılmaz. Ne olduğumu anlayınca, beni zaten rahat bırakacaklardı."

"Ve bir sonraki kurbana geçeceklerdi."

"Olabilir ama kimseyi öldürmeyeceklerdi. Onlar seri katil değil, dilenciydi."

"Bana ne olduğunu anlat. Onları nasıl öldürdün?"

"Öfkemi üstlerine fırlattım. Öncesinde Shaylin'i itip düşürdüğüm gibi. Tek fark parkta iyice delirmiş olmamdı. Kâhin Taşı bir şekilde duygularımı katladı ve bana hepsine birden saldıracak gücü verdi."

"Ama Shaylin'i öldürmedin," dedi büyükannem mantıklı bir tavırla. "Buraya gelmeden önce Gece Evi'nde o çocuğu gördüm. Bana fazlasıyla canlı göründü."

"Hayır, onu öldürmedim. O sefer öyle bir şey olmadı. Oradan ayrılıp parka gitmesem ve öfkemi o iki adama akıtmasam neler olurdu kim bilir. Büyükanne, kontrolden çıkmıştım. Canavara dönüşmüştüm."

"Zoey, canavarca bir şey yaptın. Ama bu seni canavar yapmaz. Sen kendin teslim oldun. Kâhin Taşı'ndan vazgeçtin. Mahkûm edilmene izin verdin. Bunlar bir canavarın yapacağı şeyler değil."

"Ama büyükanne! İki adam öldürdüm!" Gözlerimin yeniden yaşardığını hissettim.

"Ve şimdi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmen gerekecek ama bu pes edebileceğin ve seni seven insanlara daha fazla acı verebileceğin anlamına gelmez."

Dudağımı ısırdım. "Benim tek amacım, başkasını da incitmeden sorumluluğu üstlenmekti. Özellikle sevdiklerimi."

"Zoeykuş, bu korkunç şeyin neden olduğunu bilmiyorum. Senin katil olduğuna inanmıyorum." Konuşmaya yeltenince elini kaldırıp beni susturdu. "Evet, o iki adamın öldüğünün farkındayım ve ölümlerinden sen sorumlu görünüyorsun. Ancak sen bile Kâhin Taşı'nın kazada büyük bir rol oynadığını kabul ediyorsun. Ve bu eski sihrin iş başında olduğunu gösterir."

"Evet ve ben onu kullanıyordum," dedim sert bir sesle.

"Ya da o seni kullanıyordu," diye karşılık verdi.

"Her halükârda, sonuç aynı."

"İki adam için, evet. Senin için öyle olması gerekmiyor, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Şimdi ayağa kalk. Seni bu hücreye tam olarak neyin getirdiğini analiz edebilmek için, zihninin temizlenmesi ve ruhunun arınması gerek. Görüyorsun ya, buraya yaptığın şeyden saklanmana yardım etmek için gelmedim. Gerçek anlamda yüzleşebilmen için geldim."

Büyükannem her zamanki gibi sağduyunun ve koşulsuz sevginin sesiydi. Ayağa kalktım ve kendimi istiridye kabuğunu avcunun içine yerleştirip diğer eliyle ot karışımın üstüne minik, yuvarlak bir kömür parçası yerleştirip tutuşturmasını izlemenin kısa süreli huzuruna teslim ettim. Tütsü tutuşunca, "Üç derin nefes al, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. "Ve her nefesle, zihnini bulutlandıran ve ruhunu karartan zehirli enerjiyi serbest bırak. Onu gözünde canlandır, Zoeykuş. Ne renk?"

"Hastalıklı bir yeşil," dedim, son sinüs enfeksiyonumda burnumdan çıkan mide bulandırıcı şeyi düşünerek.

"Mükemmel. Nefesini bırak ve zihninde nefesinle birlikte ondan da kurtulduğunu canlandır."

Kömür ışıldamaz olmuş, kenarlarından grileşmeye başlamıştı. Büyükannem siyah kadife keseye uzandı ve kömürün üstüne kuru ot serpiştirerek, "Beyaz adaçayının ruhu sana gücün, saflığın ve kuvvetin için teşekkür ederim," dedi. İstiridye kabuğundan tatlı bir duman yükselmeye başladı. "Sedir ağacının ruhu, sana ilahi doğa için, yeryüzüyle Öteki Âlem arasında köprü kurma becerin için teşekkür ederim."

Biraz daha duman yükseldi ve derin derin nefes alıp verdim.

"Ve her zamanki gibi, lavantanın ruhu, sana sakinleştirici doğan, öfkemizi serbest bırakıp sükûneti kucaklamamıza imkân sağlama becerin için teşekkür ederim." Sonra büyükannem kartal tüyünü etrafında sallayarak ve kokulu dumana elektrik verir ve vücudumun içinde atmasına neden olur gibi bir his yaratan, kalp atışına denk eski bir ritimle saat yönünde etrafımda dönmeye başladı. Dansında tek bir vuruşu sektirmeyen büyükannemin sesi kanından benimkine yankılanarak hareketleriyle buluştu. "Zehirli olan, yeşil ve saframsı ne varsa dışarı. Gümüş rengi ve arı, tatlı duman içeri."

Konsantre oldum ve büyükannem etrafımda dönerken, kendimi, çocukluğumda olduğu gibi hiç zorlanmadan ritüele kaptırdım.

"Şifayı içine çek. Arınmayı içine çek. Sükûneti içine çek. Yeşil safra gidecek. Yerine gümüş rengi ve saf, tatlı duman," diye mırıldandı.

Ellerimi kaldırdım ve başımın etrafındaki dumanı yönlendirirken, gümüş renkli arınmaya konsantre oldum.

"*O-s-da*," dedi büyükannem ve tekrarladı. "İyi. Odağını geri kazanıyorsun."

Duman ve büyükannemin ezgisi beni uykulu ve transa benzer bir sersemliğe sürükledi. Derin bir dalıştan yüzeye çıkar gibi gözlerimi kırpıştırdım ve gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Dumanın arasından büyükannemi ve beni bir balon gibi içine alan parlak gümüş rengi ışığı görebiliyordum.

"Şu anda yansıttığın bu, Zoeykuş. İçindeki Karanlık'ın yerini aldı."

Derin bir nefes daha aldım ve göğsümde müthiş bir hafiflik hissettim. Öksürmeye başladığım zaman yerleşen sıkışmadan eser kalmamıştı. O korkunç çaresizlik duygusu da geçmişti. Hani şu...

Sahi ne zamandır çaresiz hissediyordum? Artık geçtiği için, ne kadar boğucu olduğunu daha iyi hissedebiliyordum.

Büyükannem tam karşımda durmuştu. Dumanı tüten istiridye kabuğunu ayaklarımızın dibine, aramıza koyup ellerimi tuttu.

"Her şeyi bilmiyorum. Aradığın cevaplara sahip değilim. Zihnini ve ruhunu arındırmaktan daha fazlasını yapamam. Seni buradan götüremem ya da seni buraya getiren geçmişi değiştiremem. Sadece seni sevebilir ve bütün hayatımı dayandırmaya çalıştığım şu küçük kuralı hatırlatabilirim: Ben başkalarını kontrol edemem. Sadece kendimi ve başkalarına verdiğim tepkiyi kontrol edebilirim. Ve hiçbir şey işe yaramadığı zaman, iyiliği seçerim. Şefkat gösteririm. Ve kötü tercihler yapmışsam bile en azından ruhuma ceza vermemiş olurum."

"Ben bunu yapamadım, büyükanne."

"Yapamadım geçmiş zaman ve o başarısızlığı geçmişte, ait olduğu yerde bırakmayı bilmelisin. Hatalarından ders al ve devam et. Bir daha başarısız olma, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Yaşanan korkunç olay yüzünden mahkemeye çıkman ve hapse girmen gerekirse, Tanrıça'nın Yüksek Rahibesi'ne yakışacağı gibi, bunu gerçeği söyleyerek ve şefkatle hareket ederek yap."

"Beni seven insanları kendimden uzaklaştırmamalıydım." Bunu bir soru sorar gibi söylememiştim ama büyükannem bana yine de cevap verdi.

"Seni sevenleri ve senin iyiliğini isteyenleri itmen bir yüksek rahibeye değil, bir çocuğa yakışacak bir davranış."

"Büyükanne, Nyx'in Yüksek Rahibesi olmamı hâlâ istediğine inanıyor musun?"

Büyükannem gülümsedi. "İnanıyorum, ama benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Sen neye inanıyorsun, Zoey? Tanrıçan seni önce sevip sonra kolayca bir kenara atacak kadar değişken mi?"

"Benim sorguladığım Nyx değil. Kendim," diye itiraf ettim.

"O zaman kendine bakmalısın. Odağına sıkı tutun." Piknik sepetinden aldığı işlenmemiş turkuaz taşı avcuma yerleştirdi. "Daha önce isteyerek ya da istemeyerek güçlerini odaklamak için Kâhin Taşı'nı kullandın. Sanırım şimdi artık kendi içinde bir odak bulmalısın. Tıpkı turkuazın kendine ait bir koruyucu gücü olduğu gibi, kendi gücünü, kendi içinde bulmalısın. Bu kez öfkeye pabuç bırakma, Zoeykuş. Yüzünü şefkat ve sevgiye çevir."

"Her zaman sevgiye," diyerek onun yerine tamamlarken avcumun içinde taşın pürüzsüzlüğünü hissettim.

"Kendi özüne bu taşa tutunduğun kadar sıkı tutun ve her zaman senin sandığından daha güçlü, bilge ve iyi olduğuna inanacağımı sakın unutma."

Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarıldım. "Seni seviyorum, büyükanne. Her zaman seveceğim."

"Benim de seni her zaman seveceğim gibi."

"Zaman doldu." Gardiyanın sesini duyunca, büyükannemden istemeyerek de olsa ayrıldım. "Hey, burada neler oluyor? Ne yakıyorsunuz?"

Büyükannem gardiyana döndü, gülümsedi ve en tatlı sesiyle, "Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil, hayatım," dedi. "Sadece birazcık arınma ve temizlenme. Çikolatalı kurabiye sever misin? Benimkini dayanılmaz yapan gizli bir tarifim var ve şansa bak, sepetimde bir düzine kadar kurabiye var." Büyükannem gardiyanı kapıya doğru çekerken, sihirli sepetinden kurabiye dolu bir kâğıt tabak çıkardı ve bana omzunun üstünden göz kırptı. "Şimdi hayatım, sen Stark adındaki şu genç ve iyi vampiri, torunumu ziyaret etmesi için içeri gönderirken, neden bunların yanına kahve almıyoruz?"

Stark!

Yatağıma oturdum ve heyecan içinde üstümü başımı düzeltip süper-delirmiş saçlarımı parmaklarımla taramaya çalıştım. Ve Stark kapıda belirince nasıl göründüğümü bir anda unuttum. Onu gördüğüme ne kadar sevindiğim dışında, her şeyi unuttum.

Çekingen bir tavırla, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Başımı evet der gibi salladım.

Aradaki altı adımı aşması hiç zaman almadı. Ama bir saniye daha bekleyecek tahammülüm yoktu. Onu tutabileceğim bir mesafeye girince, kollarımı boynuna dolayıp yüzümü boynuna gömdüm.

"Çok üzgünüm. Benden nefret etme. Lütfen benden nefret etme!"

"Senden nasıl nefret edebilirim?" Beni öyle sıkı tutuyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum ama umurumda değildi. "Sen benim kraliçem, Yüksek Rahibem, tek aşkımsın." Benden gözlerimin içine bakacak kadar uzaklaştı. "İntihar edemezsin. Bunu atlatamam, Zoey. Yemin ederim, atlatamam."

Gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardı ve kırmızı vampir dövmeleri teninin sıradışı solgunluğunda özellikle parlak görünüyordu. Bir günde on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Bu kadar yorgun ve hasta görünmesinden nefret ettim. Ve buna benim neden olmamdan.

Gözlerinin içine baktım ve içimde var olan bütün incelik ve şefkatle konuştum. "O bir hataydı. Bir daha yapmayacağım. Sana bunu yaşattığım için üzgünüm. Sana bütün bunları yaşatacağım için de." Hapishane hücresini işaret ettim.

Yanağıma yavaşça, neredeyse hürmetle dokundu. "Sen neredeysen, ben de oradayım. Bu ömür ve sonrası için yeminle bağlandık, Zoey Kızılkuş. Ve bütün bunlara ancak birbirimize sahip olursak katlanılabilir. Birbirimize hâlâ sahip miyiz?"

"Sahibiz." Onu uzun uzun öptüm. Onun için rahatlatıcı olacağını düşünmüştüm ama dokunuşu ve tadı aslında beni rahatlatıyordu.

Stark'ı ne kadar sevdiğimi gerçekten o anda anladım.

"Gördün mü?" dedi yüzümü hızlı ve küçük öpücüklere boğarak ve yanaklarımdan aşağı dökülen gözyaşlarımı silerek. "Artık her şey daha iyi. Her şey yoluna girecek."

Ona bir daha hiçbir şeyin yoluna gireceğinden emin olmadığımı söylemek istemedim. Şefkatli olmazdı. Konuşmak yerine onu sert ve daracık yatağıma çektim. Oturduk, ona sokulup kolunun girintisine yaslandım.

"Senin Değişim'i reddetmeye başlamaman için, sırayla burada kalacağız. Bugünden itibaren kapının hemen dışında bir vampir olacak." Stark bana sımsıkı sarılmış bir halde anlatmaya başladı. "Koridora açılır kapanır bir yatak koyacaklar."

"Gerçekten mi? Yakınımda kalabilecek misin?"

"Evet, Dedektif Marx bana izin vermelerini sağladı. O gerçekten iyi bir adam. Polis şefine bir vampirin seninle kalmasına izin vermemenin bir insan mahkûma bir jilet verip sonrasında yapacaklarını görmezden gelmekle aynı şey olacağını anlattı. Bunun insanlık dışı olacağını ve senin kendin teslim olarak diğerleriyle aynı hakları kazandığını söyledi."

"İncelik göstermiş." Birden, saatin kaç olması gerektiğini fark ettim. "Bir dakika, sen burada olmamalısın. Dışarıda gün ışığı var."

Gülümsedi. "Ben iyiyim. Stevie Rae de öyle. Buraya okulun kapalı minibüsüyle geldik. Hani şu penceresiz olanla."

Başımı sallayıp gülümsedim. "Hani şu Tacizci Chester minibüsü mü?"

"Evet, ben artık böyle takılıyorum." Gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal aldı. "Marx karakolun bitişiğindeki üstü kapalı park alanına kadar girmemize izin verdi. Hiçbirimiz güneş ışığına maruz kalmadık."

"Pekâlâ, dikkatli olun, tamam mı?"

Stark kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bunu *sen* mi söylüyorsun?"

"Aslında rica ediyorum," dedim inceliği hatırlayarak.

Gülerek beni kucakladı. "Zoey Kızılkuş berbat görünüyorsun ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Beni bıraktığında henüz ona doyamamıştım. İfadesi ciddileşti. "Pekâlâ. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. O iki insana sinirlendiğini ve üstlerine bir tür güç savurduğunu biliyorum ama detaylara ihtiyacım var."

"Stark, biz sadece..." Onunla geçecek bir saniyemi bile yaptığım korkunç hatadan bahsederek ziyan etmek istemiyordum.

Sözümü kesti. "Hayır, olmamış sayamayız. Zoey, sen çok şey olabilirsin ama asla bir katil değilsin."

"O iki adamı duvara çarptım ve öldüler. Bu beni katil yapar Stark."

"Bak, bu konuda bir sıkıntım var. Bence bu Kâhin Taşı'nı katil yapar. Taşı bu yüzden Afrodit'e vermedin mi? Çünkü öfkeni o iki adama akıtan taştı.

Benim bile anlamadığım bir şeyi ona izah etmeyi denemek için ağzımı açtım ama koridordaki ayak sesleri bana engel oldu. Gardiyan kırmızı bir surat ve iri gözlerle kapıda belirdi.

"Hadi hadi! Hemen çıkmalısın. Hemen!" dedi Stark'a fevri hareketler yaparak. "Vampirlerden biri kalabilir ama dışarıda, koridorda olmak zorunda. Geri kalanınız buradan çıkmalı, geldiğiniz yere dönmelisiniz."

"Bir dakika, bırak on beş dakikayı, beş dakika bile olmadı," dedi Stark.

"Elimden gelen bir şey yok. Her yer kilitleniyor. Şehir merkezinde bir acil durum oldu."

Stark'ın peşinden kapıya doğru giderken, bel kemiğimden aşağı bir buz küpü kayıyordu sanki.

"Şehir merkezinde nerede? Neler oluyor?" diye sordum.

"Mayo'da ortalık birbirine girmiş ve boşta ne kadar polis varsa oraya istiyorlar."

Hücrenin kapısı çarpıldı ve Stark ile parmaklıkların arasında birbirimize bakakaldık.

"Neferet," dedi Stark.

"Ah, lanet olsun," dedim, ona tamamen katılarak.

BÖLÜM ÜÇ

Neferet

Neferet, Karanlık sürgünlerine kucaklarını açıp yoğun kan ve ölüm bulutlarından Mayo'nun önündeki kaldırıma süzülmesine olanak sağlamalarını emrettiğinde, uykulu bir pazar sabahının ilerleyen saatleriydi. Beyaz Armani takımını düzeltip koyu kestane saçlarını arkaya attı. Binanın en tepesinde mermer, taş ve kadifeler içinde onu bekleyen çatı dairesine ihtişamlı dönüşüne hazırdı. Eskitme pirinç ve cam kapıyı itti ve bembeyaz mermerler, heybetli sütunlar, gösterişli 1920 tarzı aksesuarlar ve bir tanrıça gülümsemesinin zarafetiyle kıvrılarak yükselen çift kanatlı merdivenlerle ihtişam saçan geniş balo salonuna hoşnutlukla bakarak iç geçirdi.

Koyu renk kaşları kalktı. Zümrüt bakışları keskinleşti. Etrafını yepyeni bir ilgiyle süzdü.

"Bir tanrıçanın tapınağı olacak kadar muhteşem bir bina." Neferet gülümsedi. "Benim tapınağım. Yuvam."

"Bayan Neferet? Gerçekten siz misiniz? Daireniz o korkunç saldırıya uğrayınca size kötü bir şey oldu diye çok endişelendik."

Neferet bakışlarını gösterişli balo salonundan resepsiyon bankosunun arkasından ona gülümseyen genç kadına çevirdi.

"Benim tapınağım. Yuvam. *Kullarım*." Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunu akıl etmesi neden bu kadar zaman almıştı? Belki de daha önce hiç Mayo'ya varmasından sadece birkaç dakika önce yaşadığı kadar çok ölümü aynı anda hazmetmek zorunda kalma-

dığı içindi. Sadık filizleri gibi, Neferet'in içinde de güç nabız gibi atıyordu ve bu güç, düşünme yetisini odaklıyor ve netleştiriyordu. "Evet, kesinlikle öyle olmalı. Bu binadaki herkes bana tapınmalı."

"Özür dilerim efendim. Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Ah, anlayacaksın. Çok yakında anlayacaksın." Resepsiyon görevlisinin ışıltılı gülümsemesi solmaya yüz tutmuştu. Neferet doğaüstü hareketlerle genç kadına doğru kaydı. İsim rozetine baktı. "Evet, Kylee, hayatım. Birazdan beni tamamen anlayacaksın. Ama önce şu anda otelde kaç misafir kaldığını bana söyleyeceksin."

"Özür dilerim, efendim," derken Kylee rahatsız görünüyordu. "Bu bilgiyi veremem. Belki bana neye ihtiyacınız olduğunu söylerseniz, size..."

Neferet öne eğildi, elini resepsiyon bankosunun mermerine sürterek kızın sözünü kesti ve bakışlarını esir aldı. "Beni sorgulamayacaksın. Beni asla sorgulamayacaksın. Emirlerimi yerine getireceksin."

"Üz-üzgünüm efendim. Niyetim sizi gücendirmek değildi ama oteldeki misafirlerimizle ilgili bilgiler gizlidir. Mahremiyet politikamız en çok hassasiyet gösterdiğimiz şeyler arasında," diye kekeledi. Boynundaki altın haça uzanırken eli titriyordu.

Neferet kızın korkusunun boyutunu sahip olduğu medyum özellikleri olmadan anlayabilirdi. Küçük Kylee buram buram korku kokuyordu.

"Mükemmel. Artık emirlerime itaat edeceğine göre, mahremiyet konusunda, *benim* mahremiyetim konusunda daha da ihtiyatlı olmanı bekleyeceğim."

"Özür dilerim, hanımefendi. Yoksa Mayo Oteli'ni satın aldığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?" Kylee'nin aklı iyice karışmışa benziyordu.

"Ah, daha da iyi ve çok daha kalıcı bir şeyden bahsediyorum. Bu harika binayı ilk tapınağım yapmaya karar verdim. Ama az önce sana beni sorgulamamanı emretmedim mi?" Neferet iç ge-

çirdi ve "Kylee," diye tısladı. "Bundan sonra daha iyi iş çıkarman gerekecek. Ama o küçük sarı kafanı boşuna yorma. Ben iyiliksever bir tanrıçayım. Kusursuz bir itaatkâr olman için gerekli yardımı almanı sağlayacağım."

Kylee sudan çıkmış balık gibi bakarken, Neferet ona arkasını döndü ve Kylee'ye görünmeden mermer zemini yalayan ve rahatlıkla Neferet'in bacaklarına sürtünen sürgünler denizine baktı. "Çocuklar, fazlasıyla beslendiniz. Şimdi size sunduğum ganimetin karşılığını ödeme zamanı." Neferet iç içe geçmiş çiftleşen engerekler misali heyecanla kıpırdanan sürgünlere sevgiyle gülümsedi. "Evet, size yemin ettim. O, şölenimizin sadece başlangıcıydı. Ama yemeğinizi hak etmelisiniz. Çocuklarımın gaddar olmasını reddediyorum." Neşeli bir kahkaha attı. "Şimdi, aranızdan birinin bu insanı zapt etmesini istiyorum. Hayır! Onu öldüremezsiniz." Bir düzine kadar sürgün heyecan ve belirgin bir kararlılıkla kıvranarak Kylee'ye doğru harekete geçince, Neferet özellikle vurguladı: "Benim zihnimden onunkine süzülün. En derin düşüncelerine, dileklerine, arzularına ulaşmak için benim açtığım yolu kullanın, sonra orada, iradesinin etrafına sarılıp onu sıkın. Ama onu öldürecek ya da akıl yerine geçecek her neyi varsa onu elinden alacak kadar değil. Tapınağımın saçmalayan salaklarla dolmasını istemem. İtaatkâr hizmetkârlarla dolu olsun isterim. Onu ele geçirin ki itaatinden şüphem kalmasın!"

Neferet hızla yüzü kahverengi gözleri iki morluğa dönüşecek kadar solan kıza döndü.

Kız, "Bayan Neferet, lütfen canımı yakmayın," dedi ağlamaya başlayarak.

"Kylee, hayatım, ilk insan kulum, bu, gerçekten en iyisi. Özgür irade korkunç bir yüktür. Bir kızken benim de özgür irademvardı; senden çok genç değildim ve kendi seçimim olmayan bir hayata hapsedilmiş, tacize uğruyordum. Bu insanların başına sık

sık gelir. Kendine bir bak; sıradan bir iş, standardın altındaki giysiler. Hayatından daha fazlasını istemez misin?"

"E-evet," dedi Kylee.

"O zaman anlaştık. Özgür iradeni alırken yanında hayatın getireceği beklenmedik korkuları da alacağım." Neferet kızın korkuyla büyüyen gözlerine bakarak beyninin derinliklerine uzandı. Kylee'ye odaklandığı için, aşağı bakamıyordu ama güçlü ve sadık bir sürgünün ona itaat ettiğini ve kızın vücudundan yukarı süzüldüğünü biliyordu. Kızın, bacağından yukarı tırmanan şeyin ne olduğunu göremese de, hissettiği kesindi. Kylee ağzını açtı ve bir çığlık kopardı. "Korkusuna son ver ve içine gir." Sürgün Neferet'in emrini yerine getirirken, hızla fırlayıp açık ağzından içeri daldı.

Kylee öğürmeye başladı ve sadece Neferet beynini kavramış olduğu için bayılmadı. Tanrıça Karanlık'ın tanıdık varlığını arkasında hissederek kızın zihninin derinliklerine inerken, "Çok insanca. Çok güçsüz," diye mırıldandı. Kylee'nin iradesinin –ruhunun, bilincinin– merkezini bulunca, emretti: "Tamamen kapla." Ona bir başka tanrıça tarafından bir asırdan da önce bahşedilen ekstra duyuyla, Karanlık'ın Kylee'nin iradesini tutsak almasına şahit oldu.

Yere yığılan kızın vücudu spazmlarla sarsılıyordu. "Size az önce gösterdiğim yolu iyi hatırlayın, çocuklarım. Kylee sadece bir ilk." Neferet ellerini hızla çırptı. "Şimdi, gel Kylee. Kendini topla, hayatım. Hayatın artık eskisinden çok daha fazlasına dönüştü ve itaat etmen gereken başka emirlerim olacak."

Kylee iplerle idare edilen bir kukla gibi, hızla doğruldu.

"İşte, böylesi çok daha iyi. Şimdi, bana otelde kaç misafir olduğunu söyle. Ve sakın unutma, o sinir bozucu çığlığı bir daha duymak istemiyorum."

Kylee mekanik bir tavırla ve derhal cevapladı. "Evet, hanımefendi."

Neferet'in gülümsemesi geri geldi. Güçle dolup taşıyordu. İnsanlar o yetersiz iradeleri ve kolayca oynanan zihinleriyle ona tapmalıydı; başka seçenekleri yoktu. "Ve bana hanımefendi demeyi bırak. Tanrıçam de."

Kylee duygudan yoksun bir sesle, otomatik olarak yanıtladı: "Evet, Tanrıçam." Sonra taş kesilmiş bir yüzle bilgisayar ekranına bakarak klavyede bir şeyler yazdı. "Şu anda yetmiş iki misafirimiz var Tanrıçam."

"Aferin sana, Kylee. Ve burada kaç kişi yaşıyor?"

"Elli."

Neferet uzun parmağıyla Kylee'nin çenesini kendine çevirdi. "Elli, ne?"

Kylee üzerine yapışan sineklerden kurtulmak isteyen bir at gibi ürperdi ama söylediğini derhal düzeltirken, bakışları açık ve boştu. "Elli, Tanrıçam."

"Aferin sana, Kylee. Şimdi çatı daireme çekiliyorum. Unutma ki bu bina artık benim tapınağım ve kutsal bedenimin korunması kadar mahremiyetimin de gözetilmesinde ısrar ediyorum. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Tanrıçam."

"Bunun biri beni aramaya gelirse burada olmadığımdan kesinlikle emin olduğunu söylemen ve onları geldikleri yere göndermen anlamına geldiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum, Tanrıçam."

"Kylee, fazlasıyla yardımcı oldun. Bana gerektiği gibi tapınabilmen için, uzun yaşamana izin vereceğim."

"Teşekkürler, Tanrıçam."

"Rica ederim, hayatım."

Neferet ışıltılı asansöre doğru kayarcasına ilerledi. Elini kaldırıp, "Gelin çocuklarım," diye işaret etti. "İçimden bir ses, dekorasyonu yenilememiz gerekeceğini söylüyor."

Sürgünler daha kısa süre önce tıka basa doydukları kanın şişkinliğiyle nabız gibi atarak hevesle Tanrıçalarının arkasından gittiler.

"Tam düşündüğüm gibi. Harabeye dönmüş. Bunu kabul etmem kesinlikle imkânsız." Neferet bir zamanlar pırıl pırıl tutulan lüks bir daireye ait olan oturma odasının tepetaklak olmuş sandalyeleri ve lekeli halıları arasında ilerledi. "Bayat kan. Oda leş gibi kokuyor. Temizleyin!" diye emretti. Sürgünler, Neferet'in onlara taze bir öğün sunduğu zamanlardan daha yavaş olsa da itaat ettiler. "Ah, bu kadar seçici olmayın. O kanın bir kısmı Kalona'ya ait. Ölümsüz kanı bayatken bile güç taşır." Bu sözler, sürgünleri neşelendirmişe benziyordu. Daha büyük bir hevesle kıvranmaya başladılar.

Onlar çalışırken, Neferet şarap barına gitti ancak dolap boştu. Her zaman tercih ettiği koyu renkli, pahalı Cabernet'den bir şişe bile kalmamıştı. "Burada olup o tembel insanlara nezaret etmezsem olacağı bu. Görevlerini ihmal ediyorlar. Şarabım yok ve dairem harabeye dönmüş." Neferet'in sıkkın bakışları, sürgünlerinin sinir bozacak kadar inatçı Sylvia Kızılkuş'u esir tuttukları kafesten dökülmüş turkuaz yığınıyla buluştu. "Ve bu! O korkunç mavi tozdan hemen kurtulun. Oniks mermer zeminin güzelliğini, o lekeli İran halılarından daha fazla zedeliyor." Birkaç sürgün emrine itaat etmek için derhal harekete geçti ama sanki mavi toz onları itecek güce sahipmiş gibi, hızla geri kaçtılar. Kıvranan ipliklerin en gözü pek olanı taş tozunu topladı ama kaygan ve lastiğimsi etinden pis kokulu, koyu renk bir sıvı sızmaya başlayınca acıyla irkildi. Neferet kaşlarını çatarak sürgüne ona yaklaşmasını işaret etti. Sivri tırnağıyla avcunda bir kesik açtı. "Gel, benden iç ve iyileş," diye mırıldanarak elini sürgünün ağzının soğuk ve acı veren dokunuşuna teslim etti ve ondan beslenen ve dokunuşu altında titreyen sürgünü şefkatle okşadı.

"Bu iş olmaz. Bir insandan kalma pisliği temizlemek benim soylu evlatlarım için çok aşağılık bir iş. İnsanların pisliklerini insan kullar temizlemeli. İhtiyacım olan bu; emirlerimi yerine getirip iş yükümü hafifletmeliler. Ve ne mutlu bize ki onlardan yüz tanesi bu çatının altında yaşıyor. Çok yardımcı olan Kylee dışında hepsi, yakın zamanda ne kadar meşgul olacaklarının farkında değiller. Hımm, yeni kullarımı en iyi nasıl işe koşabilirim?"

Neferet avcundan silkelenen sürgünden kurtuldu. "Bu kadar açgözlü olma. İyileştin." Sürgün hızla uzaklaşırken, Neferet uzun ve zarif boynunu okşayarak düşündü. Hamlesini en iyi nasıl yapacağını tartmalı ve elini çabuk tutmalıydı.

Boston Caddesi Kilisesi'nde kimseyi sağ bırakmamıştı. Geriye sadece paramparça ve kansız cesetler kalmıştı.

"Yetkililer elbette önce Gece Evi'ne gidecek. Thanatos, tertemiz sürüsünden kimsenin böyle bir şeyi asla yapmayacağı konusunda ısrar edecek. Kocakarı beni itham edecek. Ona ister inansınlar ister inanmasınlar, beceriksiz yerel polis bile eninde sonunda beni aramak için buraya gelecek." Neferet uzun ve sivri uçlu tırnağını can sıkıcı boş barın mermer tezgâhına vurarak düşündü. Saklanmadığı sürece, zaman gibi bir lükse sahip değildi.

"Hayır, bir daha asla saklanmayacağım. Ben Karanlık'a hükmetme yeteneğine sahip bir tanrıçayım, bir ölümsüzüm. Beni hiç kimse anlamadı. Şimdi anlamalarını sağlayacağım. Hepsinin! *Tulsa'nın sakinleri benden saklanmalı, ben onlardan değil.*"

Polis onu tutuklamaya yeltenmeden ya da kilisedeki ziyafeti haber alıp gelecekteki kulları olan Mayo'daki misafirleri kaçırmaya başlamadan önce, hızlı ve kararlı davranmalıydı.

Neferet uzaktan kumandayı bulup duvara monte edilmiş ve arbededen neyse ki sapasağlam çıkabilmiş geniş ekran televizyonu açtı. Yerel kanalı buldu, sesi kıstı ve yüksek sesle düşünerek odanın içinde dolaşırken, gözlerini ekrana dikti.

"İnsanları o yaşlı kadını kafeslediğim gibi kafesleyememem ve bana tapınmalarını ve hizmet etmelerini istediğim zaman salamamam çok kötü. Böylesi onlar için ve daha önemlisi benim için çok daha kolay olurdu. Hiçbirinin Sylvia Kızılkuş'un verdiği mücadeleyi vermeyeceğine bahse girebilirim. Normal insanlar Karanlık'ın sizden yarattığı bir kafese giremez ya da çıkamaz, sevgililerim. Ve şu ana dek gördüklerimden anlıyorum ki insanlarım *son derece* normaller." Neferet aniden durdu ve düşündü. *"Kullarım normal insanlar. Tulsa normal insanlarla dolu. Ve ben normal bir insan ya da vampirden çok daha fazlasına dönüştüm."*

Dalgın bir tavırla koluna dolanan bir sürgünü okşadı. "İnsanları buraya hapsetmeyeceğim. Onları koruyacak ve hayatlarının tek düzeliğini bana tapınmanın doyumuyla değiş tokuş etmelerine imkân sağlayacağım. Kylee'ye de yaptığım gibi." Elini hazla kıvranan pürüzsüz sürgünde dolaştırdı. "Onları kafese kapatmama gerek yok. El üstünde tutmalıyım."

Kollarını iyice açarak aynı anda hem müthiş güzel, hem korku verici olan Karanlık yardakçılarına gülümsedi. "İkilemimize bir cevap buldum, çocuklar! Kızılkuş'u zapt etmek için yarattığımız kafes, acınası bir hapsetme girişimiydi. O geceden bu yana çok şey öğrendim. Çok güçlendim, çok güçlendik. Bir tanrıça değil bir gardiyanmışım gibi, insanları kafese kapatmayacağız. Çocuklarım, yeni kullarımın bana sınırsızca tapınabilmesi için, tapınağımın duvarlarını sizin sihirli ve aşılmaz iplerinizle kaplayacağız. Ve bu sadece başlangıç olacak. Ben daha fazla güç emdikçe, neden bütün şehri sarmayalım? Artık biliyorum, artık kaderimi öğrendim. Karanlık'ın Tanrıçası olarak hükmetmeye Tulsa'yı Olympus'uma dönüştürerek başlayacağım. Tek fark, bu, okul çocuklarının klişe bir hikâye olarak kulaktan kulağa aktaracakları bir efsane olmayacak. Bu gerçeklik olacak. Karanlık Öteki Âlem'in yeryüzüne inmiş hali. Ve benim Karanlık Öteki Âlemimde yırtıcıların taciz ettiği masumlar olmayacak. Hepsi benim korumam altında olacak.

Kaderleri benim elimde olacak ve onlara düşen tek şey benim refahımı sağlamak olacak. Ah, bana nasıl da tapacaklar!"

Sürgünler heyecanına tepki olarak çevresinde kıvranıyorlardı. Neferet gülümsedi ve en yakınındaki sürgünleri okşadı. "Evet, evet, biliyorum. Muhteşem olacak ama önce oda servisi istiyorum, çocuklarım. Yeni yardakçılarımı toplayalım. Bir kısmı dairemi derleyip toplayacak. Bazıları bana yeni şaraplar getirecek. Hepsi bana sorgusuz sualsiz itaat edecekler. Kendinizi hazırlayın. Artık Karanlık'ın Tanrıçası Neferet'in zamanı!"

Her şey Neferet'in hayal ettiğinden daha pürüzsüz oldu. İnsanları kontrol etmek sadece saçmalık derecesinde kolay değildi; tek bir Karanlık sürgününün istilası karşısında bile küçük Kylee kadar savunmasızlardı. Neferet yerden göğe kadar haklıydı. Hayatlarını idare edecek birine, bir bebeğin annesine ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaçları vardı.

Planındaki tek sorun, Neferet'in sonsuz sayıda sürgüne sahip olmamasıydı. Parçalanmasından sonra sadece en sadıklar, gerçek evlatları yanında kalmıştı.

Bir an daha fazla Karanlık sürgünü için çağrı göndermeyi düşündü ama bu fikri aklına geldiği kadar çabuk reddetti. İhaneti ödüllendirmeyecekti; ihtiyaç zamanında onu terk eden sürgünler ona en derin seviyede ihanet etmişlerdi.

Neferet kristal bir kadehten en sevdiği Cabernet'yi yudumlayarak Zoey ve arkadaşlarından geriye kalan dağınıklığı temizleyen ve ortalığı düzenleyen insanları sayarak dairenin içinde dolaştı. Altı kişiydiler. Temizlik servisinden dört, oda servisinden iki kişi. Neferet'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Aslında oda servisinden gelenler daha çok gençti; ikisi de sarışındı ve oda servisi talebini karşılamaya dünden razıydı. Asansörden indikleri anda yüz ifadeleri düşüncelerini öyle açık ele vermişti ki, Neferet zihinlerini kurcalama zahmetine bile girmemişti. Onu istiyorlardı.

Hem de çok. İkisi de şarabının yanında biraz kan ve seks de istemesini umuyordu. Aptallar! Şimdi ise mekanik hareketlerle ve hiç yakınmadan, hiç kaygı duymadan ve flörtçü bakışlar atmadan Neferet'in emirlerini yerine getirmekle meşguldüler. Neferet'in insan erkeklerinde tercih ettiği gibi, sessiz, uysal ve gençtiler.

"Beyler, hayat muhteşem. Sizce de öyle değil mi?"

İki sarışın kafa doğrulup ona döndü. Ezberden konuşur gibi, aynı anda, "Evet, Tanrıça," dediler.

Neferet gülümsedi. "Sık sık söylediğim gibi, özgür irade, korkunç bir yük. Sizi o yükten kurtardığım için bana teşekkür edebilirsiniz." Sonra emretti. "İşinize dönün."

"Teşekkürler, Tanrıça. Evet, Tanrıça," diye tekrarladılar ve emrini yerine getirdiler.

Neferet şimdiden altı sürgünü kullanmıştı. Hayır, ön masadaki küçük Kylee'yi de sayınca, yedi. Neferet terasa açılan kırık kapının yanına çöreklenmiş, Kalona'nın kanından arda kalanları emmekle meşgul olan sürgün yığınına düşünceli bir ifadeyle baktı. Kaç taneydiler? Saymayı denedi ama imkânsızdı. Çok hızlı ve çok sık hareket ediyorlardı ve canlarının istediği gibi birleşip ayrılma eğilimindeydiler. Gerçi geriye bir sürü kalmış gibi görünüyordu. Ve beslenmelerinin ardından hepsi daha fazla büyümüş, kalınlaşmış, bariz bir şekilde güçlenmiş gibiydi.

İyi beslenmelerini sağlamalıyım. Ziyan olamazlar. Yoksa insanların üstündeki mutlak kontrolüm de ziyan olur.

Neferet kararlı bir tavırla ahizeyi kaldırdı ve resepsiyon görevlisi için sıfırı tuşladı.

Kylee'nin neşeli sesi daha ilk çalıştan sonra çınladı. "Ön büro. Size nasıl yardım edebilirim, Neferet?"

"Kylee, seni aradığım zaman telefonu doğru açma biçimin: 'Size nasıl hizmet edebilirim, Tanrıçam?' olmalı.

Kylee'nin sesi düzleşti ve duygudan tamamen arınmış bir sesle, "Size nasıl hizmet edebilirim, Tanrıçam?" dedi.

"Aferin sana, Kylee. Çok hızlı öğreniyorsun. Bugün tapınağımda kaç personel çalıştığını öğrenmek istiyorum."

"Altı temizlik görevlisi, iki kapı görevlisi, dört oda servisi personeli ve ben. Rachel da ön büroda benimle çalışıyor olmalıydı ama arayıp hasta olduğunu bildirdi."

"Zavallı, talihsiz Rachel. Geriye on üç şanslı personel kalıyor. Tabii restorandakileri saymazsak. Restoran bugün açık mı?"

"Evet, her pazar, saat ikiye kadar *brunch* için açığız."

"Bugün kaç personel var?"

Kylee duraksadı. "Şef, yardımcısı, bir başka aşçı, aynı zamanda müdürlüğü de yapan barmen ve üç garson."

"Toplam yirmi kişi. Şöyle yapacaksın, Kylee. Restoranı derhal kapat ama çalışanların hiçbirinin gitmesine izin *verme*. Otel yönetiminde bir değişiklik olduğunu ve otelin yeni sahibinin bütün personeli toplantıya çağırdığını söyle."

"Emrinizi derhal yerine getireceğim, Tanrıçam ama restoran Snyder'lara ait değil."

"Snyder'lar da kim?"

"2001 yılında Mayo'yu satın alıp yenileyen aile. Bina onlara ait."

"Düzeltiyorum, Kylee, hayatım, Mayo Oteli olarak bilinen bina onlara *aitti*. Dönüştüğü tapınağı ise ben *kontrol* ediyorum. Önemi yok. Çok yakında, net bir şekilde anlaşılacak zaten. Şu anda senden tek isteğim, restoranın ve otelin bütün personelini bir araya toplaman ve otuz dakika içinde dairemde olmalarını sağlaman. Sonra ben personel toplantısı başlığını iptal edip gerçek adıyla anmaya başlayacağım. Tanrıça'ya tapınma fırsatı. Kulağa personel toplantısından daha hoş gelmiyor mu?"

Kylee, "Evet, Tanrıçam," diye tekrarladı.

"Mükemmel, Kylee. Otuz dakika içinde seni ve diğer kullarımı bekliyorum."

"Tanrıçam, ben ön büroyu bırakamam. Ya giriş ya da çıkış yapmak isteyen olursa?"

"Cevap çok basit, Kylee. İnsanların tapınağıma girebileceği ya da dışarı çıkabileceği bütün kapıları zincirle, kilitle ve anahtarlarla birlikte yanıma gel."

"Evet, Tanrıçam."

Neferet'in kullarının yakarılarını kabul etmek için başka bir yer bulması gerekecekti. Dairesi bu kadar çok sayıda insan için fazla mahremdi. Bununla birlikte, geçici bir süre için idare etmek zorundaydı. Kırılan ve sarışın oğlanlardan biri tarafından yenilenen renkli cam kapının önüne yerleşti. Cafcaflı elektrik ışıklarının tamamını kapattırmış ve temizlik görevlilerine dairesine mum getirmelerini emretmişti. Granit barın, şöminenin, mermer art-deco sehpanın ve geniş ahşap yemek masasının üstü sütun ve çömlek mumlarla kaplıydı. Ayrıca kapıların iki yanındaki fenerlerin cafcaflı ampullerini çıkartıp yerlerine iki beyaz kandil yerleştirmişti. Yardakçılarından birini daha fazla, çok daha fazla mum almaya göndermesi gerektiğini zihnine not etti.

Neferet'in bakışları dairesinin içinde dolaştı ve gördüklerinden hoşnut kaldı. Her şey çok daha iyi görünüyordu ve daha sonra tek başına kaldığı ve kullarından biri kanını katmayı teklif ettiği zaman daha fazlasının tadını çıkaracağını düşünerek ikinci Cabernet şişesinin keyfini çıkarıyordu.

Neferet yokluğunda kıyafetlerine bir zarar gelmemesinden hoşnut, büyük bir özenle giyinmişti. Vücudunu okşar gibi saran altın renkli ipekten yapılma bir tuvalet seçmişti. Her zamanki gibi, kestane rengi gür saçlarını ışıltılı dalgalar halinde serbest bırakmıştı. Başka hiçbir tanrıçanın sembollerini kuşanmadı. Kabartmalı, gümüş işlemelere artık üstünde yer yoktu. Son ipliğine kadar kendi elleriyle sökmüştü.

Neferet'in yeni bir sembolü vardı. Dikkatle kafa yormuştu ve kullarından birinin Moody's mücevhercisine örneğini yaptırıp onu kusursuz bir gözyaşı damlası biçimindeki altı karatlık yakutla

"şaşırtması" için sabırsızlanıyordu. Teşekkürü coşkulu olacak ve yakutu sağlam altın bir zincirle boynundan ayırmayacaktı.

Karanlık'ın Tanrıçası –Tulsa'nın Tanrıçası– Kaosun Tanrıçası olmak gerçekten iyi olacaktı.

Asansörün zili çınladı. "Çocuklarım, bana gelin." Karanlık sürgünleri hızla yanına koşup etrafını sardılar ve rahatlatıcı soğukluklarıyla çıplak ayaklarına dolandılar. "Ah ve kullarım, siz de huzuruma dönebilirsiniz." Omzunun üstünden ikinci bir emre kadar beklemeleri için bir köşeye gönderdiği hizmetkârlarına seslendi. Asansör kapıları açılıp Kylee geri kalan personeli dairesine sokarken, arkasındaki hizmetkârlar da yanından geçiyordu.

"Hoş geldiniz!" Neferet kadehini ve kollarını kaldırdı. "Huzuruma çıkarak kutsandınız!"

Grubun büyük kısmı şaşkın görünüyordu. Garson kılığındaki iki kadın birbirlerine sorular mırıldanıyorlardı. Neferet'in keskin bakışları onları yakaladı. Erkeklerden aptal bir şef şapkası giymiş olan, "Burada neler olduğunu söyler misiniz?" dedi. "Restoranı kapatıp *brunch*'larını henüz bitirmeyen müşterilerimizi göndermek zorunda kaldık. Size şu anda çok öfkeli eski müşterilerimiz olduğunu söyleyebilirim."

"Adın ne senin?" diye sordu Neferet hoş bir sesle.

"Tony Witherby ama insanlar bana genelde şef der."

"Pekâlâ, Tony ben o insanlardan değilim. Gördüğün gibi *insanlar bana genelde* Tanrıça der."

Adam üstünlük taslayan bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Demek istediğim dövmelerinizi görebiliyor ve bir vampir olduğunuzu biliyorum ama vampirler tanrıça değildir."

Kylee'nin adamın itaatsizliğinin kendisine de bulaşmasını istemiyormuş gibi bir adım uzaklaştığını görmek, Neferet'in hoşuna gitti. Kylee mükemmel bir kul olma yolunda ilerliyordu.

Neferet şefe bir bakışını bile ziyan etmedi. Onun yerine kıvranan çocuklarına baktı. Yarı neşeli yarı teşvik edici bir sesle, "Ne

kadar heveslisiniz," dedi. "Çok akıllısınız." Bacağına sarılarak neredeyse uyluğuna kadar tırmanan, vaktinden önce gelişmiş bir sürgünü okşamak için eğildi. "Sen bu işi iyi yaparsın."

"Pekâlâ, ya bize durumu açıklarsınız ya da restoranın sahibini ararım," dedi şef. Neferet onu görmezden gelmeyi sürdürünce yaygarayı kopardı. "Bu gerçekten çok..."

"Al şunu!" diye emretti Neferet. "Ve kendini göster."

Sürgün şefe doğru uçarken, gözle görülür hale döndü. Şefin kalın belini kolayca sarıp yukarı doğru harekete geçecek kadar büyüktü.

Şef, "Bu da neyin nesi? Şunu üstümden çekin!" diye cırlayarak kendini arkaya atarken, kalın elleriyle sürgüne vurdu.

Neferet adamın örümcekten korkmuş küçük bir kıza benzediğini düşündü.

Kapı görevlisi üniformalı, uzun boylu ve yakışıklı bir siyahi adam şefin yardımına koştu.

Neferet, "Olduğun yerde kal yoksa senin kaderin de onunla aynı olur!" diye çıkıştı.

Adam dondu.

"Haaaayır!" Şefin çığlıkları isteriyle yankılanıyordu. Sürgün adamın boynundan yukarı süzülüp içeri kayarken adamın dudaklarının birleşme noktaları yırtılıp ayrılacak ve kanamaya başlayacak kadar açılmasına neden olması Neferet'e büyük zevk verdi. Ve bir an sonra sürgün adamın vücudunun içinde tamamen gözden kayboldu. Şef yere yığıldı.

"Yetişkin bir erkeğin korkmuş küçük bir kız gibi sesler çıkarmasının talihsizlik olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Çocuklarının henüz zapt etmediği insanlar ona korku ve hayret karışımı ifadelerle bakıyordu. Fısıldaşan garsonlar hıçkırmaya başlamışlardı. Temizlik ekibinden Neferet'in daha önceki çağrılarına karşılık vermeyen bir kadın, boynunda sallanan ucuz görünüşlü haçı sımsıkı tutarak İspanyolca dua ediyordu. Yanlış

yola sapan Tony dışında grubun tamamı, sürü misali, geri geri asansör kapılarına doğru ilerliyordu.

"Hayır," dedi Neferet usulca. "Ben sizi salana kadar hiçbir yere gidemezsiniz."

Kadınlardan biri arkadaşının eline yapışıp zangır zangır titreyerek, "Bizi de öldürecek misin?" diye sordu.

"Sizi öldürmek mi? Elbette hayır. Tony de ölmedi," dedi Neferet yerde yatan şefi kastederek. "Tony, hayatım, ayağa kalk ve diğerlerine çok iyi olduğunu söyle."

Tony kaskatı hareketlerle kalktı. Başını Neferet'e bakacak şekilde çevirdi. Sonra kırmızı ve kan sıçramış yüzüyle, "Çok iyiyim," dedi.

"Bir şeyi unuttun," dedi Neferet.

Tony'nin bedeni içeriden elektrik verilmiş gibi sarsıldı ve bir çırpıda tekrarladı. "Çok iyiyim, Tanrıçam."

"İşte, gördünüz mü? Söylediğim gibi. Adın ne hayatım?" Neferet titreyen kadına döndü.

"Elinor," dedi kadın.

"Ne hoş bir eski isim. Artık böyle isimler duyulmaması çok yazık. Bütün o Elinor'lar, Elizabeth'ler, Gertrude'lar, Gladys'ler ve Phyllise'ler nereye gitti? Hayır, cevap vermenize gerek yok. Hailey'ler, Kaylee'ler, Madison'lar ve Jordan'lar onları ezdi geçti. Modern isimlerden nefret ederim. Biliyor musun, Elinor, sana teşekkür etmeliyim. Zevkli ismin siz yeni kullarımla ilgili bir karar almamı sağladı. İsmi aşırı cıvıltılı olanlara yeni isimler vereceğim." Neferet, Kylee'ye gülümseyerek baktı. "Senin dışında, Kylee. Altın rengi isim rozetini adını değiştirmeyecek kadar çok seviyorum."

"Tanrıçam?" Elinor bu kelimeyi sorar gibi fısıldamıştı.

"Evet, hayatım?"

"Artık sizin için mi çalışıyoruz?"

"Ah, daha da iyisi. Artık bana tapıyorsunuz. Siz yirmi kişi, Karanlık'ın Tanrıçası olarak hükmedişimin ilk tanıkları olacaksınız.

Bana tapınıp ihtiyaçlarımı karşılarken, çok özel ve önemli bir rolü yerine getireceksiniz. Bana sunacağınız armağan ve kurbanlara karşılık, ben de sizleri bütün hayatınız boyunca baskı yapan ve canınızı sıkan yorucu özgür iradelerinizden kurtaracağım. Yoksa neden bu tür anlamsız ve alt tabaka işlerde çalışasınız ki?"

Elinor, "Neler olduğunu anlamıyorum," diye ağladı.

"Kafa karışıklığın çok kısa süre içinde son bulacak. Endişelenme, tatlı Elinor, sadece bir an canın yanacak." Neferet kolunu kaldırdı. "Çocuklar..." dedi.

"Bir dakika!" Tony'ye yardım etmeye yeltenen kapı görevlisi öne çıktı ve Neferet'e gözünü kırpmadan baktı. "Şefe yardım edersek, kaderimizin onunki gibi olacağını söyledin. Ona yardım etmedim. Hiçbirimiz etmedik. Bu durumda, kendi sözüne sadık kalarak o yılanımsı şeyleri üstümüze salmaman gerek."

"Senin adın nedir?"

"Judson." Adam duraksadı ve ekledi. "Tanrıçam."

"Judson, bunun eski Güney'e ait bir isim olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, ben, hayır, bilmiyordum." Bir duraksama daha. "Tanrıçam."

"Evet, öyle. Senin adını da değiştirmeyeceğim. Ve daha önce söylediklerime gelince. Yalan söyledim. Alın şunları!"

Neyse ki çocukları dilekleri için hazır bekliyorlardı ve hızla harekete geçtiler. Böylece can sıkıcı çığlıklar çok kısa sürede son buldu.

BÖLÜM DÖRT

Neferet

Neferet her biri çocuklarından birinin istilasıyla emrine giren yeni kullarını dairesinden gönderdi ve otel misafirlerini ve sakinlerini kaldırıp büyük balo salonuna toplamalarını emretti.

Neferet sunu odasını ana balo salonuna kurmaya karar vermişti. Güzel, yüksek bir tavanı, oymalı art deco avizeleri olan balo salonu mermer sütunlarla çevriliydi ve kullarının duracağı zemin katla, sadece en yakın müritlerinin ya da ihtiyaçlarını karşılayanların alınacağı üst kat arasında bir sahanlıkta son bulan, ferforje korkuluğuyla kıvrılarak yükselen çift kanatlı bir merdiveni vardı. Diğerleri ya odalarına ya da Kylee'nin ona gösterme inceliğini sergilediği zemin kattaki depolama alanına kapatılacaklardı. Çok can sıkarlar ve Neferet onları zapt etmek için sürgünlerini ziyan etmek istemezse, çocuklarına yemek olacaklardı.

Neferet, elbette, sadece ilgisini çeken kullarından beslenecekti.

Düzgün bir taht yaptırana kadar idare edeceği bir koltuk bulma görevi Kylee'ye verilmişti.

"İstediğim şeyi birebir yaratması için çok iyi bir usta bulmalısın. Tahtın ahşabı boğa kanı gibi kırmızı budaklı olmalı," dedi Neferet ortamı büyük bir dikkatle düzenlerken. "Ve Yüksek Konsey'deki kocakarıların tercih ettiği şu berbat soğuk ve sert

oturma yerlerinden olmasın. Altın rengi kadife kaplı yastıklara oturacağım."

Neferet temizlik ekibinin en çekici iki üyesinin ona kraliyet moru tuvaletini giydirmelerine izin verirken, ayakkabı giymemeyi ve yeni doğmuş bir tanrıçaya yakışacağı üzere çıplak ayaklı kalmayı uygun buldu. Şarap kadehini doldurmak üzere oturma odasına döndüğünde ona hizmet etmek için bekleyen tek bir insan olmadığını gördü. Balo salonuna giriş yapabilmek için, itaatkâr personelinin misafirleri ve bina sakinlerini balo salonuna toplanmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bir tanrıça bile doğru düzgün yardımcı bulmakta zorlanıyor. Ama bu hatayı görmezden geleceğim. Sadece yirmi kişiler. İnsanları sunu odama yönlendirmekle meşgul olmalılar. Ancak bu, bu hatayı son görmezden gelişim olacak." Televizyondaki görüntü gözüne takıldığında yakışıklı kapı görevlisinin büyük bir zarafetle etini kesip şarabını kanıyla tatlandırdığı dolgun kırmızı şarabı keyifle yudumluyordu. Ekranın alt kısmındaki son dakika haber uyarısında TULSA'DA CİNAYET yazıyor ve haber spikeri Chera Kimiko tatsız bir ifadeyle konuşuyordu.

Neferet ziyafetinin enfes detaylarını yeniden yaşamayı umarak büyük bir sevinçle ses düğmesine bastı. Ancak ekran Boston Caddesi Kilisesi yerine korkunç bir iticiliğe bürünmüş Woodward Parkı'na ait bir görüntüyle kaplandı. Kamera yön değiştirip yakın zamana kadar sığınağı olan mağaranın hemen bitişiğindeki taş duvara odaklanınca, Neferet'in kaşları kalktı. Sesi sabırsızlıkla açtı ve Kimiko'nun fazlasıyla ciddi sesini duydu.

"Cesetleri itfaiyeciler tarafından dün sabah bulunan iki adamın vahşi bir cinayete kurban gittiği olay mahallindeyiz. Daha önce de aktardığımız gibi, saatte yüz kilometrelik bir sürate ulaşan şiddetli fırtına, beraberinde ölümcül yıldırımlar da getirdi. Tulsa bölgesine düşen yıldırımlarda beş kişi ölürken, on kişi de ağır yaralandı. Ancak bu iki adamın ölümü fırtı-

nayla ilgisiz görünüyor. Adam Paluka, Dedektif Kevin Marx'la birlikte. Detaylar için ona bağlanıyoruz. Adam?"

Sahne fırtınanın harabeye çevirdiği parkta, bir dedektifin masa başında oturduğu ciddi bir ofise çevrildi. Neferet adamın geçmişte Zoey Kızılkuş'a sempatiyle yaklaşan memur olduğunu büyük bir hoşnutsuzlukla fark etti. Kısa röportajı yüzünü buruşturarak seyretti.

"Dedektif Marx, bize Woodward Parkı'nda gerçekleşen son iki ölümden bahsedebilir misiniz? Fırtınayla bağlantılı nedenleri gerçekten saf dışı bıraktınız mı?"

"Dün sabah ikisi de kırklı yaşlarının başında olan iki erkek cesedi bulundu. Her iki kişinin de ölüm sebebi aynıydı, travma ve kan kaybı."

Neferet bunun kısa süre içinde keşfedecekleri can pazarı için mükemmel bir ön gösteri olduğunu düşünüp gülümsedi.

"Cinayetleri itiraf eden birini gözaltına aldığınız doğru mu?"

Neferet'in kaşları kalktı. "Cinayetleri itiraf etmek mi? Gözaltı mı? Ama bu imkânsız."

"Evet, benim de şahsen tanıdığım genç bir çaylağın teslim olduğunu ve iki adamı öldürdüğünü itiraf ettiğini bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum."

"Çaylak mı?" Neferet ekrana doğru bağırarak oturduğu koltuktan hızla kalktı.

"Bu çaylağın adını alabilir miyiz?"

"Zoey Kızılkuş."

Neferet bir çığlık attı ve fişini daha önce çektirdiği bir lambayı televizyona fırlattı.

"O yapmacık sırıtışlı, yetersiz kız o adamları öldürdüğünü mü sanıyor? Onları sığınağıma birkaç metre mesafede afallamış bir halde bulup Boston Caddesi Kilisesi'ndeki büyük ziyafetime gidebilmek için kanlarından beslenen benim. Zoey Kızılkuş iki yetişkin adam mı öldürmüş? Ne saçmalık! O kızda birini öldürecek irade yok! Bir de cinayet işlediğini itiraf etmiş öyle mi?

Sandığımdan da aptalmış." Neferet başını arkaya atarken alaycı kahkahası dairenin duvarlarında çınladı.

Neferet, Mayo Oteli'nin ana balo salonunun çift kanatlı zarif merdivenlerinin başındaki yerini almıştı. Aşk sarhoşu sayısız insan çiftin evlilik yemini ettiği noktada duruyor olmanın ironisi ona büyük keyif veriyordu.

"Kutu makarna bile pek çok insanın evliliğinden daha dayanıklı. Bunu biliyor muydunuz?" Işıltılı siyah beyaz mermer zemine toplanan kalabalığa gülümsedi. Avizelerdeki lambaların loşlaştırılmasını ve sahanlığın sağ ve sol tarafına devasa şamdanlar yerleştirilmesini emretmişti. Güzelliğinin tanrısallığının ve elbisenin mum ışığındaki ışıltısıyla daha da vurgulandığının farkındaydı.

Yirmi kulunun yarısının sahanlığa tam anlamıyla girmeden etrafına konumlanmasını istemişti. Zapt ettiği diğer on insan tapınağının girişine yerleştirilmişti. Onlara ek bir emir vermişti. Hiç kimsenin giriş çıkış yapmasına izin verilmeyecekti.

İnsanların göremediği ama tanıdık heyecanlarıyla ona güç veren Karanlık çocukları etrafında kıvrılarak dönüyordu.

"Cevap vermemekte haklısınız. Soru gerçekten de bir tanrıçanın seçilmiş insanlarına ilk hitabına layık değildi. Sıfırdan başlayayım."

Neferet tahtının önünde durdu, kollarını iyice açarak, "Dikkatle bakın!" dedi. "Adım Neferet, Karanlık'ın Tanrıçası ve Kraliçe Tsi Sgili'yim. Bu oteli Karanlık Tapınak yaptım ve sizler, sadık kullarım ve Seçilmişlerim olma şansına sahip olacaksınız. Buna karşılık, ben de tapınmanızı sizi dünyevi hayatın kaygılarından arındırarak ödüllendireceğim. Anlamsız işlerde debelenmenize gerek kalmadı. Sıkıcı evliliklerinize ya da kıymet bilmeyen evlatlarınıza dönmeniz gerekmeyecek. Bugünden itibaren, ölene dek tek amacınız bana tapınmak olacak. Sevinin, insanlar!"

Konuşması uzun ve derin bir sessizlikle karşılandı. Hemen ardından, kalabalık gergin fısıltılar eşliğinde kıpırdanmaya başladı.

Neferet geleceğini adı gibi bildiği şeyi yüzünde kutsayıcı bir gülümsemeyle bekledi. İnsanlara yaşam dersleri vermeye bayılıyordu.

Beklediği gibi, uzun süre beklemesi gerekmedi. Bir kadın öne çıktı. Uzun boylu ve esmerdi. Gençliğinden artakalanları korumak için özenle çabalayan, bakımlı ve egzersizi aksatmayan görüntüsüne rağmen, büyük olasılıkla orta yaşlarının son demlerindeydi. Hoş zümrüt yeşili, zevkli ve iyi kesimli bir elbise giymişti.

Neferet kadının konuşmasına fırsat bırakmadan, "Bu hoş elbiseyi nereden aldın?" diye sordu.

Kadın bariz bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdıysa da "Halston tasarımı," dedi. "Miss Jackson's'tan aldım."

"Kylee." Neferet basamakların dibinde, robot gibi duran genç kıza seslendi. "Not al. Miss Jackson's'a gidip benim için birkaç elbise seçmeni isteyeceğim. Aralarında bir Halston tasarımı olmasına dikkat et."

"Evet, Tanrıçam," dedi Kylee duygusuz bir sesle.

Neferet, Kylee'ye çatık kaşlarla baktı. Giysilerini bu kızın seçmesini gerçekten istiyor muydu? Kız yirmi yaşından büyük durmuyordu ve kırpık saç kesimi moda anlayışına bakılırsa, ondan kıyafet seçmesini istemek gerçek bir felaket olabilirdi.

Şaşkınlığından silkinen zümrüt rengi elbiseli kadın Neferet'in düşüncelerinin arasına girdi. "Pekâlâ, gerçekten neler olduğunu bize anlatmanız gerekecek. Buna ayıracak zamanım yok." Manikürlü elini kalçasına yerleştirdi ve ayağını sabırsız bir tavırla yere vurarak Neferet'e baktı. "Summit Club'da erken akşam yemeği planım ve sonrasında yetişmem gereken bir New York uçağım var."

"Durumu daha önce de anlattım," dedi Neferet. "Artık sizin Tanrıçanızım. Summit Club'da akşam yemeği yemeyeceğin gibi New York'a da dönmüyorsun. Tabii ben sana orada benim için bir

iş halletmeni emretmediğim sürece. Artık tek işin bana tapınmak. Karşılığında ben de senin dünyevi kaygılarını gidereceğim. O elbisenin bedeni ne? Otuz altı mı otuz sekiz mi?"

"Cidden, bu çok kötü bir şaka. Arkasında Frank Snyder var değil mi? Frank?" Kadın Neferet'i yok saydı ve ortaya çıkmasını bekler gibi etrafa bakınarak adamın adını seslendi. "Kadın tam bir beyazperde divası gibi giyinmiş. Tahmin edeyim, doğum günüm için *Smoke Gets in Your Eyes*'ı söylemeye başlayacak değil mi? Nasıl oldu da kiralayacak bir vampir buldun? Yoksa dövmeleri boya mı?" Kadın kendi etrafında bir tur döndükten sonra dövmelerini silip silmemek arasında karar vermeye çalışır gibi yeniden Neferet'e bakıyordu.

Neferet sabrının sonuna geldiğine karar verdi.

"Seçilmişler, bu size bir ders olsun. Ben bir şaka *değilim*. Ben sizin güçlü, sahiplenici, ölümsüz ve her şeyi gören Tanrıçanızım. Sabrım neredeyse tamamen tükendi ve aptallara asla ama asla katlanmam." Neferet bir elini demir korkuluğa yerleştirip öne eğildi. Kadının gözlerine baktı ve korunmasız zihnine daldı. "Demek adın Nancy ve bugün doğum günün." Gülümsemesi bir kedininkini andırıyordu. "Ve arkadaşlarına kırk beş yaşında olduğunu söylesen de aslında elli üç yaşındasın."

Kadının vücudu gerildi ve onu şok eden bu ihlal yüzünden nefesini tuttu. "Bunu nasıl yapabildin? Ve hangi cüretle?"

Neferet tıslar gibi bir ses çıkardı. "Güzellik uğruna kendini her şeyden mahrum bıraktığın bir hayat. Hiç kimse sana ne yaparsan yap insan olduğunu ve yaşlanmanın kaderinde olduğunu söylemedi mi? Nancy daha fazla makarna yemeli, daha çok şarap içmeli, komşunun genç oğluyla iki seferden fazla yatmalı ve o iğrenç kocanı yirmi beş sene önce ilk kaçamağını yaşadığı zaman terk etmeliydin. Ve Nancy ben bunları bir tanrıça olduğum için biliyor ve senin Tanrıçan olduğum için söylemeye cüret ediyorum. Gerçi senin beni hak etmediğin ortada."

Nancy'nin etrafındaki insanlar ondan uzaklaşmak ister gibi kıpırdandılar ama hantal yüzlerinde hâlâ aynı şaşkın ve inanmaz ifade vardı.

"Nancy'den uzaklaşmanız akıllıca olur. Tapınağımın çamaşır yıkama fasilitesi olduğunu biliyorum ama kıyafetlerinizi yok yere lekelemeniz için bir neden yok." Nancy'nin en yakınında duranlar birkaç adım uzaklaştı. Neferet çıplak ayaklarının etrafında kıvranan sürgünü almak için yere eğilirken onlara cesaret verici bir gülümsemeyle baktı. Sürgünün tatminkâr bir ağırlığı ve kalınlığı vardı ve Neferet'in koluna dolanırken soğuk ve lastiğimsi derisi seğiriyordu. "Nancy'yi öldür. Ona acı çektir. Hayatını eziyetle doldurmuş, bu yüzden ölürken eziyet çekmek onu rahatlatacaktır." Neferet çocuğuyla sevecen bir ifadeyle konuşuyordu. "Ve seni görmelerine izin ver."

Yaratığı Nancy'nin üstüne savurdu. Sürgün havada görünür oldu. Kalabalıktan yükselen şaşkınlık nidaları, sürgünün Nancy'nin boynuna dolanıp etine gömülmesi ve başını kesmesiyle çığlıklara dönüştü.

Kalabalık bir anda çözüldü ve panik çığlıkları eşliğinde çıkışa hücum ettiler.

"Huzurumdan ayrılmanız için izin vermedim!" Ölümsüz güçle dolu Neferet'in sesi geniş balo salonunda yankılandı. "Çocuklar, kendinizi insanlarıma gösterin!"

Etrafını saran Karanlık yumağı dalgalanarak görünürlük kazandı ama onları çok azı fark etti. İnsanların bakışları Neferet'in personelini zapt eden ve emriyle görünürlük kazanıp çıkışı tutan insanların açık ağızlarından dışarı bakan sürgünlerin yılana benzeyen başlarına sabitlenmişti.

Neferet zihnine bir not daha düştü. Personelini zapt altında tutmak gibi sıkıcı bir göreve gönüllü olan çocuklarını ödüllendirmeyi unutmamalıydı. Son derece itaatkârdılar ve emirlerini

yerine getirmekte hiç gecikmiyorlardı. Yakın zamanda bir ziyafet daha vermeliydi.

Neferet vücuduna küçük bir gücün girdiğini hissetti ve dikkatini kafası gövdesinden tamamen ayrılan Nancy'ye çevirdi. Ortalıkta tek bir sürgünün yeterince hızlı tüketemeyeceği kadar çok kan vardı. Neferet iç geçirdi. Parlak mermer zemin kirlenecekti. Her şeyi kendisi mi yapmak zorundaydı?

En yakınındaki çocuklarına emretti. "Ondan beslenin, hemen! Tapınağımda pisliğe katlanamam."

Sonra bir kez daha iç geçirdi ve dikkatini paniğe kapılan kalabalığa çevirdi. "Çok kötü bir başlangıç yapıyorsunuz!" diye seslendi. "Yeni bir amaçla dolan hayatınıza karşılık sadece itaat etmeniz ve tapınmanız gerekiyor. Nancy bana ikisini de vermedi, ona ne olduğunu siz de gördünüz. Bu size, hepinize ders olsun."

Kısa boylu, yuvarlak bir adam yüzünü ceketini koluna gömmüş hıçkıran, kendisi gibi kısa ve şişman bir kadının kolunu okşayarak ve besbelli korkusunu kontrol altına almaya çalışarak, "O yaratıklar ne?" diye sordu.

"Onlar benim Karanlık'tan yapılma ve sadece bana sadık olan çocuklarım."

"Neden o insanların ağızlarının içindeler?" dedi adam.

"Çünkü o insanlar benim personelim ve onların da bana sadık olması gerekiyor. Onları kontrol altında tutmak kafalarını kesmekten daha çok işe yarıyor. Şimdi, emirlerimi yerine getirmenin çok daha basit olduğunu görebiliyor musunuz?"

"Ama bu delilik!" diye haykırdı balo salonunun arka tarafında duran bir adam. "Burada kalıp sana tapınmamızı gerçekten bekleyemezsin. Bizim hayatlarımız ve ailelerimiz var. İnsanlar bizi özler."

"Özleyeceklerine eminim ama ölümsüz değil, insan oldukları için bu benim umurumda değil. Yine de çok çok uslu durursanız, ailelerinizin de size katılmasına izin verebilirim."

"Bunu yapmana izin verilmeyecek," dedi bir kadın hıçkırıklar arasında. "Polis bizi kurtarmaya gelecektir."

Neferet güldü. "Ah, umarım gelirler. Ben de bu yüzleşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Tulsa Polis Departmanı'nın bu işten galip çıkmayacağına sizi temin ederim."

Bir başka kadın ciyakladı. "Şimdi ne olacak? Biz ne yapacağız! Aman Tanrım, aman Tanrım!"

Neferet'in, "Çenesini kapatın!" emriyle, bir sürgün kadının üstüne çullandı ve yüzünün etrafına sarılıp ağzını kapattı. Kadın kıvranarak yere düştü.

Neferet sadece kadının çığlıklarının değil, sürüdeki paniğin de yatışması üzerine rahat bir nefes aldı. Vücuduna mükemmel bir şekilde oturan elbisesini düzelterek gözlerini ondan ayırmayan şoka uğramış kullarına seslendi. "Bu dersleri artık almalısınız." Uzun ve zarif parmaklarıyla dersleri tek tek sıraladı. "İsteriye tahammülüm yok. Sadakatsizliğe tahammülüm yok. Ayrıca orta yaşlı beyaz erkeklere de bayıldığım söylenemez. Şimdi, altmış gönüllüye ihtiyacım var. Kimler çatı katındaki dairemde çok önemli bir işte hazır bulunmak istiyor?"

Kimse kıpırdamadı. Kimse onunla göz göze gelmedi. Neferet iç geçirerek ekledi. "O altmış gönüllünün kanını içecek değilim." Genç bir kadın titreyen elini kaldırdı. "Evet, hayatım. Sorun nedir?"

"O yılanlara ağzımıza girmelerini söyleyecek misiniz?"

Neferet tatlı bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi. "Söylemeyeceğim."

"O... o zaman ben gönüllüyüm," dedi kız.

"Aferin sana! Adın ne?"

"Staci."

"Hayır. Ben sana Gladys diyeceğim. Sence de çok daha seçkin bir ad değil mi?"

Kız telaşla onayladı.

"Pekâlâ, Gladys, sunu salonumun sol tarafına geç. Şimdi elli dokuz kişinin daha Gladys kadar hevesli davranmasını ve ona katılmasını istiyorum."

Başka kıpırdayan olmayınca, Neferet sesine biraz daha öfke katarak haykırdı. "*Hemen!*"

Bir grup insan kırbaç yemiş gibi Gladys'in yanına doğru harekete geçti.

"Kylee, şunları say ve altmış gönüllüm olunca haber ver."

Gittikçe artan bir sabırsızlıkla bekledi. Nihayet Kylee, "Altmış gönüllü var, Tanrıçam," dedi.

"Çok iyi. Bana bir iyilik yap ve onları daireme götür, Kylee. Balkonumda emirlerimi beklesinler. Ah, bol miktarda şampanya aç. Cömertçe doldur. Gönüllülerim ödüllendirilmeli."

Şaşkın ama rahatlamış görünen altmış gönüllü ayaklarını sürüyerek asansöre yöneldi. Neferet dikkatini geride kalan inanlarına çevirdi. Ona tepelerine devasa bir giyotin indirmesini bekler gibi bakıyorlardı.

"Hepsini zapt etmek daha kolay olacak. Modern insanlara bir tanrıçaya nasıl tapınacaklarını öğretmek, müthiş can sıkıcı bir iş." Neferet parmaklarını demir korkuluğa vurarak kendi kendine mırıldandı.

Onu duyacak kadar yakında duran bir kadın basamaklara doğru birkaç adım attı ve Neferet'le göz göze gelince, yere kadar eğildi. Neferet kaşlarını kaldırdı. Başı öne eğik bir halde kıpırdamadan duran kadını süzdü. Kadın yaşça Nancy'den biraz daha büyüktü. Ve şık kesimli, pahalı ve zevkli takımının içinde yaşına yakışıyordu.

"Kalkabilirsin," dedi Neferet.

"Teşekkürler, Tanrıçam. Kendimi takdim etmeme izin verir misiniz?"

"Elbette," derken Neferet'in merakı uyanmıştı.

"Adım Lynette Witherspoon. Kalıcı İzlenimler'in sahibiyim. Size hizmet etmek isterim."

"Lynette. Evet, bu insanın sinirini bozmayan bir isim. Kalabilir. Ve şu Kalıcın İzlenimler tam olarak nedir?"

"Benim şirketim. Zevk sahibi bir müşteri portföyüne davet organizasyonları ve koordinasyon hizmeti sağlıyorum."

Neferet kadının sesindeki gurur ve özgüveni takdir etti. "Ve benim için ne yapmayı teklif ediyorsun?"

"Her şeyi," dedi Lynette kararlı bir sesle. İçten bakışlarını Neferet'e çevirmeden önce, balo salonunda arkasında toplanan kalabalığa baktı. "Bir tanrıçaya tapınmamın pürüzsüz ve zevkli bir şekilde yönetilmesi gereken sürekli bir olay olması gerektiğini düşünüyorum. Bana izin verirseniz, sizi tapınılmanızın her daim görülmeye değer bir olaya dönüşeceğine temin edebilirim."

"İlginç..." Neferet düşündü. "Lynette, niyetine kısa ve sana acı vermeyecek bir bakış atmama izin verir misin?" Cümleyi soru şeklinde ifade etmekle birlikte, Lynette'in cevabını beklemedi. Kadının zihnine, Nancy'ninkine girdiğinden daha yumuşak bir şekilde süzüldü.

Ve buldukları Tanrıça'yı gülümsetti. "Lynette, sen bir fırsatçısın."

"E-evet," dedi kadın, Neferet zihnini terk ettikten sonra titrek bir sesle.

"Ve erkeklerden nefret ediyorsun." Neferet'in gülümsemesi daha da büyüdü.

"Ben tanrısal bir varlık değilim ve sadece tahmin yürütebilirim ama sanırım siz bu nefreti anlıyorsunuz," dedi Lynette.

"Senden hoşlandım, Lynette. Ve tapınılmamın planlamasını senin yürütmene izin veriyorum."

Lynette bir kez daha yere kadar eğildi. "Teşekkürler, Tanrıçam."

"Ve yapacağın ilk iş ne olacak?" Neferet bu sıradışı insanın niyeti konusunda merak içindeydi.

Lynette eliyle topuzunu düzeltti ve arkasında sessizce ve aptal gibi dikilen kalabalığı süzerek, "Bütün organizasyonlar iki şeyle başlar," dedi. "Doğru kıyafet ve doğru dekorasyon."

"Tek bir talebim olacak. Gözümü kamaştır," dedi Neferet.

"Evet, Tanrıçam," dedi Lynette saygıyla.

"Ve sizler, kullarım." Neferet sürünün geri kalanını işaret etti. "Lynette ne emrederse yerine getireceksiniz." Bakışlarını yeniden Lynette'e çevirerek, "Size tapınağımdan ayrılmayı denemenizi emretmediği sürece," diye ekledi.

"Aklımdan bile geçirmem," dedi Lynette bir çırpıda.

"Ah, hayatım, geçirdin. Bu düşüncenin ne kadar akılsızca olduğunu idrak ettin sadece."

Lynette başını eğdi. "Tam üstüne bastınız, Tanrıçam."

"Şimdi, kullarımı senin hünerli ellerine bırakıyorum, Lynette. Ben daireme çekilip..."

Neferet'in çıkışı uzun boylu kapı görevlisi Judson'ın Mayo'nun zincirli ve kilitli ön kapılarının önündeki nöbet noktasından yükselen sesiyle kesintiye uğradı. "Tanrıçam, polis burada!"

BÖLÜM BEŞ

Lynette

"İmdat! Polis! Bizi burada esir tutuyor!" Lynette'in önceki akşamın gösterişli ve pahalı düğününün nedimesi olarak hatırladığı genç bir kız çığlık attı ve bir yılanın zapt ettiği otel çalışanının arkasından dolaşıp ön kapıların kalın camını yumruklamaya başladı.

"Neden her şeyi kendim yapmak zorundayım? Judson dışındaki bütün personel, bu insanları bodruma götürün." Neferet'in sesi zehir doluydu ve otel çalışanları elektrik verilmiş gibi hızla harekete geçtiler. Hep birlikte, korku içindeki insanları arka taraftaki acil çıkışa doğru itmeye başladılar. Vampir basamakları kayarcasına indi ve balo salonunda ilerlerken, mor elbisesinin kuyruğu Lynette'in ayaklarına sürtünecek kadar yakınından geçti. Lynette gölgelerin arasına karışma ve sürünün geri kalanının arasına katılmaktan kaçınma umuduyla geri kaçtı ama Neferet, "Sen benimle gel," diye çıkıştı. "Planladığım olayı kaçırmanı istemem."

"Nasıl isterseniz, Tanrıçam." Lynette sırtını dikleştirdi ve korkusunu sıkı sıkı dizginleyerek Neferet'i takip etti. Ne olursa olsun, sonu vampirin çirkin yılanlarının ağızlarının içinden baktığı o ahmak otel personeli gibi olmayacaktı. Aptalca bir şey yapıp kafasını kestirmeye de niyeti yoktu. Alkolik bir anne ve tacizle geçen fakir bir çocukluğu sağ atlatıp kendine bir imparatorluk kurmayı başarmıştı. Para ve sosyal statü sahibiydi. S-Sınıfı bir Mercedes'i ve Tulsa'nın şehir merkezinin en pahalı sitelerinden

biri olan Eight Acres'ta beş yüz elli metre karelik bir evi vardı. Tatillerini Fransa'da geçiriyor ve sadece birinci sınıfta yolculuk ediyordu. Ölümsüzlük sanrısına kapılmış güç manyağı bir vampirin elinden sağ kurtulmanın *ve* durumdan kâr etmenin bir yolunu elbette bulacaktı.

Neferet çığlık atan kızın yanına ulaşmıştı. "Sen iyi bir kul değilsin!" Doğaüstü bir güçle kızın aşırı işlem görmüş sarı saçlarına yapıştı ve başını Lynette'in boynunu kıracağından emin olduğu bir hızla arkaya çekti. Sonra çığlık atan kızın ağzını işaret etti. "Zapt edin şunu!"

Lynette bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Siyah yılan kızın ağzından içeri daldı. Kızın gözleri sadece beyaz kısımları görünecek şekilde kaydı ve bedeni bir et yığınına dönüştü. Onu ayakta tutan tek şey Neferet'in saçlarını kavrayışıydı. "Sana Mabel diyeceğim. Emrettiğim zaman, kendi isteğinle bana geleceksin." Kızın görmeyen gözleri açılıp kapandı. Vampir bir şalteri kaldırmış gibi, kızın yüzündeki dehşet, yerini donuk ama ifadeye bırakarak silindi.

"Evet, Tanrıçam," dedi duygusuz bir sesle.

O korkunç yılanlar zapt ettikleri herkesin kontrolünü ele geçiriyorlar, diye düşündü Lynette. *Ama bunu bana yapamayacaklar*, diye söz verdi. *Sonumun böyle olmasındansa ölmeyi yeğlerim.*

Neferet'in bıraktığı kız, dengesini kaybetmiş gibi sendelediyse de ayakta kaldı. Vampir kusursuz saçlarını düzeltti ve elbisesinin omzundaki görünmez bir lekeyi silkeledi. Sonra Lynette'e baktı. "Beni hayal kırıklığına uğratırsan ve gerektiği gibi bir inanan olmadığın ortaya çıkarsa ne olacağını biliyorsun."

Lynette bakışlarını Neferet'in zümrüt yeşili gözlerinden ayırmadı. Vampirin daha önce çok hoşuna giden reveransla eğildi. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Tanrıçam."

Zihninde Neferet'in dokunuşunun mide bulandırıcı kayganlığını hissetti ve düşüncelerini gerçeğe odakladı. Hiçbir şekilde vampiri karşısına alacak bir şey yapmak niyetinde değildi.

"Yakında tanrıça olduğuma ve kaderinin bana hizmet etmek olduğuna inanacaksın, Lynette." Lynette'in cevap vermesine fırsat bırakmadan arkasını döndü ve "Judson, ön kapıların zincirini çöz," dedi. "Lynette, bana eşlik edeceksin. Çocuklar kimseye görünmeyin ama siz de benimle gelin."

Ciddi görünüşlü çift kanatlı pirinç ve cam kapılar Lynette'e kuşaklardır süren zenginliği ve gösterişi hatırlatan bir sesle açıldı ve Neferet görünmez yılanlardan yayılan korkunç soğuğu hissedecek kadar yakınında yürüyen Lynette'le birlikte dışarı çıktı.

Otelin hemen önündeki yuvarlak araç alanında Tulsa Polis Departmanı'na ait iki araba ve amblemsiz lüks bir sedan duruyordu. Üniformalı dört polis memuru, sorumlu olduğu her halinden belli olan sivil giyimli bir adamla konuşuyordu. Adam bir tür dedektif olmalıydı. Neferet görününce grubun ilgisi derhal güzel vampire çevrildi. Dedektif diğerlerine başıyla işaret verdi. Polis memurlarını arkasına alan dedektif ciddi bir ifadeyle Neferet'e yaklaştı.

"Hayır, arabalarınızın yanında kalmanızı istiyorum," dedi Neferet. Kendisi de Mayo'nun girişinin sembolü olan ferforje tentenin altında, kapıya yakın duruyordu. Yana doğru bir adım atıp kolunu Lynette'in omzuna sardı ve onu öne itti.

Vampirin ondan ne yapmasını istediğini anlamak için Lynette'in medyum olması gerekmiyordu. Hiç tereddüt etmeden öne çıkıp Neferet'le polislerin arasında durdu. Neferet'in eli omzundaydı ve vampirin sert ve sivri tırnaklarının orada hızla atan atar damarının hemen üstüne bastırıldığını hissedebiliyordu.

Lynette hiç kıpırdamadan durdu.

Uzun boylu adam sadece bir an tereddüt ettiyse de o bir an Lynette'e sonsuz kadar uzun geldi. Sonra o ve adamları birkaç adım geri çekildiler.

"İşte, bu çok daha iyi." Lynette, Neferet'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Neferet bir elini Lynette'in omzundan ayırmadan dost canlısı bir sesle konuştu. "Şimdi daha kibarca sohbet edebiliriz. Dedektif Marx, beni ziyarete gelmeniz ne büyük incelik. Ne güzel bir öğleden sonra oldu, değil mi? Sanki dünkü havanın patırtısı şehri tamamen arındırdı."

"Neferet, sana birkaç soru sormam gerek. Seni burada sorguya çekmem yerine, karakola gelmeye ne dersin?"

Neferet'in iç çekişi abartılı hayal kırıklığının yansımasıydı. "Demek aramızda inceliğe yer yok."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, normal şartlar altında incelikle hiç sorunum olmaz. Sen ve ben daha önce birlikte çalıştık. Ama dün Tulsa'da yaşananlar normal olmaktan çok uzak şeyler ve benim kibarlıkla harcayacak zamanım yok." Dedektif durup Lynette'i işaret etti. "Ve önünde bir rehine tutarken, incelikten bahsetmen gerçekten ironik."

Neferet'in tırnaklarının baskısı derhal kayboldu ve vampir Lynette'in yanağını usulca okşadıktan sonra elini geri çekti. "dedektif çok yanılıyorsunuz. Lynette, sen benim rehinem misin?"

"Hayır, Tanrıçam." Lynette kaçık bir vampire canlı kalkan olmak her gün yaşadığı bir şeymiş gibi davranmak için elinden geleni yaparak kafasını salladı. "Ben sizin gönüllü kulunuzum."

"İşte, gördünüz ya. Her şey yolunda. Lynette sadece bana taptığı için burada. Peki ya siz neden buradasınız, Dedektif Marx? Cevabını çok merak ettiğiniz şu sorular Woodward Parkı'yla mı ilgili yoksa Boston Caddesi Kilisesi'yle mi?"

Lynette dedektifin gözlerinin kısıldığını gördü. "Boston Caddesi Kilisesi hakkında ne biliyorsun?"

Neferet güldü. "Her şeyi. Bana istediğinizi sorabilirsiniz. Şu peder bozuntusunun onu öldürmemden önce ne kadar çığlık attığını mı bilmek istersiniz yoksa kanı çekilmiş cansız bedenini sözüm ona sığınağın önünde bulduğunuzda, konsey üyesinin karısının tesadüf eseri tam benim ölçülerimde olan şık beyaz Armani takımının neden üstünde olmadığını mı? Bilirsiniz, kaliteli ketenden kan lekesi çıkarmak çok zordur."

Neferet konuşurken, Lynette polislerdeki değişimi izledi. Yüzlerine yansıyan şok, silahlarını çekerken yerini tiksinti ve öfkeye bırakmıştı.

Dedektif silahını Lynette'in sağ omzunun üstüne tutuyordu. "Lynette," diye seslendi. "Doğrudan bize doğru yürü. Ellerini görebileceğimiz bir şekilde açıkta tut."

Lynette, Neferet'in ona dokunmuyor olmasının bir şey fark ettirmediğini biliyordu. Seçme şansı kesinlikle yoktu. Sesinin titremesine bir şekilde engel olarak, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Burada Tanrıça'nın yanında kalmaktan mutluyum."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi polislerden biri. "O, bir kilise dolusu masum insanı öldüren kahrolası bir vampir. Tanrıça falan değil."

"Lynette, ben kaba sözcüklerden hoşlanmam, ya sen?"

Lynette nefesini tutarak verebileceği tek cevabı verdi. Başını sallayarak, "Ben de hoşlanmam," dedi.

Neferet başını yana yatırıp biraz önce konuşan memuru süzdü. Lynette adamın vücudunun seğirdiğini görebiliyordu. "Memur Jamison, on yaşındaki üvey kızınla ilgili fanteziler kurarken de aklından kaba sözcükler geçiyor mu? Ya onu uykusunda seyredip ona duyduğun arzuyu hayalden gerçeğe dönüştürmeye sadece birkaç gün mesafede olduğunu kendine itiraf ederken?"

Memurun yüzündeki kan çekildi. "Bu lanet olası bir yalan!" diye haykırdı.

Neferet, "Yine küfür. Bana bu adam çok fazla itiraz ediyormuş gibi geldi," dedi ve Lynette'e dönüp sır verir gibi devam etti. "Yanlış bir alıntı ama bu duruma tam uydu, ne dersin?"

"Sanırım öyle oldu," dedi Lynette memuru dikkatle süzerken. Adamın suratı kıpkırmızı olmuştu ve her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Lynette o zaman Neferet'in adama olta atmadığını ya da uydurmadığını anladı. Adamın zihnine süzülüp küçük pis yalanını açığa çıkarmıştı.

"Seni lanet olası sürtük!" diye bağırdı Memur Jamison.

"Bu kadarı yeter!" Dedektif Marx polis memurunu susturduktan sonra dikkatini yeniden Neferet ve Lynette'e çevirdi ve genç kadında vampirin deliliğinden kaçıp onun korumasına sığınma isteği uyandıran berrak ve sakin bir sesle konuştu. "Lynette, Neferet'le kalmayı seçersen, hapishane hücresinde de ona eşlik etmen gerekebilir. Neferet Boston Caddesi Kilisesi cemaatini katletmekten tutuklusun."

Neferet'in kahkahası neşeden uzak ve acımasızdı. "Benimle ilgili suçlamalarınızı bile doğru dürüst yapamıyorsunuz, dedektif."

"Daha az önce cinayetleri itiraf ettin!" dedi Marx. Sesinde o ana dek koruduğu profesyonel nesnelliği kaybetmişti. Lynette midesinde korkunç bir kasılmayla inanılmaz gerçeği idrak etti. Neferet bir kilise dolusu masum insanı katletmişti.

Titremelerine engel olmak için ellerini önünde kavuşturma ihtiyacı duydu.

"İnsanı rahatsız edecek kadar dar görüşlüsünüz, Dedektif Marx. Kilisede yaptığım cinayet değildi, kurban vermekti ve muhteşemdi. Orada olup şahitlik etmenizi çok isterdim ama eğer orada olsaydınız, şimdi burada olup saltanatımın başlangıcına şahit olamazdınız. Ah, fakat konuyu dağıtıyorum. Suçlamalarınız yanlış çünkü eksikler. Birkaç gece önce belediye başkanınızı nasıl atıştırdığımı eklemeyi unuttunuz."

Dedektif Marx'ın yüzü nefret dolu bir maskeye dönüştü. "İçgüdülerim, Gece Evi vampirlerinin belediye başkanının ölümünden senin sorumlu olduğunu söylerken gerçeği söylediğini fısıldıyordu."

"Bu kez yanılmadılar. Fakat bırakın da *itirafıma* devam edeyim. Dün güzel ve koruyucu inimden zaferle çıkışıma şahitlik edecek ve kanlarını son damlasına kadar kurutmam için bana neredeyse yalvaran enfes bir şekilde afallamış o iki adamı keşfedişimi izleyecek kimsenin olmaması çok yazık." Dedektifin gözleri büyürken Neferet pis bir sırıtışla devam etti. "Hangisi daha inanılmaz bilmiyorum; o yapmacık gülümsemeli Zoey Kızılkuş'un bir şekilde o iki adamı öldürdüğü sanrısına kapılıp kendini size teslim etmek için koşturması mı yoksa sizin o yavan kızın öldürecek iradeye sahip olabileceğine inanmanız mı? Her iki durumda da dedektiflik beceriniz için iyi şeyler söyleyemeyeceğim."

Lynette, Neferet'in uçarı suç itirafı karşısında üniformalı memurların, hatta Jamison'ın renginin solduğunu fark etmişti. Ancak Dedektif Marx'ın yüzü inatçı çizgilerle sertleşmişti. Sakin bir otoriteyle, "Neferet, sana Yüksek Konseyini araman için tek bir telefon izni vereceğim ama kendini teslim etmeli ve eylemlerinin sonuçlarını ödemeye hazır olmalısın," dedi.

"Yüksek Konsey benim üstümde sizden bile daha az söz sahibi," dedi Neferet. "Ben bir vampir değilim. Karanlık'ın Tanrıçası, Kraliçe Tsi Sgili'yim ve bir daha asla otoriteye boyun eğmeyeceğim. Siz, Tulsa, hatta bütün dünya bana tapınacak. İzleyin ve öğrenin. Mabel, bana gel!"

Kız derhal itaat etti. Judson'ın açtığı ön kapıdan çıkıp Neferet'in yanına gitti.

"Daha fazla rehin alman seni bu durumdan kurtarmaz, Neferet!" dedi Dedektif Marx.

"Size izleyin ve öğrenin dedim, insanlar! Benim rehinem falan yok, sadece gönüllü kullarım var. Şimdi geleceğinize bir göz atın!"

Neferet, Mabel adıyla seslendiği kıza kollarını açtı. Mabel hızlı adımlarla kollarının arasına sokulurken, Lynette kenara çekilmek zorunda kaldı. "Eğer Tanrıçansam, kendini bana kurban edersin."

Lynette merakla kızın ne yapmaya mecbur edileceğini görmeyi bekledi. Merakı sadece birkaç saniye sürdü.

"Şimdi olması gereken kul davranışı *budur*." Neferet kurbanının kanını emmek için başını eğdi. Kız inleyerek titredi ama kaçmaya çalışmak yerine sevinç dolu bir sesle, "Teşekkürler, Tanrıçam!" diye haykırdı.

"Ne kadar tatlısın," dedi Neferet. Dudaklarıyla Mabel'in kanlı boynu arasında sadece birkaç santim vardı. Kızın kanını emmeye başlamadan önce emretti. "Bize kalkan olun!"

Ve bir saniye sonra kulakları sağır eden bir ateş sesi duyuldu. Lynette kaldırıma atladı ve bir top gibi kıvrılıp kendini korumak için kollarını boş yere havaya kaldırdı.

Acı dolu bir çığlığın ardından polis memurları bağırmaya başladılar. Şiddetle sarsılan Lynette kollarının arasından baktı. Neferet önlerinde kopan kaosa aldırmadan kızın kanını içiyordu.

Görünüşe bakılırsa Neferet'i –ve büyük olasılıkla Lynette'i de– hedef alan mermiler vampirin oluşturduğu bir kalkandan geri sekmiş ve ağzı bozuk pedofil memurun vücuduna saplanmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Lynette bir nefeste.

"Aman Tanrıçam demek istedin sanırım?" Kızın kanından dudakları kıpkırmızı olan Neferet Lynette'e gülümsedi.

"E-evet, öyle demek istedim," derken Lynette'in başı dönüyordu.

Neferet kızı bırakınca Mabel boş bir çuval gibi yere yığıldı. Sonra Lynette Neferet'in ona uzattığı eli tuttu ve titreyerek ayağa kalktı. "Korkma. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Bana sadık olan kimseye zarar vermelerine izin vermem," dedi Neferet. Dikkatini tekrar memurlara çevirdi. Jamison'ın mermilerle delik deşik olan vücudunu, diğer adamların da çömeldikleri arabaların

arkasına çekmişlerdi. Lynette ambulans ve destek çağırırlarken telsizlerden yükselen hışırtıları duyabiliyordu.

"Şimdi anladınız mı, Dedektif Marx? Dersinizi aldınız mı?"

"Senin bir katil olduğunu öğrendik!" diye bağırdı Marx. "Burada işimiz bitmedi. Bu iş burada kalmaz!"

"İlk kez haklısınız. Burada işim bitmedi. Daha yeni başlıyoruz. İzleyin ve öğrenin. İzleyin ve öğrenin," diye tekrarladı Neferet. "Ah ve yukarı bakın. Çocuklarım, benimle gelin!" diye emretti. Lynette'in kolunu koluna takıp polis memurlarına arkasını döndü ve Mayo'ya girdi.

"Judson, kapıları tekrar zincirle."

"Evet, Tanrıçam. Fakat bu onları uzun süre dışarıda tutmaz."

"Bunu ben de biliyorum! Sen emrimi yerine getir. Her zamanki gibi, diğer detayları da bizzat ben halledeceğim."

"Evet, Tanrıçam."

"Lynette, dairemin terasında senin de bana eşlik etmeni istiyorum. Orada görülmeye değer bir olay yaşanacak."

"Evet, Tanrıçam," dedi Lynette onunla birlikte asansöre binerken.

Neferet'in yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. "Tanrısal olduğuma neredeyse inanmak üzeresin."

Lynette karşılık vermedi. Neferet'in zihnini kurcalayıp gerçeği bularak çürütmeyeceği ne söyleyebilirdi ki? Bu yüzden bir kez daha yapabileceği tek şeyi yaptı. "Size hizmet etmek için buradayım, Neferet."

"Ve etmelisin de."

Dairenin kapıları açıldı. "Kylee, Lynette solgun görünüyor. Ona en iyi kırmızı şaraptan bir kadeh doldurup balkona getir. Neferet arkasında Lynette'le Kylee'nin yanından geçti ve cam kapıları açıp ürkek gruplar halinde bekleyen altmış kişinin yanına çıktı. Çoğu geniş terası çevreleyen taş korkuluklara yakın duru-

yorlardı ve yüzlerindeki ifadelere bakılırsa ateş seslerini duymuş ve aşağıda yaşanan sahneyi yukarıdan izlemişlerdi.

"Burada bekle, Lynette ve şarabını iç. Yanaklarına renk gelmesine faydası olur. En sevdiğim kulumun soluk ve hasta görünmesini istemem," dedi Neferet. Ardından taş korkuluğa doğru yürüyerek en yakınındaki insanların gergin bir tavırla kenara çekilmesine neden oldu. "Modern eğitim çok kötü olduğu için, Tanrıçanız olarak size bu şeye," duraksadı ve oymalı taşlarını işaret ederek, "korkuluk dendiğini söylemeyi kendime görev biliyorum. Kalın ve eşit aralıklarla yerleştirilmiş desteklere, şuna, şuna ve şuna, parmaklık denir. Tapınağımın çatı terasını çevreleyen korkulukta toplam altmış parmaklık olması mutlu bir tesadüf. Her birinizden kendinize bir parmaklık seçip tam önünde durmanızı istiyorum."

"Bizden aşağı atlamamızı istemeyeceksin, değil mi?" diye sordu dehşete kapılmış yaşlı bir kadın.

"Hayır, büyükanne," dedi Neferet sevecen bir sesle. "Bu mantıklı bir soru değil. Lynette'i polisin ona attığı ölümcül mermilerden nasıl koruduğumu görmediniz mi?"

Uzun bir sessizliğin ardından birisi seslendi. "Evet ama o kızı yedin."

"Mabel itaatsizdi. Kaderini paylaşmak ister misin?"

Sözleri insanların üstünde mahmuz etkisi yaratıyordu. Dört bir yana dağılıp her biri bir parmaklığın önünde yerini aldı.

"Mükemmel. Kyle, ben Karanlık çocuklarımla özel bir görüşme yaparken sen kullarımın şampanya kadehlerini tazele."

Lynette pahalı kırmızı şaraba bayılır ve genelde hak ettiği gibi minik yudumlar alarak tadını çıkarırdı. Bu kez değil. Kadehi bir dikişte bitirdi ve robot gibi hareket eden Kylee daha fazla şampanya getirmek için içeri dönerken, şişeyi kızın elinden kaptı. Lynette vampiri izlerken alkolün sağladığı gerçek üstü ve kopuk hisse minnettardı. Neferet taş korkuluktan uzaklaşıp balkonun kuytu bir köşesine çekilmiş, yokmuş gibi görünen bir şeyle konuşuyordu.

Lynette öyle olmadığını çok iyi biliyordu. Ve aradan bir ya da iki saniye geçmeden, vampirin ayaklarının dibindeki hava yaz günü asfalt yoldan yükselen ısı akımı gibi dalgalandı ve Neferet'in yılanları görünür oldular. Lynette vampirin dikkatini "çocuklarına" vermiş olmasından hoşnuttu çünkü tiksinti dolu titremesine engel olamamıştı. Çocukken izlediği eski bir kovboy filmini hatırlamıştı. Kovboylar büyükbaş hayvan sürüsünü bir yerden bir yere götürüyorlardı ve nehirden geçerken, genç bir adam atından düşmüş ve çiftleşmekte olan yılanların tam ortasına yuvarlanıp ölmüştü. Çabuk bir ölüm olmamıştı. Neferet de o yuvanın tam merkezinde duruyor gibiydi; tek fark onun yılanlarının engereklerden daha büyük, daha siyah ve hatta daha tehlikeli olmasıydı.

Neyin nesiydi bu yılanlar? Lynette vampirler hakkında fazla bilgi sahibi değildi. Her ne kadar onlardan gelecek bir iş teklifine balıklama atlayacak olsa da –vampirlerin zenginliği herkesin dilindeydi– bu fırsatı hiç yakalayamamıştı. Vampirlik konusunda otorite olmaya çok uzaktı ama ölüm saçan yılan yaratıkları hakkında bir şey duyacağından emindi. Tanrı aşkına! Vampirlerin evcil hayvanlarının sürüngen değil, kedi olması gerekiyordu.

Lynette şarabın kalanını kadehine boşaltıp büyük bir yudum daha aldı ve yüzünün ısındığını hissedip rahatladı. İyi, bu sıcaklık yanaklarına renk getirecekti. Vampirin onu anlık bir istekle öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Tamamen renklendiklerinden emin olmak için, yanaklarını çaktırmadan çimdikledi.

Bu karmaşadan nasıl kurtulacaktı? Artık durumdan kâr sağlamak umurunda bile değildi. Tek istediği, kaçık vampirin çocuklarından birini peşine takmadan kaçabilmekti.

"Mükemmel!" Neferet doğruldu ve dikkatini her biri bir parmaklığın önünde dikilen altmış kişiye çevirdi. "Çocuklarım dileklerimi anladıklarına göre, sizinle de paylaşmaya hazırım demektir, benim sadık kullarım." Herkes tarafından görülüp duyulabilmek için balkonun tam ortasına durdu. "Kylee, şimdilik bu

kadar şampanya yeterli. Lynette'in yanına geç." Kylee, elbette emri derhal yerine getirdi.

Lynette kıza yan gözle baktı. Ağzı kapalı olduğu için yılana dair bir şey göremiyordu ama kızın otomatik pilota bağlandığına hiç şüphe yoktu. Gözleri açık ama boştu. Yüzü ifadesizdi. Lynette bu kez tiksinti dolu titremesini bastırmayı başardı. Yanında duran bu şeyin vampire ne raporlayacağını kim bilebilirdi?

"Şimdi, sizlere bir sorum olacak. Herkesin cevaplayabileceği bir soru. Şu anda en öncelikli endişeniz nedir?" Neferet soruyu insanlara sormuştu. Lynette vampirin sesinin bu kadar normal, hatta nazik çıkabilmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Tamamen göstermelik olsa da, iyi kıvırıyordu.

Sorusunu cevaplayan olmayınca Neferet sevecen ve cesaret verici bir gülümsemeyle, "Ah, haydi ama!" dedi. "Ben sizin Tanrıçanızım. Endişelerinizi dinlemek benim için hem görev hem zevk ve kullarım olarak onları dile getirmek de sizin göreviniz. Lütfen beni size görevinizi zorla yerine getirtmeye mecbur etmeyin."

Bir adam söz aldı. Vampirin çevresinde kıvranan karanlık yumağına gergin bir bakış atarak, "Benim en büyük endişem, öldürülmek ya da daha beterini yaşamak istememem," dedi.

"İyi. Güzel ifade ettin. Aynı endişeyi paylaşan başka kimse var mı?"

Neferet cevabı samimiyetle önemser gibi görünüyordu ve Lynette bile, diğerleriyle birlikte başını salladığını hissetti.

"Mükemmel!" dedi Neferet. "Güvenliğin bir numaralı endişeniz olacağını biliyordum. Şimdi sizleri kınamıyorum, öfkeli de değilim ama bir numaralı endişeniz beni önemsemek ve bana tapmak olmalıydı." İnsanların birkaçı, besbelli vampirin bir sonraki hamlesinden korkarak itiraz etmeye yeltendi ama Neferet elini kaldırdı ve soylu bir jestle onları susturdu. "Hayır, hayır. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bu yüzden, kullarımın bana

gerçekten tapınacak kadar özgür hissetmeleri için, hiç kimsenin onlara zarar vermemesini sağlayacağım."

Lynette, tam Neferet bu açıklamayı yaparken aşağıdan gelen siren seslerinin çoğalmasını ironik buldu.

"Kullarıma güvenlik sağlamak için, yardımınıza ihtiyacım var. Emirlerimi harfiyen yerine getirirseniz, tapınağımın hasar görmez olacağına sizi temin ederim."

Lynette usulca iç geçirdi. Birinin herkesin aklından geçirdiği şeyi dile getirmemesi çok fenaydı. *Bizi endişelendiren dış dünya değil, sensin!* Ama elbette kimse konuşmadı çünkü hepsi korkuyordu.

"Yapmanız gereken çok basit. Öncelikle, her birinizin yüzünüzü dışarı doğru çevirmeniz gerek." Altmış kişi, istemeyerek ve ağır hareketlerle isteğini yerine getirdi. Böylece hepsi Neferet'e arkasını dönmüş oldu. "Şimdi, kollarınızı kaldırın, gözlerinizi kapayın ve benimle birlikte üç derin nefes alarak zihninizi boşaltın. Alın ve verin... Alın ve verin... Alın ve verin." Lynette diğerlerinin de onunla birlikte nefes aldığını duydu. "Sesime odaklanmanızı ve başka hiçbir şey düşünmemenizi istiyorum." Neferet duraksadı ve herkesin yerini aldığından emin olmak için balkonda etrafına baktı. Lynette'le göz göze gelince dolgun dudakları, yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Lynette'in midesi kötü bir önseziyle kasıldı. Kafasına diktiği şarabı kusmaktan korktu.

Neferet'in bakışları ondan ayrılıp ayaklarının dibinde kıvranan yılanlara çevrildi. "Çocuklar, vakit geldi!" Sonraki sözlerini şaşırtıcı derecede yatıştırıcı ve âdeta büyüleyici bir ezgiyle mırıldandı.

Aşağıdakilerin hiddetimi tanıması için
Tek bir hamleyle öldürmelisiniz.
Güçle doydunuz, payınızı içtiniz
Şimdi bana kusursuz bir kafes vermelisiniz.

Lynette vampirin dudaklarından dökülen her cümleyle gücün gittikçe arttığını ve kolları havada donakalmış altmış kişiyle birlikte kendisinin de sonrasında olacakları beklemekten başka bir şey yapamadığını hissetti.

Dünyayı yeniden ele geçirmem için
Tapınağım ilahi ve güçlü olmalı.
Her zaman bana sadık kalacaksınız
Ve Tulsa bir tanrıça şarkısının nasıl olması gerektiğini görmeli!

Lynette hemen sonrasında yaşananları ömrünün sonuna kadar hafızasından silemeyecekti. "Görmeli" sözcüğüyle birlikte Neferet kollarını kaldırdı ve bekledikleri işaret buymuş gibi, yılanların altmış tanesi hızla öne atılıp sırtları dönük, olacaklardan habersiz bekleyen insanlara yöneldi. Lynette nefesini tutup yılanların bacaklarına dolanıp onları zapt etmesini bekledi ama çok yanılmıştı. Yılanlar insanları zapt etmek yerine, altmış kişinin sırtının tam ortasına aynı anda ve bedenlerini delip geçecek bir hızla çarparak kıpkırmızı bir kan ve et sağanağıyla korkuluğun üstünden aşağı yağdılar. Lynette yaratıkların Mayo binasının yan tarafından aşağı kayarak inişini ve binayı koyu bir perdeyi çözer gibi kapkara bir renk ve kanla kaplamasını gözlerine inanamayarak izledi.

Bir ses dikkatini yeniden Neferet'e çevirdi. Uyuşmuş bir halde, vampirin kollarının havada olduğunu gördü. Başını arkaya atmıştı ve korkunç bir hazla inlerken vücudu spazmlarla sarsılıyordu. Lynette vampirden koyu renkli bir ışıltının yayıldığını gördüğünden emindi. Ve bir anda anladı. *İnsanlar ölüyor ve nasıl yaratıkları bedenlerinden besleniyorsa Neferet de bir şekilde ruhlarından besleniyor.*

Ve sonra çatıdaki terasta geriye kalan bütün yılanlar biraz önce can veren bedenlerin başına üşüştü. Lynette başının öne arkaya sallandığını hissediyordu. O kadar çoktular ki. Hâlâ çoktular.

Neferet sonunda kollarını indirdiğinde, Lynette hâlâ başını sallayarak ölülerden beslenen, dev sülükler gibi üstlerine yapışan, cansız bedenlerinden arda kalanları tüketen yaratıkları seyrediyordu. Vampir, elbisesini düzeltti ve altmış cansız bedene tek bir bakış atmadan gülümseyerek Lynette'e yaklaştı.

"Kylee, çocukların karnı doyunca, cesetleri korkuluklardan aşağı at. Ah, bir de Judson ve diğer personeli çağır. Artık kapıda nöbet tutmalarına gerek yok. Hepiniz güvendesiniz. Karanlık duvağımı kimse aşamaz. Hiç kimse benim iznim olmadan tapınağıma girip çıkamaz. Bu yüzden, personele söyleyin, geri kalan kullarımı bodrumdan çıkarsınlar. Hiç korkmadan odalarına dönebilirler. Bana taptıkları sürece güvende olmaları için gerekeni yaptım. Artık bana tapmaya başlamalarının zamanı geldi."

"Evet, Tanrıçam," dedi Kylee dairenin kapısında gözden kaybolurken.

Neferet'in zümrüt yeşili gözleri Lynette'inkilerle buluştu. "Gösterimi nasıl buldun?"

Lynette gırtlağına oturan ve nefesini kesen yumruya rağmen güçlükle yutkundu ve mutlak bir dürüstlükle cevap verdi. "Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim, ne?" diye sordu Neferet beklentiyle.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim, *Tanrıçam*," dedi Lynette titrek bir reveransla eğilerek.

"İşte şimdi samimisin. Ne kadar hoş. Doğrul, Lynette, hayatım ve benim için planlayacağım tapınma olaylarını konuşurken içmemiz için bize şarap doldur."

Lynette doğruldu ve Tanrıçasının emrini harfiyen yerine getirdi.

BÖLÜM ALTI

Dedektif Marx

Zoey Kızılkuş'un onu ergen bir oğlanla birlikte ölümden kıl payı kurtulduğu o eski depoya çağırdığı karanlık ve karlı geceden bu yana, Dedektif Marx'ın kafasında Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi Neferet'le ilgili soru işaretleri vardı. Vampirde bir *tuhaflık* vardı. Çaylağı Gece Evi'ne geri götürdüğü zaman, Zoey kadına karşı son derece temkinli görünürken Neferet onu gerçek görünen bir sıcaklıkla karşılamıştı. Zoey ise mesafeliydi. Hatta Tanrıçasının ona aynı akşam bağışladığı yeni dövmeyi öyle abartılı bir şekilde göstermişti ki dedektifin eğitimli gözleri çaylağın, okulun en üst düzey ve güçlü vampirine geri durmasını başarıyla söylediğini hemen anlamıştı.

Marx vampirin tarafını tutup çaylağın dürüstlüğünü sorgulaması gerektiğini biliyordu. Ama Neferet'in yakınındayken teninde tuhaf bir karıncalanma oluyordu ve aynı karıncalanma sokaklarda hayatını sayamayacağı kadar çok kurtarmıştı. Zoey'yi ise seviyordu. Onun yanındayken teninde karıncalanma falan olmuyordu. Neferet'ten ise hiç ama hiç hoşlanmıyordu.

Yirmi yıl kadar önce İşaretlenen kız kardeşine Neferet'i sormuştu. Anne ona, kendisinden beklenmeyecek kısa bir cevapla karşılık vermişti: *Neferet güçlü bir yüksek rahibedir. Ondan uzak dur.* Dedektif detay sorduğu zaman, Anne konuyu derhal kapamıştı. Neredeyse bir hafta boyunca telefonlarına çıkmamıştı. İşte bu

daha da tuhaftı. O ve Anne ikizdiler ve Anne önce İşaretlenip daha sonra Değiştiği zaman bile yakınlıklarını korumuşlardı. Şu anda San Francisco Gece Evi'nde Sihirler ve Ritüeller dersi veriyordu. Marx senede en az bir kez oraya giderdi. Hatta birkaç kez, misafir olarak okulda da kalmıştı. Anne genelde vampir dünyası hakkında açık ve dürüst davranırdı. Kardeşine güvenebileceğini bilirdi. Ama Neferet'in anılması bile aralarına bir duvar örmeye yetmişti.

Marx bundan, kız kardeşinin ona güvenmemesinden nefret etmişti. Bu yüzden bir daha Neferet hakkında hiçbir şey sormamıştı.

Yüksek Rahibe Tulsa Gece Evi'ni terk edip, düzenlediği bir basın toplantısında normal vampirleri ve özellikle kendi Gece Evi'ndekileri suçladığı zaman bile.

Tulsa Gece Evi'nin yeni Yüksek Rahibesi Thanatos, Neferet'i Belediye Başkanı LaFont'u öldürmekle suçladığı zaman bile.

Suç Önleyiciler Hattı'na Neferet'in tarifine uyan çıplak bir vampirin Boston Caddesi Kilisesi'ne girerken görüldüğüne dair bir ihbar geldiğinde bile.

Son yirmi dakika içinde kız kardeşini sorgulamak konusunda fikri değişmişti.

"Bu tarafa! Memur, bu tarafa!" Marx o ve diğer polis memurlarının arkasına sindikleri uyduruk barikata sirenler eşliğinde yaklaşan ambulansa kollarını salladı. Jamison'a baktı. Adamın öleceği kesindi. Neferet'in yerleştirdiği görünmez kalkandan seken altı mermi bir şekilde vücudunun Kevlar yeleğiyle korunan kısmı dışında her yere isabet etmeyi başarmıştı. Bunu nasıl yapmıştı? Marx kız kardeşine soracakları listesine bunu da ekledi.

Sayamayacağı kadar çok sayıda polis aracı Mayo'nun etrafındaki sokaklara park etmişti. Marx'ın bulunduğu kısma destek vermeye koşmayan memurlar bitişik binaları boşaltma telaşındaydılar. Marx telsizle bir memurun vurulduğunu ve büyük bir rehin olayının yaşandığını duyurmuştu.

SWAT ekibine Amir Connors'ın liderlik ettiğini görünce hem rahatladı hem üzüntü duydu.

Amir Connors diplomatik becerileriyle tanınan bir polis değildi.

"Dedektif, beni bilgilendirin," dedi Connors.

"Neferet Boston Caddesi cinayetlerini itiraf etti. Rehinelerle birlikte içeride. Bir sihir mi yaptı yoksa onları korkutarak söyleyeceklerini yapmaya ikna mı etti, bilmiyorum. Ama o insanlara yaptırdığı korkunç şeylere inanamazsınız."

"Boston Caddesi'nde yaptıklarını gördükten sonra, beni şaşırtacak bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum," dedi amir ciddi bir ifadeyle.

"Şu cesedi gördünüz mü? O kız, 'Teşekkürler, Tanrıçam,' diyerek Neferet için kendi gırtlağını kesti." Marx eskiden bir genç kadın olan kanlı yığını işaret etti.

"İçeride kaç kişi olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Marx kafasını salladı. "Yüz civarında olmalı ama sadece tahmin edebiliyoruz. Restoranı kapatmış ve binayı kilitlemiş. Görebildiğimiz kadarıyla, kimsenin çıkmasına izin vermiyor."

"Pekâlâ, bizi içeri almak zorunda kalacak."

"Amirim, sanırım rehine durumuyla ilgili istihbarat alsak daha iyi olur. Kilise olayının tekrar yaşanmasını istemeyiz. O insanları katletti ama cesetlerin hali daha önce vampirlerin yaptığını gördüğüm şeylere hiç benzemiyordu. Lime lime edilip çiğnenmişler ve kupkuru kalmışlar. Neferet'in gücü daha önce uğraştığımız şeylere hiç benzemiyor."

"Evet, onları gördüm." Amir başını salladı. "Bir vampir bunu nasıl yapabilir? İnsanların zihinleriyle oynayabilen yüksek rahibeleri duymuştum. Kontrol edebilen hatta hafıza silebilenleri. Ve fiziksel olarak güçlü olduklarını da biliyorum. Ama Savaşçıları kadar güçlü değiller. Fakat kilisedeki katliam..." Başını salladı. "Bunu hiç duymadım. Ya sen? Kız kardeşin bir vampir değil miydi?"

"Öyle ve onu arayacağım ama bilmeniz gereken bir şey var. Neferet vampir olduğunu söylemiyor. Kendine Tanrıça diyor. Karanlık'ın Tanrıçası ve Kraliçe Tsi Sgili, artık her ne demekse. Mayo'yu tapınağı yaptığını ve Tulsa'nın ona tapmasını istediğini söyledi."

Amir alaycı bir homurtu çıkardı. "Hiç şansı yok. Rehine durumunu tam olarak saptadıktan sonra, içeri gireceğiz. Bakalım keskin nişancımızın elli kalibrelik silahı tanrısallık sanrılarına ne yapacak."

Marx başıyla onayladı ama o tanıdık uyarı karıncalanması, olayların nasıl gelişeceği konusunda kötü bir his veriyordu.

"Lanet olası vampirler son zamanlarda o dinsiz akıllarını kaçırdılar. Önce belediye başkanını, ardından parktaki o iki adamı öldürmeleri, kilise katliamı, şimdi de bu. Tulsa Gece Evi'ne kilit vurmaktan daha fazlasını yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Bence hepsini bir araya toplayıp Tulsa'dan dışarı atmalıyız!"

"Efendim, parktaki iki adam konusuna gelirsek..." Marx kaşlarını çattı. Vampir karşıtı duyguların çok yaygınlaştığını biliyordu ama böyle ırkçı saçmalıkları bir polis amirinin ağzından duymaktan nefret ediyordu.

"Ne olmuş onlara? Onları öldürdüğünü itiraf eden çaylağı sen kendin getirmedin mi? Lanet olsun, LaFont'u da o kız öldürmüş olabilir."

"Aslında efendim, Neferet biraz önce hem belediye başkanını hem de o iki adamı öldürdüğünü itiraf etti. Kilisedeki kıyım kadar, bu ölümlerle de övünüyordu."

Amir şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Peki o zaman, o çaylak ne halt etmeye kendini katil olarak ele verdi? Neferet'le birlikte mi hareket ediyor?"

"Bundan şüpheliyim. Zoey Kızılkuş ve Neferet'in sorunlu bir geçmişi var. Zoey'nin adamlara rastlamış ve kendini korumuş olması ve daha sonra öldüklerini öğrenince kendisinin öldürdüğü

sonucuna varmış olması mümkün. O iyi bir çocuktur, efendim. Bence suçluk duygusu yüzünden teslim oldu. Yakınında yetişkin bir vampir olmasını bile istemedi."

Polis amiri ona boş gözlerle baktı. Marx iç geçirmemek için kendini zor tutarak açıkladı. "Bir çaylak yetişkin vampirlerin arasında olmadığı zaman, vücudunun Değişim'i reddetmesi ve ölmesi ihtimali neredeyse yüzde yüz. Zoey kendi kendini yargılayıp mahkûm etti ve cezasının ölüm olduğuna karar verdi."

"Vampirler hakkında ne kadar çok şey bildiğini hep unutuyorum." Amir başını tiksintiyle salladı. "Sanırım insan ya da çaylak olmaları hiç fark etmiyor. Ergenlerde sağduyu diye bir şey yok."

Marx itiraz etmek ve tanıdığı bazı ergenlerin bal gibi sağduyu sahibi olduklarını ve Zoey'nin de bu gruba dâhil olduğunu söylemek için ağzını açtı ama üniformalı bir polisin çığlığı ona engel oldu.

"Aman Tanrım! Yukarı bakın!"

Marx kafasını hızla kaldırdı ve aynı anda gözlerinin olması dışında yılana benzeyen, kırmızı ve ıpıslak parlayan dişlerin çevrelediği açık ağızlı iğrenç siyah yaratıkların görünmeyen bir güç tarafından Mayo'nun çatı dairesinin korkuluklarından aşağı fırlatıldıklarını gördü. Yaratıklar beraberlerinde bir kan, bağırsak ve vücut parçaları patlaması taşıyorlardı. Ve düştükçe genişliyor, gözsüz yılanlardan karanlık ve kıpkırmızı renkte dalgalanan bir perdeye dönüşüyorlardı. Perde aşağı doğru açılarak ilerlerken, Mayo'nun taş dış cephesi karanlık ve kana buladı.

"Ateş açın! Öldürün onları!" diye bağırdı polis amiri.

Marx onu durdurmayı denedi. Ona içeride kolayca yaralanabilecek hatta ölebilecek masum vatandaşlar olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Saldırının vatandaşları rehin tutan ve ölümsüz olduğunu sanacak kadar delirmiş vampiri öfkelendireceğini söylemeye çabaladı. Ama etrafında paniğe kapılmış bir ateş yağmuru başlayınca, sözleri bu çılgınlığın arasında kaybolup gitti.

Marx ilk başta yukarı bakmak istemedi. Açılan ateşin hasar verdiği Mayo'yu görmek ve amirin düşünmeden verdiği emrin sonuçlarıyla yüzleşmeye başlamak istemedi. Ama Marx hayatta zor şeylerden kaçan bir adam değildi. Onlarla uğraşmayı kendine kariyer edinmişti. Kararlılıkla yukarı baktı.

Perdeye dönüşen yılanlar, binanın etrafını üniformalı polislerin taşıdığı silahların bile işlemeyeceği kırmızı ve siyah bir deri gibi kaplamıştı.

Hep birlikte karanlığın binadan aşağı doğru yayılıp sokak seviyesine inmesini ve Marx'a New York'u ziyaret edip Plaza'da kaldığı ve sabahın üçünde sigara içmek için sokağa çıkma hatasını yaptığı zamanı hatırlatan bir hışırtıyla yerde birikmesini izlediler. Fareler. Plaza'nın gösterişli girişinin önündeki özenle budanmış fundalıkların yanından geçerken bir hışırtı duymuştu. Aşağı bakınca, düzinelerce şişman sıçanın fundalıkların arasında kıpırdandığını görmüştü. Neferet'in yarattığı karanlık örtünün binanın zeminle birleştiği yere kadar inip 1920'lerden kalma taşların üstünde huzursuzca kıpırdanırken çıkardığı ses, o sese benziyordu.

"Kapılara ateş edin. Şu kahrolası şeyi aşıp içeri girmeye hazırlanın!" diye haykırdı amir.

Etraflarındaki üniformalı polisler amirlerinin emrine itaat etmek için derhal harekete geçerken Marx, "Hayır!" diye haykırdı.

Bir gün daha hayatta kalmakta kararlı olan Marx, bir devriye aracının arkasına sindi.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti. Polis memurları ateş ederek artık yapış yapış siyah bir örtüyle kaplı olan çift kanatlı kapılara doğru koştular. Çığlıklar başlayınca, Marx'ın içi parçalandı. Telsizine haykırıyordu. "Çok sayıda polis memuru yaralı. Mayo'da daha fazla otobüse ihtiyacımız var. Ve desteğe! Daha fazla destek! Tulsa'da ne kadar üniformalı görevli varsa hepsini buraya yönlendirin!"

Polis amiri, kendi silahlarından çıkan bir merminin alnının ortasında açtığı delik yüzünden gözleri görmez ve bilinci kapalı ve hiç şüphesiz ölü halde sendeleyerek kaldırıma devrilince, Marx yapmayı bildiği tek şeyi yaptı. Görevi devraldı.

"Ateşi kesin ve geri çekilin. Geri çekilin!" diye bağırdı. Adamlar belirgin bir rahatlamayla itaat ettiler.

Hızlı hızlı soluyan üniformalı genç bir polis elleri titreyerek yanına çömeldi. Marx çocuğun en çok yirmi bir yaşında olabileceğini düşündü.

"Tanrı aşkına, o siyah şeyde çentik bile açılmadı. Sanki ateş eden oymuş gibi mermilerimizi geri püskürttü. Nasıl bir şey bu?" derken sesi de elleri kadar titriyordu.

"Sihir," dedi Marx. "Karanlık ve kötü sihir."

"Nasıl karşı koyacağız?"

Marx genç adamın gözlerine baktı. "Koymayacağız. Yardıma ihtiyacımız var. Neyse ki o yardımı nereden alacağımızı biliyorum."

Zoey

"Keşke neler olduğunu bilseydim." Stark, hücremin önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Git bak bakalım, büyükannem hâlâ bekleme odasında mı. Neler olduğunu o öğrenebilir. Yanında kurabiye getirmiş. Kimse büyükannemin kurabiyelerine karşı koyamaz," dedim.

"İyi fikir. Hemen dönerim."

Stark koridorda hızla uzaklaşırken, ileri geri gidip gelme görevini ben devraldım.

Neferet. Mayo'da delice bir şeyler oluyorsa sorumlusu Neferet olmalıydı. Hücremin parmaklıklarını sımsıkı tutmak ve isterik bir insan gibi çığlık atarak sarsmak istiyordum. *Bırakın çıkayım, bırakın*

çıkayım! Neferet orada problem yaratıyorsa, ben de dışarıda olup onu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışmalıydım.

Ve eğer aklımı yitirip iki adamı öldürmeseydim öyle yapıyor olurdum.

Stark koşarak geri geldi ve elini hücremin parmaklıklarını o aptal şeyleri bükmem mümkünmüş gibi sımsıkı tutan elimin üstüne yerleştirdi.

"Büyükanneni de Thanatos ve diğerleriyle birlikte göndermiş olmalılar. Ön masadaki polis dışında kimse yok. Lanet olası yer terk edilmiş gibi. Anahtarım olsaydı seni buradan hiç zorlanmadan kaçırabilirdim." Kaşlarını kaldırdı ve ellerini ellerimin üstünden kaldırmadan metal parmaklıkları hafifçe salladı (ve yerlerinden bile oynamadılar). Sonra o şirin ve kibirli gülümsemesini takındı. "Ama anahtarım olmadığına göre, belki de sen, nasıl desem, birkaç elementi çağırıp bu kapıyı yerle bir edecek birini tanıyor olabilirsin."

"Stark, burada olmamın bir nedeni var. Gerçekten ama gerçekten kötü bir şey yaptım. Bizi buradan çıkarmamın hiçbir şeye faydası olmaz."

"Eğer Neferet kıyameti kopardıysa ve Tulsa'nın her şeyden bihaber vatandaşlarını mideye indiriyorsa olabilir. Hatta senin parktaki kazanı unutup Bayan Kaçık Ötesi Pisliği alt ettiğin için teşekkür bile edebilirler."

Hüzünle gülümsedim. "Onlar unutabilir ama ben unutamam. Ve Stark, ben Neferet'i durduramam."

"Daha önce durdurdun."

"Sonsuza dek değil, üstelik yardımsız da değil."

"Şey..." Stark kollarını iki yana açtı. "Yardım burada!"

Homurdandım. "Yetmez. Yeterli olsaydık, canına son okuyuşumuzda Neferet'in geri gelmemesini sağlardık." Sonra düşen omuzlarımı silktim. "Büyük olasılıkla, o bile değildir. Banka soyguncuları olabilir."

"Mayo'da mı? Ah, Z, orası banka değil, otel."

"Pekâlâ, belki de..."

Koridorun kapısı hızla açılıp duvara çarptı ve Dedektif Marx telaşla bize doğru yürüdü. Berbat görünüyordu. Demek istediğim, gerçek anlamda berbat. Takım elbisesi kir pas içindeydi ve pantolonun bir dizi yırtıktı. Aldığım kan kokusunu tamamen yok saymaya zorladım. Aslında çok da zor olmadı çünkü dedektifin yüzündeki ifade çok rahatsız ediciydi.

Korkmuş gibi bir hali vardı.

"Woodward Parkı'nda ne oldu?" diye sordu Stark'ın yanına gelirken.

"Size anlattım."

"Tekrar anlat," dedi Stark.

"Neden, neler oluyor?"

"Önce sorumu yanıtla."

"Pekâlâ, daha önce de söylediğim gibi, iki adam beni delirtti, ben de öfkemi üstlerine savurdum."

"Seni o kadar delirtecek ne yaptılar?" diye sordu.

"Onları öldürmemi gerektirecek kadar büyük bir şey değildi," dedim.

"Sen sorumu yanıtla," diye çıkıştı Marx.

Ses tonu karşısında şaşırdım ve kendimi anlatırken buldum. "Parkta korkutup onlara para vermelerini sağlayacakları kızların peşindeydiler. Benimle uğraşmaya başlayana kadar dövmelerimi görmediler. Sonra savunmasız ergenin teki olmadığımı anlayınca, beni korkutmaya çalışmak konusunda fikir değiştirdiler. Açıkça kendilerine kurban olarak seçecekleri başka bir kız arayacaklarını söylediler. Bu beni gerçekten delirtti." Duraksadım ve sonra, "Ama dahası da var," diye ekledim. "Parka gittiğimde gerçekten çok öfkeliydim. Orada olma nedenim buydu. Sakinleşmeye çalışıyordum. Öfkemi... kontrol edemedim."

"Ona geri kalanını da anlat. Teslim olurken, Kâhin Taşı'nı neden Afrodit'e verdiğini de söyle," diye üsteledi Stark.

"O zaman fark etmedim ama şimdi, Skye Adası'ndayken bana verdikleri bir tür tılsım olan Kâhin Taşı'nın duygularıma bir şey yaptığını, onları katladığını ya da onlara sebep olduğunu ya da belki de sadece stresimden beslendiğini görebiliyorum. İşlemeye başladığı zaman ısınıyor ve parktayken süper sıcaktı. O adamların ayaklarını yerden kesip mağaranın yanındaki duvara çarpmam bu sayede olmalı.

Marx beni dikkatle süzerek, "Şu anda bunu yapamazsın, değil mi?" diye sordu.

"Sanmam. En azından tek başıma, hayır. Elementlerin birini ya da hepsini çağırmam gerekir ve ancak bütün çemberim yanımda olduğu ve beşimiz birlikte yönlendirdiğimiz zaman çok güçlü oluyorlar."

Marx düşünceli bir tavırla kafasını salladı. "Parktan ayrıldığında iki adamın öldüğünü biliyor muydun?"

"Hayır. Demek istediğim, onları duvara çarptığımı biliyordum ama benim için delice bir patlama gibiydi. Beni, nasıl desem, çok şaşırttı," dedim. Dalgın bir tavırla sağ avcumu kot pantolonuma sürttüm ve sonra elime baktım. Dövmelerimin tam ortasına kusursuz bir çember damgalanmıştı. "Ortadaki bu işaret, şu çember, Kâhin Taşı'ndan. Öfkemi o adamların üstüne savurduğum zaman oldu. Güç içimden gelir gibiydi. Ne yaptığımı fark edince, yanlarına gidip onlara baktım." Hatırlayınca güçlükle yutkundum.

"Ve tam olarak ne gördün?" dedi Marx sabırsızlıkla.

"Parkın Yirmi Birinci Cadde tarafına bakan taş sırtını oluşturan duvarın dibinde yatıyorlardı. Birinin inlediğini duyduğumu hatırlıyorum, diğerinin de seğirdiğini gördüm. Canlarını yaktığım çok belliydi. Hatta belki de çok fena yakmıştım. Korktum ve kaçtım. Ben oradan ayrılırken ölmüş olmalılar. Çok üzgünüm. Gerçekten. Bir şeyi değiştirmediğini biliyorum. Ayrıca parkta kızlarla uğraşmalarının ya da gücümü Kâhin Taşı'ndan almış olmamın da

bir şeyi değiştirmediğini biliyorum. O adamları öfkem öldürdü. Ben sorumluyum." Dudağımı sertçe ısırdım. Ağlamayacaktım.

"Hayır, Zoey. Gerçek şu ki onları sen öldürmedin ve ölümlerinden sen sorumlu değilsin." Dedektif Marx hücremin kapısındaki bir klavyenin üstünden bir kart geçirince, çelik kilit bir tıkırtıyla açıldı.

"Ha?" Rüya görüyormuşum gibi bir hisle gözlerimi kırpıştırdım. Gözünü kırpmadan dedektife bakan Stark'a baktım.

"Neferet'le bir ilgisi olmalı," dedi Stark.

Marx, "Tamamen onunla ilgili," diye onayladı. "O iki adamı öldürdüğünü itiraf etti. Hayır, tam olarak doğru değil. Neferet o iki adamı öldürdüğü için *böbürlendi*."

Stark bir sevinç çığlığı atarak beni kucakladı. "Z, sen kimseyi öldürmemişsin!"

"Kimseyi öldürmemişim!" diyerek beni kucaklayan Stark'ın sözlerini tekrarladım. Başım dönüyordu, sersemlemiştim. Kimseyi öldürmemiştim. Lanet olsun, az kalsın Değişim'i reddedecektim. Az kalsın ölecektim. Neferet yüzünden.

Her şeyin altından hep Neferet çıkıyordu.

Stark'ın omzuna vurunca beni yere bıraktı (ama ben elini tutmaya devam ettim).

Yüzümü Dedektif Marx'a çevirdim. "Başka ne yaptı?"

"Sen ve arkadaşların haklıydınız. Belediye başkanını Neferet öldürdü. O ve parktaki iki adam ısınma turlarıymış. Bir kilise dolusu insanı katletti ve şimdi de tanrıçalığını ilan etti. Mayo'yu tapınağı yaptı ve sihri altındaki bir grup insanı orada tutuyor."

"Lanet olsun!" dedi Stark.

"Tanrıçam." Neferet sonunda bunu da yapmıştı. Sonunda kendini açığa çıkarıp herkese aslında ne olduğu göstermişti.

"Özgürsün, Zoey. Bütün suçlamaların kalktı. Ama gitmeden önce, senden bir iyilik isteyeceğim."

Gözlerine baktım. "İstemenize gerek yok. Size yardım edeceğim. Onu durdurmak için elimden geleni yapacağım."

Rahatlayan Marx'ın omuzları gevşedi. "Teşekkürler. Sana yalan söylemeyeceğin, Zoey. Mayo'da yaşananlar gerçekten, gerçekten çok kötü. Neferet güçlü ve tehlikeli."

"Ve kesinlikle delirmiş," diye tamamladım. "Biliyorum. Aylardır biliyordum."

"O zaman neyle karşı karşıya olduğunu da biliyorsundur."

"Hepimiz biliyoruz," dedi Stark. "Çünkü o deli sürtüğe bizden başka karşı koyan yoktu."

"Tamam, o zaman. O Kâhin Taşı denen şeyi alman gerekiyor mu? Yani seni Mayo'ya götürmemden önce..."

"Hayır, anlamıyorsunuz Dedektif Marx. Neferet'i durdurmak için her şeyi yapacağımı söylediğim zaman tek başına kendimi kastetmedim." Stark'ın elini sıktım. "Kesin olarak öğrendiğim bir şey varsa o da arkadaşlarımla daha güçlü olduğum."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, sağlayayım," dedi Marx.

"İhtiyaç duyduğum her şey Gece Evi'nde," dedim.

"O zaman benimle gel, Zoey. Seni eve götüreyim."

BÖLÜM YEDİ

Zoey

Dedektif Marx'ın kurşun yağmuruna tutulmuş arabasından indiğim anda büyükannem okul binasından fırlayıp beni kollarının arasına aldı.

"*U-we-tsi-a-ge-ya*! Sensin! Biliyordum, eve döneceğini biliyordum."

Onu çabucak kucakladıktan sonra kolumu koluna geçirdim ve arkamda Dedektif Marx ve Stark'la birlikte onu Gece Evi'ne geri soktum. Güneş batmak üzereydi ama Stark'ın canını yine de yakabileceğinin fena halde farkındaydım. Telaşla binaya girerken, büyükanneme gülümsedim ve "Kimseyi öldürmemişim!" dedim. Sonra kimin öldürdüğünü ve başka neler yaptığını hatırlayınca, gülümsemem silinip gitti. "Onları Neferet öldürmüş."

"Neferet mi?" Bakışlarımı büyükannemin mutlu yüzünden yukarı çevirince Yüksek Rahibe'nin ofisinden çıkan Thanatos, Afrodit ve Darius'u gördüm.

"Zoey, Dedektif Marx, lütfen neler olduğunu açıklayın," dedi Thanatos.

"Neferet parkta iki adamı öldürdüğünü itiraf etti," diye izah etmeye yeltendi ama ben sözünü kestim. "Bir dakika, dahası da var ve çemberimin tamamının duyması gerek." Thanatos'a baktım. "Neferet gerçek yüzünü gösterdi. Elimizi çabuk tutmalıyız."

"Darius, Stark. Zoey'nin çemberini toplayın. Onları okul Konsey Odası'na getirin. Lenobia'yı da bulun. Bu evdeki en yaşlı rahibe o. Bilgeliğinden faydalanabiliriz. Şimdi, gidin!" dedi Thanatos.

Stark ve Darius harekete geçtiler.

"Dedektif, size Konsey Odası'nın yolunu göstereyim. Sylvia, Neferet konusunda karşı karşıya olduğumuz şey her neyse, bize bilgeliğinden ödünç verirsen minnettar kalırım. Bize katılır mısın?"

"Elbette," dedi büyükannem çarpık bir gülümsemeyle. "Neferet ve eşsiz kötülük türü hakkında çok şey biliyorum." Büyükannem yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Thanatos ve Dedektif Marx'la birlikte üst kattaki Konsey Odası'na çıkan merdivenlere yöneldi.

Böylece Afrodit'le baş başa kaldık.

"İsteyip istemediğinizi sormuyorum. Bu toplantıya ben de geliyorum," dedi Afrodit üç yetişkinin arkasından yürümeden önce.

Koluna dokununca, kafasını bana bakacak şekilde çevirdi. Gözlerinde gördüğüm şey korku muydu yoksa öfke mi bilmiyordum ama her ikisi de korkunç hissetmeme neden oldu.

"Özür dilerim," dedim basitçe. "Yanıldım. Başından beri sen haklıydın. Shaylin'e gitmekle doğru olanı yaptın. Beni izlemesini isteyerek de. Görüşünü benden saklarken de haklıydın. Seni dinlemeliydim ve dinlemedim ve bana görüşünü anlatsaydın bile seni dinlemeyecektim. Bencillik ettim. Aptallık ettim. Özür dilerim," diye tekrarladım. "Lütfen, beni affet."

Ben konuşurken Afrodit hiç kıpırdamadan durdu. Elini kalçasına koymadı, pis pis sırıtmadı ya da saçlarını savurmadı. Beni dinledi ve ilgili ve parlak gözlerle izledi. Bana çok uzun gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi ama nihayet konuştuğunda sesi alaycı, sürtükçe ya da manidar değildi. Ciddiydi. Tavrı sakindi. Tanrıça'nın Kâhini gibi konuştu.

"Arkadaşım olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyleyim."

"Duygularımı incittin."

"Biliyorum. Keşke sana niyetimin bu olmadığı söyleyebilseydim ama sana yalan söylemeyeceğim. O anda seni incitmek istedim çünkü kendim acı çekiyordum. Afrodit, Kâhin Taşı bana bir şey yaptı. Bunu söylediğim ya da yaptığım bir şeye bahane olarak kullanmıyorum. Bendim o. Ve yine de hatalıydım. Ben sadece ne olduğunu anladığımı açıklamaya çalışıyorum ya da en azından nasıl olduğunu. Ve sana yemin ederim, bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim."

Afrodit beni sessizce süzmeye devam etti.

"Shaylin'den de özür dileyeceğim," dedim.

Afrodit başını salladı. "Dilemelisin. Onu fena korkuttun."

"Bir daha olmayacak," diye tekrarladım ciddiyetle. "Yemin ederim."

"Taşı geri istiyor musun?"

"Asla!" dedim bir adım geri çekilerek. "Taşı benden uzak tutmanı istiyorum."

"Benim planım da buydu. Sadece seninkini öğrenmek istedim."

"Özür dilemek ve senden, Shaylin'den ve diğer herkesten beni affetmenizi istemekten başka planım yok."

"Pekâlâ, anlaşıldı," derken Afrodit kendine gelir gibiydi. "Fazla hazırlıksız olma eğilimindesin. Ve kıyafetin yetersiz. Hapishanede saç düzeleştirici yok mu?" Yataktan kalkmış gibi görünen saçlarıma kaygılı bir bakış attı.

"Hayır. Güzel saç hapishanede öncelikler arasında yer almıyor."

"Pekâlâ, bugüne dek Oklahoma hapishane sisteminin berbat olduğunu sadece duymuştum. Artık eminim."

Bu sözleri sırıtmamı sağladı. "Yani beni affediyor musun?"

"Sanırım mecburum. Berbat görünüyorsun. Kısa süreli mahpusluğunun sana karşı işlediği moda hasarına bir de hakareti eklemek istemem."

Gülerek koluna girdim. "Modaya indirgeyemeyeceğin tek bir şey var mı?"

"Hayır ve rica ederim."

Tekrar güldüm ve birlikte merdivenlere yürüdük. Kendimi hafiflemiş ve mutlu hissediyordum ve birkaç saniye için Neferet'in aklımdan çıkmasına izin verdim. Düşüncelerimi Nyx'e gönderdiğim sessiz duaya odakladım. *Tanrıçam, bana bu kadar iyi bir arkadaş verdiğin için teşekkürler.*

"Hey, bana sarılmaya başlayabileceğini falan düşünme sakın. Ben kucaklaşan tiplerden değilim. Bunu aklımızdan çıkarmayalım..." Afrodit boştaki elini önünde salladı. "Dokunmama alanım sabit. Elbette Darius'un muafiyeti var."

"Anlaşıldı," dedim ama basamakları durmadan çıkarken kolumu kolundan çıkarmadım. "Dokunmama alanını geçmeyi aklımdan bile geçirmem."

"İyi," dedi ama konferans salonunun kapısına varana dek kolunu çekmedi. Sonra duraksadı ve yüzünü bana çevirdi. Tekrar ciddileşerek, "Seni affediyorum, Zoey," dedi.

"Teşekkürler." Ani gözyaşlarıma şaşırarak hızla gözlerimi kırpıştırdım.

"Ah, kahretsin," dedi ve etrafına bakıp yalnız olduğumuzdan emin olunca kollarını boynuma dolayıp beni kucakladı. "Seni seviyorum, Z."

Burnumu çekerek ben de onu kucakladım. "Ben de seni seviyorum."

Sahanlıktaki kapının açılma sesi benden hızla uzaklaşmasına neden oldu. "Ağlama," dedi sert bir sesle. "Sümük, yaşadığın şu moda felaketini daha beter hale getirir."

"Tamam." Tekrar burnumu çektim.

"Zo! Seni serbest bıraktıklarını duydum. Yaşasın!" Aurox çocuk gibi haykırırken, tuhaf ve harika bir şekilde Heath'i hatırlattı. *Benim* dokunmama alanımı aşma niyetiyle, koşar adımlarla

yanıma geldi. Birkaç adım geri sektim ve Aurox yüzünü buruşturup aniden durunca donup kaldım. Demek istediğim, arkadaş olmaya karar vermiştik. Arkadaşlar kucaklaşırlardı. Ama biz *sadece* arkadaş olmaya karar vermiştik. Şey, daha doğrusu, *ben* sadece arkadaş olmaya karar vermiştim ve...

"Ah, şu boğanın ağzına bir parmak bal çal. Sensiz terk edilmiş gibiydi." Afrodit tiksintiyle başını salladı. "Kafiye yapmaya başlarsam, kendimi yüksek bir binanın tepesinden atacağım. Suratını mı emeceksin, ne yapacaksan çabuk yap ve kıçını Konsey Odası'na getir. Ne yazık ki erkek arkadaş dramına ayıracak zamanımız yok." Afrodit saçını savurdu, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Aurox'la birbirimize baktık.

"Suratımı emmek mi?"

Yanaklarım alev almıştı sanki. "Öpüşmeyi kastetti."

Aurox'un kaşları kalktı. "Beni öpmek ister miydin?"

Neyse ki *yaşasın* kelimesinden sonra söylediği hiçbir şeyin Heath'le alakası yoktu. "İyi bir fikir olacağını sanmam ama yine de sorduğun için teşekkürler."

"Şey, geri dönmene sevindim," dedi çekingen bir gülümsemeyle.

"Ben de öyle." Gülümsemesine karşılık verdim. "Ve kafa karıştırıcı olsa da senin de dönmene seviniyorum."

İltifat ya da sadece ikimizin anlayacağı bir espri olsun diye söylemiştim (birlikte gülmemiz durumu kolaylaştırmaz mıydı?) ama Aurox'un çekingen gülümsemesi hızla kayboldu.

"*Beni* kastetmiyorsun. Heath'i kastediyorsun. Ve Heath ben değilim. Özür dilerim. Darius bu toplantıda bulunmam gerektiğini söyledi." Yana çekilip kapıyı açmasına izin verdim. Kapıyı benim için açık tutmak yerine suratıma kapanmasına izin verdi ve beni koridorda tek başıma bıraktı.

Tamam, dedim kendi kendime. *Aurox'un bana kızgın ya da en azından bozuk ve ilgisiz kalması hayatımı kolaylaştırabilir.* Afrodit çok

sık haklı çıkmaya başlamıştı. Erkek arkadaş dramına ayıracak zamanım yoktu. (Gerçi bunun üzücü olduğunu da sanmıyordum.)

Parmaklarımı gerçekten berbat durumdaki saçlarımın arasından kaydırdım, omuzlarını dikleştirdim ve Konsey Odası'na girdim.

Oda genişti ama büyük kısmını kaplayan devasa yuvarlak masa yüzünden çok küçük görünürdü. Amacın Kral Arthur'u (ki elbette kendisi Yüksek Rahibe Mogan le Fay'in refakatçisiydi) taklit etmek olduğundan hayli emindim. Masanın gerçekten bir başı olmayacaktı ama sonuçta, okulun o zamanki yüksek rahibesinin oturduğu yer, otomatik olarak masanın başına dönüşmüştü.

O zamanki yüksek rahibe demişken, tam ben ön kapıyı arkamdan kapatırken, onun da arka kapıdan girdiğini görünce şaşırdım. Thanatos muhafız edasıyla o kapının yanına dikilen Aurox'u başıyla selamladı. Sonra bana baktı ve büyükannemle Afrodit'in arasında kalan boş yeri işaret etti. Thanatos büyükannemin sol tarafına, Dedektif Marx'ın yanına oturdu. Ben yerimi alıp huzursuzca kıpırdanmamak için çaba harcarken Thanatos öne eğilip büyükannemin üstünden konuştu.

"Eve resmen geri dönmen çok güzel Zoey," dedi Ölümün Yüksek Rahibesi.

"Burada olduğum ve kimseyi öldürmediğimi öğrendiğim için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," dedim.

"Ama bu tecrübeden kıymetli bir ders aldın," dedi büyükannem.

"Evet. Neferet'in ne pahasına olursa olsun durdurulması gerek," dedi Afrodit.

"Evet, öyle. Ama sanırım büyükannemin bahsettiği ders, şüpheye düştüğün zaman, iyiliği seçmekle ilgili."

"Bunun bize Neferet konusunda fayda sağlayacağını sanmam," diye mırıldandı Afrodit.

Büyükannem bilge bir gülümsemeyle, "Çok şaşırabilirsin, yavrum," dedi.

Kapı açıldı ve Stevie Rae arkasında Stark, Damien ve Shaunee'yle içeri daldı.

"Z! Seni özgür görmek ne kadar güzel!" Stevie Rae koştu ve bana sımsıkı sarıldı. "O adamları senin öldüremediğini biliyordum."

Kendimi kollarından kurtarmadan önce, ben de onu kucakladım. Gözlerine baktım. "Bu konuda söyleyeceklerim var ama herkes toplanana kadar beklemek istiyorum."

Darius yanında Lenobia ve Shaylin'le birlikte içeri girince Afrodit, "Beklemeye gerek yok. Yakışıklı da geldi," dedi. Darius ve Stark ana kapının iki tarafındaki yerlerini aldılar. Stark bana çabucak göz kırptı. Yüzünün biraz önceki kadar solgun olmadığını ve gözlerinin o morarmış görüntüden kurtulduğunu görünce sevindim. Bu kadar iyi görünmesi için güneşin batmış olması gerekiyordu ve bu durumda Rephaim'in gelmesi de an meselesiydi.

Lenobia, Dedektif Marx'ın yanına oturup onu içtenlikle selamladı. Shaylin bana en uzak sandalyeyi seçti ve göz göze gelmemeye özen gösterdi. Gırtlağımı temizleyerek ayağa kalktım.

"Şehir merkezinde Neferet'le ilgili acil bir durum olduğunu biliyorum ama o konuya geçmeden önce bir şey söylemem gerek ve sözü uzatmayacağım. Bildiğiniz gibi, bugün parktaki o iki adamı öldürmediğimi öğrendim. Ancak ölümlerine gerçekten sebep olmamakla birlikte, olabileceğimin de farkındayım. Kontrolden çıkmıştım. Kâhin Taşı'yla ilgilisi vardı evet ama benimle de ilgiliydi. Hatalıydım. Afrodit tam olarak Nyx'in Kâhininden bekleyeceği şeyi yapıyordu; Shaylin'e bende bir sorun olduğunu, kötü bir şeyler döndüğünü söylüyordu." İstemeyerek de olsa bana bakana dek gözümü Shaylin'den ayırmadım. "Shaylin, Afrodit'ten özür diledim ama sana da büyük bir özür borçluyum. Beni takip etmekte haklıydın. Auramda gördüğün değişiklikler hakkında Afrodit'le konuşmakta da haklıydın. Seni itmem ve öfkemi kontrol edememem çok ama çok yanlıştı ve senden sadece özrümü kabul etmeni istemiyorum. Sana," duraksadım ve odadaki diğer

arkadaşlarıma da baktım "ve buradaki herkese, bunun bir daha olmaması için ne gerekiyorsa yapacağıma dair yemin ediyorum."

Shaylin hiç tereddüt etmeden, "Seni affediyorum," dedi. Ancak gülümsemesi tereddütlüydü ve korkusu sürüyor gibiydi. "Bu arada, renklerin normale dönmüş."

"Teşekkürler," dedim. "Ve lütfen, renklerimin bozulduğunu görürsen bana ve buradaki herkese haber ver. Bu tür bilgileri kendine saklamanı söylerken yanıldım. Bu bir mahremiyet ihlali değil. Nyx'in sana bahşettiği bir yeteneği kullanmak."

"Zoey, Kâhin Taşı şu anda nerede?" diye sordu Thanatos.

"Bende," dedi Afrodit benden önce davranarak.

"Ve geri istemiyorum," diye ekledim.

"Eğer söylediğin kadar güçlüyse Zoey'nin onu geri almaktan başka seçeneği olmayabilir," dedi Dedektif Marx. "Çünkü Neferet'le savaşmak için çok büyük güç, sihir gücü gerekecek."

"Dedektif, sıra sizde. Neferet'in tam olarak ne yaptığını anlatın," dedi Thanatos.

Oturdum ve kasılmış bir mide ve Marx'ın haklı olduğuna dair tatsız bir hisle, dedektifi dinledim.

Zoey

Dedektif Marx önce Neferet'in kilisedeki katliamını, sonra da Mayo'da olanları anlatırken, uzun ve insanın içini sıkan bir sessizlik oldu.

"Ölümleri hissettim," dedi Thanatos başını hüzünle sallayarak. "Tulsa'nın çok yakınında bir tür kitlesel insan trajedisi yaşandığını anladım. Bir uçağın düştüğünü ya da yine şu trajik okul saldırısı olaylarından birinin yaşandığını duymayı bekleyerek haberleri izliyordum. Ama bunu beklemiyordum. Bütün bunlardan Neferet'in sorumlu olacağını gerçekten beklemiyordum."

"Davranışını önceden tahmin edemedik ama belki de Neferet'in suçlarının izlerini sürerek ondan gelecekte ne beklememiz gerektiğine dair bir şeyler öğrenebiliriz," dedi büyükannem. "Belediye başkanını öldürdü ve bu ölüm ona Woodward Parkı'na kadar yakıt sağladı." Büyükannem durdu ve hüzünlü bir gülümsemeyle Afrodit'e baktı. "Babanın ölümünden böyle umursamaz bir tavırla bahsettiğim için üzgünüm, yavrum."

"Anlıyorum. Bahsetmeniz sorun değil," dedi Afrodit dürüstçe. "Babamın ölümü Neferet'i nasıl alt edeceğimize dair yol gösterecekse, en azından *bir amaç* için ölmüş olur."

Büyükannem başını sallayarak devam etti. "Zoey o iki adamla münakaşa yaşayana dek parkta saklanmış olmalı."

"Adamlar benimle uğraşmaya başladığında, mağaranın yakınındaki bankta oturuyordum," dedim, parçaların birleştirilmesine yardımcı olmaya çalışarak. "Neferet mağarada saklanmış olabilir."

"Üniformalı görevlilerden bir bakmalarını isteyeceğim," dedi Dedektif Marx spiralli siyah defterine not düşerek.

"Parktaki iki adamın ölümü Neferet'e Boston Caddesi Kilisesi'ne ulaşacak gücü sağlamış olmalı," dedi büyükannem.

"Ve orada başka ve daha büyük bir güç kaynağı buldu," diye ekledi Lenobia. "Neferet için gücün her şeyden önemli olduğunu asla unutmamalıyız."

"Yılana benzeyen o yaratıkları kontrol etmek için güç kullanıyor. Mayo'nun çatısındaki o insanları öldürüp sonra da... nasıl adlandıracağımı bile bilmediğim o şeyi yaratan yaratıkları." Marx durup düşündü. "Koruyucu bir deri gibi... ya da bir bariyer. Ama her neyse, güçle dolu olduğu kesin."

"Yılana benzeyen o yaratıklar Karanlık'tan yapılma. Onları fiziksel biçimi olan nefret dolu, korkunç ve kötü düşünceler gibi düşünün," diye açıkladım. "Neferet'in istediklerini yapıyorlar çünkü onlara kurbanlar veriyor. Neferet'in kilisedeki bütün o

insanları yemediğinden emin olabilirsiniz. Yapmasını istediklerini yapmaya devam etmeleri için o insanları yaratıklara kurban verdi."

"Bir Tsi Sgili güç olarak kandan çok daha fazlasını talep eder," dedi büyükannem.

"Tsi Sgili, Kraliçe Tsi Sgili," dedi Marx. "Neferet tanrıçalığını ilan ederken, kendinden bu isimle bahsetti."

"Tsi Sgili, halkımın Karanlık'ı Işık'a tercih eden cadılara verdiği eski isimdir. Herkesten ayrı ve dışlanmış olarak yaşarlar." Büyükannem ürperdi. "Efsaneler ruhlardan beslendiklerini anlatır."

"Ölüm," dedi Thanatos. "Çoktan anlamalıydım. Neferet ölüm anında bir insanın ruhundan salınan enerjiden besleniyor."

"Ah Tanrıçam!" Dehşete kapılmış gibi görünen Lenobia elini göğsüne bastırdı. "Neferet'i bir asırdan uzun zamandır tanırım. Bir çaylak Değişim'i reddettiğinde mutlaka yanında bulunurdu. Bizler, yani Rahibeler, Neferet'in iyileştirici gücünün gençlerin öteki dünyaya geçişini kolaylaştırdığını sanırdık."

"Onları rahatlatmıyordu. Kullanıyordu," dedim.

"Bizim ölüp yeniden dirilmemizde de Neferet'in parmağı vardı," dedi Stevie Rae. "Bir türlü hatırlayamıyorum. Bilmiyorum." Ürperdi. "Ama içimde bir şey parçalanıyormuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum." Bakışları odadaki tek kırmızı vampir olan Stark'a çevrildi. "Sen ne hatırlıyorsun?"

"Acı. Karanlık. Korku. Öfke." Sözcükler ağzından kesik kesik dökülürken, alçalan sesi yüzünden onu duymakta güçlük çektik. "Ve çıktığımda artık ben ben değildim. Zoey bana güvendiğini ve inandığını söyleyene kadar öyle sürdü."

"Ve ben de Afrodit bana inanıp güvenene kadar o halden tam olarak çıkmadım," dedi Stevie Rae.

Afrodit homurdandı. "Ben tam olarak öyle hatırlamıyorum. Benim hatırladığım senin beni yemeye çalıştığın ve sonra da çaylaklığımı benden aldığın."

"Çünkü bana sen izin verdin. İnsanlığını benim için feda ettin," dedi Stevie Rae.

"Yenme kısmı pek hoş değildi," diye mırıldandı Afrodit.

"Sevgi nefretten güçlüdür. Evrendeki tek mutlak gerçek bu. Sevgi Karanlık'ı yenebilir," dedi büyükannem. "Tek yapmamız gereken, sevginin Neferet'i nasıl yeneceğini bulmak."

Benimkinin benzeri birkaç iç çekiş daha duydum.

"Tamam, sevginin kazanmasına itirazım yok," dedi Dedektif Marx. "Ama o yılanımsı şeylerle mücadele etmemiz gerekecek."

"Neferet onları besliyor." Kelimeler ağzımdan dökülürken doğruluklarını hissetmiştim. "Onlara istediklerini veriyor –taze kan kurban ediyor– ve onlar da itaat ediyorlar. Neferet'e ulaşıp onu güçsüz düşürebilirsek ya da en azından bir yere kapatıp daha fazla insanı öldürmesine engel olursak onları besleyemez ve yaratıklar onu terk eder."

"Katılıyorum ama bence bu işin içinde daha fazlası var, Zoey. Karanlık sürgünleri de Neferet'le birlikte değişiyor, gelişiyor," dedi Thanatos. "Vampir olarak geçirdiğim beş yüz yılı aşkın süre içinde Dedektif Marx'ın tarif ettiği türde bir bariyer yaratabilen kimseyi duymadım." Marx'a döndü. "Ve bariyerin hissedebiliyormuş gibi mermileri sadece belli memurların üstüne geri püskürttüğünü söylediniz, değil mi?"

"Bundan en ufak bir şüphem yok. Oradaydım. Olanları çok yakından gördüm. Neferet'e atılan ilk mermilerin tamamı Neferet'i sinirlendiren memura isabet etti. Üstelik sadece çelik yeleğinden açıkta kalan yerlere. Sonraki atışlar birkaç üniformalı memuru daha yaralamakla birlikte, polis amirini öldürdü. Binaya girilmesi emrini veren sorumlu polisi," dedi Marx.

"Lenobia, sen hiç böyle bir şey duydun mu?" diye sordu Thanatos.

"Hiç."

"O zaman devreye daha yetkin güçleri sokalım," dedi Marx. "Vampir Yüksek Konseyi'ni işin içine katın. Belki de Neferet'i durdurmanın bir yolunu bulmamıza yardım edebilirler."

"Yüksek Konsey bize yardım etmeyi reddetti," dedi Thanatos. "En yetkin güç biziz." Ayağa kalktı. "Bu yüzden, Dedektif Marx, Mayo'ya gidelim ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim."

Konsey Odası'nın arka kapısı açıldı ve Kalona çıplak göğsü ve alev alev yanan kehribar rengi gözleriyle Thanatos'a doğru yürüdü. "Bütün güçleri bir araya toplama zamanı. Ben Ölümün Savaşçısıyım. Siz nereye, ben oraya. İnsanlar ve sonuçlarının canı cehenneme." Açılan siyah kanatları bütün odayı kaplar gibiydi.

Dedektif Marx'ın ağzı bir karış açıldı. Kelimenin tam anlamıyla.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Afrodit.

Bundan sonra olacakları merak ederek, "Al benden de o kadar," dedim.

BÖLÜM SEKİZ

Dedektif Marx

Adam kocaman bir şeydi. *Ve kanatları vardı.* Kahrolası, dev gibi kanatlar. Marx oturduğu için minnettardı çünkü ona... O lanet olası şey her neyse ona bakmak bile dizlerinin bağının çözülmesi için yeterliydi.

Önce o deli vampir/tanrıça ve Mayo'daki lanet olası siyah perde. Şimdi de Ölümün Savaşçısı olduğunu iddia eden kanatlı bir dev.

Kahrolası bir rüya mı görüyordu yoksa?

Pekâlâ, gerçekten bir rüyaysa bile bitmek bilmiyordu çünkü Thanatos kanatlı devle konuşuyordu ve Marx uyanmadığından emindi.

"Benimle gelmek mi? Tulsa şehir merkezinde, herkesin görebileceği..."

"Neferet'in Karanlık sürgünleri size saldırırsa ne yapacaksınız? Karanlık'ın bu kendini gösteriş biçimini anlıyorum. Onunla Öteki Âlem'de defalarca ama defalarca savaştım." Devin güçlü sesi gürledi. "İnsanlar hangisinden daha fazla korkarlar? Kötünün beden bulmuş halinden mi? Tulsa sokaklarında savaşan bir tanrının varlığından mı?"

"İnsanlar tanrıların yeryüzünde var olduğuna artık inanmıyorlar," dedi Thanatos.

"Benim söylemeye çalıştığım da bu!" dedi kanatlı dev. "Neferet'in eylemleri normları yalanlıyor. İnsanların kafalarını kumdan çıkarıp bu dünyanın sihirle, gizemle ve tehlikeyle dolu olduğunu anlama zamanı geldi. Benim de yapmak için yaratıldığım şeyi yapmamın, Savaşçı olmamın ve Karanlık'la savaşmamın zamanıdır."

Yüksek Rahibe kanatlı adamın sözleri karşısında başını hafifçe eğdi. Sonra Marx'a döndü. "Dedektif, sizi Yeminle Bağlı Savaşçım Kalona'yla tanıştırmak istiyorum. Kendisi hem benim Koruyucum hem de bu Gece Evi'nin Kılıç Ustası'dır. Mayo'ya giderken bize eşlik edecek."

Marx anlık bir tereddüdün ardından, aklına gelen tek şeyi yaptı. İri adama elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kalona."

Kalona geleneksel vampir selamıyla dedektifin ön kolunu tuttu. "Ben de sizinle, dedektif."

Marx kendini tutamayarak sordu: "Siz vampir değilsiniz, değil mi?"

Kalona'nın gülümsemesi alaycıydı. "Hayır, değilim."

Marx adamın sırtına topladığı kanatlara baktı. Lanet olası şeyler yere sürtünecek kadar uzundular. "Nesiniz o zaman?"

Kalona'nın yüzüne yayılan gülümseme sevecenleşti. "Bu sorunun karmaşık bir cevabı var. Neferet'in icabına baktıktan *sonra* anlatacağıma söz veriyorum."

Marx adamın gözlerinin içine bakmamaya gayret ederek, "Sözünüzü hatırlatacağım," dedi. Çünkü gözlerine bakmak, kafasının içi pamuk toplarıyla dolmuş gibi sersemlemesine neden oluyordu.

"Buna gerek olmayacak, dedektif. Verdiğim sözleri yerine getirmenin neden en iyisi olduğunu zor yoldan öğrendim."

"Bu durumda *hepimiz* Mayo'ya gidiyoruz, öyle mi?" dedi Afrodit.

"Hayır. Kalona ve ben, Zoey, Stark ve çemberiyle birlikte gidiyoruz. Darius, Aurox ve Afrodit, siz Lenobia'yla birlikte bu-

rada kalın. İkiniz bir okul toplantısı yapacaksınız. Profesörleri, Savaşçıları ve öğrencileri bilgilendirin. Onlara sadece temel bilgileri verin, o kadar. Ve okulda güvenlik önemlerini artırın. Neferet'in bir sonraki hamlesinin ne olacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"Neler olduğunu herkesin bilmesi gerektiğini gerçekten düşünüyor musunuz?" Stevie Rae, Marx'ın düşüncelerinin sesi oldu.

Zoey, Thanatos'tan önce davrandı. "Karanlık'ın üstüne ışık tutulmasından nefret ettiğini düşünüyorum. Bu yüzden Neferet'in çevirdiği işin üstüne kocaman bir spot tutalım."

"Bu kesinlikle kimin Neferet'le birlikte kayaların altına sinmek, kimin de ayağa kalkıp bizimle birlikte savaşmak isteyeceğini görmek için iyi bir yol," dedi Stark.

"İkiniz düşüncelerime ayna oldunuz," dedi Thanatos.

"Pekâlâ, tamam o zaman. Ama Kramisha'yı yardıma çağıracağım. Kimin ne iş çevirdiğini her zaman bilir," dedi Afrodit.

Thanatos, "Bilge bir kâhin Tanrıça'nın yetenek bahşettiği diğerlerini de yanına toplar," diyerek onayını belirtti.

"Ayrıca bilge bir kâhin cep telefonunu da yanından ayırmaz. Kıyamet gerçek anlamda ya da mecazen koparsa, bizi mutlaka arayın," dedi Afrodit.

"Ararız," dedi Zoey.

"Sizi takip edeceğiz, Dedektif Marx," dedi Thanatos.

Marx derin bir nefes aldı ve akıl sağlığının şalterini tamamen indirdi. "Tamam," dedi. "Yapalım şu işi."

Lynette

"Lynette, sürprizlere bayılırım." Neferet devam etmeden önce durdu ve zarif parmağını havaya kaldırarak, "Tabii eğer hoş bir sürprizse," dedi. "Değilse, sürpriz dediğin can sıkıcı bir aksaklıktan başka bir şey olmaz. Aksaklıklardan en az canımın sıkılmasından

ettiğim kadar nefret ederim." Bakışları Lynette'ten ayrılıp çıplak görünen bacaklarına çevrildi. "Canımın sıkılmasından bahşetmişken, neden amaçsızca dönüp duruyorsunuz? Tamamen güvendeyim ve hepiniz kusursuz bir şekilde doyuruldunuz. Gidin başka yerde eğlenin ve beni çekiştirmeyi bırakın. Haydi, hemen, gidin!" Neferet parmaklarını bir şeyleri kovar gibi salladıktan sonra dikkatini yeniden Lynette'e çevirdi.

Lynette yılana benzeyen yaratıkları görmüyordu ama soğuk *bir şeyin* ona sürtünerek geçtiğini hissetti. Tiksintiyle irkilmemek için kendini tuttu.

"Sevgili Lynette, nerede kalmıştık? Ah, evet, hatırladım. Benim için küçük bir sürpriz planladığını duyurmuştun. Lütfen anlatmaya devam et."

Lynette Tanrıça'nın bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi. Göğüs kemiğinin altında bir yerde toplanan panik titredi ama ona vurduğu zihinsel dizginleri iyice sıktı ve zihnini sadece muhteşem bir organizasyon planlamanın sevincinin doldurmasına izin verdi. Gülümsemesi de sesi kadar özgüvenliydi. "Tanrıçam, işimde çok iyiyim. Her ne kadar kısıtlı imkânlarla, sıradışı şartlar altında çalışsam da sürprizimi hoş bulacağınıza inancım tam."

"Kısıtlı imkânlar, kulağa çok adi ve ucuz geliyor." Neferet kaşlarını çattı. "Tanrıçanın pinti olduğu gibi bir hisse kapılmanı istememiştim."

Lynette, "Ah, kesinlikle öyle hissetmiyorum," derken, Neferet'in çılgınlık tetiğini çekmediğini umuyordu. "Kendimi bir zaman ve imkân kısıtlamasına soktum çünkü size değerimi ispatlamak istedim. Ancak elbette bu, daha fazla çalışmak için daha fazla zamanım ve param olduğunda sizin için her gün planlayabileceğim organizasyonların küçük bir örneği."

Neferet'in çatık kaşları çözüldü. "Sen akıllı bir kadınsın, Lynette. Bana ne hazırladığını göster. Hoşuma giderse, sınırsız imkânlarla ilerlemene izin verileceğinden emin olabilirsin ama

sana sabırla çok fazla zaman tanıyacağıma söz veremem. Hükmetmek için çok bekledim. Kullarımın bana bir an önce tapması için sabırsızlanıyorum."

"Bu çok anlaşılır, Tanrıçam," dedi Lynette. "Organizasyonlarımı planlarken zaman, asla para kadar büyük bir endişe olmamıştır."

Neferet onu süzdü.

Lynette işe konsantreydi. İşinde çok iyiydi. İşi konusunda özgüvenliydi. İş onu korkutmuyor ya da itici gelmiyordu.

Neferet gülümsedi. "Tamamen dürüstsün. İşin ve para kazanmak uzun zamandır başlıca endişen. Devam et, kulum. Sürprizimi açıkla!"

Lynette vampirin önünde eğildi ve Neferet'i çatı dairesinden asansöre yönlendirip asma katta durdu. "Lütfen birkaç saniye bekleyin, Tanrıçam."

Neferet gülümsedi ve onayladığını gösteren küçük bir işaret yaptı. Lynette asansörün tutma düğmesine bastıktan sonra, neredeyse görünmeyecek kadar küçük olan kulağına dokundu ve alçak ve sakin bir sesle, "Kylee, on saniye bekle ve dörtlüye başlamaları için işaret ver," dedi.

Kylee'nin robotsu cevabı, "Evet, Lynette," oldu.

Lynette sağına baktı ve gel işareti yaptı. Yakışıklı kapı görevlisi Judson gölgelerin arasından çıktı. Yeni ütülenmiş bir üniforma içinde kusursuz görünüyor ve parlak gümüş bir tepsi üstünde, pembe köpüklü şampanyayla dolu kristal bir kadeh taşıyordu. Neferet'i kusursuz ve mekanik bir reveransla selamlayarak, "Size şampanya ikram edebilir miyim, Tanrıçam?" dedi.

"Ah, evet. Teşekkürler, Judson."

Neferet kadehi tepsiden aldığı anda müzik başladı. Lynette Tanrıça'nın dudaklarının bir gülümsemeyle büküldüğünü görünce memnun oldu.

"Strauss'un *Mavi Tuna*'sı, en sevdiğim valslerden biridir. Ah, Viyana, geçmişte ne kadar güzel ve yozlaşmıştı."

"Lütfen beni takip edin, Tanrıçam," dedi Lynette resmî bir tavırla ve Neferet'i sadece üç saat önce yeni "kullarına" seslendiği ve şimdi önceki gecenin düğün davetinden kalma yaylı dörtlüsünün gergin bir şekilde ama çok güzel çaldığı sahanlığın hemen üstündeki asma katta taşıttığı geçici tahtına yönlendirdi.

Neferet zarafetle oturdu ve aşağıdaki dörtlüye baktı. "İyi çalıyorlar, gerçi ben tam bir orkestrayı tercih ederdim."

"Zaman ve imkân," dedi Lynette çarpık bir gülümsemeyle.

Tanrıça'nın dudakları büküldü. "Dikkate alıyorum."

Lynette onu başını eğerek selamladı ve belli etmeden, kulaklığına bir kez daha dokundu. "Sıradaki parçanın başında onları içeri gönder." Sonra nefesini tuttu ve on iki dansçının dağılmaması için dua etti.

Aşağıdaki balo salonunu çevreleyen ağır kadife perdeler aralandı ve odanın karşı kenarlarından altı çift mermer zeminin ortasına ilerledi. Kadınların hepsi Lynette'in bulabildiği kan kırmızısına en yakın tonda elbiseler giymişti. Erkekler ise düğünden arda kalanlardan toparlayabildiği yeterince temiz ve üstlerine uydurabildiği smokinler içindeydiler.

Uydurmak! Bu, rezil organizasyonun sorunlarından sadece biriydi. Lynette'in içinden mahkûmlar havuzu diye adlandırdığı rehineler topluluğunun arasından nispeten çekici, nispeten zarif ve basit valsin temel adımlarını öğrenip uygulayacak kadar becerikli altı erkek ve altı kadın bulmak korkunç bir uğraş olmuştu. Evet, yılanların istila ettiği personeli de kullanabilirdi; Mayo'dan kaçmaya çalışmalarını söylemediği sürece onlara ne derse yaparlardı. Ama Lynette'in içgüdüleri zaten kontrolü altında olan insanların ezbere gösteri yapmasının Neferet'i etkilemeyeceğini söylüyordu.

Lynette Neferet'in tapınıldığı yanılsamasını istediğine ve buna ihtiyaç duyduğuna inanıyordu. Bu yüzden kâh tehditle, kâh başlarının etini yiyerek düzgün görünüşlü on iki insanı onun için çalışmaya ikna etmişti.

Lynette dansçıların gergin olduğunu görebiliyordu. Kadınlardan ikisi kollarının sallandığını açıkça görebileceği kadar şiddetli titriyordu. Yine de öğrettiği şekilde geniş bir daire çizerek sıralandılar ve sonunda yerlerini almayı başardılar. İkinci nota dizisinin başlangıcında on iki kişinin tamamı kafasını kaldırıp Neferet'e baktı, üç vuruş boyunca durdu ve sonra erkekler başlarını eğerek kadınlar reveransla, hep birlikte Tanrıça'yı selamladılar.

Lynette hatalarını görebiliyordu. Cindi adındaki kadının düşmekten partnerinin hızlı davranmasıyla kurtulduğunun farkındaydı. Önceki geceki düğünün sağdıcı ve akşamdan kaldığı için gelin ve damadın şafak vakti yakaladığı Dallas uçuşunu kaçıracak kadar talihsiz olan Camden adındaki uzun boylu delikanlının selamı fazla uzun sürmüştü. Lynette dişlerini sıktı. O şımarık oğlan bu işi mahvederse, Lynette'ten daha fazla üzülecekti.

Lynette, Neferet'e baktı. Halinden hoşnut görünen Tanrıça gülümsedi ve dansçıları soylu bir baş hareketiyle selamladı.

Şimdi dans edin ve sakil görünmeyin! diye düşündü Lynette.

Dans ettiler. On ikisi birden aynı notada başlayıp odanın etrafında neredeyse dairesel bir döngüyle hareket ettiler. Kusursuz olmaya çok uzaktılar ama müzik güzeldi ve dansçıların bazıları bocalasa da *Mavi Tuna* aslına sadık kaldı. Son nota vurulunca, altı çift Neferet'i bir kez daha selamladı ve gösterilerini duruşlarını bir süre bozmadan Lynette'in bile güzel bulduğu bir tabloyla tamamladılar.

Neferet ayağa kalktı ve onları gülümsemeyle alkışlayarak Lynette'e rahat bir nefes aldırdı.

"Aferin hepinize! Çok hoştu. Judson, bu harika kullarım için yeni şampanyalar aç."

"Tanrıçam, doğrulmak için izninizi bekliyorlar," diye fısıldadı Lynette.

"Elbette bekliyorlar. Ve hatırlattığın için teşekkürler, sevgili Lynette. Kalkabilirsiniz!" diye seslendi Neferet. "Şampanyanızın

ve tapınmanızdan ötürü Tanrıçanızın duyduğu minnetin tadını çıkarın."

Lynette kulaklığına dokundu. "Kylee, dörtlüye bir sonraki parçaya başlamalarını söyle." Birkaç saniye sonra balo salonu yeniden müzikle doldu.

"*Fındıkkıran*'dan *Çiçeklerin Valsi*. İki harika parça ve mükemmel seçimler," dedi Neferet.

"Yani sürprizim hoşunuza gitti, öyle mi?"

"Gitti. Şamdanlar, çiçekler, smokinler ve kırmızı elbiseler, hepsi incelikle seçilmiş. Lynette davet organizatörüm olarak iyi bir başlangıç yaptın. Temanı, seçkin müziğini, güzel bir şekilde süslenmiş ortamı ve bana gösterilen saygıyı onaylıyorum."

"Bu durumda bu tür başka organizasyonların da planlanmasından hoşlanacağınızı var sayabilir miyim?"

"Evet, ama bir dahaki sefere, en sevdiğim dönem olan 1920'leri konu alan bir tema seç. Gerçekten tekrar yaşanmaya değer bir on yıldı. Çarliston yapabiliyor musun, Lynette?"

"İnternete girebilir miyim?

"Evet, tıpkı cömert bir organizasyon hesabına da ulaşabileceğin gibi," dedi Neferet bilmiş bir gülümsemeyle.

"O zaman, ben de kullarınız da Çarliston yapabiliriz."

"Daha fazla müzisyene ihtiyacımız olacak," dedi Neferet.

"Evet, Tanrıçam. Halledeceğim," dedi Lynette akıllı telefonuna not düşerken.

"Ve kostüm. Çok fazla kostüme ihtiyacımız olacak."

"Elbette, Tanrıçam," diye onayladı Lynette.

"Ve hoş bir başlangıç olsa da danstan daha fazlasına ihtiyacım var."

Lynette kafasını notlarından kaldırıp Neferet'e baktı. Tanrıça ona bakmıyordu. Kristal şampanya kadehini okşayarak balo salonuna ve küçük bir grup oluşturup Judson'ın sunduğu şampanyayı gergin bir şekilde içen altı çifte bakıyordu. Lynette vampirin

bakışlarını takip etti. Şımarık oğlan ikinci şampanya kadehini boşaltmakla meşguldü. Neferet onu gözleriyle yiyip bitiriyordu.

"Kullarımın bu kadar çekici olması çok hoşuma gidiyor," dedi.

Lynette'in alaycı homurtusu otomatikti ama Tanrıça'nın bakışları hızla ona çevrilince, kendini kontrol edemediğine pişman oldu.

Neferet kestane renkli kaşını kaldırdı. "Ah, anlıyorum. Bütün kullarım bu kadar çekici olmadığı için bu on iki kişiyi özenle seçtin, gerçek bu, değil mi?"

Neferet bunu soru sorar gibi söylememişti ama Lynette cevap verme mecburiyeti hissetti. "Evet, gerçek bu." Huzursuz bir tavırla omuzlarını kıpırdattı. "Üzgünüm, Tanrıçam. İlk organizasyonumuzun sizi mutlu edeceğinden emin olmak istemiştim."

"Bunu anlamak hiç zor değil, sevgili Lynette. Aslında çabalarını takdir ediyorum ve her ne kadar tebaamın tamamını takdir etsem de duyularımı okşayan şeyleri –ve insanları– da takdir ederim." Neferet tahtında öne eğildi ve sır verir gibi, "Davet organizatörüm olarak bunu da görevlerinin arasına ekleyebilirsin," diye fısıldadı.

"Size arzu ettiğiniz her şekilde hizmet vermeye gönüllüyüm Tanrıçam." Lynette vampirin neyi kastettiğini anlamaya çalışıyordu. "Ama 'bu' derken tam olarak hangi görevleri kastediyorsunuz?"

"Kullarımın her zaman olabildiğince çekici görünmesi. Evet, baştan yaratmak konusunda yetenekli olduğundan eminim."

"Baştan yaratmak." Bu sözcükleri kendi kendine tekrarlarken Lynette'in hafızasında Neferet'in çekici olmaya fazlasıyla uzak kullarının görüntüleri canlanmıştı. *Yirmi küsür kilo vermesi gereken elli küsür yaşındaki şu kadın… Yüzü akneden görünmeyen şu kızıl saçlı ergen… Guatrı varmış gibi üç kat çenesi olan kel ve koca göbekli işadamı.*

Neferet'in alaycı kahkahası zihnindeki slayt şova sona verdi. "Endişelenmeyi bırak, sevgili Lynette. İkimiz sürüyü itlaf edebiliriz. Sonuçta yedikleri ve yaptıkları her şeyi kontrol edebiliyorum. Sence de diyet ve egzersiz çok önemli değil mi?"

Lynette başını salladığını hissetti ve zihnini Neferet'in zümrüt bakışlarına odaklamaya gayret etti.

"Bu yüzden bir kısmını diyete sokmanın ve tapınağımın spor salonunda zaman geçirmelerini sağlamanın yanı sıra, onlara saç, makyaj ve kıyafet ipuçları verebileceğinden de eminim. Yanılıyor muyum?"

"Evet, Tanrıçam," dedi Lynette otomatik olarak.

"Mükemmel. Bu konuyu gündeme getirmene memnun oldum. Kullarımın her zaman iyi görünmesi çok önemli. Bir açıdan beni yansıtıyorlar." Konu böylece kapanmış gibi, bakışlarını yeniden aşağıdaki gruba çevirdi ve aç gözleri yeniden Camden'a sabitlendi

"Bu çocukla mükemmel bir seçim yapmışsın, Lynette. Uzun boylu, genç ve sarışın. Erkeklerimin böyle olmasını tercih ederim," dedi Neferet. "Adı ne?"

"Camden," dedi Lynette. "Beni Mayo'ya getiren düğünde sağdıçtı."

"Sağdıç mı? Gerçekten mi?" Neferet'in zümrüt rengi gözleri tehlikeli bir ışıltıyla parlayınca, Lynette dikkatinin kendisine dönük olmamasına memnun oldu. "Belki de bu unvanını[1] teste tabii tutup gerçekten buradaki en iyi erkek olup olmadığını görmeliyim."

Lynette korku dolu ürpertisini bastırdı. "Onu çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır, sevgili Lynette. Ben en iyi erkek Camden'ı kolayca çağırabilirim. Belki de dairemin balkonunu ziyaret etmek ister." Zümrüt bakışları Lynette'e çevrildiğinde yırtıcı ışıltısı daha da artmıştı. "Personelim o nahoş kalıntılardan kurtuldu, değil mi?"

Kahretsin, bu gösteriyle meşgul olduğum için bütün o insan parçalarının balkondan atılıp atılmadığına bakmadım bile. Lynette'in aklı bir anda karıştı ve cevabı bulunca rahat bir nefes aldı. "Tanrıçam,

---

1 İngilizce best man. Sağdıç aynı zamanda "en iyi erkek" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

bildiğim kadarıyla balkonunuzun temizlenmesiyle Kylee ilgileniyordu."

Neferet şampanyasından bir yudum alarak, "O kız," diye mırıldandı. "Bazı konularda iyi ama biraz gözetime ihtiyacı var. Ona emrimi hatırlatmak için kulağındaki şu küçük makineni kullanabilir misin?"

"Elbette, Tanrıçam," dedi Lynette.

"Ve sen Kylee'ye göz kulak olurken, sanırım ben de şu tatlı ve çekici kullarımın arasına karışacağım. En iyi adam Camden'ın ona beni dansa kaldırması için izin verdiğim zaman nasıl onurlanacağını düşünebiliyor musun?"

Neyse ki Neferet sorusuna cevap beklemiyordu ve Lynette'ten gelecek cevaba odaklanmak yerine, ona arkasını döndü ve şampanyasını yudumlayarak balo salonuna inen, geniş basamaklara doğru yürüdü.

Lynette, Neferet'in kayarak ilerlemediğini fark etmişti. O yılanımsı şeyleri oynamaya gönderdiği için olmalı, diye düşündü. Yaratıklar onu bir şekilde taşıyor ya da ayaklarını yerden kesecek gücü yönlendiriyor ya da en az bunlar kadar delice bir şey yapıyor olmalıydılar.

Örümcek ağlarını silkelemek ister gibi başını salladı. Fazla düşünmek gibi bir lüksü yoktu. Hayatta kalmaya çabalamaktan başka bir lüksünün olmadığı gibi.

Kulaklığına dokundu. "Kylee, Neferet balkonunu teftiş edecek. Temiz olmasından seni sorumlu tutuyor."

Kylee'nin robotça yanıtı, "Anlıyorum ve itaat edeceğim," oldu.

Lynette derin bir iç çekti. Arkaya doğru birkaç adım atıp mermer sütunlardan birine yaslandı ve bir an nefes almak dışında hiçbir şey yapmadan durdu.

Neferet'in ilk sınavını başarıyla geçmişti. Hâlâ hayattaydı ve yılan gibi sürünen herhangi bir şeyin kontrolüne girmemişti. Fakat böyle kalmak istiyorsa, gevşemeye izni yoktu. Bu işten

sıyrıldıktan sonra gevşemek için bol bol zamanı olacaktı. Ve bir şekilde sıyrılacaktı. Bu lanet olası hayatın karşısına çıkardığı her şeyden sıyrılmayı başarırdı.

Başlangıç olarak bir liste yapmalıydı.

Binadaki herkesi tek tek kontrol edecekti. Çekici ya da kabul edilebilir ya da üzerinde çalışılması gerek şeklinde sınıflandırılmalıydılar. Üzerinde çalışılması gerekenler kategorisini şişman, moda özürlü ya da düpedüz çirkin olarak alt kategorilere ayıracaktı. İlk ikisi halledilebilirdi, belki. Ama üçüncü gruptakilerin, yani düpedüz çirkin olanları sahne arkasında tutacak birtakım beceriler edinmesi gerekecekti.

"Umarım yemek yapabiliyor ya da dikiş dikebiliyorlardır."

Balo salonundan yükselen çığlığı duyduğunda Lynette kendi kendine mırıldanarak akıllı telefonuna bir not listesi girmekle meşguldü. *Şimdi ne olmuştu? Neferet daha ne yapıyor olabilirdi?* Zihni korku ve bitkinlikten ağırlaşmıştı ama ayaklarını onu asma katın korkuluğuna götürmeye zorladı.

Neferet, Camden'ın yanında duruyordu. Delikanlı gözlerini Tanrıça'nın kısa kadife elbisesinin derin dekoltesine dikmişti. Diğer on bir kişi ise Neferet'in çıplak ayak bileklerinin etrafında kıvranan yılanımsı yaratıklara bakıyordu.

"Ah, sessiz ol," diye çıkıştı Neferet, çığlığı koparan kıza. "Çocuklarıma alışmalısınız. Benden hiçbir zaman ayrılmazlar. Tıpkı siz sadık kullarımın yanımdan asla ayrılmayacağı gibi."

"Üz-üzgünüm, Tanrıçam. Yılana benziyorlar. Ben... ben yılandan korkarım," diye kekeledi kız.

"Onlar yılan değil. Çok daha tehlikeliler. Ve senden korkunu aşmanı istemiyorum. Dile getirmemeni emrediyorum." Neferet bakışlarını ayaklarının etrafında heyecanla kıvranan yılanımsı şeylere çevirdi. "Sorun ne, canlarım?"

"Tanrıçam, dedektif geri döndü," diye seslendi Judson fuayenin ön tarafından. "Yanında birkaç kişiyle birlikte."

"Bir önemi yok. İsterse Oklahoma Milli Muhafızlarının tamamını getirsin. Koruyucu perdemi aşamazlar."

"Yanında bir ordu getirmemiş, Tanrıçam. Etrafındaki havayı ışıklandıran bir vampir ile kanatlarını trençkotunun altına gizlemiş iri yarı bir adam getirmiş."

Neferet, "*Bunu söylemek için neden bekledin?*" diye cırladı. "Çocuklar! Benimle gelin!" Artık tamamen görünür hale gelen engereklerin havalandırdığı Tanrıça, ön kapıya doğru süzüldü.

Lynette'in vücudu buz kesti. Asma katı sessizce aşıp binanın ön tarafına bakan büyük camlara koşmak için şık topuklularını çıkarırken hiçbir şey düşünmemek ama özellikle umuda kapılmamak için çaba harcıyordu.

BÖLÜM DOKUZ

Zoey

"Lanet olsun, Mayo berbat görünüyor," dedim.

"Sanki her yerinden ölüm damlıyor." Damien da en az benim kadar korkmuş görünüyordu.

"Ölüm değil," dedi Thanatos. "Ölüm bütün ölümlüler için kaçınılmaz. Ne iyidir, ne kötü. Sadece büyük hayat helezonunun bir parçasıdır, o kadar. Neferet bu binayı acı, korku, kan ve çaresizlikle kaplamış."

Sesi tuhaf çıkıyordu. Büyükannem, Stark, Shaylin ve ben okulun Hummer'ının orta sırasına sıkışmıştık. Thanatos da önde Marx'ın yanında oturuyordu. Mayo'ya yaklaştıkça, Yüksek Rahibe'nin huzursuzluğunun arttığı dikkatimden kaçmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla kıpırdanıp duruyordu ve bu, onun için süper tuhaf bir durumdu. Thanatos genelde bir sükûnet dağından farksızdı.

Bariz gerginliği midemin düğüm düğüm olmasına neden oluyordu.

"Kaos," dedi Kalona. Omzumun üstünden, Damien ve Shaunee'yle birlikte oturduğu (Kalona'nın kanatları çok fazla yer kapladığı için şıkış şıkış oturuyorlardı) arka sıraya bakınca, tiksintiyle başını salladığını gördüm. "Neferet kaos yaratmak için Karanlık sürgünlerini kullanmış ve kendini bununla koruyor."

"Pekâlâ, kaos kötü kokuyor," dedim burnumu kırıştırarak.

Damien, "Ekşi ve korkunç," diye onayladı. "Üstelik camlarımız aralık bile değil."

"Özür dilerim," dedi Marx. "Sizi kötü koku konusunda uyaracaktım."

"Özür dilemenize gerek yok, dedektif," dedi büyükannem. "Bizi buna hazırlamanın bir yolu olduğunu hiç sanmıyorum."

"Muhtemelen haklısınız ama ceset parçalarının tamamen kaldırıldığından emin olamayacağımızı belirtsem iyi olur," diye ekledi Marx. "Bu nedenle bastığınız yere dikkat edin."

"Ceset parçaları mı?" Sesim cırlak çıktı.

Marx başını salladı. "Yılana benzeyen o yaratıklar balkonun kenarlarından süzülürken bir sürü insanı öldürdüler ve binanın her yerini siyahla ve bağırsak parçalarıyla kapladılar. Neferet bütün akşamı kanı çekilmiş insan parçalarını balkondan aşağı atarak geçirdi."

"Kan, ölüm ve Karanlık'la mühürlediği sihri hissedebiliyorum," dedi Thanatos. "O insanların ölümlerini bir bariyer oluşturmak için kullanmış."

"Neferet sihri yapmıştır ama temizlik işiyle ellerini kirletmez," dedi Kalona ciddi bir tavırla. "Bu da içeride hâlâ isteklerini yerine getirecek canlı insanlar olduğu anlamına gelir."

"Cesetleri atma işini kimin yaptığının bir önemi var mı? Hele Neferet onları rehin tutarken?" dedi Shaunee.

"Asıl önemli olan herkesin şunu hatırlaması: Neferet'i durdurursak bu deliliği de durdurmuş olacağız," dedi Thanatos.

Hepimiz başımızı sallayarak onayladık.

Marx polis barikatının arasından geçip sokağın karşı tarafındaki ONEOK binasının önündeki geniş kaldırıma park etti. Bir süre oturup şaşkın şaşkın binaya baktı.

"ONEOK'un içine iki karargâh kurduk. Üçüncü kattakinde her tür görsel ve işitsel ekipman var. Çatıdaki karargâha keskin

nişancılar yerleşti," diye açıkladı ceset ve kanla kaplı binanın karşısındaki arabada otururken Marx.

"Keskin nişancılar Neferet'i öldüremez," dedi Kalona.

"Evet, bunu biz de fark ettik," dedi Marx kuru bir sesle. "Ama insanları öldürülebilirler. Neferet'in sihri altında olsalar bile."

"O insanlara ateş edemezsiniz. Onlar kurban!" dedi büyükannem, yanımda gergin bir tavırla kıpırdanarak. "Eylemlerinden onlar değil, Neferet sorumlu."

"Evet, hanımefendi. Bunu biliyorum ve kimseyi vurmak istemiyorum ama Neferet yardakçılarına ya da her ne derseniz onlara, bize ya da Tulsa'lılara saldırmalarını emrederse onları durdurmaya mecbur kalırız."

"İşte buna bayılır," dedi Thanatos binaya bakarak. Sesi öfkeliydi. Her zamankinden solgun göründüğünü düşündüm ama yaklaşık milyarlarca yıldır vampirdi. Her zaman beyaz göründüğü için emin olamıyordum. "Ölümleri ona gücün yanı sıra sizi masumları öldürmeye mecbur etmenin tatminini de yaşatacak." Thanatos'un bakışları Kalona'ya çevrildi. "Buna izin veremeyiz."

"Hemfikirim," dedi Kalona.

"İyi," dedi Thanatos. "Bu kadar oturmak ve akıl yürütmek yeter. Dışarı çıkmalıyım. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamalıyım."

Thanatos, Hummer'dan indi ve kapıyı çarparak bizi de istemeyerek de olsa peşinden gitmeye zorladı.

Kalona derhal Thanatos'un yanına geçti. Uzaktan, "Hey, vampirler geldi," "Kameraları hazırlayın, Mayo'nun önünde bir şeyler oluyor!" seslerini duyabiliyordum.

Kanatlı ölümsüz devasa kanatlarını gizlemek için normalde çıplak olan bedenine uzun siyah bir trençkot geçirmişti. Kocaman tüylü şeylerini yerleştirmek için elinden geleni yaptığını görebiliyordum. Barikatın arkasındaki kalabalığa sıkkın bir bakış attıktan sonra, gözlerini Dedektif Marx'a çevirdi. "Şehrin bu kısmındaki

bütün sivilleri uzaklaştırmanın akıllıca olacağı görüşündeyim. Burada kimse güvende değil."

"Evet ama bunu bir de medyaya anlatmayı deneyin. Onları burada zapt etmeyi başardık ama özgür basınla uğraşmak tam bir baş belası."

Kalona omuz silkti. "O zaman derslerini kendilerinin alması gerekecek." Bu uğursuz yorumun arkasından dikkatini Mayo'ya çevirdi. Thanatos binaya âdeta büyülenmiş gibi bakıyordu. Korkumu yuttum ve Stark'ın güçlü varlığına şükrederek yanındaki yerimi aldım.

"Daha önce tahmin etmeliydim." Thanatos'un sesi sıkıntılıydı. Binaya birkaç adım daha yaklaştı. "Ama bir insanın ölüm mahalline çağrıldığım çok nadirdir ve daha önce bu ölçekte bir ölüm mahallinde hiç bulunmadım." Binaya doğru yürüdü ve büyük girişin hemen önündeki yuvarlak araç yolunda durdu. Ellerini avuçları dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve ürperdi. "Bu bariyerin yapımında kullanılan korku hâlâ duruyor."

"Rahibe, size binaya yaklaşmamanızı öneririm," dedi Kalona, onu geri çekmek için Thanatos'un yanına gidip dirseğini nazikçe tutarken.

"Onlara yardım etmeliyim," dedi Thanatos, kanatlı ölümsüzün elinden silkinerek.

"Onlara mı?" dedi Marx.

"Ölülerin tamamı buradan ayrılmamış. Sonları çok şiddetli ve korkutucu olmuş. Bu insanların akıllarının alabileceği her şeyin ötesinde. Büyük bir paniğe kapıldıkları için bu âlemden bir sonrakine geçişin yolunu bulamayan ve oldukları yerde dönüp duran ruhlar hissediyorum."

"Onlara yardım edebilir misiniz?" diye seslendi büyükannem, Hummer'ın yanından.

"Evet, sanırım edebilirim."

"Çabuk olmaya çalışın," dedi Kalona.

"Çember kurmalı mıyım?" diye sordum.

"Hayır, Zoey. Sen ve Kalona dışında herkes güvenli bir mesafede kalmalı. Bu, benim tek başıma yapmam gereken bir şey. Tanrıçam bana ihtiyaç duyacağım her şeyi bağışladı." Duraksadı ve Kalona'ya takdirini gülümseyerek gösterdi. "Kudretli bir koruyucu da dâhil. Nyx'ten aldığım güce güvenmek zorundayım."

"Thanatos'un dediğini yapın ve Hummer'a doğru geri çekilin," dedi Stark beni de yanında çekerek. Marx gözlerini Thanatos'tan ayırmadan daha ağır hareket etti.

"Damien! Hey Damien!" Genç, yakışıklı bir adam koşarak yanımıza geldi.

Damien döndüğü anda kendini adamın kollarında buldu.

Damien onu, "Adam, burada olmamalısın, çok tehlikeli," diye azarladı.

"Hey, ben gazeteciyim. Benim işim tehlike," dedi Adam sırıtarak.

Onu nihayet tanımıştım. Fox'un habercilerinden Adam Paluka'ydı. Neferet o saçma sapan basın toplantısını yaptıktan sonra bizimle röportaj yapan gazeteci. Damien'la çıktıklarını biliyordum ve birbirlerine gülümseyişlerine bakılırsa her şey yolunda olmalıydı. Tanrım, kendimi kendi dertlerime öylesine kaptırmıştım ki Damien'a Jack'ten bu kadar süre sonra biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu sormak aklıma bile gelmemişti.

"Bariyerin arkasına geçmelisiniz," dedi Marx, Adam'a kasırgayı andıran bir ifadeyle yaklaşarak.

Ancak aynı anda Thanatos sihrine başlayarak bütün dikkati üzerine topladı.

Yüksek Rahibe ellerini kaldırıp gözlerini yumdu. Konuşmaya başladığında huzursuzluğu geçmişti. Sözleri ritmik ve büyüleyici, sesi sakindi. Güçlü, bilge ve güzeldi ve ben onun yönetimindeki bir Gece Evi'nin çaylağı olduğum için gurur duydum.

Burada acı çeken ruhlar, bana gelin
Sesim size bir can yeleği olsun
Tanrıça vergisi yeteneğim sizi sükûnetle, tatlılıkla yatıştırsın

Thanatos'un etrafındaki hava biri havada süzülebilen, sihirli ve simli kar kürelerini üstüne doğru fırlatmış gibi ışıldamaya başladı.

"Aman Tanrım! Neler oluyor? O vampir ne yapıyor?" Thanatos'un yaptığı sihre kendimi öylesine kaptırmıştım ki çevremizi saran kalabalıktan yükselen sesleri neredeyse duymuyordum. Adam'ın iPhone'unu kaldırdığını görmekten çok, hissettim ve kayda aldığını işaret eden *ping* sesini duydum. Stark elimi sıktı ve "Marx bütün gazetecileri kovalayacak gibi duruyor," diye fısıldadı. "Ona nasıl yardımcı olabileceğime bakayım. Senin, çemberinin ve büyükannenin Hummer'dan uzaklaşmayacağınızdan emin ol."

Başımı salladım ve Stark, Damien'la Adam'ı uzaklaşmaya ikna etmesi konusunda tartışırken, Marx'ın kararlı adımlarla barikata doğru yürüdüğünü hayal meyal fark ettim. Ama gözlerimi Yüksek Rahibe'den bir an bile ayırmadım. Ayıramıyordum. Thanatos bütün dikkatimi üstünde toplamıştı.

Ben bu dünyanın acısının sizi terk etmesi için rehberinizim
Korkunuz bitti; sevgi yakarışınızı duydu
Ruhlarınız sükûnetle ve tatlılıkla özgürlüğe kavuştu!

Işıldayan küreler Thanatos'un etrafını tamamen sardılar. Yüksek Rahibe sihrinin son satırını söylerken kollarını iyice açtı ve ışıldayan şeyler ona hücum ettiler. Thanatos sevgiyle aydınlanmış bir yüz ve mutlak bir sevinçle, kollarını havaya kaldırdı. Işıldayan küreler 4 Temmuz havai fişekleri misali gece göğüne fırladı ve gözden kaybolurken arkalarında puslu bir duman bırakmak yerine bana durumun stresini –Mayo'yu kaplayan kanın, pis kokunun ve Karanlık'ın dehşetini– ve insan ya da vampir hepimiz için bir tek

mutlak gerçek olduğu dışında her şeyi unutturan bir rahatlama ve mutluluk dalgası bıraktılar. Sevgi. Daima sevgi.

Ve Neferet binadan dışarı fırlayarak bu mutlu anımı mahvetti. Daha önce deliye benzediğini düşünmüştüm ama yanılmıştım. Şimdiki halinin yanında eski Neferet deliliği belli belirsiz idrar ve kedi nanesi kokan yaşlı ve kedili bir kadından daha az eksantrik kalırdı. Üstünde yeşil kısa bir elbise vardı. Bir an rahatladım. Demek istediğim, çıplak değildi. Tamam, ayakkabısı yoktu ama bunun önemli olmadığını düşündüm. Ta ki ayaklarına bakana dek. Ayakları bileklerinin ve baldırlarının etrafında kıvrılıp bükülen ve onu havada tutan bir siyah sürgünler yuvasının üstünde duruyordu.

Ama Neferet'le ilgili en delice şey bu değildi. Deliliğini asıl ele veren, gözleriydi. Göz bebeklerine bir şey olmuştu; yoktular. Tamamen zümrüt yeşili, ürkütücü mermerlere dönmüşlerdi.

Adam, "Gözlerinin nesi..." diyecek oldu ama Neferet'in çığlığı onu susturdu.

"Ölümün kocakarısı, tapınağım üstünde en ufak bir hâkimiyetin yok!" Neferet Thanatos'u işaret etti ve sürgünlerinden ikisi hızla ona yöneldi.

Kalona her şeyi bulanıklaştıracak bir hızla hareket etti. Bir anda Thanatos'a saldıran yaratıkların arasına geçmişti. Trençkotunu çıkarmış ve sırtına bağladığı abanoz mızrağı çekmişti. Sürgünlerle buluşup mızrağını birine geçirdiği anda kanatları açıldı ve sürgün acı içinde kıvranırken, Kalona hızla döndü ve diğerini ortadan ikiye böldü.

Neferet ağır darbe alan sürgünlerin acısını hissedebiliyormuş gibi çığlık attı. "Kalona'yı yok sayın! Önce Thanatos'u, sonra diğerlerini öldürün!"

Ve bir anda her şey patladı.

Karanlık sürgünleri, bir engereğin ağzından fışkıran zehir gibi Neferet'in ayaklarının dibinden fırlayıp Thanatos'a ve biz

diğerlerine ulaşmak için hücuma geçti. Stark son hızla yanıma koştu ve benimle büyükannemi arkasına iterken, Damien, Adam, Shaunee ve Shaylin'e Hummer'a binmelerini haykırdı.

Thanatos'un Neferet'in yaratıkları tarafından lime lime edilmesini izleyeceğimden emin arkaya doğru sendeledim. Büyük olasılıkla Stark'a saldırıp bizi de mideye indirmeleri sadece birkaç saniye sürecekti.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Bu mücadeleyi Karanlık değil, kanatlı ölümsüz kazandı.

Kalona her yerdeydi. Mızrağı havada bir gümbürtüye neden olacak kadar hızlı hareket ediyordu.

Damien, "Işın kılıcı," diye iç geçirdi. "Gerçek bir ışın kılıcı, *Yıldız Savaşları*'nın taklitlerinden değil."

"Onları güvenli bir yere çek!" diye haykırdı Kalona, Marx'a.

Marx, Yüksek Rahibe'nin yanına koştu ve Kalona bedenini, kanatlarını ve mızrağını bize siper etmek için kullanırken, Hummer'a doluştuk.

"Hepiniz sıkı tutunun. Kaldırıma çıkıp onu oradan alacağım," dedi Marx, Hummer'ın motorunu çalıştırırken.

"Bir dakika," dedi Thanatos. "O bize geliyor. Sürgünleri izleyin. Neferet'ten uzaklaştıkça güçleri dağılıyor."

Yüksek Rahibe haklıydı. Harap bir halde ve kan içindeki Kalona yaratıklarla savaşmaya devam ediyordu ama Mayo'dan uzaklaşıp bize doğru gelmeyi de başarıyordu. Ve sürgünler peşinde değildi.

Kalona, Hummer'ın arkasına ulaşırken, Neferet kollarını kaldırdı ve emretti. "Bana dönün, çocuklar! Yardımınıza geliyorum. Yılana benzeyen şeyler hızla ona doğru seğirtip kollarına ve bacaklarına sarıldılar. Neferet onları sakinleştirmek ister gibi okşadı ve Mayo'nun içinde gözden kaybolmadan önce, alev alev zümrüt bakışları bize odaklandı. "Ders için teşekkürler. Bir dahaki sefere kazanan ben olacağım."

Zoey

Kalona, Marx'a belki de zilyonuncu kez, "Hayır, gerçekten hastanenize gitmeme gerek yok," diye tekrarladı. "Dediğim gibi bana su ya da daha iyisi şarap getirin. Ben binanın tepesine çıkıp kendimi iyileştiririm."

ONEOK binasının arka tarafına geçmiş ve üçüncü kattaki Tulsa polis ekibine katılmak için arka taraftan giriş yapmıştık. Marx'ın Kalona için neden stres yaptığını görebiliyordum. Kan içinde ve berbat haldeydi. Odadaki herkes ona bakmamaya çalışıyor ama kimse gözünü ayıramıyordu. Cidden, ölümsüz olmasaydı, bir ceset torbasını boylamıştı.

Marx uzun bir nefes bıraktı ve parmaklarını saçlarının arasından kaydırdı. "Pekâlâ, anladım, anladım. İyisin. Carter!" Üniformalı polis memuru bilgisayar ekranını inceliyor gibi yapmayı derhal bırakıp bütün dikkatini dedektife çevirdi. "CEO'nun toplantı odasını bul. Orada alkol vardır." Marx tekrar Kalona'ya baktı. "Viski işe yarar mı? Şirket yöneticileri viskiyi tercih etme eğilimindeler."

"Olur," dedi Kalona.

"İş başına," dedi Marx, Carter'a. "Pekâlâ, Kalona çatıda kendini toplarken, biz de hasar kontrolü yapalım. Paluka, telefonu bana ver ve buradan çık."

"Telefonumu elimden alamazsınız. Yasal değil."

"Devam eden bir çoklu cinayet soruşturmasının kanıtı. Telefonu almıyorum, el koyuyorum," dedi Marx.

"Bir dakika lütfen, dedektif," dedi büyükannem.

"Buyurun?" Dedektif Marx ve herkes şaşkın gözlerle büyükanneme baktı.

Büyükannem dingin bir tavırla, "Adam, yanılıyorsam beni düzelt, ama dışarıda yaşananlara şahit olan tek haberci sen değilsin," dedi.

"Yanılmıyorsunuz," dedi Adam.

"Ah, düşündüğüm gibi. Bu da büyük olasılıkla o polis barikatının arkasından kayıt alan bir sürü kamera olduğu anlamına geliyor. Seninki gibi rastgele telefon kayıtlarını saymıyorum."

Adam, "Yine haklısınız," derken Marx'ın iç geçirdiğini duydum.

Büyükannem ve Thanatos göz göze geldiler ve Yüksek Rahibe büyükannemin bıraktığı yerden devam etti. "Bay Paluka, Kalona ve benimle özel bir röportaja ne dersiniz?"

Adam'ın gözleri heyecanla parladı ama profesyonelliğini bozmadı. "Çok sevinirim, Yüksek Rahibe."

"Öyle olsun." Thanatos, Marx'a baktı. "Bazen kontrolü elden bırakıp olacakları kadere teslim etmek en kolayıdır."

"En azından önce kanını biraz temizleyin," diye mırıldandı Marx. "Ve bana biraz Tylenol getirin."

Zoey

Kalona kamçı izine benzeyen uzun yaralardan ve vücudunu kaplayan daha derin ve ısırık benzeri deliklerden süzülen kanı temizlemeye çalıştı. Hayli hırpalanmış görünüyordu ve hâlâ bir miktar kanıyordu ama tamamen normal davranıyordu. Güçlü, sessiz ve sinir bozucu. Thanatos ona uzun trençkotu giydirdi. Kanatlarının Adam'ın röportaj sırasında göstereceği çarpışma görüntülerinde yeterince büyük etki bırakacağını söyledi. İçimden ona katıldım ama bir yandan da paltonun, altındaki faciayı saklamak için iyi bir örtü olacağını düşünüyordum. İlk kez çenemi kapalı tutmayı ve ben spot ışığının dışında, bir kenarda otururken, Neferet'in artçı sarsıntılarıyla uğraşmayı başkasına bırakmayı başardım. Büyükannem, Damien, Shaylin, Shaunee'yle birlikte birkaç ay önce hayal bile edemeyeceğim bir şeyi, Kalona'nın Tulsa TV'de

röportaj vermesini izlemek için Stark'ın yanına kıvrılmak bana biraz gevşeme fırsatı vermişti.

Adam ışık ekibini ve bir kameramanı içeri çağırmıştı. Gözlerini Kalona'ya dikmemek konusunda gerçekten iyi iş çıkardıklarını düşündüm. Adam herkese mücadelenin bir görüntüsünü yükleyip oynatacağını açıkladı ve röportaja başladı. Ayrıca, flaş haber olarak canlı yayınlanacağını da belirtti.

"Tanrım, orada olmadığımıza seviniyorum," diye fısıldadım.

Damien gözlerinde haberciyi hedef alan bir gülümsemeyle, "Adam harika bir iş çıkarıyor," dedi.

"Ondan hoşlandım," dedim.

Damien bana baktı. "Sence Jack de onu sever miydi?"

Stark'ın üstünden uzanıp Damien'ın elini sıktım. "Seveceğinden eminim."

Damien başını salladı ve yaşaran gözlerini kırpıştırdı. "Bazen bu, durumu kolaylaştırıyor, birazcık da olsa. Ama ben o birazcık için bile minnettarım."

Sonra kameranın yanıp sönen kırmızı ışığı sabitleşince dikkatimiz Adam'a çevrildi ve portatif ekranda Kalona'nın çarpışmasını seyrettik.

"Ben Adam Paluka canlı yayında, Tulsa şehir merkezindeki Mayo Otel'in önünde, Neferet olarak tanınan Yüksek Rahibe'nin benim de aralarında olduğum sayısız masum vatandaşa saldırısı sırasında birkaç dakika önce çekilen bu inanılmaz görüntülerdeki vampir ve Savaşçı'yla birlikteyim." Adam duraksadı ve Kalona'ya dost canlısı bir gülümsemeyle baktı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür edemedim. Teşekkürler."

Kalona şaşırmış, neredeyse utanmış gibiydi. Başını eğdi ve "Rica ederim," dedi.

"Kalona görevini yapıyordu. Kendisi Yeminle Bağlı Savaşçımdır. Artık hiçbir vampirlik makamı tarafından Nyx'in Rahibesi

olarak kabul edilmeyen Neferet, bana ve yanımdakilere saldırdı. Bizi korumak Kalona'nın göreviydi," dedi Thanatos.

"Thanatos, sizinle yeniden konuşmak çok güzel. Pek çok izleyicimiz sizi Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi olarak tanıyacaktır. Mayo'nun önünde ne yaptığınızı bize açıklayabilir misiniz?"

Yüksek Rahibe derin bir nefes aldı ve sonra herkesin onu anladığından emin olmak ister gibi tane tane konuştu. "Daha önce sadece şüphelendiğimiz bir gerçeği, Neferet'in tamamen aklını kaçırıp kötü yola saptığı gerçeğini artık sizler de biliyorsunuz. Kendisi bir öldürme çılgınlığı yaşadığını itiraf etti. Tulsa'nın belediye başkanını öldürdü. Woodward Parkı'nda iki adamı katletti. Cinayetleri pazar sabahı Boston Caddesi Kilisesi'ndeki masumlara ve son olarak da kendine barikat kurduğu Mayo Otel'e kadar uzandı. Mayo'da neden olduğu ölümler binanın üstünde koruyucu bir kalkan oluşturmasına neden oldu. Ben buraya Tanrıça vergisi özelliğim sayesinde çekildim. Bu dünyadan sonrakine geçişleri sırasında ruhlara yardımcı olmak için."

"O parıldayan ışıklar, ruh muydu?"

Thanatos başını evet der gibi salladı. "Öyleydiler. Vahşi bir şekilde katledildikleri için bu âlemde tutsak kalmışlardı. Ben o tutsaklıktan kurtulmalarına yardımcı oldum, o kadar."

"Vay canına, bu inanılmaz."

Thanatos'un gülümsemesi güzeldi. "Aslında inanılmaz olan hayat döngüsüdür."

"Evet, kesinlikle öyle. Burada duralım, Thanatos. Yani bu öteki dünyaya geçmelerine yardım ettiğiniz ruhların *insan* olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi Thanatos dingin bir sesle.

"Ama siz bir *vampirsiniz*."

Yüksek Rahibe'nin gülümsemesi büyüdü. "Bu konuda net olduğumuzu sanıyordum."

"Evet." Adam elini kusursuz saçlarının arasından kaydırdı. "Ama sizin türünüzden biri, size *insan* ruhlarına yardım ettiğiniz için saldırdı."

"Adam, beş yüz yıldan fazla yaşadım ve bu sürede, insanlığın genetikle değil, seçimle tanımlandığını öğrendim. En basit haliyle, insanlar ve vampirler, farklı olmaktan çok birbirine benzer."

"Belli ki Neferet sizin gibi düşünmüyor," dedi Adam.

"Neferet deli. Düşünceleri çılgınca ve tehlikeli."

"Bizim peşimize saldığı o şeyler neydi?" diye sordu Adam.

"Kötülüğün somutlaşmış hali. Verdiği kurbanlarla sadakatlerini sağladığı sürece Neferet'in emrinden çıkmıyorlar." Thanatos bakışlarını kameraya çevirdi. "Neferet neyle tehdit ederse etsin, hiçbir insanın Mayo'ya yaklaşmamasının çok önemli olduğunun altını ne kadar çizsem azdır. Neferet gücünü ölümden alıyor. Mayo'dan uzak durursanız, güç kaynağı eninde sonunda tükenecek."

Adam şoka uğramış gibi duraksadı ve bakışlarını kameradan uzağa çevirdi. "Dedektif Marx, Thanatos'un Mayo'yla ilgili talebine siz de katılıyor musunuz?"

Kameraman rahatsız görünen Dedektif Marx'a döndü. Dedektif hiç tereddüt etmeden, "Katılıyorum," dedi. "Tulsa Polis Departmanı Mayo'nun etrafındaki yolları kapattı. Polis ve askerî personel de dâhil kimse binaya yaklaştırılmıyor."

"Neferet'in Mayo'nun içinde rehineleri olduğu doğru değil mi?" diye sordu Adam.

"Doğru ama henüz isimleri ya da sayılarını bilmiyoruz," dedi Marx. "İnsanların sevdiklerinin yokluğunu fark edeceklerini anlıyorum. Polis departmanımız sorular ve kayıp insan ihbarları için 800'lü bir hat açtı. Halkımız sorularını o hat aracılığıyla sormalı."

"Fox 23 o telefon numarasını ekranın altına düşecek," dedi Adam.

"Teşekkürler," dedi Marx. Oysa hiç de minnettar görünmüyordu.

"Dedektif Marx, şunu sormak zorundayım. Mayo'ya kimseyi yaklaştırmazsanız, Neferet nasıl durdurulacak?" dedi Adam.

"Ben ve benim yanımda savaşan vampir ve çaylaklar tarafından durdurulacak. Neferet bizim türümüze mensup ve onu ancak bizim türümüz alt edebilir," dedi Kalona.

Kameraman dâhil hepimiz kanatlı ölümsüze odaklandık.

"Kalona, siz bir vampir değilsiniz, değil mi?" dedi Adam.

"Doğru.

"O zaman nesiniz?"

Kalona tereddüt dahi etmedi ve önceki akşam yemekte ne yediğinden bahseder gibi, "Ben Kalona'yım, Erebus'un ölümsüz kardeşi," dedi. "Bir zamanlar yeryüzü henüz gençken, Tanrıça Nyx'in Savaşçısı ve Refakatçisiydim ama yanlış kararlar aldım ve bu nedenle, Öteki Âlem'den, Tanrıçamın yanından bu âleme düştüm."

Uzun, soluksuz bir sessizliğin ardından adam, "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

Kalona geniş omuzlarını dikleştirdi ve doğrudan kameraya bakarak, "Geçmişteki hatalarımın kefaretini ödeyip Nyx'in affına hak kazanmaya çalışıyorum," dedi.

"Şey..." Adam duyulur bir şekilde yutkundu. "Bana kefaret konusunda iyi iş çıkarıyormuşsunuz gibi geldi. Yüksek Rahibenizi, bir grup vampir ve çaylağı, bir dedektifi ve beni kurtardınız. Neferet'i durdurabilirseniz, sizden Superman diye bahsetmeye başlayacağım."

Kalona'nın dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Nyx'i görürseniz, bunu söylemenizden büyük bir memnuniyet duyarım."

"Oldu bilin," dedi Adam ve Thanaos'a döndü. "Eklemek istediğiniz bir şey var mı, Yüksek Rahibem? Halkın size yardımcı olabileceği herhangi bir şey var mı?"

"Var," dedi Thanatos. "Bize dualarını, olumlu düşüncelerini ve enerjilerini gönderebilirler. Gece Evi Tulsa halkını korumak için elinden geleni yapacak ama kutsal müdahaleye de hayır demeyiz."

"Dua mı? Kime? Tanrı'ya mı, Tanrıça'ya mı?" dedi adam.

"İkisinden birine ya da her ikisine de, elbette. Duaların kelime anlamıyla kısıtlı olmadığına inanmayı severim."

Adam gülümsedi. "Ben de öyle." Kameraya döndü. "Hepimiz Neferet'in deliliğinin ve bu delilik yüzünden patlayan şiddetin son bulması için dua edelim. Mayo'daki kargaşadan bildireceklerimiz şimdilik bu kadar. Ben Adam Paluka, son dakika haberleri için Fox 23'ten ayrılmayın."

Adam, Thanatos'un elini sıkıp ona ve Kalona'ya röportaj için teşekkür ederken, büyükannem, "Erebus'un kardeşi. İlginç değil mi?" dedi.

"Şey, evet," dedim. "Birkaç gün önce bahsetti."

"O zamandan beri, hayli meşguldük," dedi Stark.

Damien alnını ovaladı. "Bir eski vampir şiirleri antolojisinde Ay'ın Oğlu ve Gece'nin Savaşçısı'ndan birkaç yerde bahsedildiğini hatırlar gibiyim. Erebus'tan da Güneş'in Oğlu ve Nyx'in Refakatçisi olarak bahsediliyordu. İlk başta sadece Erebus'un farklı isimleri olduğunu sandım ama geri dönüp düşününce, iki farklı ölümsüzden bahsedilmiş olması daha akla yatkın görünüyor."

"Kalona'nın yüzyıllarca süren hiddetini daha anlaşılır kılıyor," dedi büyükannem.

"Evet, Savaşçı ve Nyx'in yoldaşıyken Öteki Âlem'e giremez olmak. Onu bayağı incitmiş olmalı," dedi Damien, Kalona'ya kocaman, hüzünlü gözlerle bakarak.

"İnsanlara tecavüz etti ve onları öldürdü. Öteki Âlem'den kovulmadan önce neler yaptığını kim bilir. Ona acımayın," dedi Stark.

"Herkesi kinci bir şansı hak eder, *Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya*," dedi büyükannem. Stark'a taktığı Horoz anlamına gelen Cherokee ismini

kullanmıştı. "Uzun süre önce sana da ikinci bir şans verildiğini hatırlıyorum."

Stark ayaklarına baktı.

Derin bir nefes aldım ve "Bana da," dedim.

Büyükannem kaşlarını sorar gibi bir ifadeyle kaldırdı.

"Bugün bana ikinci bir şans verildi," diye açıkladım. Bakışlarımı büyükannemden arkadaşlarıma çevirdim ve hepsinde tek tek duraksadıktan sonra, sonunda Stark'ta kaldım. "Biz her birimiz ikinci şansa ihtiyaç duymuş bir takımız," dedim. "Kalona'nın ikinci şansını bizimle bulmasına seviniyorum."

Büyükannem koluma dokundu. "Bir gün bunu ona da söylemelisin *u-we-tsi-a-ge-ya*. Sözlerinin nasıl bir fark yaratabileceğini bilsen, şaşardın."

BÖLÜM ON

Afrodit

"Lanet olsun! YouTube'a neyin düştüğüne inanamazsınız!" Nicole iPad'ini deli gibi sallayarak konferans salonunun merdivenlerini tırmandı.

Afrodit ona dik dik bakarak iPad'ini itti. "Şaka mı bu? Toplantı daha yeni bitti. Ben konuşurken, sen YouTube'da mıydın?"

"Şaka değil." Nicole gözlerini devirdi. "Aş bunu. Herkes YouTube'daydı. Şuna bir bakmalısın." iPad'i Afrodit'in önüne itti.

"Öğretmen olmak berbat bir şey. Ergenler berbatlar," dedi Afrodit iPad'i yok saymakta ısrar ederek.

"Tanrıçam, bu Kalona mı? YouTube'da?" Stevie Rae Afrodit'in arkasından dolaşıp ekrana baktı.

"Ne? Kalona mı?" Lenobia telaşla Stevie Rae'nin yanına yürürken, Darius ve Rephaim de hemen arkasındaydılar.

"İyi. Bir bakayım. Öğrencilere dünyayı bir kez daha kurtarmamız gerekeceğini anlatmam bittiğine göre." Ekrana bakınca Afrodit'in gözleri kocaman açıldı. "Ah, lanet olsun. Neden bize hemen haber vermedin? Şu lanet olası şeyin sesini aç." iPad'i kaptı, yeniden oynatma düğmesine dokundu ve sesi sonuna kadar açtı.

Video profesyonel çekim değildi ama başı süper netti. Önce Thanatos'a odaklandı. Thanatos yapış yapış siyah bir perdeyle kaplı gibi görünen, ciddi anlamda allak bullak bir binanın önünde duruyordu. Yüksek Rahibe'nin sihrini tamamlamasını, kollarını

kaldırıp bir sürü ışıltılı küreyi kucaklamasını izlediler. Küreler gökyüzüne doğru süzülürken kamera hâlâ Thanatos'un üstündeydi ama arka planda Neferet'in bağırışı duyuluyordu.

"Ölümün kocakarısı, tapınağım üstünde en ufak bir hâkimiyetin yok!"

Kamera Neferet'i Mayo olması gereken binanın önünde dururken görebilecekleri şekilde yön değiştirdi.

"İyice keçileri kaçırmış bu," dedi Stevie Rae.

Afrodit gözlerini ekrandan ayırmadan, "Hepsi bu kadar mı, Balkabağı?" dedi.

"Ben kafayı peynir ekmekle yemiş derdim," dedi Nicole.

Afrodit, "Sana kimse..." diye başladı ama videodaki patlama sözünü kesti.

"Ah, Tanrıçam, hayır!" Neferet'in Thanatos ve diğerlerinin arkasından bir Karanlık dalgası fırlatmasını izlerlerken, Lenobia iç geçirdi.

"Babam onları kurtarıyor," dedi Rephaim.

"Hareketlerine baksanıza." Darius'un sesi alçak ve saygılıydı. "Hızı ve gücü inanılmaz."

Afrodit'in onaylayacak zamanı olmadı. Video, çeken kişinin kendini okulun Hummer'ına atmak için koşturmasıyla son bulsa da Neferet ve lanet olası Karanlık sürgünlerinin Mayo'nun içinde gözden kaybolmalarını görüntülemeyi başarmıştı.

Ardından röportaj başlayınca Afrodit kendine hiç de çekici sayılmayacak bir şekilde açık kalan ağzını kapatması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı; çünkü Kalona ve kocaman kanatları Thanatos'un yanında oturuyordu. Hem de Fox 23'te.

"Ben Kalona'yım, Erebus'un ölümsüz kardeşi," dedi. *"Bir zamanlar yeryüzü henüz gençken, Tanrıça Nyx'in Savaşçısı ve Refakatçisiydim ama yanlış kararlar aldım ve bu nedenle, Öteki Âlem'den, Tanrıçamın yanından bu âleme düştüm."*

"Erebus'un kardeşi mi? Şaka yapıyor olmalı!" Afrodit beyni infilak edecekmiş gibi hissediyordu.

"Gerçeği söylüyor," dedi Darius video son bulurken.

Ekran kararınca Afrodit, Darius'a baktı. "Sen biliyor muydun?"

Darius, "Kalona bize anlattı. Zoey, Stark ve bana," diye itiraf etti.

"Ve hiçbiriniz bunun biz diğerlerine anlatılacak kadar önemli olduğunu düşünemediniz, öyle mi?" Lenobia da en az Afrodit'in hissettiği kadar sıkkın görünüyordu.

Darius geniş omuzlarını silkti. "Dürüst olmak gerekirse, doğruluğuna pek ihtimal vermemiştim. Buraya geldiğinden beri Kalona'nın dürüstlüğü sorgulanabilir olmanın ötesine geçti."

"Ama artık ona inanıyorsun," dedi Rephaim.

Darius ona baktı. "Evet, inanıyorum."

"Rephaim, sen babanın Erebus'un kardeşi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Stevie Rae.

Kuş çocuğun bakışları hüzünlüydü. "Babam eskiden hiç bahsetmez."

"Bu bilmediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Afrodit.

"Doğru," derken Rephaim ürkütücü bir şekilde babasına benziyordu.

"Bu her şeyi değiştirir," dedi Lenobia.

"Evet, hem de harika bir şekilde." Nicole kafasını bir bez bebek gibi salladı. "Takımımızda Nyx'in bir Savaşçısı olduğu anlamına geliyor."

"Hayır, gelmiyor," dedi Afrodit kuru bir sesle. "Takımımızda Nyx'in her şeyi Öteki Âlem'den kovulacak kadar yüzüne gözüne bulaştırmayı başarmış eski bir Savaşçısı olduğu anlamına geliyor. Ve bu o kadar harika bir şey değil."

"Kefaretini ödemeye çalıştığını söyledi," dedi Rephaim.

"Ve Thanatos'u ve diğerlerini kurtardı," dedi Darius.

"Üzgünüm ama gözüm kapalı Kalona Takımı'na katılmaya hazır değilim," dedi Afrodit.

"Bence asıl gözümüzün önünde olanları görmezden gelmek körlük," dedi Rephaim karanlık iPad ekranını işaret ederek.

"Ve Kalona hakkında bilmediğimiz bir sürü şey var." Afrodit durdu ve Darius'a sert bir bakış attı. "En azından çoğumuzun bilmediği. Şimdi yapmayı tercih ettiğiniz başka bir şey yoksa biraz Savaşçı yeteneğine sahip olduğunu düşündüğünüz bütün çaylakları bir araya toplarsanız sevinirim. Thanatos'un savaşa hazır bir ekip hazırlamamızı isteyeceğinden eminim. Deliyi YouTube'da izledikten sonra, içimden bir ses Neferet'in Kalona Takımı'na aldırmayacağını söylüyor." Afrodit alnına vurdu ve alaycı bir tavırla ekledi. "Bir dakika. Muhtemelen Neferet de neredeyse *benim dışımdaki herkes gibi* Kalona/Erebus bağlantısından zaten haberdardır." Saçını arkaya savurup kalçalarını sallayarak uzaklaştı.

Afrodit konferans salonundan çıkana kadar hızını kesmedi ve düşüncelerinin duygularına ayak uydurmasını beklemedi. Kalbi deli gibi çarpıyor, midesi bulanıyordu. Çok kızgındı. Süper kızgın.

Hayır, bu doğru değil. Kızgın değilim. Korkuyorum ve üzgünüm.

Derin bir iç çekerek, yürüyüş yolundan bol budaklı bir meşe ağacının altında duran banklardan birine doğru yürüdü. Gür sarı saçlarını yüzünden iten eli titriyordu.

Darius ondan bir şey saklamıştı; çok önemli bir şey. O ana kadar, Darius'un yeryüzündeki bütün erkeklerden farklı olduğunu sanmıştı. Dürüst olması gerekiyordu. Sadık olması. Ve her şeyden önemlisi, *Afrodit'i ona asla yalan söylemeyecek ya da ondan bir şey saklamayacak kadar sevmesi gerekiyordu.*

Yalan bir insanın sizi ne kadar sevdiğinin gerçek göstergesiydi. Afrodit bunu biliyordu çünkü gittikçe büyüyen bir yalan yumağının içinde büyümüştü. Annesi ve babası mükemmel bir çift gibi davranmıştı ama aslında birbirlerinden en az ondan nefret ettikleri kadar nefret ediyorlardı. İnsanların gözü önünde oldukları zamanlar dışında, tamamen apayrı hayatlar yaşıyorlardı; on

yılı aşkın bir süredir, sırlar şöyle dursun, aynı yatak odasını bile paylaşmamışlardı.

Birbirlerine her gün sürekli yalan söylüyorlardı.

Afrodit henüz sekiz yaşındayken, annesi ve babasınınki gibi bir evliliğe asla girmeyeceğine yemin etmişti. Lanet olsun, Darius'la tanışana kadar hiçbir erkeğin ona yalan söyleyip söylemediğini önemseyecek kadar yaklaşmasına izin vermemişti. Her zaman ilk yalan söyleyen olmaya özen göstermişti. İlk aldatan olmaya. İlk terk eden olmaya.

"Üzüntünü hissedebiliyorum, güzelim. Konuş benimle."

Afrodit, Darius'un sesini duyunca kafasını kaldırdı ama gözlerine bakmadı. Savaşçı'nın omzunun üstünden boşluğa bakarak, "Ne konuşmak istersin?" diye sordu.

Darius yanına oturdu ve Afrodit'in yanağından süzülen bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. Afrodit hızla geri çekilip diğer yanağını kuruladı. Ağladığının farkında bile değildi.

"Bizi konuşmak isterim," dedi Darius.

"Öyle mi? Her zamanki gibi davranmaya devam etmek daha kolay olmaz mı? 'Sonsuza dek âşık kalacakmışız gibi' rol yapmak." Afrodit alaycı bir tavırla havaya tırnak işaretleri çizdi.

"Benim için hiçbir zaman rol olmadı. Bunu sen de biliyorsun, Afrodit." Darius sakin ve samimi bir sesle konuşuyordu.

Afrodit onu tokatlamak, canını yakmak, hissettiği korkuyu azıcık da olsa hissetmesini sağlayacak bir şey yapmak istedi. Ama şiddete meyleden hiçbir şey yapmadı. Bu, kontrolü kaybettiği anlamına gelirdi. Annesine dönüştüğü. Bunu yapmak yerine, ona sözleriyle vurdu.

"Ya ben bunu nereden bileceğim? Kafanın içine giremem. Ve gerçek bir rahibenin yapacağı gibi duygularını paylaşamam bile. Ama her neyse. Endişelenme. Her şey yolunda. Her zamanki gibi, ikimizin de yapacak çok işi var. Karanlık, dünyamızı ele geçirmeyi denemek üzere."

"Karanlık'ın beklemesi gerekecek çünkü benim dünyam *sensin* ve seni kaybedersem, kendimi kaybederim."

Afrodit ayağa kalkıp arkasına bakmadan uzaklaşmaya niyetlendi. Eskiden onu koruduğu zamanlarda olduğu gibi kalbini sertleştirecekti. Ama bu Zoey, Geyik Sürüsü ve Darius'tan oluşan pislik fırtınasına tutulmadan önceydi.

Ve bütün bunları gerçekten yapacaktı ama Darius, bacaklarının aklını değil, kalbini dinlemeye karar vermesini sağlayacak doğru sözcükleri söylemişti.

Afrodit, Savaşçı'nın gözlerinin içine baktı. "Bana yalan söyledin."

"Hayır, güzelim. Sana bir şeyi söylemedim, hepsi bu."

"Neden? Neden benden sakladın? Kalona'nın Erebus'un kardeşi olması çok büyük bir olay."

"Ne Kalona, ne de neyi söylediği ya da söylemediği şeyler umurumda. Benim için önemli olan sen ve senin söylediklerin."

"Benim mi?" Afrodit kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun. Ben bir kez bile Kalona ve Erebus'un kardeş olması olasılığının yakınından geçebilecek bir şeyden bahsetmedim."

Darius'un gülümsemesi ağır ve tatlıydı. "Kesinlikle. Ve benim güzel, bilge ve yetenekli Kâhinim, eğer Kalona'nın gerçek geçmişiyle ilgili bir içgörün yoksa kanatlı ölümsüzün yaptığı rastgele bir yorumu neden önemseyip bahsedeyim? Afrodit, Kalona'nın Erebus'un kardeşi olduğunu bilmemiz bizim için önemli olsaydı, bence bunu *bana sen* söylerdin."

Darius'un aslında ne söylediğini anlayınca biraz sersemleyen Afrodit başını iki yana salladı.

Darius elini tuttu. "Bugün sana seni ne kadar sevdiğimi söyledim mi?"

"Ha-hayır," diye fısıldadı Afrodit, düşünmeden. *Lütfen ciddi değilsen söyleme, lütfen bunu yapma.*

"Bütün benliğimle," dedi Darius.

Afrodit'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama bakışlarını kaçırmadı.

"Korkma."

"Korkuyorum. Beni hâlâ korkutuyor," diye itiraf etti Afrodit.

"Beni de korkutuyor, ama seninle olmak, gerçekten seninle olmak ve kalbimin güvende olması için rol yapmamak, o korkuyla yüzleşmeye ve onu yenmeye değer."

"Ama sen bir Savaşçısın. Bense bir hiçim. Ben sadece..." Afrodit'in cümlesi yarım kaldı. Söyleyemiyordu ama kelimeler zihnine doluşmuştu. *Ben sadece bana nasıl nefret edileceğini ve sevgiye asla ve asla güvenmemeyi öğreten korkunç bir kadının kızıyım.*

"Sen tanıdığım en cesur insansın," dedi Darius ağırbaşlılıkla. "Ve annen gibi değilsin ve asla olmayacaksın."

"Ve sen bana asla yalan söylemeyeceksin."

Afrodit bunu soru sorar gibi söylememişti ama Darius banktan yere, dizinin üstüne indi ve Afrodit'in elini kalbinin üstüne bastırdı "Nyx'in Kâhini Afrodit, sana asla yalan söylemeyeceğime yemin ederim. Sana gerçeği söylemezsem, yeryüzü beni yutsun ve ruhum Öteki Âlem'in yolunu asla bulamasın." Afrodit'in içinden korkunç bir ürperti geçti ve Darius'u kollarının arasına çekti. "Hayır, kes şunu! Herkes kazayla yalan söyleyebilir, herkes! Bu yemini kabul etmiyorum!"

Darius geriye çekildi ve Afrodit'in titreyen omuzlarını tutarak gülümsedi. "Ama ben herkes değilim. Seninim. Senin Savaşçın. Senin âşığın. Eşin. Sana asla yalan söylemeyeceğime yemin ediyorum çünkü bu seni dayanamayacağın kadar yaralar ve sana bunu yapmaktansa yerin beni yutmasını tercih ederim."

Darius'a bakıp gözlerinde gerçeği görünce Afrodit'in içinde çok uzun zamandır derinlerde gömülü duran bir şey koptu. İç geçirdi, derin bir nefes alıp bıraktı.

"Gitti," diye fısıldadı.

"Giden ne, güzelim?"

"Korkum. Gitti, Darius. Onu sen kovdun." Afrodit çocuk gibi göründüğünün farkındaydı. Umurunda değildi. Hayatında ilk kez sevgiyi kaybetmekten korkmuyordu. "Seni kaybedemem!" dedi.

"Hayır," dedi Darius yine gülümseyerek. "Beni asla kaybedemezsin. Ve korkunu ben kovalamadım. Sen özgür bıraktın."

"Ah," dedi Afrodit sonunda anlayarak. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Sadece gerektiği kadar uzun sürdü ve beklediğim bir saniye için bile pişman değilim."

Darius onu öptü ve Afrodit mutlak mutluluğu tattı.

Ta ki Aurox'un sesi her şeyi bozana dek. "Darius! Demek buradasın! Çabuk gel. Kapıdalar!"

Afrodit Darius'un omzu üstünden uzanıp çatık kaşlarla Aurox'a baktı. "Ah, Tanrıça aşkına! Eğer böyle bir anı sırf Zoey ve Geyik Sürüsü geldi diye bozduysan, canına okumama..."

"Zoey değil," dedi Aurox. "İnsanlar. Kapıda onları Neferet'ten korumamız için içeri alınmak isteyen insanlar var!"

"Bu durumda, sanırım onları içeri almalıyız," dedi Darius ayağa kalkıp Afrodit'e elini uzatarak. "Sence de öyle değil mi, güzelim?"

Afrodit iç geçirdi ve "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Her neyse. Aralarında politikacılar olmadığı sürece."

BÖLÜM ON BİR

Zoey

"Ah, lanet olsun! Bir baskın mı? Tam şu anda ihtiyaç duyacağımız tek şey." Utica'daki Yirmi Birinci Cadde ışığını geçip okulun görüş alanına girince, sıkıntıyla iç geçirdim. Süper acayip bir sahneydi. Saat gece yarısını geçmişti ve sokak karanlıktı. Boş da olmalıydı ama okulun büyük demir kapıları açıktı ve önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı. İçerideki eski bakır fenerlerin içine kapatılmış iki gaz lambasından grubun üstüne titreşen gölgeler vuruyordu. İnsanlar sokağın iki yanına doğru yayılmışlardı. Okulun gaz lambası ışığının ulaştığı alan dışında kalan kısımlarda kaldırımlar boyunca park edilmiş arabaların terk edilmiş ve oraya ait değilmiş gibi görünen karaltılarını seçebiliyordum.

"Fenerlerimiz dışında yanan bir şey görebiliyor musunuz? Devasa bir haç gibi mesela?" Shaunee arka koltuktan daha iyi görebilmek için kafasını Stark'la benim aramdan uzattı.

"Dur, beni burada indir. Bu işi ben halletmeliyim!" dedi Kalona.

Thanatos, Marx ve büyükannem hep bir ağızdan, "Hayır!" diye haykırdılar.

"Öfkeli görünmüyorlar," dedi Thanatos.

Dedektif Marx frene bastı ve camını indirdi. Hepimiz kulak kesildik ve sonra Marx, "Görmek zor ama bağırış çağırış duyamıyorum," dedi.

"Benim gece görüşüm sizinkinden iyi ve ben de itiş kakış görmüyorum. Ortalık dikkat çekecek kadar sakin görünüyor," dedi Thanatos.

"Şey, evet, üzülmektense sağlama almayı tercih ederim. Bu yüzden önce Gece Evi'nin kanunun hangi tarafında yer aldığını bildiklerinden emin olalım."

Dedektif ONEOK'tan aldığı portatif polis lambasını Hummer'ın tavanın yan tarafına yerleştirdi. Bir düğmeye basınca, lamba 101. Cadde ile Lynn Yolu'nun köşesindeki lisenin yolunda *tam* durmadan geçen herkese tanıdık gelecek mavi ve kırmızı ışıkla dönmeye başladı. *Şahsi* bir tecrübe yaşamışlığım yok. Sadece o şey aydınlandığında bir polis arabası içinde olmanın tuhaf olduğunu söylüyorum.

Marx düğmeye bir daha dokununca, bu kez daha da uğursuz bir siren ötmeye başladı. Ses ve ışık bir arada mükemmel iş görüyordu. Kalabalıkta bir dalgalanma oldu. Bize döndüler ve Tulsa Polisi'nin varlığını fark edince, Hummer'ın okul arazisine sapabilmesi için yol açtılar.

Sağlam demir kapının sımsıkı kapalı olması gereken yerde Afrodit, Darius, Stevie Rae, Rephaim, Lenobia ve Aurox'tan oluşan et ve kemikten bir kapı duruyordu.

"Ne yapıyorlar?" Stark hepimizin aklından geçen soruyu dile getirmişti.

"Umarım akıllıca kararlar alıyorlardır," dedi Thanatos.

Bakışlarım önce Afrodit'e çevrilirken içimden ona katıldım. Kızgın görünseydi ve/veya elinde bir içki olsaydı, yanan bir haç ya da bağırıp çağıran bir şehir halkı olmadan da kötü bir şeyler olduğunu anlardım. Ancak Afrodit sadece kafası karışmış görünüyordu. Demek istediğim bariz bir şekilde karışmış. Bir elini kalçasına yerleştirmiş, omuzlarını silkiyordu. Aynı anda Lenobia da başını sallıyor ve kalabalığın arasında tam olarak seçemediğim biriyle konuşuyordu.

"Afrodit şaşkın görünüyor ama korkmuşa benzemiyor." Şaşırtıcı gözlemimi yüksek sesle dile getirdim. "Ve Lenobia da her ne oluyorsa, pek rahatsız görünmüyor. Her neyse, o kadar da korkunç olmasa gerek."

"Rahibe Mary Angela ve Emily de oradalar. Ah, şimdi görebiliyorum. En önde bir grup rahibe var." Büyükannem o tarafı işaret etti ve el salladı. "Onlar varsa, her şey yolunda demektir."

"Bu iyi bir teori ama yine de sizi indirmeden önce aracı okul arazisinin içine çekeceğim. Ve sizi dışarı her kim çağırırsa çağırsın, kapının Gece Evi tarafında kalmanızı istiyorum," dedi Marx.

Büyükannemin azarlama ifadesini takındığını görebiliyordum ama Thanatos'tan gelen, "Anlaştık, dedektif," cevabı onu susturdu.

Memnun olmuştum. Tamam, belki de hapisten çıkalı yirmi dört saat geçmediği içindi ama okul kapısının etrafına toplanmış bir insan kalabalığı –her ne kadar barışçıl görünen tanıdık insanlar da olsa– midemin gerilmesine neden oluyordu. Neferet'in sadece birkaç saat önce Mayo'nun balkonundan aşağı insan parçaları attığı gecenin yarısında olduğumuzu saymıyorum bile. Marx ve Thanatos'u azarlamayı ya da onlara itaatsizlik etmeyi hiç istemiyordum. Aslında, uzun ve sıkıcı olacağını umduğum hayatımın geri kalanına yetecek kadar itaatsizlik yaptığımı umuyordum.

Ve sonra Kalona Hummer'dan indi.

Kalabalığın arasından biri, "Hey, şu kanatlı adam değil mi?" diye bağırdı.

"Vay canına! Erebus'un oğlu!" Bir başkası yanlış bir bilgiyi Erebus'u, *Airbus* gibi telaffuz ederek haykırınca, Stark kahkahasını bir öksürükle bastırmak zorunda kaldı.

Stark'ı dirsekledim. Bana şirin ve kibirli gülümsemesiyle baktı ve dudaklarını "*airbus*" der gibi kıpırdattı. Gözlerimi devirdim.

"Tamam, tamam." Dedektif Marx, ellerini kaldırıp kalabalığı yatıştırıcı bir hareket yaptı. "Burada görülecek bir şey yok. İlerlemeniz ve girişi kapatmamanız gerekiyor."

"Ah, endişelenmeyin, dedektif. Amacımız girişi kapatmak değil. Biz okula girmek istiyoruz." Uzun boylu rahibe kararlı adımlar ve anaç bir gülümsemeyle öne çıktı. "Seni tekrar görmek ne hoş, Kevin," dedi.

"Rahibe Mary Angela." Dedektif Marx görünmez bir şapkayı eski usul bir saygı hareketiyle öne eğdi. "Siz ve diğer hanımların arkadaşça bir ziyarete gelmeleri için vakit hayli geç."

"Ah, Kevin, buraya misafirlik olsun diye gelmedik," dedi Rahibe manidar bir sesle.

Marx onu sorgulamaya başlayamadan, büyükannem yanından geçip okul sınırına yaklaşmıştı. "Mary Angela, bir süre önce aklımdan geçtin." Hızla kucaklaştılar.

Rahibe güldü ve kalabalığın büyük kısmının duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Ne zaman?" diye sordu. "Karanlık size saldırmadan önce mi sonra mı? Çok ilginç bir hayat sürüyorsun, Sylvia."

Yanıma gelen Afrodit bir homurtu çıkardı ve "Yaşlı insanların daha az ilginç hayatları olmalı," dedi.

"*Bizim* de daha az ilginç hayatlarımız olmalı," diye mırıldandım.

Büyükannem bizi duymuş gibi gülümsedi. "Sonraydı. Thanatos bize yardım etmesi için Tulsa'lılardan dua etmelerini isterken."

"Ah, ne hoş bir tesadüf olmuş. Çünkü bizi buraya getiren de dua."

"Lütfen açıklayın, sevgili Rahibe," dedi Thanatos. Büyükannemin yanına gitmediğini fark ettim. Her an yeni Karanlık sürgünleri ortaya çıkabilirmiş gibi yanından hiç ayrılmayan Kalona'ya baktım.

Afrodit, "Ah, Tanrıça aşkına, bu kadar sürünceme yeter," diye söylenerek öne çıktı. "Koruma istiyorlar."

Peşinden gidecek oldum ama Stark'ın dirseğimi tutan eli hızımı kesti.

"Bence istedikleri şeyi en iyi ifade edecek kelime 'sığınak'," dedi Lenobia.

"Yani politik açıdan doğru kelime demek istiyorsunuz," dedi Afrodit.

"Politik açıdan doğru davranıyor olsaydık, burada olmazdık." Arkasında zayıf bir adam olan ufak tefek bir kadın titreşen mum ışığında öne çıkıp Rahibe Mary Angela'nın yanında durdu. Thanatos'u kibarca selamladı. "Şalom, Yüksek Rahibe,"

"Sizi barışla selamlıyorum, Haham Margaret," dedi Thanatos. Işığa iyice yaklaşınca çift bana da tanıdık gelmişti. "Ve sizi Haham Steven. Komşularımızı görmek her zaman büyük zevktir."

Bu kadın ve adamın neden tanıdık geldiklerini anlamıştım. Gece Evi'nin Utica Meydanı tarafından komşusu olan Temple Israel Sinagogu'nun sorumluluğunu yakın bir geçmişte üstlenen evli din görevlileriydi. Gece felaket ve ölümle son bulmadan önce, okuldaki panayırda büyükannemin çikolata parçacıklı kurabiyelerine bayıldıklarını hatırlıyordum.

"Demek bu gece kendinize bir sığınak arıyorsunuz." Thanatos soruyu karşısındaki çifte yöneltmişti ama sesi kalabalığın tamamı tarafından duyulacak kadar yüksekti.

"Evet," dedi Haham Margaret. Kocası ve arkalarında duran bir grup insan da başlarıyla onayladılar.

"Benediktin Rahibeleri de sığınak arıyor," dedi Rahibe Mary Angela.

"Tüm Ruhlar cemaati gibi," dedi kalabalığın arasından öne çıkan yaşlıca bir kadın. Uzun ve soluk sarı saçları vardı ama gözleri loş ışıkta bile camgöbeği renkli taşlar misali ışıldayacak kadar parlak bir maviydi. Dedektif Marx'ın sert bakışlarına aldırmadan Thanatos'a yaklaştı ve elini uzatarak, "Tanışma zamanımız geldi de geçiyor," dedi. "Adım Suzanne Grimms, Tüm Ruhlar'ın *Hitap* vaiziyim. Dediğim gibi, bizler de size sığınmak istiyoruz."

Thanatos tereddütlüydü. Gülümseyen Lenobia'ya baktı. Çatık kaşlı Kalona'ya döndü. Ve sonra omzunun üstünden bana baka-

rak beni şaşırttı. Gözlerinin içine baktım ve iç sesimin söylediğini yaptım. Gülümseyerek başımı eğdim.

Thanatos Suzanne'e döndü ve geleneksel vampir selamıyla ön kolunu tuttu. Nyx'in gücüyle dolu bir sesle, "Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi olarak, sizlere hoş geldiniz diyorum ve ihtiyaç duyan herkese sığınağımızı açıyorum," dedi.

Yanımda Stark'ın iç geçirdiğini ve "Kahretsin," diye fısıldadığını duydum.

Zoey

"Hayır, Bobby! Annenin sana kaç kez söylemesi gerekiyor? Uzun boylu adamın kanatlarına *dokunamazsın*." Bitik haldeki bir kadın binicilik sahasının kumlu zemininde sendeleyerek ilerleyip Kalona'nın kanadının ucuna uzanmaya çalışan ufaklığı çekip aldı.

Kanatlı ölümsüz kendi kendine homurdanarak kanadına uzanan yapış yapış parmaklardan kaçınmaya çalışırken kıkırdamamak için yanağımı ısırdım. Ufaklık annesinin yorgun kollarından kurtulmak için çaba harcıyordu. Kalona kadının diğer tarafından geçip uzaklaştı. Her zamanki gibi Kalona ortaya çıkınca insanların bütün ilgisi ona odaklanmıştı ve ölümsüz bundan bunalmış gibiydi. Yorgun görünüyordu. İşin tuhaf yanı yaraları henüz tam olarak iyileşmemişti ve canını yakıyormuş gibi görünen pembe çizgiler ve tüyleri yolunmuş delikler duruyordu. ONEOK binasının çatısında yeterince zaman geçiremediğini düşünürken, Afrodit'in, "Pısst," sesi dikkatimi ona çevirdi.

"Z, Balkabağı, benimle gelin, hemen." Afrodit bizi çağırıyordu. Stevie Rae ve ben eğitim sahasına taşıdığımız su bidonlarını bırakıp Afrodit'in peşinden karanlıkta kalan duvar dibine ve Nyx'in bir heykelinin durduğu girintiye yöneldik.

"Çok yoruldum," dedi Stevie Rae.

"Aynen," diye onayladım.

"Mola vermemiz gerek," dedi Afrodit bize birer kutu kola atarken. Sonra kendi kutusunu açarak beni şaşırttı.

"Kola ha? Nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum ve bu kola değil." Zarif pembe kutunun yanına tutturulmuş küçük pembe pipetin jelatinini açıp mutlu bir yudum alırken, "Sophia şampanyası," dedi.

"Kutuda şampanya, kimin aklına gelir?" dedi Stevie Rae.

"Medeni olan herkesin."

"Ben bilmiyordum," dedim.

"Ben de bunu söylemeye çalışıyordum," dedi Afrodit. Sonra bakışları eğitim sahasının ortasında duran ve birini aradığı ve gözlerini ona sabitleyen insanları yok saymaya çabaladığı her halinden belli olan Kalona'ya kaydı.

"Kalona ve insanlar. Özellikle minik insanlar eşittir kıyamete eşdeğer bir tren kazası," dedi Afrodit.

"Tamamen katılıyorum," dedim. "Size de yorgun görünmüyor mu?"

Afrodit homurdandı. "*Hepimiz* yorgun görünüyoruz."

"Bence harap olması dışında her zamanki gibi görünüyor. Bu yüzden o bebeğin tüylerinden birini çekip koparması için desteklemem biraz acımasızlık oldu sanki," dedi Stevie Rae.

"Kalona ölümsüz. Gayet iyi ve bir bebeğin tüylerine yapışması muhteşem ötesi olurdu," dedi Afrodit. "Acaba çocuğa bunu yapması için ne rüşvet verebilirim? Ya da daha iyisi, annesinin bunun yapmasına izin vermesi için? Sizce kadın mimoza seviyor mudur?"

"O annenin portakal suyu katılmamış mimozaya ihtiyacı var gibi görünüyor. Büyük olasılıkla şu senin pembe kutulardan birine bayılır," dedi Stevie Rae.

"Bunu sık sık söylemem çünkü genelde doğru olmaz ama sanırım haklısın, Stevie Rae," dedi Afrodit. "Gerçi benim de bir

kutudan fazlasına ihtiyacım var. Aynı şey Dul Clicquot için de geçerli."

"Dul Cliquot mu? Temple Israel'den mi o?" dedi Stevie Rae.

"Ah, seni zavallı cahil köylü," dedi Afrodit başını üzgün bir tavırla sallayarak.

Kalona ufaklığın yanından geçmeyi başarmış ve harekete geçmişti. Of, bize doğru gelir gibi bir hali vardı. "Buraya gelmediğini söyleyin."

"Keşke söyleyebilseydim," dedi Afrodit.

"Kocaman bir posta güvercinine benziyor," dedi Stevie Rae.

"Onu yarı yolda karşılamalı mıyız?" dedim esneyerek. Okulun saatine baktım. Sabah 05.30'u gösteriyordu. Güneşin doğmasına bir saatten biraz daha fazla vardı ve kırmızı çaylaklara özgü bitkinliği ilk kez anlıyordum.

"Kalona'yı insanlardan kurtarmak mı? Hayır, hayatta olmaz," dedi Afrodit.

"Al benden de o kadar," dedi Stevie Rae.

Omuz silkerken tekrar esnedim. "Bana uyar. Zaten kıpırdayamayacak kadar yorgunum."

Thanatos bütün insanları –ki hayli kalabalıktılar– yerleştirecek en uygun yerin kampüsün en büyük binası olan eğitim sahası olacağına karar vermişti. Bence de iyi bir fikirdi. Hayli büyük bir yerdi ve hepsi bir arada olunca, izlemek de daha kolay olacaktı. Savaşçı eğitim sahası olarak kullanıldığı için zeminin büyük kısmı kumdu ve kum berbat bir şeydi. Kum, uyku tulumları ve yorgun, korkmuş, huysuz ve şaşkın insanlar bir araya gelince pek hoş bir manzara oluşmuyordu ve hepimiz (hepimiz derken Thanatos, büyükannem, Dedektif Marx ve dinî liderler dışında kampüste bulunan herkesi kastediyorum) son birkaç saati Savaşçı eğitim sahalarını geçici bir afet toplanma alanına dönüştürmek için her yeri muşambayla kaplama mücadelesiyle geçirmiştik. Daha iyi olduğunu söyleyemezdim ama en azından daha az kumluydu

ve eğitim sahası üç aşağı beş yukarı düzenli bir şekilde aileler için uyku alanlarına ayrılmıştı.

"Şuna bak," dedi Afrodit omzuyla beni dürterek. "Haham Steven Bernstein Kalona'yı köşeye sıkıştırdı. Bahse girerim bir sürü delice Tevrat sorusu soruyordur."

"Kalona'nın kendi hatası," dedim. "Üstüne bir gömlek giyse ölmezdi."

"Doğru. Sürekli çıplak bir göğüsle dolaşma olayı nedir?"

Stevie Rae, "Hey, kızlar, şuna bir bakın," diyerek işaret etti. "Nicole ve Shaylin sıkı arkadaş olacağa benziyor. Çok seviniyorum. Nicole çok değişti ve Shaylin'in bir dosta ihtiyacı var. Özellikle senin kıza yaptığın manyaklıklardan sonra, Z," dedikten sonra hızla ekledi: "Özür dilerim, Z, niyetim seni üzmek değildi."

İç geçirdim. "Sorun değil. Kıza manyak gibi davrandığım doğru ve hoş bir dost edinmesine ben de seviniyorum."

Afrodit ve ben bakışlarımızı koyu renk saçlı iki kıza çevirdik. Birlikte uyku tulumlarını açıyorlardı. Süper iyi geçiniyormuş gibi görünüyorlardı. Hatta onları izlerken, omuzlarının birbirine değdiğini ve başlarını birbirlerine doğru eğdiklerini gördüm. Kaşlarım kalktı. Nicole uzanıp Shaylin'in saçını yüzünden çekti ve bunu yaparken yanağını okşaması bana tuhaf bir şekilde Stark'ın benimle flört etmek için yapacağı bir şeyi hatırlattı. Boğazımı temizledim. "Hımm, *hayli* yakın görünüyorlar."

"Herkesin bir dostu olmalı!" dedi Stevie Rae kocaman bir gülümsemeyle.

"Ah, Stevie Rae," dedim Nicole ve Shaylin'in arasında gidip gelen dokunuş ve bakışları izleyerek. "Bence ikisi..."

"Ah, Z. Shaylin'i öyle bir korkutmuşsun ki kız lezbiyen olmuş," dedi Afrodit.

Afrodit'e kaşlarımı çattım. "Biraz kibar ol."

"Tanrıçam!" Hep birlikte Nicole'ün Shaylin'in boynuna kocaman bir öpücük yapıştırmasını izlerken, Stevie Rae'nin gözleri iki kat büyüdü. "Birini korkutup eşcinsel yapabildiğini bilmiyordum."

"Cidden, Balkabağı, bir kez daha soruyorum. Sen gerizekâlı mısın?"

"O kelime hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," dedi Stevie Rae.

"Ve sen de umurumda olmadığını biliyorsun."

"Ve ikiniz de didiştiğiniz zaman başımı ne kadar ağrıttığınızı biliyorsunuz. Afrodit, Shaylin ve Nicole konusunda acımasız olma. İstedikleri kişiyi sevebilirler. Stevie Rae, hayır, birini korkutup eşcinsel yapamazsın."

"Hey, kimi sevdiği ya da kiminle yattığı umurumda değil ama yaklaşan fırtınayı keyifle seyredeceğim." Afrodit Shaylin ve Nicole'ün yatak yaptıkları yerin biraz uzağını işaret eti. "Clark Kent işareti aldı, geliyor. Sanırım öpüşmeyi gördü."

"Amanın," dedi Stevie Rae. "Görmüş olmalı. Baksanıza haline."

"Allak bullak. Büyükannem olsa böyle derdi. Tamamen allak bullak," dedim. "Yanlış olduğunu biliyorum ama bunu izlemekten ben de keyif alacağım."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Kaydedip defalarca seyredeceğim," dedi Afrodit.

Erik, Shaylin'le konuşmaya başlamıştı bile. Yüz vatlık film yıldızı gülümsemesini kullandığını bulunduğumuz yerden bile görebiliyordum.

"Bazen ahmağın teki olduğunu ben de biliyorum ama çok şeker olduğunu kabul etmelisiniz," dedi Stevie Rae. "Rephaim kadar olamaz, ama yine de."

Afrodit öğürür gibi bir ses çıkardı.

Nicole ne tereddüt etti ne de geri adım attı. Shaylin'in yanında kaldı, uzanıp kolunu kızın narin beline sardı ve Erik'in gözlerinin içine bariz bir sahiplenmeyle baktı.

"Nicole'ün ilişkinin erkeği olacağını tahmin etmiştim," dedi Afrodit.

"Erik kafası çenesindeki gamzeden patlayacakmış gibi duruyor," dedim.

"Zoey, Thanatos seni, Stevie Rae'yi ve Afrodit'i çağırdı. Üçünüzün Konsey Odası'nda onunla buluşmanızı istiyor. Tabii insanları gözetlemeniz bittiyse." Kalona başıyla izlediğimiz pek de insanlardan oluşmayan grubu işaret ederek alaycı bir tavırla konuştu.

Sesi karşısında üçümüz de suçlulukla yerimizden sıçradık. Her zamanki gibi, ilk toparlanan Afrodit oldu.

"Şey, bizi buradan gün doğmadan kurtardığınız için teşekkürler Nyx *ve* küçük İsa bebek," dedi Afrodit. "Işıltılı Jimmy Choo babetlerimdeki kumu ayıklamam günlerce sürecek. Kâhinlikte bir şeyleri bir yerden bir yere sürüklemekte olduğumdan çok daha iyiyim." Saçlarını savurdu ve kalçalarını sallayarak kapıya doğru yürüdü. Pipetinden şampanyasının sonunu çektiğini duyabiliyordum.

"Tamam, şey, teşekkürler," dedim boş boş. "Stark, Darius ve Rephaim'i de çağırmalı mıyız?"

"Erkekler meşgul," dedi Kalona üç erkeğimizin kocaman bir muşambanın ucuyla boğuştukları tarafa bakarak.

"Tamam o zaman. Gittik," dedi Stevie Rae, Rephaim'e el sallayarak. Ben de peşi sıra eğitim salonundan çıkmadan önce, Stark'a hızlı bir öpücük gönderdim.

BÖLÜM ON İKİ

Zoey

Konsey Odası'nın bulunduğu koridora girerken Rahibe Mary Angela, Haham Bernstein ve Tüm Ruhlar papazının önünden geçtik.

Rahibe bizi, "Zoey, Afrodit, Stevie Rae," diyerek selamlarken yanında duran kadınlara işaret etti. "Sizi Haham Margaret Bernstein ve Suzanne Grimms'le tanıştırayım."

"Uğurlar olsun," dedik yarı hep bir ağızdan.

Kadınlar yorgun görünmelerine rağmen gülümsediler. "Biz de sizinle tanıştığımız ve buraya kabul edildiğimiz için mutluyuz," dedi Haham Bernstein.

"Evet. Ayrıca herkesin yerleşmesine yardım etmek için harcadığınız çaba için de teşekkür ederiz," dedi Suzanne.

Başımızı eğerek bir tür rica ederiz mesajı verdik. Kadınlar uzaklaşırken Rahibe Mary Angela benimle göz göze geldi ve "Bol şans, Zoey," dedi.

Afrodit, "Bilmediğimiz bir şey biliyor," diye fısıldadı.

İç geçirerek onayladım ve Konsey Odası'na doğru yürürken az kalsın köşeyi dönerken önü dışında her yere bakan Shaunee'ye çarpacaktım.

İkimiz de düşmeyelim diye onu tutarak, "Hey, dikkat et," dedim.

"Böyle koşar adım nereye gidiyorsun?" diye sordu Stevie Rae. "Annem görse saçların tutuşmuş gibi davranıyorsun derdi."

Shaunee kaşını kaldırdı. "Kayıp bir kedidense saçlarımın tutuşmasını tercih ederim. Beelzebub'ı hiçbir yerde bulamıyorum."

Ben kilit altındayken Shaunee ve Kramisha'nın depoya gidip bütün kedilerimizi –ve elbette Düşes'i– Gece Evi'ne getirdiklerini duyunca çok mutlu olmuştum. Üstümü değiştirmek için yatakhanedeki odama çıkınca Nala üstüme atlamıştı. Ben de onu öyle bir sıkmıştım ki süper aksileşip suratıma tıksırmıştı.

"Neden stres yapıyorsun? Kedilerin nasıl olduğunu bilirsin. Canları isteyince gelir, isteyince giderler. Malefiz'in de şu an nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Afrodit.

"Umarım buralarda değildir," diye mırıldandı Stevie Rae.

Afrodit tıslamaya başlamadan araya atıldım. "Afrodit'e katılmak zorundayım. Büyük olasılıkla Beelzebub tünellerden kurtulduğuna sevindiği için bir yerlerde gerinmekle meşguldür."

"Benim de aklıma bu geldi ama Beelzebub akşam yemeği saatini asla kaçırmaz. Asla. Ve onu her zaman gündoğumundan hemen önce doyururum. Whiskas torbasını salladım ama her zamanki gibi koşarak gelmedi. Ben de etrafa bakınmaya başladım. Kedilerin süper kaçamak davranışlar sergilediğini siz de fark ettiniz mi?"

Biraz düşündüm. Nala'yı Mayo'ya gitmeden önce görmüştüm ama geldiğimizden beri hiç görünmemişti. Aslında, düşününce, yakın zamanda kedilerin hiçbirini görmemiştim. "Şimdi sen söyleyince... Kedilerin hiçbirini görmedim. Düşes Damien ve Stark'la birlikte eğitim sahasının önündeydi ama Cammy yanında değildi. Nala da yoktu."

"Bu sizi şaşırttı mı yani? Lütfen ama. Aptallık etmeyin. Eğitim sahası insan kaynıyor. Ben kedi değilim ama benim bile tüyesim geliyor. Ortadan kayboldukları için onları suçlayamam."

"Mantıklı," dedi Stevie Rae. "Kediler böyle tuhaflar. Alınmak yok," dedi Afrodit'e bakarak.

"Tuhaflığı kucaklıyorum. Ve daha önce söylediğim gibi, normal olan gereğinden fazla değer görüyor."

"Pekâlâ, onun için kaygılanmamaya çalışacağım. Size çarptığım için üzgünüm, kızlar. Sonra görüşürüz."

"Konsey Odası'nda sen de bizde katıl, genç çaylak." Kalona'nın sesi hepimizi şaşırttı.

Stevie Rae bana, "Adam süper sinsi modda yaşıyor," diye fısıldadı.

"Davet için teşekkürler, Kalona, ama hayır," dedi Shaunee. "Konsey Odası'ndan, 'Vay canına, çok eğlenceliydi! Yine yapmak için sabırsızlanıyorum,' diyerek çıkan yok."

Gülerek Shaunee'yi göndermeye hazırlanırken, iç sesim devreye girdi ve ağzımdan, "Aslında, bize katılman çok hoşuma gider," cümlesi çıktı.

Shaunee durdu, iç çekti ve omuz silkti. "Tamam. Sanırım eğitim sahasında yatak yapmaktan iyidir."

Ona gülümseyerek teşekkür ettim ve beşimiz Konsey Odası'na girdik.

Thanatos ve büyükannem yan yana oturmuştu. Lenobia da oradaydı. Dedektif Marx'ın kollarını göğsünde kavuşturarak Thanatos'un arkasında durduğunu görmek beni şaşırttı. Odada başka kimse yok sandım ama arka kapının yakınında, karanlıkta bir hareket gözüme takıldı ve Aurox'un muhafız gibi dikildiğini fark ettim.

"Zoey, Afrodit, Stevie Rae, Kalona, lütfen içeri gelin, oturun," dedi Thanatos. "Shaunee, seni çağırdığımı sanmıyorum."

"Bize katılmasını ben istedim," dedim.

"O zaman yeri hazır," dedi Thanatos oturmamızı işaret ederek.

Masaya yaklaşana dek, büyük ekranın açık olduğunu fark etmedim. Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım, sonra gülümsedim ve masayla aramdaki son birkaç metreyi koşar adımlarla aştım.

Kendimi, "Sgiach! Seni görmek süper müthiş!" derken buldum.

Kraliçe gülümsedi ve beni çok daha soylu bir şekilde (ve olması gerektiği gibi) selamladı. "Uğurlar olsun, Zoey. Ben de seni gördüğüm için çok mutluyum."

"Kraliçe Sgiach'ı, Savaşçılarından biriyle konuşup kendisine danışmak istediğimiz mesajını ulaştırma düşüncesiyle aradık," diye açıkladı Thanatos.

Büyükannem, "Ve çağrımızı Kraliçe cevaplayınca hem şaşırdık hem sevindik," diye ekledi.

Kafamda hızlı bir toplama yaptım. Tulsa'da saat neredeyse sabahın altısıydı. İskoçya'da neredeyse öğlen olmalıydı. Sgiach neden uyanıktı ki? Kraliçe'ye daha dikkatli baktım. Özel kütüphanesinde kocaman ahşap bir masanın arkasında oturuyordu ve her şey normal görünüyordu. Ama Sgiach normal görünmüyordu. Saçları karmakarışıktı. Yüzü kir pas ve... Daha iyi görmek için ekrana doğru eğildim. "Kan! Neden yüzünüzde kan ve kir var? İyi misiniz?"

"Yaşıyorum," dedi Sgiach. Sorumu tam olarak cevapladığını söyleyemezdim.

Afrodit, Sgiach'ın Koruyucusu'nun adını kasten yanlış telaffuz ederek, "*Shawnus* nerede?" diye sordu.

"Seoras," dedi Kraliçe üstüne basıp Afrodit'e kısık gözlerle bakarak. "Seoras gündüz koruyucularına liderlik yapıyor ve adayı koruyor."

"Bir dakika. *Gündüz* vakti korumak mı?" Aklım karışmıştı. Başımı salladım. "Ama adanız kendi kendini koruyor, özellikle gündüzleri."

"Bu, Işık ve Karanlık dengedeyken geçerliydi," dedi Sgiach.

"Zoeykuş." Büyükannem güç vermek ister gibi elime dokundu. "Neferet dünyanın dengesini bozdu. Eski Karanlık Işık'ı söndürmeye başladı."

Dizlerimin bağı çözüldü ve sandalyeme yığıldım. Stevie Rae de yanımdaki sandalyeye çöktü. Afrodit arkamızda bir ileri bir

geri giderken az kalsın dedektif Marx'a çarpıyordu. Shaunee kendine Lenobia'ya yakın bir sandalye seçti. "Ama Neferet gerçekten uzun süredir deliydi. Neden bir anda her şeyi karıştırdığını anlayamıyorum," dedim.

"Ah, çocuğum," dedi Thanatos hüzünle. "Bu ani bir şey değil. Neferet'in Kalona'yı hapis olduğu yerden salmasından bu yana yükselen korkunç bir dalganın birikimi."

Odanın karşı tarafındaki ana kapının yanında, çıplak bir göğüs ve taş gibi bir suratla sessizce duran Kalona'ya kaşlarımı çatarak baktım.

"Ama artık bizim tarafımızda. Bunun dengeyi sağlamaya zararı değil, faydası olması lazım," dedim.

"Bu bir oyun değil. Bu güçlerin hesabı tutulamaz," dedi Sgiach. "Selin başlamasına serbest bırakma eylemi neden oldu. Kalona yıkılan bir barajdaki ilk delikti."

"O zaman aptal şeyi tekrar yerine takalım!" dedi Afrodit.

"Aynen öyle," dedi Thanatos. "Sgiach'ı bu yüzden aradık."

"Bu durumda, ne yapacağız?" diye sordum.

"Sizler bir başka zamanın, bir başka dünyanın bilgeliğine kulak veriyorsunuz. Burada eski güçler devrede. Akışın önünde sadece eski bilgiyle set çekebilir ve dengeyi tekrar kurabilirsiniz."

"Şu benim lanet imgelemlerimden daha az şifreli konuşmanız mümkün mü?" dedi Afrodit.

"Kesinlikle, küstah Kâhin." Sgiach'ın Skype üzerinden Afrodit'in canına okuyacağını sandım ama o bakışlarını bana çevirdi ve aramızdaki binlerce kilometrelik mesafeye rağmen sözleriyle kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Dedektif Marx bana parktaki insanlarla aranızda geçenleri anlattı. Thanatos ve büyükannen onlara gösterdiğin şiddetin ayrı bir olay olmadığını ve Kâhin Taşı'nın da işin içinde olduğunu söylediler."

"Evet ama taş artık bende değil," dedim aceleyle. "Artık hiç kullanmıyorum."

"Çocuğum sen taşı hiçbir zaman kullanmadın. *O seni* kullanıyordu."

Gırtlağımdaki korkunç kuruluktan kurtulmak için yutkundum. "Biliyorum. Bu yüzden Dedektif Marx'a teslim olurken, taşı Afrodit'e verdim."

"Parktaki olaydan önceki günlerde ya da o gün ne hissettiğini anlat," dedi Sgiach.

Duraksayıp düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Sonunda anlatmaya başladım. "Deli gibiydim. Kafam karışıktı. Canım sıkkındı. Kendimi sürekli öfkeli hissediyordum."

"Neferet'in kırık geçmişini ona gösteren aynayı ortaya çıkarmak için Kâhin Taşı'nı kullandıktan sonra, kötüleşti mi?"

Gözlerim büyüdü. "Hiç düşünmemiştim ama evet, sonrasında daha kötü oldu." İçgüdüsel olarak avcumdaki çıkıntılı yara izini ovaladım. "Daha sık ısınmaya başladı. Ve arada kayıp bir zaman var." Bu son kısmı bir çırpıda ve daha önce bundan bahsetmediğim arkadaşlarıma bakmadan söyledim.

"Bu kayıp zaman sırasında bir şeyler gördün mü?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf ederken, Sgiach'ın yüzünde beliren ifade hiç hoşuma gitmedi.

"Burada benim yanımdayken, Skye'da gördüğün perilere, elementsel ruhlara benzeyen şeyler mi?"

"Hayır." Ürperdim. "Peri olabilirler ama Skye'daki elementsel ruhlara benzemiyorlardı. Korkunçlardı."

"Perilerin bir kısmı korkunçtur. Ve bizler gibi, onların hepsi de Işık'ı seçmez. Kayıp olan zamanında gördüklerin, büyükanneni kurtarmak için taşı kullanmandan önce miydi, sonra mı?"

"Önce," dedim.

"Zoey, bu gerçeği duymak zorundasın. Eski sihir Işık ve Karanlık'ın dengesini yeniden sağlayabilir. Ve bu da bu savaşı kazanmanın anahtarının senin Kâhin Taşın olduğu anlamına geliyor."

"O zaman onu bir başkasına versem iyi olur, çünkü benim yaptıklarım pek yolunda gitmedi. Her şey daha iyi değil, daha kötü oldu," dedim.

"Keşke o kadar basit olsaydı," dedi Thanatos. O, büyükannem ve Sgiach birbirlerine bakınca, biz gelmeden önce taştan ve benden bahsettiklerini anladım.

Büyükannem bekleneceği üzere elimi sıvazladı ve "Kâhin Taşı'nı senden başka kimse kullanamaz, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. "Taş senin için ısınıyor. Bu seni seçtiği ve sadece senin onun üzerinden eski sihri kullanabileceğin anlamına gelir."

Kâhin Taşı'na tekrar dokunma düşüncesinin bile, midemi kasmasından nefret ederek, "Tamam, pekâlâ," dedim. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Ben Zoey'nin yanındayım," dedi Afrodit. "Basit ya da değil, ne yapması gerektiğini söyleyin."

"Evet, Z Karanlık'ın ve Neferet'in canına daha önce de okudu. Hep birlikte yaptık," diye onayladı Stevie Rae.

"Eski sihrin değişken özelliği nedeniyle, size sadece ne yapılmaması gerektiğini söyleyebilirim," dedi Sgiach. "Gücünün dengeyi bozmak değil, sağlamak uğruna kullanılması için, ona ne saldırgan ne de kurban olan bir rahibe tarafından hükmedilmesi gerek. Niyeti saf olmalı. Kindar ya da savunmacı değil."

"Ama Zoey taşı savunma için kullanmak zorunda!" diye haykırdı Marx. "Neferet Tulsa'yı hatta belki de bütün dünyayı kendine köle etmeyi kafasına koymuş sosyopat katilin teki."

"Belki diye bir şey yok," dedi Kalona. "Neferet'in isteği birkaç talihsiz insanın ona tapmasıyla sınırlı değil. Bu dünyanın tek tanrıçası olmak ve hepimizi köle yapmak istiyor."

"O zaman, eğer Zoey savunma amaçlı kullanamayacaksa, bu taş onu durdurmada nasıl kullanılabilir ki?"

"Dedektif, eski sihir nötrdür ve gücü en ham haldedir. Ve onu taşıyan rahibenin niyetiyle biçim kazanır. Niyeti tamam iyiye

dönük olmazsa sonuç kaos olabilir." Sgiach bakışlarını bana çevirdi. "Önünde bir kanıtı var. Neferet'in geçmişi hakkında bildiklerimiz ve şimdiki zamanda yaptıklarının ışığında, eski sihri çok uzun zamandır, hatta belki de İşaretlenmesinden de önce kullandığına dair bariz işaretler var."

"Ama üzerinde hiç Kâhin Taşı görmedim," dedim.

"Bir Kâhin Taşı eski sihrin tek ileticisi değildir. Her yerde peşinde olan Karanlık sürgünlerini düşün. Işık'ın ve Karanlık'ın eski güçlerine bağlı olmaktan başka bir şey olamayacak kadar basit ve hamlar. Biliyorum. Öteki Âlem'de Karanlık'ın farklı biçimleriyle asırlarca savaştım. Karanlık baştan çıkarıcı ve sinsi olabilir. Karanlık'ın pek çok sureti var ve o suretlerin bir kısmı başlangıçta müttefik gibi görünebilir."

"O tiksindirici yılanımsı şeylerin nasıl iyi görünebileceğini anlamıyorum," dedi Stevie Rae.

"Neferet bundan nadiren bahseder ama İşaretlendiği gece babası ona tecavüz etmiş," dedi Lenobia. "Bir şey bu korkunç olayı atlatmasına izin vermiş ve o şey ne bir başka çaylak ne de akıl hocası. Şikago Gece Evi'nin kayıtları, daha Değişimini bile tamamlamadan ailesinin evine dönüp babasını boğarak öldürdüğünü açıkça belirtiyor. Sorgu hâkimi saldırganın babasının kafasını gövdesinden neredeyse tamamen ayıracak kadar güçlü olduğunu kayıtlara geçmiş."

"Ve Neferet bu olaydan yırtmış öyle mi?" diye sordu Marx.

"Suç 1800'lerde çok büyük bir dünyada işlendi, dedektif. Şikago Gece Evi ve Vampir Yüksek Konseyi'ndekiler onu eyaletten uzaklaştırmaya ve Neferet'in yaşadığı trajediyi atlatabileceği yeni bir yol çizmesine izin verilmesi gerektiğine karar verdi," dedi Thanatos.

"Ve lütfen unutmayın, dedektif, bu adam on altı yaşındaki kızına tecavüz ve eziyet etti," dedi Lenobia.

"Yüksek Konsey'in kayıtları Neferet'in İz Sürücü tarafından bulunduğu gece vücudunda sayısız ısırık izi olduğunu, fena halde dövüldüğünü ve tecavüze uğradığını ifade ediyor," dedi Thanatos, Lenobia'yı onaylayarak.

Şaşkınlık içinde hatırladım. "İşaretlenmemden hemen sonra Neferet bana ebeveynlerinin ona zarar verdiğinden bahsetmişti"

"Annesi doğum sırasında ölmüş. Babası da bir canavarmış," dedi Lenobia. "Neferet'i gençliğinden beri tanıyanlar İşaretlendiği gece yaşananlarla ilgili dedikoduları duymuştu."

"Geçmişi için üzgünüm ama bu Neferet'in dengesiz ve durdurulması gereken bir ölümsüz olduğu gerçeğini değiştirmiyor," dedi Marx.

"Biz Neferet'in geçmişinden, şimdiki halini mazur göstermek için bahsetmiyoruz," dedi Sgiach. "Zoey'ye ders olsun diye anlatıyoruz." Sgiach'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Eski sihir Neferet'e çekildi ve Neferet onu kullanabileceğini keşfetti. Tıpkı sana da çekildiği ve senin tarafından da kullanıldığı gibi."

"Pekâlâ, tamam, ama Neferet'le karşılaştırılmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Bununla birlikte, Kâhin Taşı'nı kullanmaya başladığından beri yaşadıkların, Neferet'in yaşadıklarına çok benziyor. Seni kullanıyor ve kullanırken, seni bozuyor."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. "Ben asla Neferet gibi olmam!"

"Etrafındaki herkesi kolayca kontrol edebilecek olsan, her şeyi arkadaşların ve kendin için daha iyi yapabileceğin hiç aklına geldi mi?" Sgiach soruyu bana sormuştu.

"Evet ama ben kötü bir şey olsun istemedim ki! Ben sadece bütün bu deliliklerin son bulması için, herkesin doğru hareket etmesini diledim."

"Kime göre doğru?" dedi Thanatos.

"Şey, sanırım dileyen ben olduğuma göre, bana göre doğru." Kapana kısılmış gibi hissederek karşı çıkmıştım.

"Niyet!" diye haykırdı Sgiach. "Eski sihir nötrdür, onu kullanan rahibenin niyetiyle biçimlenir. Ve rahibenin niyeti intikam, hüsran ya da kendine hizmet eden herhangi bir şey olamaz. Niyetin saf ve tamamen daha büyük bir iyiliği hedefliyor olmalı. Bu, sihrin kullandığı araç olmaktan sağ kurtulman ya da kurtulmaman anlamına gelse bile."

"Korkuyorum," diye itiraf edince büyükannem elimi sıkarak bana güç verdi. "Ve benden istediğiniz şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana yardım etmelisiniz!"

"Sadece sen kendine yardım edebilirsin. Büyü artık, genç rahibe. Hepimize Nyx'in büyük yeteneklerle donatmak için neden seni seçtiğini göster," dedi Sgiach. "Ama elini çabuk tut. Neferet'i durdurma ve Işık ve Karanlık dengesini sağlama şansımız olması için, Kâhin Taşı'na hükmetmelisin."

Kraliçe'nin keskin bakışları Thanatos'a çevrildi. "Yüksek Rahibe, kötülüğün bulaşıcılığının yavaşlaması için Neferet'in zapt edilmesi gerektiğini anlayın."

Thanatos, "Onu eski sihri kullanmadan zapt etmek için öneriniz ne?" diye sorunca yanaklarım kızardı. Sgiach'a böyle bir soru sormaya ihtiyaç duymamalıydı. Ben Kâhin Taşı'nı kullanıp ona yardım edecek kadar büyümeliydim.

"En eski ritüel ve büyülere bakın," dedi Sgiach. "Neferet'i alt etmeyi düşünmeyin; eski sihir olmadan bunu başaramazsınız. Onu izole etmeyi, dikkatini dağıtmayı, rahatını kaçırmayı düşünün. Onu oyunlarını ve planlarını yeniden düşünmeye zorlayabileceğiniz, Neferet'in hızını kesip size yardım edebilecek ne varsa düşünün."

"Ve Zoey'ye eski sihre hükmetmenin yolunu keşfetmesi için zaman kazandıracak," dedi büyükannem.

Büyükanneme kendime onun bana güvendiği kadar güvenmeyi dileyerek, gergin bir gülümsemeyle baktım.

"Var gücümle çabalayacağıma söz veriyorum," dedim.

"*Çabalayamazsın. Çabalamak* çok tehlikeli. Kendini bütün olumsuzluklardan soyutladığından emin olana dek hiçbir şey yapamazsın: Korku ve öfke, bencillik, kindarlık, nefret, kızgınlık ve hatta hüsran. Ancak o zaman eski sihre hükmedebilir ve onu kontrol edebilirsin. O zamana dek Afrodit Kâhin Taşı'nı senden uzak tutmalı. Bir zamanlar her ikisi de Tanrıçamızın Rahibeleri olmakla ödüllendirilmiş iki ölümsüzle savaşa girmek en son ihtiyacımız olan şey."

Söylediklerine inanamıyordum! Gerçekten benim de Neferet'e dönüşebileceğime inanıyormuş gibi konuşuyordu.

"Ben ölümsüz değilim! Ben eski sihirle ya da o lanet olası Kâhin Taşı'yla en ufak bir ilgisi olmasını istemeyen bir çocuğum!"

"Genç bir Neferet de üç aşağı beş yukarı aynı şeyi söylerdi. Ve o da 'sadece bir çocuk' olmaya çok uzaktı," dedi Sgiach.

Ben bu dehşet verici ifadeyi idrak etmeye bile başlamadan, Thanatos, "Senin kadar yetenekli tek bir çaylak daha tanıdım Zoey Kızılkuş," dedi. "Adı Neferet'ti."

Büyükannemin eline sımsıkı tutundum. Dünyam ellerimin arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum.

"Ve şimdi kendi selimle ilgilenmeliyim," dedi Sgiach. "Sana güveniyorum, Zoey, eski sihrin güçlerini savaşa Işık'ın tarafında sokmanın bir yolunu bulacağına inanıyorum. Tekrar görüşene kadar, uğurlar olsun!"

Ve Skype bağlantısı kesilerek odayı derin bir sessizliğe gömdü.

Zoey

Afrodit, Kalona'ya, "Görüldüğü gibi hepsi senin suçun," dedikten sonra bana döndü. "Bana Frodo demeye başlarsan fena sinirleneceğim."

"Acımasızlık etmek istemem, Afrodit ama gerçekten de Z'e Frodo'luk yapıyorsun," dedi Stevie Rae.

"Bu doğruysa o zaman sen de kısa, şişman bir Samwise Gamgee oluyorsun," dedi Afrodit.

"Bir ergen ha?" Marx'ın homurdanan sesi duyuldu. "Neden iyi ve kötüyü dengeleme gücü bir ergene verilir ki?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Ben de aylardır bunu merak ediyorum," dedi Kalona.

"Sadece üretken tartışmalara girilmesi için ısrar etmek zorundayım!" Thanatos'un odada yankılanan sesi Marx ve Kalona'nın bile mahcup olmasına neden oldu.

"Aslında," dedim çekinerek. "Dedektif Marx'ın yorumu aklıma bir şey getirdi."

"Kabalık etmek istememiştim," dedi Marx.

"Ah, biliyorum," dedim. "Söylediğiniz şey kaba değil, sadece gerçekti. İyi ve kötünün dengesi neden bana bağlı olsun?" Düşüncelerimin kesintiye uğramaması için telaşla devam ettim. "Belki de bu kadar önemli olan ben, hatta biz değilizdir. Sgiach önemli olanın eski sihir olduğunu söylüyor. Ben bu işin içindeyim çünkü hiçbirimizin anlayamadığı bir nedenden sihir sadece benim üstümden işliyor. Bu yüzden dediğim gibi, önemli olan *ben* değilim. Sihrin kendisi."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Zoeykuş?" dedi büyükannem.

"Şey, eski sihir Sgiach'a da cevap veriyor. Thanatos, Lenobia, yanılıyorsam lütfen beni düzeltin ama Sgiach adasının kişileşmiş hali değil mi?"

"Öyle," dedi Thanatos. Lenobia başını evet der gibi salladı.

"Eski sihir toprakta," dedi büyükannem sandalyesinde dikleşerek. "Cherokee atalarımızın inandığı gibi."

"Oklahoma kırmızı toprağının içinde eski güç barınıyor," dedi Kalona. "Bunu biliyorum. Yaratılmamdan kısa süre sonra beni buraya çekti. Kovulmamdan sonra da."

"Ve seni asırlar boyunca tutsak etti," dedi Thanatos.

Kalona'nın çenesi gerildi ama başıyla onayladı. "Etti."

"İşaretlendiğim gün senin çiftliğine kaçmıştım, hatırlıyor musun, büyükanne?" Düşüncelerim kendine bir yol çizdikçe sesim de tedirginliğini kaybediyordu. "Seni bulmaya çalışırken bayılmıştım."

"Hatırlıyorum," dedi büyükannem. "Nyx kendini sana ilk kez o zaman göstermişti."

"Evet! Bana iyiyle kötü arasındaki dengeyi kurma mücadelesi veren bir dünyada onun gözü ve kulağı olmam gerektiğini söyledi."

"Tanrıça o zaman bile bizi senin üzerinden uyarmış," dedi Thanatos.

"Onu dinlemekte çok geç kalmışız gibi görünüyor," dedi Stevie Rae.

"Sadece siz değil, millet," dedim. "Ben de. Nyx'in beni neye karşı uyardığını şu ana dek gerçekten anladığımı sanmıyorum. Daha çok Işık'ın her zaman iyi olmadığı ve Karanlık'ın da her zaman kötüye denk düşmediğini söylediğine dikkat ettim. Nyx'in bana dışarıdan bakılınca muhteşem olmakla birlikte içi tamamen çürüyen Neferet'e karşı dikkatli olmamı söylediğini sandım."

"Çok mantıklı," dedi Afrodit.

"Tamamen doğru," dedi Stevie Rae.

"Evet ama Nyx'in diğer söylediklerine bir bakın. Bana özel olduğumu söylediğini hatırlıyorum. İlk *U-we-tsi-a-ge-ya V-hna-I Sv-no-yi*'siydim."

Büyükannem benim yerime, "Gecenin Kızı," diye tercüme etti.

"Ancak tek söylediği bu değildi. Nyx benin eski kanım yeni dünyaya dair algımla birleştiği için özel olduğumu söyledi."

"Ve sen kanında eski Cherokee'lerin Bilge Kadınları'nın gücünü taşıyorsun," dedi büyükannem. "Güçlerini topraktan alan kadınların."

"Bu topraktan," dedi Thanatos.

"Oklahoma Gözyaşı Yolu'nun bittiği yerdir," dedi büyükannem.

"Ve Neferet gibi benim de çekildiğim yer," dedi Kalona. "Zoey'nin içinde bu topraktan yapılma bakire A-ya'nın ruhundan bir parça taşıdığını da unutmayalım."

Bunu fazla düşünmek istemediğim için telaşla ekledim: "Aurox da büyükannemin toprağından alınan güçle annemin kanının kurban edilmesiyle yaratıldı."

Marx kaşlarını çattı. "Aurox mu?"

"Benim," dedi Aurox gölgelerin arasından çıkarak.

"Bir dakika," dedi Marx. "Senin alnında bir hilal bile yok. Ben senin Yüksek Rahibe'nin Refakatçisi olan sıradan biri olduğunu sanıyordum."

Aurox'un Thanatos'un Refakatçisi olması fikri utançtan kızarmama neden oldu.

Aurox beni görmezden gelerek soran gözlerini Thanatos'a çevirdi. Thanatos başını onaylar gibi eğince, Aurox tekrar Marx'a döndü. Güçlü ve kendinden emin bir sesle, "Ben insan değilim," dedi. "Vampir de değilim. Ben amacı intikam ve yıkım olan eski sihir tarafından yaratılmış bir aracım."

"Ama aynı zamanda bir ruhla yaratılan ve intikam ve yıkıma sırt çevirmeyi seçme becerisine sahip bir araç. Ki yaptığın da bu oldu," dedi büyükannem.

"Neredeyse kulağa hoş geliyor!" dedi Marx, Aurox'u dikkatle süzerek. "Eğer eski sihir güçlerine sahipse, Neferet'e karşı savaşmamıza yardım edemez mi?"

"Savaşma kısmı önemli değil," dedim Aurox'a bakmadan. "Önemli olan yaratılma kısmı. Onun da benim gibi bu topraktan ve bu toprakta nesillerdir var olan kandan gelmesi."

"Neferet'le savaşmak için toprağın gücünü kullanmalıyız. En azından Zoey Kâhin Taşı'nı yeniden kullanabilene kadar," dedi Afrodit.

"Tanrıça aşkına! Buldum!" Shaunee elini kaldırdı. "Özür dilerim, araya girmek istemezdim ama sanırım ne yapmanız gerektiğini biliyorum!"

"Nedir, Shaunee?" dedi Thanatos.

Shaunee elini indirdi ve hızlı hızlı konuştu. "Sgiach bize Neferet'le uğraşmak için en eski sihirlere ve ritüellere bakmamızı söyledi. Siz de yayılmasını durdurmamız gerektiğini söylediniz. Cevap tam karşımızda! Thanatos daha geçen gün bir ders verdiniz."

"Shaunee, lütfen açık konuş," dedi Thanatos.

"Kleopatra'nın Koruma Ritüeli'ni kullanabiliriz. Tulsa İskenderiye'ymiş gibi davranabiliriz," dedi Shaunee heyecanla.

"Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Marx.

"Benim var," dedi Lenobia.

"Hepimizin olması gerektiği gibi," dedi Thanatos. "Ama hepimiz Kleopatra'nın sihri için onu yapacak rahibenin üç gün boyunca inzivaya çekilmesi, oruç tutup dua etmesini gerektirdiğini de biliyoruz."

"Neferet'in öldürme hızıyla üç günümüz yok," dedi Marx ciddi bir tavırla.

"Ama toprakta eski güç var," dedim. "Sihri artırmak ve işe yarar hale getirmek için ondan faydalanamaz mıyız?"

"İlginç bir fikir," dedi Thanatos. "Sihrin Mayo'ya olabildiğince yakın ama olağanüstü güce sahip bir yerde yapılması gerek. Ve sihri yapacak ve ritüeli gerçekleştirecek rahibenin meditasyon ve dua için aynı yerde inzivaya çekilmesi, niyetinden bir an bile şaşmaması."

"O zaman ben olamam," dedim. "Bunu yeterince erişkin ya da yeterince yüksek rahibe olamadığım için yakındığımdan söylemiyorum. Benim Kâhin Taşı olayını çözmem ve bir an önce Neferet'e karşı kullanabilir hale gelmem gerektiği için söylüyorum."

"Aynı fikirdeyim, Zoey. Ben Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesiyim. Sihri yapmak ve iradem dayandığı sürece devamlılığını sağlamak benim görevim," dedi Thanatos.

"Ateş, Kleopatra'nın sihrinin temeli. Ben de sizinle kalacağım," dedi Shaunee. "Ne kadar gerekirse."

Thanatos, Shaunee'yi saygıyla selamladı. "Varlığın ve sihre katacağın güç çok hoşuma gider, kızım."

"Ah, teşekkürler yüce Toprak Ana! Ben kullanmanız gereken güç mekânını biliyorum," dedi büyükannem, sözünü vurgulamak ister gibi masaya vurarak. "Konsey Meşe Ağacı. Eski gücü asırlardır ayin alanına hâkim. Üstelik Mayo Oteli'ne sadece yürüyüş mesafesinde."

Thanatos, "Lenobia, Afrodit, Zoey, Stevie Rae, Shaunee, siz ne dersiniz? Siz de Sylvia Kızılkuş'a katılıyor musunuz?" diye sordu.

"Ben katılıyorum," dedi Lenobia.

"Evet," dedi Shaunee.

"Evet," dedi Stevie Rae.

"İyi bir plana benziyor," dedi Afrodit.

Büyükanneme baktım ve gözlerindeki bilgeliği, sevgiyi ve gerçeği gördüm. "Kesinlikle," dedim.

"O zaman hepimiz biraz dinlenelim. Akşam çökerken, Zoey'nin çemberi bahsedilen güç mekânına gidecek ve güneş batarken ben koruyucu ritüeli gerçekleştirip sihri yapacağım. Dilerim Nyx de bize güç versin. Seçimimizi yaptık, öyle de olacak."

BÖLÜM ON ÜÇ

Zoey

"Stark, Nala'yı gördün mü?"

Stark yatakta yanındaki boşluğa vurarak uykulu bir sesle, "Hayır," dedi. "Yatağa gel. Büyük olasılıkla diğer kedilerle birlikte farelere geri döndüklerini haber vermekle meşguldür." Güneş doğalı bir saatten fazla oluyordu ve Stark'ın gücü hızla tükeniyordu.

"Ama Nala hep benimle uyur."

"Hayır, uyumaz. Bazen de Stevie Rae'yle uyur." Esnedi. "Endişelenmeyi bırak ve buraya gel. Konsey toplantısından beri kocaman bir stres topu gibisin. Kâhin Taşı'nı nasıl kullanacağını çözeceksin. Bundan eminim. Sürekli kaygı duymanın bir faydası yok. Haydi, uzan da omuzlarına masaj yapayım."

Ona baktım ve gülümsedim. Omuzlarıma masaj yapmasına fena halde bayılmam bir yana, dağınık saçları ve uykulu gözleriyle feci şirin ve seksi görünüyordu. Ayrıca haklıydı. Kaygılanmam o aptal Kâhin Taşı'nı nasıl kullanacağımı çözmeme yardım etmeyecekti. Pes ederek yatağa ona sırtım dönük bir halde kıvrıldım ve güçlü başparmaklarıyla kürek kemiklerimin arasına yerleşen, stresin neden olduğu tutulmayı yoğurmaya başlayınca saf mutlulukla inledim.

"Bence sen kusursuz olabilirsin," dedim.

"Gördün mü? Daha az kaygılandığın zaman daha akıllı oluyorsun," dedi bir kez daha esneyerek.

"Hey, ben iyiyim. Haydi sen uyu."

"İyi olduğunu biliyorum ama susup omuzlarınla ilgilenmeme izin verirsen, daha iyi olacaksın." Ensemi öptü.

"Tamam, ama istediğin zaman bırakabilirsin," dedim masajıyla gevşerken.

"Z, seni asla bırakmam, bunu biliyorsun." Tekrar ensemi öptü.

Mutlulukla iç geçirdim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni." Elleri durduğunda tamamen gevşemiş, sıcacık ve yorgun hissediyordum. Gözlerimi yumdum ve gülümseyerek derin bir uykuya daldım.

Yaklaşık iki buçuk dakikalık bir uykuya. Sonra gözlerim bir anda açıldı ve doğrulup kulak kesildim.

"Bir şey duydun mu?" diye sordum Stark'a.

"Kedi... iyi... endişe... bırak..." gibi bir şey mırıldandı ve arkasına dönüp battaniyeyi kulağına kadar çektikten sonra usul usul horlamaya başladı.

"Tanrım, Savaşçı iptal," diye homurdandım. Sonra esneyerek gerindim. Cidden uyumalıydım. Alarmımı kurmuştum. Alacakaranlık çökmeden kalkmamız ve camsız okul minibüsüne doluşup Konsey Meşe Ağacı'na gitmek için yola çıkmamız gerekiyordu. Koruyucu bir sihrin Neferet'in ne tür bir deliliği dizginlerinden salmasına neden olacağını kim bilebilirdi. Tanrıça aşkına, kadın zaten...

Sonra aynı sesi yine duydum ve beni neyin uyandırdığını anladım. Cılız bir sesti ama bir kedi miyavlaması olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ve ayakucuma kıvrılmış Dr. Nal adında turuncu renkli huysuz bir yün yumağı yoktu!

Gürültü etmemeye çalışarak kot pantolonumu üstüme geçirdim, ayakkabılarımı aldım ve çoraplı parmak uçlarımda kapıya yürüdüm. Ses çıkarmadan ve mutlu düşüncelere odaklanarak kapıyı açtım ve koridora süzüldüm. Hızlı adımlarla merdiven-

lerden indim ve boş ortak alandan geçip dışarı çıktım. Sabahın ilk ışıklarının battığı gözlerimi kırpıştırdım. Yukarı dönüp güneş gözlüğümü almam imkânsız olduğu için elimi gözlerime siper ederek seslendim. "Nala! Gel pisi pisi! Buraya gel, Nal." Sonra nefesimi tutup dinledim.

İşte yine! Kesinlikle bir kedi miyavlamasıydı. Ve kesinlikle başı belada görünüyordu. Nal olup olmadığından emin değildim ama okulun doğu duvarı istikametinden geldiğine şüphem yoktu.

Kötü şeyler hep o tarafta oluyor! Koşar adımlarla yatakhane binasının arka tarafına dolanıp duvara doğru yöneldim. "Gel pisi pisi! Nala!"

Kedi miyavlamayı sürdürüyordu. Bunun hem iyi hem kötü olduğunu fark ettim. İyiydi çünkü sesini takip edebiliyordum. Kötüydü çünkü yaklaştıkça sesi daha da acıklı geliyordu.

Bir sonraki miyav sesi midemin kasılmasına neden oldu. Yıkık meşe ağacına kedinin ağacın tepesinde bir yerde olduğundan emin olacak kadar yakındım. *Ah, lanet olsun neden o ağaç olmak zorundaydı sanki?* Kalona'nın topraktaki hapsinden firar ederken ortadan ikiye ayırdığı, Jack'in öldüğü ve benim tiksindirici eski sihir yaratıklarını gördüğüm ağaç.

Ürkütücü görünüşlü şeye yaklaşınca adımlarımı yavaşlattım. Tamam, ağaçları severdim. Gerçekten. Demek istediğim, Öteki Âlem'deki Tanrıça Korusu'na bayılıyordum. Her ne kadar ruhla olduğu kadar bütünleşmesem de toprakla ilgili özelliğimi seviyordum. Normalde ağaçlarla sorunum yoktu.

Bu ağaç farklıydı.

Altında Kalona'nın mağarası vardı ve ortadan ikiye ayrılmış hali ölüm anında açıklığın üstüne çökmüş bir halde donakalmış bir hayvanın kemiklerine benziyordu. Kampüsteki bütün ağaçlar yemyeşildi ve tomurcuk veriyordu. Bu ağaç dışında. Bu, kapkara ve yapraksızdı, kötücül ve yıkık. Dalları sayamayacağım kadar çok pençe görüntüsü veriyordu.

"Miyavvvv!"

"Nala!" Kedimi kucaklayıp ıslak burnunu öptüm. Elbette o da üstüme tıksırdı.

"Mavv..."

Kucağımda söylenmeyen devam eden Nala'ya sımsıkı sarılırken, ikinci kedinin sesini duyup aşağı baktım. "Cammy?" Paytak adımlarla yanıma geldi ve bacağıma sürtünüp her yere sarı tüylerinden bıraktı. "Her iddiasına girerim, Damien senin burada olduğundan haberdar değil. Düşes ve onun yanına kıvrılıp mışıl mışıl uyuyor olman gerekirdi."

"Miyavvvv!"

Bu miyavın sahibini beyaz tüylerini görmeden ayırt edebildim. Ağacın parçalanmış kök kısmına bakınca orada oturan ezik suratlı, bembeyaz kürk ve kibir topunu gördüm. "Malefiz, Afrodit burada diğer kedileri korkuttuğunu duysa hiç mutlu olmaz." Duraksadım. "Pekâlâ, büyük olasılıkla yalan söyledim ama her neyse. Ona çok fazla benzememeye çalışmalısın. Tanrıça aşkına, ne sanıyorsun..." O anda ağacın etrafındaki gölgeler kıpırdandı ve ürkütücü yaşlı meşenin etrafının Gece Evi kedileriyle çevrili olduğunu fark ettim.

Bir buz küpü sırtımdan aşağı yuvarlanırken Nala'ya iyice sarıldım. "Burada neler oluyor?"

"Ben de bunu merak ediyordum."

Aurox'un sesiyle irkilip Nala'yı gereğinden fazla sıkınca, kedim öfkeli bir homurtu çıkararak kollarımın arasından kurtuldu ve ağacın etrafındaki diğer kedilerin arasına karıştı.

"Bu kedileri buraya sen mi getirdin?"

"Ben mi?" Başımı salladım. "Elbette hayır. Ve eğer kediler hakkında azıcık bilgin olsaydı, onları hiçbir yere *götüremeyeceğini* bilirdin."

"Kediler hakkında çok fazla şey bilmem," dedi.

"Pekâlâ, ben sadece korkunç bir miyav sesini takip ettim. Aslında sese uyandım. Nala sandım ama gayet iyi görünüyor."

"Miyav sesi mi? Ne miyavı? Ben sadece senin kedilerle konuştuğunu duydum."

Kaşlarımı çattım ve ona bariz olanı açıklamak için ağzımı açtım. *Bir şey* beni dışarı çekmişti, kedilerin bir derdi vardı; tıpkı onun da bir derdi olduğu gibi. Demek istediğim, benimle konuşmaya zahmet ettiği zamanlarda bu kadar soğuk ve kaba olmak zorunda değildi. Ama tam bunları söyleyecekken kedi sözümü kesti.

"Miyavvvvvvv!" Acıklı miyavlaması hiç bitmeyecek gibiydi.

"Ağacın içinde, yukarıdan bir yerden geliyor." Elimi gözlerime siper ettim ve kısık gözlerle kırık dalların arasından yukarı baktım.

"Orada!" Aurox eliyle işaret etti. "Onu görüyorum."

Parmağını takip edince, ben de gördüm. Gerçekten iri bir kedi, çok çok yukarıda, en tepedeki dallara sımsıkı tutunmuştu. Uzun tüylü sarı beyaz bir kediydi. Nala'nın parlak sarısı gibi değil. Bu kedinin uçuk sarı gibi daha yumuşak bir rengi vardı. Tanıdık görünüyordu. Gözlerimi kısarak kimin kedisi olduğunu anlamaya çalışırken gözlerini gördüm. İnsanı irkilten yeşil-sarı gözlerinden zekâ fışkırıyordu.

"Lanet olsun! Bu, Skylar! Neferet'in kedisi," dedim.

"Neferet'in kedisi mi? Ama burada ne işi var? Onun yanında olmalıydı."

"Miyavvvvvv!" Altındaki dallar rüzgârla sarsılınca, Skylar tünediği dala tutunmak için patisini öne attı. "Düşecek," dedi Aurox ve hızlı hareketiyle kedilerin kaçışmasına neden oldu.

"Hey, dikkatli ol. Skylar ısırdığı herkesçe bilinen bir kedidir. Cidden, Aurox. Kediler az çok seçtikleri çaylak ya da vampiri yansıtırlar ve hepimiz Neferet'in..."

"Zo, düşmesine seyirci kalamam."

Ve bu sözleri çenemi kapattı. Sadece Heath gibi konuşmakla kalmamıştı; çok aptalca, çok tatlı ve çok Heath'çe bir şey yapıyordu.

Büyük olasılıkla tıpkı Heath'in yapacağı gibi, her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracaktı ama bekleyip ortalığı toparlamaktan başka yapabileceğim bir şey yok gibiydi. Ve düşünmekten. Hımm...

"Hey!" Aurox maymun gibi ağaca tırmanırken arkasından seslendim. "Bunu hiç duymadım ama belki de bir kedinin vampiri kötü yola sapınca, kedi de intihar falan ediyor olabilir. Neferet kafayı yediği için ve buna dayanamadığı için ağaca tırmanmış olabilir."

"Kimsenin intihar etmesine seyirci kalamam. Çaylak, vampir ya da can sıkıcı bir insan, hatta bir kedi olması fark etmez. Isırmasıyla ünlü olsa bile."

"Tamam, peki. Umarım Nyx seninledir."

"Umarım."

"Miyavvvvv!" Aurox onu taşıyan dalı tutunca, Skylar bir çığlık attı ve geri kaçarken çirkin ve alçak bir sesle hırladı.

"Onunla konuşmaya çalış. Kedi dilini dene."

"Kedi dili mi? O da ne?"

"Ah, çok fena. Sonu kötü," dedim Nala'ya. Nala tıksırdı, benimle hemfikir görünüyordu. Diğer bütün kediler bir şeye şahit olmak için oradaymışlar gibi, Skylar'a bakıyorlardı. Aurox'a ne demem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Şey, onunla konuşmaya çalış. Kedinin süper akıllı olduğunu hatırlıyorum."

"Tamam, denerim." Aurox kendini neredeyse Skylar'la aynı hizada oturacak şekilde yukarı çekti. Gırtlağını temizlediğini duydum. Sonra tamamen normal bir sohbet sesiyle kediyle konuşmaya başladı. "Uğurlar olsun, Skylar. Neferet'e bağlı olduğunu biliyorum. Ben de ona bağlıydım; bu yüzden hissettiklerini kısmen hayal edebiliyorum. Neferet bana da zarar verdi. Başkalarına zarar vermeye devam ediyor. Ama senin kendine zarar vermene göz yumamam. Ben bu okulu korumayı seçtim ve sen de okulun bir parçasısın."

Sonrasında olan, gördüğüm en çılgınca şeylerden biriydi ki ben ciddi anlamda çılgınca şeyler görmüştüm. Skylar, Aurox'u dinler gibi başını yana yatırdı.

Aurox ciddi bir tavırla, "Skylar," diye devam etti. "Seni kendinden bile olsa koruyacağım."

Ve sonra elini uzattı.

Skylar ağır hareketlerle Aurox'un eline dokunacak kadar yaklaştı. Nefesimi tutarak iri kedinin tekrar hırlamasını ve ona pençe atmasını bekledim. Ama bunu yapmadı. Onu kokladı, durdu ve sonra çenesini Aurox'un eline sürtmeye başladı. Çekingen hareketlerle kediyi okşamaya başlarken Aurox'un yüzünü aydınlatan gülümsemeyi aşağıda durduğum yerden bile görebiliyordum. Skylar bir an duraksadı, başını eğdi ve tekrar Aurox'u süzdü.

Aurox kedinin çenesinin altını okşarken, samimi bir sesle, "Neferet'in karanlığının senin hayatını mahvetmesine izin vermemeyi seçebilirsin," dedi.

Ve Skylar daha fazla tereddüt etmeden çevik hareketlerle Aurox'un kollarına yürüdü.

Ve devrik ağacın etrafında oturan bütün kediler mırlamaya başladı.

Aurox yere atladığında, Skylar'ı sımsıkı tutuyordu. Kedi de Aurox'un çenesinin altına sıkıştırdığı tüylü kafasıyla ona sarılmış gibi görünüyordu. Aurox bana yaklaşınca, Skylar'ın mırladığını duydum.

"Orada bir şey oldu," dedi Aurox ay taşı gözleri parlayarak.

"Evet." Burnumu çektim, yüzümü koluma kuruladım. "Skylar seni seçti. Artık birbirinize aitsiniz."

Aurox uzun ve sevgi dolu dokunuşlarla okşadığı kediye baktı. Skylar gözlerini hiç açmadı. Deli gibi mırlaması dışında uyuyakalmış gibi görünüyordu.

"Zo, müthiş bir kedi bu!"

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Evet, öyledir."

Aurox bana baktı. Sonra otomatik olarak kot pantolonunun cebine uzandı ve bana bir kâğıt mendil verdi. "Yine sümüklerin akıyor."

"Evet, akıyor," dedim.

Gözlerime baktı. Bakışlarını hızla kaçırdı ama ifadesindeki hüznü görmüştüm.

"Özür dilerim. Sana Zo dememeliyim."

"İstersen diyebilirsin," dedim.

İşte o zaman gözlerime baktı ve yüzünden geçip giden öfkeyi gördüm. "Heath olduğumu düşündüğün için bana iyi davranma."

"Lanet olsun, Aurox. Sana senden hoşlandığım için iyi davranıyorum. Büyükannemin hayatını kurtardın. Az önce kurtardığın süper huysuz bir kediyi kucağında tutuyorsun. SEN İYİ BİR ADAMSIN!" Durdum ve sesimi kontrol altına aldıktan sonra, "Bu yüzden sana iyi davranıyorum," dedim.

"Keşke gerçek olsaydı," dedi.

"Aurox, sana sadece gerçeği söyleyeceğime söz veriyorum. Şu anda yalan söylemeyi de listeye ekleyemeyeceğim kadar fazla kişisel sorunum var."

"Ciddisin, değil mi?"

"Evet, ciddiyim." Yüzümü ve burnumu sildim. "Mendil için teşekkürler."

"Rica ederim."

"Odanda kedi ıvır zıvırı var mı?"

Duraksadı ve yumuşak bir sesle, "Aslında bir odam olduğunu söylenemez," dedi.

"Nerede uyuyorsun?"

"Uyumuyorum."

Tanrıça aşkına! İnsan bile değil! Şokla sarsılırken, zihnimde boğamsı yaratığa dönüştüğü zaman neye benzediği canlandı. Ve o görüntüyü derhal zihnimden uzaklaştırdım.

"Pekâlâ, artık bir odaya ihtiyacın olacak. O kedinin uyuyup mama yiyecek bir yere ihtiyacı olacak ve şey, kedi kumu hakkında bilgin var mı?"

"Kedi kumu ne?"

Gülümsedim. "Haydi, gel. Kalona da uyumaz. Onu bulalım. Sana bir oda, kedi maması ve kedi kumu ayarlayabilir." Nala'yı çağırdım ve koşarak gelip kucağıma atladı. Diğer kedilerin ortadan kaybolduğunu o zaman fark ettim.

Yan yana yürürken Aurox, "Sence Kalona kediler hakkında bir şey biliyor mudur?" diye sordu.

"Bahse girerim biliyordur. Eskiden Nyx'in Savaşçısıymış ve kediler Öteki Âlem'in önemli bir parçasıdır. Tanrıça onları sever."

Aurox'un ifadesi bir anda değişti ve "Zo, sence Skylar'ın beni seçmesi Nyx'in beni önemsediği anlamına gelebilir mi?" dedi. "Birazcık da olsa?"

Gırtlağım gözyaşlarından tıkanıp Aurox bana bir kâğıt mendil daha uzatmadan önce söyleyebildiğim tek şey, "Bahse girerim önemsiyordur," oldu.

BÖLÜM ON DÖRT

Kalona

"Pekâlâ, bunun bana gerçekten tuhaf geldiğini söylemek zorundayım. Sana da tuhaf geldi mi?" diye sordu Dedektif Marx, Kalona'ya. Erkekler yatakhanesinden aydınlık ve güzel öğlen güneşine çıkarlarken kanatlı ölümsüze yetişmeye çalışıyordu.

Kalona kaşlarını kaldırdı ve dedektife yan gözle baktı. Birileriyle, özellikle insanlarla rahatça sohbet etmeye alışık değildi. Ama Marx onun karşısında şaşkına dönmüyordu. Ya da geçmişinden ötürü onu canavar olarak yargılamıyordu. *Bana silah arkadaşı gibi davranıyor*, diye düşündü Kalona alışık olmadığı hafif bir şaşkınlıkla.

Dedektifin varlığından gerçekten hoşlandığını fark etmek kanatlı ölümsüz için yeni bir şaşkınlık nedeni oldu.

"Tuhaf mı? Deli ve ölümsüz bir vampirin kedisinin, eski sihirden Karanlık'ın silahı olsun diye yaratılan bir yaratığı seçmesi, sonra da kafası karışık bir oğlan çocuğuna benzeyen o yaratığa bir kediyi nasıl doyurup kumunu nasıl temizleyeceğini anlatmak mı tuhaf?" Kalona homurdandı. "Dedektif, bence tuhaf kelimesi yetersiz kalır."

"Bunu senden duyduğuma sevindim."

Dedektif, Kalona'nın omzuna takım ruhu hissiyle vurdu. Marx'ın masum hareketi iyileşmemiş bir yarayı açınca Kalona vücuduna saplanan acı yüzünden dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Homurtusunun rahatsızlığını değil, onayladığını yansıtması için çaba harcadı.

Sohbetleri dışında her şeyden habersiz olan Marx kıkırdayarak devam etti. "Evet, oğlanın o lanet olası dev kedinin boynunu okşarken gözlerinin parladığını gördüğüm anı unutmayacağım."

Kalona acısını yok sayarak şaka yollu, "Kedinin mi oğlanın mı?" dedi.

"Oğlanın. Kedilerin gözleri de parlayabilir mi?" Marx başını salladı. "Hayır, sakın söyleme. Kız kardeşimin birtakım vampirsel olayları insanların anlayamayacağını neden söylediğini şimdi anlıyorum. Zihinlerimiz için böylesi daha iyi, yoksa aklımızı kaçırabiliriz."

Kalona kıkırdadı. "Sanırım bu, insanların anormallikleri anlama becerisinden çok zamanımızın tuhaflığıyla alakalı."

"Haklı olabilirsin. Gerçekten acayip bir zamandan geçiyoruz."

Konuşmadan yürüdüler ama sessizlik Kalona'ya hiç tuhaf gelmedi. Onlar için önemli olan şeyleri korumak için çalışan iki erkek gibiydiler.

Bir ailenin parçası olmak böyle bir şey olmalı. Hoşuma gitti! Kalona aklına bir anda süzülen düşünce karşısında ne yapacağını bilemedi. *Gece Evi nasıl ailesine dönüşmüştü?* Kalona'nın hiçbir fikri yoktu ama başlangıçta baştan çıkarıp yok etmeye çalıştığı çaylak Zoey Kızılkuş bile Neferet'in kedisi, Aurox'u kendine sahip seçince akıl ve yardım almak için ona gelecek kadar güvenmeye başlamıştı.

Ve bu Kalona'ya üçüncü şaşkınlığını yaşattı.

"Hey, boş ver. Kurcalamak istememiştim. Kız kardeşim bunun dedektifliğe yükseldikten sonra geliştirdiğim kötü bir alışkanlık olduğunu söylüyor."

Kalona zihnen silkindi. "Özür dilerim, aklım başka yerdeydi. Bir şey mi sordun?"

"Evet, ama fazla özeldi. Hele senin kim olduğun düşünülünce. Unut gitsin, ortalık tekrar birbirine girmeden birkaç saat gözlerimi kapatmam gerek," dedi Marx aceleyle.

"Bana istediğini sorabilirsin. Karanlık'a karşı birlikte savaşıyoruz. Aramızda güven olmalı."

Kızların yatakhane binasına ulaşmışlardı. Marx duraksadı ve geniş veranda basamaklarına yaslanarak "Pekâlâ, o zaman," dedi. "Nyx'in neden cennetten inip Neferet'i kendisinin durdurmadığını merak ediyordum. Sonuçta Neferet Tanrıça'nın eski Yüksek Rahibesi. Gücünü kötüye kullanması Nyx'i kızdırmış olmalı."

"Öncelikle Nyx cennette yaşamıyor, ya da en azından modern Batı medeniyetinin geleneksel cennetinde değil."

"Doğru, özür dilerim, unuttum. Kız kardeşim o kısmı seneler önce anlatmıştı. Nyx, Öteki Âlem'de yaşıyor, değil mi?"

"Öteki Âlem, Nyx'in âlemidir, bu doğru."

"Ve sen de oradaydın?"

"Yüzyıllar boyunca benim de âlemim oldu," dedi Kalona. Tanrıça'dan ya da Öteki Âlem'den bahsetmeye alışık değildi.

"Fazla kurcalıyorsam, çenemi kapatabilirim..."

"Bunu konuşmak benim için sorun değil," dedi Kalona ve kelimeler ağzından dökülürken, doğruyu söylediğini fark etti.

"O zaman Nyx'i bayağı iyi tanıyor olmalısın."

Kalona birkaç uzun ve ağır nefes alıp verdi. Dedektifin sorusunun cevabı yürek parçalayıcı olduğu kadar basitti de.

"Tanrıça'yı iyi *tanırdım*. Çok iyi tanırdım."

"Anlıyorum, geçmiş zaman." Marx yüksek sesle düşünür gibiydi. "Bu olanları açıklayabilir. Nyx sen onu tanıdığından bu yana değişti. Belki de modern dünyaya ilgisini kaybetmiştir. Onu kim suçlayabilir ki? Neferet'in Tanrıça vergisi gücünü kötüye kullanmasına ve sadece insanlara değil, çaylaklara ve vampirlere de zarar vermemesine göz yumması bu yüzden."

"Bu doğru değil. Tanrıçamız bize olan ilgisini kaybetmedi."

Kalona kafasını çevirince, kucağında gri bir kediyle onlara doğru yürüyen Shaunee'yi gördü. Kız koyu renk güneş gözlüğü takmış ve kapüşonunu kafasına geçirmişti ama güneşten rahatsız olduğu belliydi. Kalona, *Değişimini tamamlamasına az kalmış olmalı*, diye düşündü ve bir anda Shaunee'nin Değişimini tamamlayıp bir vampir rahibe olmasının ona gurura çok yakın bir his verdiğini fark etti.

Bu fark ediş, sesinin aksileşmesine neden oldu. "Shaunee, odanda uyuyor olmalıydın. Güneş senin için sağlıklı değil."

Shaunee elini onu geçiştirir gibi salladı ama yanlarından geçip yatakhanenin öne çıkık çatısının gölgesine girdi.

"Yatmaya gidiyorum. Beelzebub'ı bulmam gerekiyordu. Ama gitmeden önce bir şeyi netleştirmek istiyorum, Dedektif Marx." Kahverengi samimi gözlerini dedektife odakladı. "Nyx bize olan ilgisini kaybetmedi," diye tekrarladı.

Marx'ın bakışları Kalona'yla Shaunee arasında gidip geldi. O cevap veremeden çaylak yeniden konuşmaya başladı. "Nyx konusunda cevap almak için Kalona'ya gitmeyin." Kalona'ya özür dileyen bir bakış attı. "Acımasız gelebilir ama kasten acımasız davranmıyorum." Tekrar dedektife döndü ve "Kalona kovuldu," dedi. "Bu onu Nyx konusunda iyi bir bilirkişi yapmaz, dedektif. Tanrıçamız hakkında sorunuz varsa, bana sorun. Ben onunla her gün konuşuyorum, bazen cevap bile verdiği oluyor."

"Tamam o zaman. Nyx'in bu kadar büyük bir acı ve ızdıraba neden göz yumduğunu ve neden hiçbir şey yapmadan durduğunu açıklayabilir misin? Neferet'in bu kadar büyük bir güç biriktirmesine neden olan yetenekleri o bağışladı. Neden en azından yeteneklerini geri almıyor? Bu çok mantıklı olurdu. Hiçbir şey yapmamak bana mantıklı gelmiyor. Tanrıçanıza saygısızlık etmem istemem ama davranışları sevgi dolu bir ilahın davranışları gibi görünmüyor."

"Nyx ne Neferet'e ne de bize verdiği yetenekleri geri almaz. Çünkü o bizi koşulsuz sever ve biz sözlerimizi tutmayıp ona ihanet etsek bile, o sözünü tutar." Kalona aldırmaz bir tavır takınıp kollarını göğsünde kavuşturarak kıpırdamadan –ve nefes almadan– dinlerken, Shaunee anlatmayı sürdürdü.

"Ve gökten inip günü kurtarmıyor *çünkü* bizi her zaman özgür irade bağışlayacak kadar seviyor." Shaunee duraksadı ve sordu: "Çocuğunuz var mı, Dedektif Marx?"

"Evet dokuz ve on bir yaşında iki kızım var."

"Hata yapmalarına hiç izin vermeseniz ne olur? Ya da daha iyisi, hata yapmalarına izin verseniz sonra da araya girip bütün sonuçları ellerinden alsanız?"

"Sanırım bir çift şımarık velet yetiştirmiş olurum," dedi.

"Büyüdükleri zaman nasıl kadınlar olurlar sizce?" diye sordu Shaunee.

"Bencil ve sorumsuz. Tabii *büyürlerse*."

"Aynen öyle!" Shaunee gülümsedi. "Nyx bizi kötü kararlarımızdan kurtarsa ya da iyi veya kötü kendi kararlarımızı almaktan alıkoysa, nasıl büyüyüp gelişiriz?"

Kalona daha fazla sessiz kalamadı. "Nyx devreye girse çok daha kolay olurdu! Tanrıça'yı onun iyiliksever ve nazik olduğuna seni temin edebilecek kadar iyi tanıyorum ve bu ister vampirler ister insanlar için olsun, genel halk adına veremeyeceğimiz bir söz."

"Nyx devreye girseydi Işık ve Karanlık güçleri dengesini sonsuza dek kaybederdi," dedi Shaunee.

"Işık kazanırdı. Amaç bu değil mi?" dedi Kalona.

"Tanrıça aşkına! İsteğinin ne olduğunu göremiyor musun?"

"Evet, barış istiyorum. Ve daha fazla kan dökülmesin, ihanetin ve yıkımın sonu gelsin istiyorum."

Shauee, "Hayır," diye itiraz etti. "Özgür iradenin son bulmasını istiyorsun. *Wall-E*'deki o şişman insanlardan bir farkımız kalmaz. Ya da daha beter oluruz."

"Nece konuşuyorsun sen?"

"Ben neden bahsettiğini biliyorum. Bir Pixar filmi. Tembel ve motivasyonunu kaybetmiş aptallara döneceğimizi söylüyor." Marx çenesini kaşıdı. "Aslında haklı olabilir. Yakın zamanda eyalet fuarına gittiniz mi?" Dedektif Kalona'ya hiçbir anlam ifade etmeyen esprisine kendi güldü.

Shaunee gözünü bile kırpmadı. Marx'a gülümsemedi bile. Ağırbaşlı bir ifadeyle Kalona'ya baktı. "Bu şekilde Nyx'e yaklaşamazın. Kontrol sorunundan kurtulman ve gerçekten güvenmeyi, gerçekten inanmayı ve gerçekten sevmeyi denemelisin." Sonra uykulu gri kedinin kafasını öptü. "Sorularınız cevaplandı mı, Dedektif Marx?"

"Hepsi değil, ama şimdilik idare eder."

"Harika! Ben yatmaya gidiyorum. Alacakaranlıkta görüşürüz!" Shaunee son basamaklardan koşar adım çıkıp kızlar yatakhanesinde gözden kayboldu.

"Ben de yatacağım. Thanatos profesörlerin dairesinde bir yere kıvrılabileceğimi söyledi. Sen de bitik görünüyorsun. Geliyor musun?"

"Hayır, ben Aurox'tan nöbeti alıp okulun etrafını turlayacağım," dedi.

"Çifte vardiya, zor iştir. Sana eşlik etmemi ister misin?"

Kalona, Marx'a baktı. Gözlerinin altı morarmıştı ve ayaklarını sürüyordu. "Belki bir dahaki sefere. Yine de teklifin için sağ ol."

"Sorun değil. Kendine dikkat et ve çocuğun dediği gibi, alacakaranlıkta görüşürüz."

Kalona onu başıyla selamladı ve Shaunee'nin sözlerini zihninde tekrarlamamak için büyük çaba harcayarak ama başaramayarak okulun uzak duvarına doğru yürümeye başladı.

Lynette

"Kostümler yetersiz!" dedi Neferet kafasını iki yana sallayıp Lynette'in sözüm ona 1920'lerin kıyafetlerini giydirmek üzere seçtiği titreyen insanlara bakarak.

Her şey ya da *herhangi bir şey* normal olsaydı, Lynette son organizasyonunda birkaç engelle karşılaştığını söyleyebilirdi. Dünyasının yeni deli halinde son organizasyonunun bir intihar bombacısının patlayıcı dolu yeleğine dönüştüğüne ve lanet olası şeyin kendi üstünde olduğuna karar vermişti.

"Tanrıçam, ihtiyacım olan iki şeyi hatırlıyor musunuz? Zaman ve imkân?"

"*Her şeyi* hatırlıyorum."

Lynette, Neferet nasıl titrediğini görmesin diye ellerini önünde kavuşturdu. Zihnini temizledi ve en iyi yaptığı şeye odaklandı. Organizasyonun başarılı olması için müşteriyi idare etmek.

"İşte bir insan ya da vampir için değil, bir tanrıça için organizasyon yapmanın bu kadar tazeleyici olmasının nedenlerinden biri bu," dedi Lynette.

Neferet'in kısık gözlerindeki bakış bu övgü karşısında yumuşadı. "İhtiyacın olan neyi sağlamadım? Bir sonraki tapınma etkinliğime dün gece karar verdik. Neredeyse alacakaranlık çökmek üzere. Tek istediğim Çarliston provası yaparken, kullarımın kostümlerini şöyle bir görmekti. Tulsa'da bir sürü kostüm mağazası olduğundan eminim ve benim imkânlarıma sınırsız erişimin var. Bu yüzden bu kostümlerin herhangi birinin 1920'lerle uzaktan ya da yakından ilgisi olmamasını bana açıkla."

"Tulsa'da doğru dürüst iki kostüm mağazası var. Ehrle's ve Top Hat," diye başladı Lynette.

"Sadece iki tane mi?" Neferet iç geçirdi. "Tapınağımı Şikago'ya kurmalıydım. Şikago müthiş dükkânlarla *dolu*. Kylee, kadehim boşaldı!"

Lynette'in robota dönen resepsiyon görevlisine kendi içinden taktığı isimle Kybot, Neferet'in üzerine uzandığı tahta çıkan basamaklardan koşar adımlarla çıktı ve Tanrıça'nın asla doymak bilmediği kırmızı sıvıyı derhal tazeledi.

"Ama sözünü kestim, sevgili Lynette. Lütfen açıklamaya devam et." Tırnakları kırmızıya boyalı zarif parmaklarını altlarındaki balo salonuna ve orada bekleyen birbirine uyumsuz insanlara doğru salladı.

"Her iki mağazanın da sahipleriyle temas kurdum. Teslimat yapmayı reddettiler." Lynette haberi bir çırpıda verdi ve kendini Neferet'in delirmesine hazırladı.

Neferet patlamak yerine hareketsizleşti. Yumuşak ve dalgın bir sesle, "Beni neden reddettiler?" diye sordu.

"Polisin Mayo binasının çevresine barikat kurduğunu ve kimsenin bize yaklaşmasına izin vermediğini söylediler."

Neferet sivri tırnağını kadehine vurdu. Başını dalgın bir tavırla yana eğdi. Sonra ifadesi aydınlandı ve gülümseyerek, "Çözüm basit," dedi. "Polisler insanların giriş yapmasına engel oluyor. Dikkatleri dışarı dönük. Bizden kimsenin dışarı çıkmasını beklemiyorlar."

"Dışarı çıkmak mı?"

"Evet, tabii ki *rastgele* biri olmayacak. Sen çıkacaksın."

Lynette ferforje korkuluğa yaslandı. "Ben mi?"

"Hayatım işitme güçlüğü mü çekiyorsun?"

"Ha-hayır," dedi Lynette aceleyle.

"Kylee, Lynette'e bir kadeh şarap doldur. Solgun görünüyor." Lynette minnetle şaraptan büyük bir yudum alırken, Neferet delice açıklamasına başladı. "Senin için çok kolay olacak. Korkunç atıkları üst üste yığdıkları arka taraftan çıkacaksın. Çite tırmanmak senin

için sorun olmasa gerek. Formuna dikkat eden birine benziyorsun. Ve elbette Judson doğabilecek her tür sorunda yardımcı olmak için yanında olacak. Judson, Lynette'in sapasağlam döndüğünden emin ol ve alışveriş torbalarını sen taşı, olur mu?"

Judson otomatik olarak başını eğdi ve ifadesiz bir yüzle, "Evet, Tanrıçam," dedi.

"Mükemmel. Kylee'ye sizi, hımm, Dördüncü Cadde ile Denver'ın köşesindeki Merkez Kütüphanesi'nin önünden alacak bir taksi ayarlamasını söyleyeceğim. Polis barikatının dışında kalacak kadar uzak ve geri bırakıldığınızda çok yorucu olmayacak kadar yakın. Taşıma işini Judson yapacak."

Lynette'in zihni son hızla çalışıyordu. *Beni geri dönmeye zorlamak için Judson'ı da yanımda gönderiyor. Ama Neferet iplerini oynatmadığı zaman Judson bir robottan başka bir şey değil. Belki de elinden kurtulabilirim. Özellikle kütüphaneye varınca. Orada biri bana...*

"Açık konuşayım, Lynette. Judson ve sen yalnız olmayacaksınız. Bu kadar savunmasız kalmanıza gönlüm razı olmaz. Çocuklarımdan birkaçı size eşlik edecek." Tanrıça elini yere uzattı ve bacağına dolanan yılanımsı şeyi okşadı. "Bocalaman durumunda, sana *yaklaşmayı* sabırsızlıkla bekliyor olacaklar. O zaman seninle Judson'ın daha fazla ortak noktası olur. Çok daha fazla."

Lynette düşüncelerini hızla düzene soktu. *İş! İşime odaklanmalıyım!*

"Bir sorun mu var hayatım? Herhalde çözümüm senin için sorun oluşturmuyordur?"

"Dürüst olmam gerekirse, kimseye görünmeden dışarı çıkma fikrinize katılıyorum." Lynette dünyasında normal kalan tek şeye odaklandı; görevini tamamlama endişesine. "Polis kimsenin bunu yapmasını beklemiyordur. Ama geri dönmek konusunda endişeliyim. Siz de buna odaklandıklarını söylediniz. İnsanları dışarıda tutmaya."

"Endişelenmekte çok haklısın. Ben seninkini kolayca okuyabildiğim için, senin benim zihnimi okuyamadığını unutuyorum. Bu sorunun cevabı da çok basit. Dışarı çıkmanız için güneşin batmasını bekleyelim. Gece ve polisin dikkatsizliği çıkarken sizi gizleyecektir. Dönüşünüzde Karanlık'ın sizi gizlemesi için çocuklarım pus ve sihri, gölgeleri ve sisi çağıracaklar."

Lynette bir şey düşünmemeye özen göstererek ağzı bir karış açık baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bu kadar endişelenmene gerek yok. Karanlık tarafından gizlenmek can yakan bir şey değildir. Daha doğru ifade etmem gerekirse, *senin* canın hiç yanmayacak. Çocuklarımın doyurulması gerekecek. Bu akşam bir taksi şoförü beklediği bahşişten fazlasını alacak." Neferet'in kahkahası acımasız ve deliceydi.

Lynette kadehini kafasına dikti.

"Şimdi bu yetersiz kılıklı kulları odalarına gönder. Onları bir dahaki görüşümde gözüm kamaşsın istiyorum." Neferet emir verirken kölelerini huzurundan kocan bir firavun gibi el çırptı. "Lynette, sen de o elbiseyi bir pantolon ve koyu renk bir bluzla değiştirsen iyi olur. Kazayla göze çarpmanı istemem. Güneş batana kadar çekilebilirsin."

"Evet, Tanrıçam. Lynette reverans yaptı ve titrek hareketlerle geri çekilerek Neferet'in ona verdiği dördüncü kattaki daireye gitmek için asansöre yöneldi. Kapılar kapanınca ellerini ağzına bastırarak engel olamadığı çığlığını boğmaya çalıştı. Lynette, Neferet'in deliliğinden sağ kurtulmanın yolu olmadığını, meselenin ölüp ölmemesi değil, nasıl ve ne zaman öleceği olduğunu ilk kez anlıyordu.

BÖLÜM ON BEŞ

Zoey

"Amma da büyük bir ağaç! O aptal buz fırtınasında ölmediğine sevindim. İnternette bu kış Tulsa'da kaç armut ağacının kuruduğuna dair bir şey gördüm ve acayip yüksek bir sayıydı," dedi Stevie Rae. Kötü bir Cadılar Bayramı hortlak kılığını hatırlatan ve iki küçük göz deliği dışında tamamını örten beyaz battaniyesi içinde, minibüste yanımda oturuyordu. Güneş neredeyse tamamen batmıştı ve minibüsün camı yoktu ama Thanatos risk almayacağımızı söylemişti. Stevie Rae ve Shaylin tepeden tırnağa örtülüydü ve Stark'ın fena halde sinirlenmesine rağmen ikisi dışında hiçbir kırmızı çaylağın bizimle gelmesine izin verilmemişti.

"En güçlü varlıklarımızı riske atamayız," demişti Thanatos, bal gibi benimle geleceğini söyleyerek diklenen Stark'a. "Ve sen, genç Savaşçı, sen güçlü bir varlık olduğunu ispatladın."

Stark'ın yanımda olmasını tercih ederdim ama Thanatos'a katılıyordum. Ayrıca okuldan çok uzak olmayacağımızı söylemiştim. Güneş batar batmaz yanımıza gelebilirdi.

Thanatos, Stark'ın gelmesine gerek olmadığına karar vererek bu planı bozmuştu. Stark ve Aurox'un bir süreliğine yer değiştirmesi daha akıllıcaydı. Stark okulu koruyacaktı. Aurox da beni ve çemberi.

Normalde itiraz eder ve Thanatos'un emrine karşı çıkardım. Demek istediğim, Stark *benim* Savaşçımdı. Okulun Yüksek Rahi-

besi bile ona ne yapacağını söyleyemezdi. Ama Thanatos büyü yaparken, işlerin korkunç bir nedenden ötürü planladığı şekilde gitmemesi ihtimaline karşılık, Kalona'nın Neferet'in yapabileceği berbat şeylerle savaşmak için Mayo'da olması gerekiyordu. Bu yüzden Thanatos herkesin iyiliği için Savaşçısını göndermek zorunda kalmıştı. Benim de aynısını yapmamam çocukluk ve bencillik olurdu.

Stark bunu anlamıştı. Onu arkada bırakarak okuldan uzaklaşırken gözlerinden anladım. Ama bu işimi hiç mi hiç kolaylaştırmadı.

Stevie Rae dikkatimi çekemediği için kalçasıyla beni iterek, "Z, beni dinlemiyorsun bile," dedi.

"Evet, seni dinliyorum. Ağaç kocamanmış."

Kaşlarını çattığını göz deliklerinden bile görebiliyordum. "Çok daha fazlasını söyledim. Ama boş ver, artık dinliyorsun. Buraya daha önce hiç geldin mi? Düşündüğümden çok daha hoşmuş."

Stark'ı arkada bırakmanın huzursuzluğundan silkinmeye çalışarak, "Büyükannemle gelmiştim," dedim. "Her ne kadar Cherokee değil, Creek töreni olsa da, Yeni Yıl Ayini'ne gelmeye bayılır. Büyükannem kabilenin pozitif enerji kadar önemli olmadığını söyler."

"Büyükannen çok bilge bir kadın," dedi Thanatos.

Shaylin, Stevie Rae'nin diğer tarafından, "Ayin nasıl bir şey?" diye sordu. Mavi, su elementi mumunu, onu batmaya yüz tutan güneşten koruyan battaniyesine tutunduğu kadar sıkı tutuyordu. Gergin olduğu için onu suçlayamazdım. Sinirden neredeyse bütün tırnaklarımı yemiştim.

Ben kendi iç gevezeliğimle meşgul olduğum için Damien cevapladı. "Ben araştırdım. Kutsal ve hoş bir ritüel. Eski Creek halkının en önemli yıllık ritüeli. Kabileler kendilerini arındırmaktan, tartışmaları ve borçları sonuca bağlamaya kadar pek çok konu için bir araya geliyor. Alabama Creek kabilesinin Loachapoka klanı tarafından 1836'da, Tulsa'da başlatılmış. Loachapoka klanı

evlerini terk etmek zorunda kalmış. Tıpkı Gözyaşı Yolu gibi, bu da onlar için korkunç bir mecburiyet olmuş. Hayatta kalanlar, Tulsa-Loachapoka olduklarını ve burasının yeni evleri olduğunu ilan etmek için Alabama'da yanan evlerinden getirdikleri külleri ağacın etrafına serptikleri bir Ayin Töreni yapmışlar."

Hepimiz sessizce minibüsün ön camından dışarı bakıyor ve ağacı incelerken Damien'ın anlattıklarını düşünüyorduk. Hikâyeyi biliyordum. Şimdi Konsey Meşe Ağacı'nı çevreleyen küçük parka ilk gelişimde büyükannem anlatmıştı.

"Enerjiyle dolu bir yere benziyor," dedi Aurox arkamdan.

"Evet ve bu enerjinin olumlu bir enerji olduğundan emin olabilirsiniz," dedi Thanatos.

"Bana ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini söylemeniz gerekecek," dedi Dedektif Marx. Bizi o getirmişti. Thanatos, o ve Aurox'un bu ritüel için mükemmel korumalar olacaklarına karar vermişti. Dedektif yerel halkla çıkabilecek sorunları hallederken, Aurox da her tür doğaüstü pürüzü giderebilirdi. İkisi de özellikle ürkütücü görünmüyordu. Marx uzun boylu ve formdaydı. Aslında bana *Person of Interest*'teki John Reese'i hatırlatıyordu (tek eksiği siyah takım elbiseydi!). Ve Aurox... Aurox şirin bir delikanlıya benziyordu. Uzun boylu, sarışın ve yapılı. Korkunç bir canavara dönüşmediği sürece, ondaki tek tuhaflık gözleriydi ve onlar da o kadar kötü değildi. Dikkatle bakmadığınız sürece bebek mavisiydiler ve...

"Zoey Kızılkuş! Dikkatini vermelisin!"

Thanatos'un sesi zihinsel sisimi dağıtınca yerimden zıpladım. "Veriyorum," dedim otomatik olarak.

"O zaman az önce Dedektif Marx'a ne söyledim?" Oturduğu yerde arkasına dönüp bana sert bir bakış attı.

İç çektim. "Özür dilerim, haklısınız. Dikkatimi vermiyordum. Daha fazla çaba harcayacağım."

"Çaba harcama! Yap!" diye emretti.

Damien'ın, "Yoda?" fısıltısı havayı dağıttı. Stevie Rae kıkırdarken, Shaylin fısıltıyla, "Tam bir bilimkurgu meraklısısın," dedi.

Thanatos derin bir iç çekti ama ifadesi yumuşamıştı. "Hepimiz gerginiz. Hepimiz huzursuzuz ve birbirimize patlamamızın hiçbir faydası yok. Sert sözlerim için özür dilerim. En baştan alayım."

"Teşekkürler," dedim. "Bütün dikkatim sizde."

"Benim de," dedi Damien.

"Evet, dinliyorum," dedi Stevie Rae.

"Ben de," dedi Shaunee ve Shaylin aynı anda.

Aurox ve Dedektif Marx bir şey demedi; dikkatleri yol boyunca Thanatos'taydı.

"Hepinize aferin," dedi Thanatos. "Dedektif Marx'a dediğim gibi, kutsal ağaca erişebilmemiz için önceden gelip kapıyı açtığı için kendisine minnettarım."

"Rica ederim," dedi Marx. "Ayrıca, istediğiniz ferforje masayı da getirdim. Dediğiniz gibi, ağacın altına, tabanının birkaç adım güneyine yerleştirdim. İyi görünüyor mu?"

Kaldırımın küçük Konsey Meşe Parkı'na çıkan basamaklarla birleştiği yere park etmiştik. Ağacın durduğu toprak parçası, artık bir mahallenin ortasında kalan biraz yüksek bir tepeciğin üstünde kalıyordu. Etrafı koruma amaçlı çitle çevriliydi ama kapı açıktı ve ağacın altına sağlam görünüşlü ferforje bir masa yerleştirilmişti.

"Mükemmel görünüyor," dedi Thanatos. Yanında getirdiği sepeti kaldırdı ve anlatmaya devam etti. "Şu andan itibaren her birinizin korumak istediğimiz şeye, Neferet'in karanlığından korumak istediğiniz Tulsa'ya odaklanmanız hayati önem taşıyor. Ve onu neden korumak istediğinize. Çünkü Işık ile Karanlık'ın dengesi yeniden sağlansın istiyorsunuz."

"Aurox ve ben bile mi?" dedi Dedektif Marx.

"Kesinlikle," dedi Thanatos. "Siz çemberin içinde olmayacaksınız ama enerjiniz onu etkileyecek. Neden koruyucu olarak ikinizi seçtim sanıyorsunuz?"

Aurox, "Gözden çıkarılabilir olduğumuz için bizi kullanıyorsunuz," diye yanıtladı.

Marx'ın kaşları kalktı. Konuşmaya yeltendi ama Thanatos ondan önce davrandı. "Sizler gözden çıkarılabilir *değilsiniz*," dedi kararlı bir sesle. "İkinizi seçtim çünkü sizin inanç sisteminiz korumak üstüne kurulu. Bu ritüeli çevrelemesi gereken enerji bu. Ve genç Aurox, seni temin ederim ki ben kişileri kullanmam."

Aurox başını ağır ağır salladı. "Bunu açıkladığınız için teşekkür ederim, Yüksek Rahibem."

"Evet, bilmek iyi geldi," dedi Marx.

"Şimdi, Shaunee, bildiğin gibi, bu ritüeldeki en önemli element ateş."

"Evet," dedi Shaunee.

"Senden kutsal kadehini, ritüel kibritlerini ve boğa derisi mataranın içinde getirdiğim yağ-tarçın karışımını demir masaya götürmeni istiyorum." Thanatos üzerine Nyx'in çok güzel bir resminin işlendiği büyük kristal bir kadehi, içi sıvıyla dolu kahverengi yumuşak matarayı ve ritüel kibritlerinin durduğu uzun kutuyu Shaunee'ye verdi. "Güneydeki yerini almadan önce, tarçınlı yağı kadehe boşalt ve kibritleri masanın üstünde bırak."

"Bunu yapabilirim," dedi Shaunee. "Ve *Çaylak El Kitabı*'nda ritüeli tekrar okudum. Diğer görevlerimi yapmaya da hazırım."

"İyi. Senin ve elementinin desteğini alacağıma güveniyorum."

"Alacaksınız. Söz veriyorum."

"Teşekkürler, kızım," dedi Thanatos. "Bunun dışında, beşinizden de çemberin dışında –ya da içinde– her ne olursa olsun niyetinize bağlı kalmanızı istiyorum. Gerisini ben hallederim."

Önsezim kaşıyamadığım bir kaşıntı gibiydi. Kendimi tutamayarak sordum: "Çemberin içinde tuhaf bir şey mi olacak?"

"Tuhaf mı? Hayır. Önemli Ritüel'in sihri yapan yüksek rahibeyi tüketmesi tuhaf değildir. Ama bana olabileceklere hazırlıklı olmalısınız."

"İyi olacaksınız, değil mi?" dedi Stevie Rae.

"Olacağıma inanıyorum ama belki de artık sihri sürdürmeme gerek kalmayana dek iyi olmayabilirim."

"O zamana dek, ne beklemeliyiz?" diye sordu Damien. "Kleopatra'nın koruyucu sihrini çalıştım. Bu sihri yaparken ona bir şey olmamış."

"Kleopatra'nın oruç tutup hazırlanacak zamanı vardı. Ben bu lükse sahip değilim. Ben çemberi kapatmanızı söyledikten sonra bile, beni yerimden kıpırdatamayacağınızı bilin yeter. Sihrin etkisini koruması için, benim bu güç mekânında kalmam, topraktan gelen koruyucu enerjiye aracı olmam gerek."

"Ama sizi burada tek başınıza bırakamayız," dedi Damien.

Minibüsün dışında bir hareket gözüme takıldı ve bu mutluluk verici sürpriz karşısında gözlerim büyüdü. "Thanatos'un tek başına olacağını sanmıyorum," diyerek yolun karşısında duran küçük mavi Tosbağamı işaret ettim. Büyükannem, Rahibe Mary Angela, Haham Margaret Bernstein ve Suzanne Grimms arabamdan indiler.

Büyükannem onları minibüsün yolcu tarafına yönlendirdi ve Thanatos'un camını aralamasını sabırla bekledi.

"Uğurlar olsun, Yüksek Rahibe," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Sylvia? Sen ve bu hanımlar burada ne arıyorsunuz?" diye sordu Thanatos.

"Ruhum bana sana göz kulak olunmasına ihtiyacının olduğunu söyledi. Bunu yapmak için buradayız," dedi büyükannem. "Hepimizi tütsüledim ve Tulsa'yı korumaya niyet ettiğimizi ilan ettim. Sen hazırsan, biz de başlamaya hazırız."

Thanatos büyükannemin elini tutmak için açık camdan uzandı. "Teşekkür ederim, dostum... dostlarım," dedi duygu yüklü sesiyle.

"Güneş az önce battı," dedi Stevie Rae battaniyesinden sıyrılarak.

"Hepimiz burada olduğumuza göre, zamanlama mükemmel," dedi Rahibe Mary Angela.

"O zaman başlayalım," dedi Thanatos. "Zoey, ruh olarak, elementlerinin ağacın etrafındaki yerlerini almalarına öncü ol, lütfen. Masanın başına, Stevie Rae'nin karşısına yerleş. Elementleri tek tek çağırırken benimle birlikte döneceksin."

"Tamam, anladım," dedim.

"Herkesin mumu yanında mı?" Beşimiz de ritüel mumlarımızı havaya kaldırdık. Thanatos gülümsedi. "Bakıyorum, çemberim hazır. Zoey, başlayabilirsin. Nyx yanımızda olsun."

Otomatik olarak fısıldadım. "*Nyx yanımızda olsun.*" Benimle birlikte, oradaki herkes fısıldayınca bu dilek sihirli bir yoğunlukla etrafımızda yankılandı.

Bu iyi, diye düşündüm. *Çok iyi.*

Derin bir nefes aldım ve minibüsün sürgülü kapısını açtım. Beş arkadaşım inene kadar kaldırımda bekledikten sonra, Fareli Köyün Kavalcısı gibi peşimde onlarla basamaklardan çıkıp kapıdan geçtim.

Yaşlı meşe ağacı yaklaştıkça büyüyormuş gibiydi. Dalları açılarak, aşağı ve yukarı doğru yayılıyordu. Tomurcuklandığını görebiliyordum ama henüz yapraklar oluşmamıştı. Buna rağmen devasa boğumlarından çıkan bazı dallar yere sürtünüyordu. Aralarından geçip ağacın altındaki masaya yaklaştım. Shaunee yanımda kaldı ama Damien, Shaylin ve Stevie Rae sessizce yerlerini alıp etrafımda bir çember oluşturdular. Büyükannemin ve diğer kadınların çitten içeri girdiklerini ama Thanatos'un birazdan kuracağı çemberin dışında kalmaya özen gösterdiklerini görebiliyordum. Dedektif Marx ve Aurox çitin dışında kaldılar. Dikkatlerini dışarı çevirerek, her an harekete geçmeye hazır bir halde alanın etrafında dolaşmaya başladılar.

Shaunee yoğun sıvıyı kristal kadehe boşalttı. Tarçının tanıdık kokusunu içime çektim. Shaunee işi bitince gözlerimin içine baktı.

Usulca, "Kutlu olsun," dedim.

"Kutlu olsun," dedikten sonra çemberin güney ucundaki yerini almaya gitti.

Kapı tarafında bir hareketlilik gözüme takıldı. Thanatos üstündeki pelerini çıkarıyordu. O öne adım atınca nefesim kesildi. Yüksek Rahibe'nin üstünde canlı gibi görünen uzun, parlak kırmızı bir elbise vardı. Hareket ettikçe, elbisenin kuyruğu havalanıyor ve dalgalanıyordu. Kuyruğu dışında yüksek yakası ve uzun kollarıyla tamamen vücuduna oturan bu elbise içinde Thanatos kana batırılmış gibi görünüyordu. Hiç mücevher takmamıştı. Tek süsü, kalçasını saran ince deri kemerdi. Kemerden bir kın sarkıyordu. Ritüel hançerinin kabzası solmaya yüz tutan ışıkta bile parlayan yakutlarla kaplıydı.

Thanatos vakit kaybetmeden ritüel kibritlerinin kutusunu aldı ve Damien'a gitti. Ben de onunla birlikte doğuya döndüm. Thanatos mumu yaktı ve alevi Damien'ın sarı hava mumuna değdirdi. "Hava, Nyx adına, seni bu çembere davet ediyorum."

Elementi onunla buluşurken, Damien'ın saçları havalandı.

Thanatos saat yönünde ilerleyerek kırmızı mumuyla heyecan içinde bekleyen Shaunee'ye gitti.

"Ateş, Nyx adına seni bu çembere davet ediyorum."

Thanatos'un kibriti Shaunee'nin mumuna değdirmesine bile gerek yoktu. Mum kendi kendine alev alırken, Shaunee'nin gülümsemesi de elementi kadar aydınlıktı.

Thanatos batıya ve Shaylin'e doğru devam etti. "Su, Nyx adına seni bu çembere davet ediyorum."

Çemberin etrafında dönen, ateşle tutuşan esintide okyanusun tuz kokusunu duydum.

Yüksek Rahibe Stevie Rae'nin karşısına geçti ve kibritiyle yeşil mumuna dokunarak, "Toprak, Nyx adına seni bu çembere çağırıyorum," dedi.

Büyükannemin lavanta tarlalarının kokusu çemberin içine süzüldü. Büyükannemin sevinçli kahkahasını duyunca, elementlerimizin bu kutsal alanı kapladığını anladım.

Sonra, Thanatos benim karşımda durdu.

"Ruh, Nyx adına seni bu çembere çağırıyorum." Mor mumumu tutuşturunca, ruhla tamamlanan çemberde içim mutlulukla doldu.

Haham Bernstein, "Ah, ne kadar güzel," diye haykırdı. Mumdan kafamı kaldırınca çemberin etrafında süzülen ve elementleri birbirine bağlayan gümüş rengi şeridi gördüm.

"Teşekkürler, Tanrıça. Lütfen benimle olmaya ve beni güçlendirmeye devam et. Her ne gelirse gelsin, kaderim olarak kabul edeceğim. Öyle dedim ve öyle olsun." Thanatos yumuşak bir sesle ve saygıyla konuştu. Gözlerini kapadı ve üç derin nefes alıp bıraktı. Sonra daha fazla duraksamadan kutsal kadehi sol eline aldı ve sağ eliyle etrafa yağ saçarak Damien'a doğru yürüdü. Çemberin etrafında ilerlerken sihri seslendirdi.

Ateş elementini bu ritüeli izlemeye, kutsamaya ve ona rehberlik etmeye çağırıyorum. Ateşi onurlandırmak için çemberi ateş elementinin kıymetlisi çaylak Shaunee'nin kadehe boşalttığı yağ ile mesh ediyorum. Ateşin Tulsa'yı koruması için niyetimi ilan ediyorum. Niyetimin arılığını göstermek için, uzun zaman önce ilk kez Nyx'in bir diğer evladı Kleopatra tarafından dile getirilen bu eski gerçeklerin hatırlatılmasını diliyorum.

Yüksek, berrak ve güç dolu bir sesle eski Mısır bildirgesini haykırdı.

Selam sana, Nyx-Gezgin, bu sihri yapmak için ortaya çıkmakla yanlış yapmıyorum!
Selam sana, İki Gözü de Ateşin Üstünde Olan! Ne düşüncede ne eylemde Tanrıça'ya ait olana saygısızlık etmedim!

Selam sana Yanlış Konuşmaları Ortaya Çıkaran! Kendimi hiddetle tutuşturmadım!
Selam sana Her Şeyi Gören ve Çocuklarını Gözeten Tanrıça! Adını kullanarak lanet okumadım!

Thanatos son kelimeleri söylerken tarçın kokusuyla ve artık sihrin yanında getirdiğini öğrendiğim harika bir elektrik hissiyle dolan çemberin ortasına dönmüştü.
Kadehte kalan yağı tutuşturdu. Yağ elbisesiyle ve Shaunee'nin mumuyla aynı tonda bir kırmızıyla alev aldı. Thanatos alevler içindeki kadehi başının üstüne kaldırıp şunları söyledi:

Saf ritüel niyetiyle bu koruma yeminine ateş tutuyorum. Gücü içimde ve benim aracılığımla alevleri dayanıklı olacak ve Tulsa'ya kötülük ya da şiddet dileyen her kim olursa onu hararetle tüketecek. Alevden özellikle şehrin Karanlık'ın tuttuğu kalbini korumasını istiyorum. Hasta niyetli olan her şeyi oraya gömsün ve kötünün bu alevden kaçmasına izin vermesin.

Sözleri etrafımızda yankılanırken, Thanatos hançerinin kabzasını kavrayıp kınından çekti. Alev içindeki kadehi elinden bırakmadan, mumunu ona uzatan Shaunee'ye yaklaştı. Thanatos başını saygıyla eğerek, "Ateşin Çocuğu sana elementinin armağanı için teşekkür ediyorum," dedi. Sonra Shaunee'den aldığı mumu kadehin içine attı. Alev mumu yiyerek gittikçe daha da büyürken Thanatos gözünü bile kırpmadı. Kadehi havaya kaldırdı ve hançerin bıçağını alevin içinden üç defa geçirirken güçlü bir sesle şunları söyledi:

Alevle bir oldum. Gün ışığının ortasında bile, koruyucu ateşe girerim. Ben ateşten geldim, güneş ışığı beni delip geçemedi, gerçek niyetimi bilen sen beni yakmadın, ama senin ateşin bu

şehri güvende tutacak ve bu ritüele saygısızlık etmeye cüret eden her kim olursa onu bu bıçak gibi kesip geçecek.

Thanatos sıcak ve ışıldayan hançerle alev alev yanan kırmızı muma TULSA harflerini kazıdı. Sonra bana doğru yürüdü. Terden parlıyordu. Gümüş rengi gölgeli uzun saçları terden ıslanmıştı. Nefes nefeseydi ama yanmış gibi görünmüyordu. Sıcaklamış ve yorgun görünüyordu.

"*Teşekkürler, ruh, gidebilirsin. Kutlu olsun,*" deyince, her zamanki gibi en sevdiğim elemente veda etmenin hüznüyle mumumu üfledim.

Thanatos benden sonra Stevie Rae, Shaylin, Shaunee ve Damien'ı dolaştı ve gümüş renkli ip bir ışıltı bulutuna dönüşüp gözden kaybolana kadar elementlere tek tek teşekkür edip vedalaştı. Sonra çemberin ortasında, masada benimle buluştu ve alevleri henüz sönmemiş kadehi masaya bırakıp mumun tamamı alevler tarafından yutulana kadar seyretti. Alevler sönerken hançerini kaldırdı ve ayaklarının dibindeki toprağa saplarken, "*Ve böylece sizin için koruyucu sihri yaptım ve bundan sonra Nyx ne emrederse öyle olsun,*" diye haykırdı.

Hançer kabzasına kadar toprağa gömülürken, gökyüzünün kuzeye bakan kısmında, Tulsa'nın şehir merkezinin üstünde kan kırmızı bir ışık patlaması oldu. Hemen arkasından delilik ve hiddet dolu bir çığlık gece göğünde yankılandı.

"Ah, kutsanmış Tanrıçam, sana şükürler olsun. Sihir tamamdır," dedi Thanatos ve sonra, cansız bir halde yere yığıldı.

"Thanatos!" Ona koşmak istedim ama bir anda bacaklarım hareket etmez oldu. Tek bir adımda jöleye döndüler ve dizlerimin üstüne düştüm. Sersem bir halde Shaunee'nin de kapaklandığını gördüm. Damien'a bakınca bayıldığını ve gözlerinin döndüğünü gördüm. Ve hemen ardından altımdaki güçle dolu toprak dönmeye başlar gibi oldu ve sırtüstü yere serilip Konsey Meşesi'nin

dalları arasından açık gece göğüne bakarken kulaklarım tuhaf bir çınlama sesiyle doldu. Görüşüm kapanırken ışık noktacıkları gördüm ve sesler kesilirken dünyam karardı.

BÖLÜM ON ALTI

Neferet

"Lynette, hayatım, siyahlar içinde harika görünüyorsun. O pantolonun klasik hatları sana çok yakışmış. Bence kumaş pantolonlar kot pantolondan çok daha kadınsı ve çekici, sen ne dersin?"

"Bence de. Kot pantolon giymek kadın modasının kara lekesi." Lynette ürperdi. "Özellikle şu sözüm ona erkek arkadaş kotlarından nefret ediyorum. O kızların aynası yok mu? Anneleri nerede? Utanç verici."

Neferet kuluna gülümsedi. Tanrıça'ya Lynette'te cazip gelen şeylerin başında bu açıklık ve kendi cinsine karşı tavrı geliyordu. Neferet şu anda, kadından buram buram yayılan korku ve gerilim dalgalarını hissederken bile onunla dürüst ve ilginç bir sohbete girebiliyordu.

"Ben genç bir kızken, bir kadının kot pantolon giymesi düşünülemezdi bile. Yirminci yüzyıla girerken değişmesi gereken çok şey vardı ama o korkunç tulumların moda olarak kabul edilmesi onlardan biri değildi," dedi Neferet.

"Size daha fazla katılamazdım. Ben bir tanrıça değilim, o yüzden 1800'lerde yaşamadım." Lynette duraksayıp Tanrıça'yı çok hoşlandığı şekilde saygıyla selamladı. "Ama modanın o zamanlar daha yerinde olduğunu biliyorum."

"Çok akıllısın, hayatım. Bu yüzden yeni kostümlerle döndükten sonra sunacağın muhteşem tapınma organizasyonunu sabırsızlıkla bekliyorum. Macerana hazır mısın?"

Lynette'in rengi biraz soldu ama başını hafifçe eğerek tam Neferet'in duymak istediği sözleri söyledi. "Siz hazır olduğumu düşünüyorsanız, hazırım demektir."

"Judson, Lynette'e çok iyi bak. O benim favori kulum ve ona bir şey olması canımı çok sıkar."

Judson otomatik olarak, "Evet, Tanrıçam," dedi.

Judson'a verdiği emir sadece Lynette'in duyması içindi. Neferet zapt edilmiş kapı görevlisinden cevap beklemiyordu. İçine yuva yapan Karanlık sürgünü mutlak işbirliğini ve sadakatini sağlayacaktı ama sevgili Lynette'in Neferet'in görüş alanından çıkmasının kontrolünden çıkması anlamına gelmediğinin hatırlatılmasına ihtiyacı vardı. Neferet insan oyuncağına bayılıyordu ama bu ona güvendiği anlamına gelmezdi.

Neferet ayaklarının etrafında sürekli kıvranan sürgünlere baktı. "Sen, sen ve sen." En kalın ve uzun sürgünleri parmağıyla okşarken soğuk ve esnek histen zevk duydu. "Size Lynette ve Judson'a eşlik etmenizi emrediyorum. İnsan gözlerinden uzak durun. Lynette alışverişini yapıp kostüm mağazasından güven içinde çıktıktan sonra, her biriniz bir insanı kurban olarak tüketebilirsiniz. Ve taksi şoförünü yiyecek olursanız, bunu Lynette ve Judson'ı kütüphaneye bırakmasından *sonra* yapmaya özen gösterin. Bu durumda talebim şudur: *Gece, pus ve sihir gerçek olsun ve Lynette ve Judson'ı saklayıp korusun. Onları bana tek parça halinde geri getirirseniz, sevinçli karşılamam sizin olsun!*"

Neferet bir yandan onları okşayıp bir yandan emrini bir bağlama sihrine dönüştürecek ritmik sözcükleri mırıldanırken seçtiği sürgünler hazla titrediler. Neferet, Lynette'in korku ve tiksintisini hissetti. Tanrıça, çocuklarının bu insana itici geldiğini ve Lynette'in en büyük korkusunun ölüm değil, onlardan biri tarafından

zapt edilmek olduğunu biliyordu. Ama Lynette tiksintisini asla belli etmiyordu. Yüzünde sürekli hoşnut edici bir maske vardı ve Neferet Lynette'in bunu başarmasının gerektirdiği yeteneği ve kararlılığı takdir ediyordu.

Ayrıca Lynette'in zapt edilmemek için Neferet'in her isteğini yerine getirecek olmasını da takdir ediyordu. Bu Neferet'in anladığı ve kontrol edebileceği bir sadakat türüydü. Gözde kuluna gülümsedi. "Lynette, seni ne kadar takdir ettiğimi göstermek için tapınağımdan ayrılırken seni bizzat örtmeye karar verdim. Bunu uzun uzun düşündüm; isteğimi yerine getirmek için çöplerin üstünden geçmen ve gizli gizli uzaklaşman doğru değil."

"Çok teşekkürler, Tanrıçam," derken Lynette gerçekten şaşırmıştı.

Neferet güldü ve Lynette'e balo salonundan geniş fuayeye ve cam ve pirinç kapılara doğru onu takip etmesini işaret etti.

"Biraz daha beklesek daha iyi olmaz mı?" dedi Lynette korkusunu kahramanca maskelemeye çalışarak. "Güneş az önce battı. Dışarısı henüz tamamen kararmış gibi görünmüyor."

Neferet, "Endişelenmene gerek yok," derken, kolunu koruyucu bir tavırla Lynette'in omzuna sardı. "Gecenin güçlerini seni gizlemeye çağırmam için tamamen karanlık olması gerekmiyor." Resepsiyon bankosundan geçerken duraksadı. Kylee elbette görev yerinde tetikteydi. "Tapınağımın dışında bekleyen insan var mı?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır, Tanrıçam. Polis bile mesafesini koruyor."

"Mükemmel, gerçi ben de sadece eğlence olsun diye sormuştum. Lynette polis kuvvetlerinin tamamı izliyor olsa bile gölgelerden ve puslardan başka bir şey görmeyeceklerinden emin olabilirsin."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Lynette.

"Kylee, Lynette ve Judson için bir taksi çağır. Şoföre bu tatlı çiftle Merkez Kütüphanesi'nin ana girişinde buluşmasını söyle."

"Evet, Tanrıçam."

"Şimdi, Lynette, benimle kapıya gelmeni istiyorum. Pus ve gölgeleri içeriden çağıracağım ve sana işaret ettiğim zaman..." Neferet soylu bir hareketle kapıyı işaret etti. "Sen ve Judson çıkabilirsiniz. Denver Sokağı'na ulaşmak için elinizi çabuk tutun. Taksinin gitmesini ve orada aç çocuklarımla bir başınıza kalmanızı istemeyiz."

"Bunu biz de istemeyiz," dedi Lynette telaşla. Sonra ekledi: "Tanrıçam bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, hayatım."

"Ben sizin..." Besbelli doğru sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordu. Sonunda, "Koruyucu perdenizi nasıl geçeceğim?" sorusunda karar kıldı.

"Benim emrimle kolayca aralanacak." Neferet, Lynette'in bir soru daha sormak için kıvrandığını görebiliyordu. "Seni endişelendiren bir şey varsa bana söylemen yeterli, endişeni hemen gideririm."

"O perde kan ve leşten yapılma. Üstüme bulaşmasından çekiniyorum," dedi Lynette bir çırpıda.

"Elbette çekinirsin. Alışverişe çıktığın için çok uygunsuz olur ve bütün ilgiyi üstüne çeker. Endişelenmene gerek yok, hayatım. Sen ve Judson bariyerimi dokunulmadan geçeceksiniz."

"Teşekkürler, Tanrıçam," dedi Lynette samimi bir rahatlamayla.

"Rica ederim. Ve şimdi sizi görevinizin başına gönderiyorum." Neferet yüzünü kapıya çevirdi, kollarını kaldırdı ve Karanlık kaplı camın ötesindeki geceye baktı.

Beni duyun, gölgeler ve ötesindeki Karanlık,
Emrime cevap verin.
Hizmetkârlarım iradeyle gizlenen, kudretimden yapılma
Karanlık ve geceyle gizlensin.
Dönüştükleri karaltıları
Karanlık ve benim dışımda hiçbir göz göremesin!

Neferet gecenin tapınağının ötesinde atan gücünü hissedebiliyordu. Geceleri ortaya çıkan şeyler, en derin gölgeler, bir dolunayın bile içine işleyemediği siyahlıklar, çağrısına kulak verenler onlardı. Tepkileri kalp atışıyla eş zamanlı olarak bedeninde çınlıyordu. Neferet onları bir araya topladı, iradesine odakladı ve onları kucaklamayı seçen varlıkları sık sık gizledikleri gibi, Lynette ve Judson'ı da gizlemeleri için o karanlık ve gizli şeyleri serbest bırakmaya hazırlandı.

Neferet onu, sihrini serbest bırakmadan sadece bir an önce hissetti. Tapınağının teni seğirmiş gibi geldi. Zihnine tuhaf bir şey olduğu düşüncesi süzüldü ama gölgeye ve geceye fazla odaklandığı için çok dikkat edemedi. Ona bağlı ve kanla dolu çocuklarının Lynette ve Judson'la birlikte çıkmalarını telkin ederken, kollarını ve gecenin bekleyen örtüsünü kapıya doğru savurdu.

Neferet'in beklediği gibi, Lynette kendine tereddüt etme şansı vermedi. Tanrıça insanın zihninde tereddüdü zayıflığa denk gördüğünü okumuştu ve Lynette'in zayıflık sergilemeye hiç niyeti yoktu. Kararlı adımlarla kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve aralanan kan perdesinin arasından geçip onları gizleyecek olan gölgenin içine süzüldü.

"Pekâlâ, siz ne bekliyorsunuz?" Neferet Judson'a ve üç sürgüne sıkıntıyla baktı. "Onu takip edin!"

Judson bacaklarına dolanan üç Karanlık sürgünüyle birlikte mekanik hareketlerle ilerledi ama Neferet'in tapınağının perdesinin arasından geçip çağırdığı pusun içine yürümek yerine, kıpkırmızı bir ateş duvarına çarptılar.

Neferet bir an tepki veremeyecek kadar şok oldu. Çığlıklar atarak kıyafetlerindeki alevleri döven Judson'a bakakalmıştı. Üç sürgün yangının ateşi patladığı anda Judson'dan hızla uzaklaşıp Neferet'in yanına kaçtı.

"Pus kaybol!" Neferet'in emrini gök gürlemesini hatırlatan bir ses takip etti ve Neferet'in çağırdığı pusun üzerinde patlayan

ay rengi bir ışık, gözleri iri iri açılmış ve kaldırımın ortasında korkudan donakalmış Lynette'i açığa çıkardı.

Işık, açık kanatları ve saldırmaya hazır bir duruşla havaya kaldırdığı mızrağıyla ölümsüzü de gözler önüne serdi. Neferet'in ihtiyaç duyduğu itici güç bu oldu.

"Çocuklar! Kalona'yı etkisiz hale getiririn, ölümsüz kanıyla tıka basa doymanıza izin vereyim!"

Dört bir yanından gölgelerin arasından fırlayan Karanlık sürgünleri Kalona'ya hücum etti. İlk dalga Neferet'in koruyucu perdesini geçince, alev duvarı bir anda harlanarak onları tek lokmada yuttu.

"Hayır, çocuklar! Geri dönün! Bana dönün!" Alevlere kapılmayan sürgünler sürünerek geri dönüp vücudunun etrafına sarıldılar. "Sen ne yaptın?" diye haykırdı Kalona'ya.

"Taraf değiştirdim. Kendinden başka hiçbir şeyi görmeyen birine dönüşmeseydin, bunu daha önce de fark ederdin," dedi. Sonra elini Lynette'e uzattı. "Benimle gelirsen, ondan kurtulursun."

"O benim Tanrıçam. Gelemem."

Neferet inanamayarak Lynette'in teslim olmuş hatta tiksinmiş göründüğünü ama bunun tapınmakla en ufak bir ilgisi olmadığını fark etti. Bu onu öfkelendirdi. "Bana geri dön, Lynette! Sana emrediyorum!"

Kalona, Neferet'i duymazdan geldi. Elini insana uzatarak, "Onu hapsettik," dedi. "Kötü niyetli hiçbir şey tapınağa giriş çıkış yapamaz. Ve Neferet kendini kötü niyetinden arındırmaya muktedir değil. Benimle gelirsen, ondan kurtulursun."

Lynette tereddüt etti. Besbelli durumu tartarak Neferet'e baktı.

"Sen benim kulumsun! Ne emredersem onu yapmak zorundasın!" Lynette'i sadakate zorlamakta kararlı olan Neferet kendini tutamayarak öne atıldı. Ta ki ateşten duvar onu dağlayacak bir hararetle infilak edene kadar. Tanrıça öfke ve acıyla gökyüzünde yankılanacak kadar güçlü bir çığlık atarak arkaya doğru sendeledi.

Lynette, Neferet'e arkasını döndü ve elini Kalona'ya uzatarak, "Beni buradan götür!" dedi.

"Öyle yapacağım."

Neferet arkasından, "Lynette, duy beni!" diye haykırdı. "Bu sihri bozacak ve kendimi bu tutsaklıktan kurtaracağım. Ve o zaman ne bu âlemde ne de bir başkasında benden kaçabileceğin hiçbir yer olmayacak. Seni bulacak ve zapt edeceğim!"

Lynette tökezledi ama Kalona'nın güçlü eli onu yakaladı. Neferet'i yok sayarak yürümeye devam etti.

"Kalona, duy beni! Özgürlüğümü ilan ettiğim zaman, senin peşine de düşeceğim. Seni daha önce esir aldığımı sakın unutma. Bunu yine yaparım!"

Kanatlı ölümsüz dönüp ona bakmadı bile. Omzunun üstünden seslendi. "Evet, hatırlıyorum. Tıpkı beni kendine bağlı tutamadığını da hatırladığın gibi."

"Bir dahaki sefere o kadar bağışlayıcı olmayacağım. *Bir dahaki karşılaşmamızda, yemin ederim seni Nyx'in ona ihanet ettiğin zaman yapmış olması gerektiği gibi yok edeceğim!*"

İşte bu, kanatlı ölümsüzü durdurdu. Dönüp Neferet'e baktı ve ateşten duvarın gücünü paylaşır gibi görünen bir sesle karşılık verdi: "Kovulmayı seçtiğimde Nyx'in beni neden yok etmediğini biliyor musun? Çünkü Nyx *gerçek* bir tanrıça. Sevgi dolu, iyi kalpli, sadık ve nazik. Ya sen? Sen huysuz bir çocuksun, bir düzenbaz, bir zorba. Ne kadar kin saçarsan saç, ne kadar kaosa neden olursan ol, *asla bir Tanrıça olmayacaksın!*"

O ve Lynette gecenin içinde kaybolurlarken, Neferet öfkesini göğe haykırdı.

Zoey

Közlenmiş mısır ve ılık tuzlu tereyağının tanıdık kokusuyla uyandım. Yarı uyur bir halde gülümsedim. Büyükannemin evindeydim. Annem evrenin en iyi közlenmiş mısırını yapardı.

Sonra gözlerimi açma hatasını yaptım. Büyükannemin battaniyelerinden birinin üstünde yatıyordum ama kesinlikle büyükannemin evinde değildim. Dev bir meşe ağacının yere sarkan dallarının arasından gece göğüne bakıyordum. Sonra hafızam diğer duyularıma yetişti ve hızla doğruldum.

"Yavaş ol, Zoey. Henüz kalkmaya yeltenmemelisin," dedi Rahibe Mary Angela. Yanıma koşarken, omzunun üstünden, "Zoey uyandı," diye seslendi.

"Al, şunu iç." Elime plastik bir bardak verdi. Kanla tatlandırılmış şarabın kokusunu duyunca ağzım sulandı. Ama almaya çekindim. Bir rahibenin elinden kan ve şarap almak fazla tuhaf ve hatta biraz saygısızca geldi.

Rahibe omzumu okşadı. "Seni kendine getirecek. Al, iç ve beslen."

"Teşekkürler. Bunu yakın zamanda söylemedim ama bu kadar harika bir insan olmanızı gerçekten takdir ediyorum. Benim için çok değerlisiniz." Gözlerimin yaşardığını hissederek burnumu çektim.

Rahibe Mary Angela gülümsedi. "Şey, teşekkürler, Zoey. Söylediklerinde samimi olduğunu biliyorum ama bunu içtikten sonra bu kadar duygusal hissetmeyeceksin."

"Tamam." Tekrar burnumu çektim ve bardağı başıma diktim. Şarabı gerçekten çok sevmem, özellikle kırmızı şarabı ama kulağa ne kadar rahatsız edici gelse de, *kana bayılıyorum*. Şaraba katılan kan ona sıvı çikolata tadı veriyor; acı tatlı ve pürüzsüz. Tat tomurcuklarım enfes tadı derhal aldı ve bir an sonra vücudumda

yaklaşan gözyaşlarını ve beynimdeki örümcek ağlarını alıp götüren ani bir enerji patlaması oldu. Etrafıma baktım ve Stevie Rae, Damien ve Shaylin'i gördüm. Uyanıktılar ve parkın açık hava mangalının başında közlenmiş mısır yiyorlardı. *Neyse, en azından bunu hayal etmemişim.* Büyükannem bir kâğıt tabağın üstünde bir mısır koçanı ve plastik bir bardakla bana doğru gelirken gülümsüyordu. Tam gülümseyecekken, kimleri *görmediğimi* fark ettim.

"Thanatos ve Shaunee nerede?"

Büyükannem tabağı uzatırken, "Ye, gücünü topla, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. "Thanatos içeride, onunla ilgileniliyor." Başıyla arkamda kalan bir yeri işaret edince, döndüm ve dev ağacın dibine baktım.

En alt dalların arasına ve üstüne gerilen beyaz çadır bezi ferforje ritüel masasının üstünde küçük bir çadır oluşturmuştu. Suzanne Grimms ve Haham Bernstein çadırın açık kısmının iki yanında oturuyordu. İkisinin de gözleri kapalıydı, ellerini dua eder gibi önlerinde kavuşturmuşlardı. Çadırın aralığından beş ritüel mumunun masanın üstüne yerleştirildiğini ve yandığını gördüm. Masanın dibindeki battaniye yığınına ve portatif bir paletin üstünde yatan hareketsiz karaltıya mumların ılık ve titreşen ışığı vuruyordu. Shaunee'nin paletin yakınında yerde oturduğunu gördüm. Elindeki bardaktan bir şey yudumluyordu. Yanındaki kâğıt tabağın üstünde iki yenmiş mısır koçanı duruyordu. Göz göze gelince bana üzgün bir gülümsemeyle baktı.

Kalkmaya yeltendim ama büyükannem omzumu aşağı bastırarak yanıma oturdu. "Önce ye ve iç. Thanatos dışında en son uyanan sen oldun."

"Yani, o iyi mi? Sadece uyuyor mu?" dedim mısırımı dişledikten sonra.

"İyi görünüyor ama uyanmıyor. Söylesene Zoeykuş, rüyalarını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Tek hatırladığım herkesin bayıldığı, sonra da benim kendimden geçtiğim. Sonra mısırın kokusunu aldım ve senin evinde olduğumu sandım."

Büyükannem tekrar gülümsedi. "Yanımda bir şeyler getirmiştim. Ayin Töreni'nden sonra her zaman mısır yenir. Bu törenden sonra da uygun düşeceğini düşündüm."

"Mükemmel, büyükanne. Ayrıca çok da lezzetli. Her zamanki gibi." Mısırı hızla çiğneyip yuttum ve "Gerçekten işe yaradı mı?" diye sordum. "Tulsa, Mayo'dan korunuyor mu?"

"Mayo'yu bilmem ama Tulsa'nın dünyanın geri kalanından korunduğundan eminim."

Kafamı kaldırınca yaklaşan Dedektif Marx'ı gördüm. Elinde telefonu, yüzünde ise müthiş şaşkın bir ifade vardı.

"Ne demek bu?" diye sordum.

"Thanatos'un yaptığı eski sihir, aynı Kleopatra'nın İskenderiye'nin çevresine yaptığı büyü gibi çalışıyor demek. 911 hatları kilitlendi. Görünüşe bakılırsa bazı insanları şehir sınırları içinde tutan, diğerlerinin de Tulsa'ya gitmesine engel olan seçici bir ateş duvarı söz konusu. Ve içeri giremeyenlere bize destek sağlaması gereken FBI ekibi de dâhil."

"Thanatos'un sihri kötü niyetli kimsenin Tulsa'ya giriş çıkış yapamamasını hedefliyordu," dedim. "Vay canına, işe yaramış!"

"FBI baş belası olabilir ama kötülüğümüzü istemiyorlar," dedi Marx.

"Şiddete niyetliler. Sizce şiddet olumlu bir şey mi, yoksa olumsuz mu?" dedi Aurox bize katılırken.

Marx kaşlarını çattı. "Genel bir sınıflandırma yaparsam, şiddetin olumsuz olduğunu söylemem gerekir. Ama daha fazlası var. Şiddet iyi bir şekilde de kullanılabilir; korumak ve hizmet etmek için. Bu konuda biraz bilgi sahibiyim."

Büyükannem onaylar gibi başını salladı. "Bundan hepimiz eminiz dedektif, bütün hayatınız bununla geçmiş."

"Benim de," dedi Aurox. "İşte bu yüzden çok iyi anlıyorum ya. İster iyi niyetli olsun ister kötü, şiddet içermeyen tercihler yapılmalı. Thanatos bunu görmesine yetecek kadar ölüm gördü. Eski sihir kadar ham ve basit bir sihir yaptı ve eski sihrin her şeyden çok niyetle çalıştığını Zoey de size anlatabilir."

"Thanatos'un niyeti sadece Neferet'i değil, dengesini kaybeden dünyamızda süregelen şiddet ve kaosu da durdurmaktı."

"Anlamışsın," dedi Aurox.

Ona anladığımı ve onayladığımı söylemeye hazırlanırken, cebime tıkıştırdığım telefonum deli gibi titremeye başladı. "Özür dilerim, kapadığımı sanıyordum," dedim ve telefonu cebimden çıkarınca ekranda Afrodit'in resmini gördüm.

"Kâhininle konuş," dedi büyükannem.

Telefona dokundum. "Selam," dedim.

"Buraya dön. Hemen," dedi.

"Neler oluyor?"

"Kalona geri döndü. Sihir işe yaramış. Neferet'in rehinelerinden biri çıkmış. Ve Neferet'in çok öfkeli olduğunu söylemek, Louis Vuitton'un çok şirin çantalar yaptığını söylemek kadar gereksiz. Son on yılın en hafif yakıştırması falan herhalde."

"Tamam, geliyoruz," dedim. Telefonu kapayıp Stevie Rae, Damien ve Shaylin'in de aralarına katıldığı izleyicilerime döndüm. "İşe yaramış. Tamamen. Ve Kalona Neferet'in rehinelerinden birini dışarı çıkarmış. Gece Evi'nde bizi bekliyorlar."

"Neferet öfkeden delirmiş olmalı," dedi büyükannem.

"Ve zapt edilmesi iyice güçleşmiştir," dedi Damien.

Thanatos'un yattığı çadıra dönünce, Shaunee'nin dışarı çıktığını gördüm. Yorgun ama iyi görünüyordu. "Sihir işe yaramış," dedim.

Shaunee başını evet der gibi salladı. "Biliyorum. Koruyucu duvarlar her alevlendiğinde hissediyorum."

"Daha fazla yemek yemelisin," dedi Damien. "Henüz gücünü toplamışa benzemiyorsun."

"Getirdiğim sandviçleri açayım ve biraz daha mısır yapayım," dedim büyükannem dipsiz piknik sepetine eğilerek.

Shaunee'ye, "Gerçekten yorgun görünüyorsun, iyi misin?" diye sordum.

Cevap vermesi endişelenmeme neden olacak kadar uzun sürdü. Sonunda, "Kötü değilim ama iyi de değilim," dedi. "Aynısını Thanatos için de söyleyebilirim."

"Uyandı mı?" Shaunee'nin arkasından eğilip baktım ama tek gördüğüm Yüksek Rahibe'nin hareketsiz karaltısı oldu.

"Uyumuyor ki," dedi Shaunee. "Meditasyon yapıyor. Sihri yerinde tutan tek şey, onun niyetinin gücünün benim elementimin gücüyle bir araya gelmiş hali."

"İkiniz bunu ne kadar sürdürebilirsiniz?" diye sordu Dedektif Marx.

Shaunee'nin omuzları düştü. "Bilmiyorum. Zor, gerçekten zor ve tüketici. Hareket etmeden maraton koşuyormuşum gibi. Kleopatra'nın sihrini onca yıl nasıl sürdürebildiğini anlamıyorum."

"Kleopatra eski sihre sahipti." Kendimi çok suçlu hissediyordum. "Keşke size yardım edebilsem."

"Yardım etmek istediğini hepimiz biliyoruz, Z. Ve ben bir yolunu bulacağından eminim," dedi Stevie Rae.

"Okula dön, Z. Meditasyon yap, dua et ve Kâhin Taşı'nı kullanmanın bir yolunu bulmak için ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Shaunee. "Thanatos ve ben Kleopatra gibi senelerce dayanamayız."

"Bekle, sen bizimle birlikte okula gelmiyor musun?" diye sordum.

"Thanatos'un bana ihtiyacı olduğu sürece burada kalacağım. Ona söz verdim."

Aklımdan geçen ilk düşünce, *Ya çember kurmam gerekirse ve ateşim eksik kalırsa ne yaparım?* oldu. Ama sorumu yüksek sesle sorma fırsatını bulamadım çünkü parkın sokak tarafında bir araba

gürültüsünün ardından bir fren sesi duyuldu. Hepimiz şaşkın şaşkın baktık.

Dedektif Marx bütün erkeklerin yüksek performans arabalara duyduğu o tuhaf hayranlıkla, "1968 model bir Mustang," dedi. "Hatta bir Bullitt bile olabilir. *60 Saniye*'deki Eleanor gibi gümüş rengi ve siyah çizgili. O yaşlı kız tam bir canavar."

Şoför koltuğundan Erik indi.

"Erik'in yeni kırmızı bir Mustang'i olduğunu sanıyordum," dedi Shaylin.

"Vardı. Satıp bunu aldı," dedi Damien.

"Tabii ki," dedik Stevie Rae'yle aynı anda.

"Kızlar, nazik olun. Erik hoş bir genç adam," dedi büyükannem.

"Renkleri iyileşiyor," dedi Shaylin. "Ama gerçekten benim tipim değil."

Afrodit'in bizimle olmamasına süper memnun oldum ama yapacağını hayal ettiğim yorumlar kıkırdamamak için yanağımın içini ısırmama neden oldu.

"Selam, millet. Sihirde iyi iş çıkarmışsınız," dedi Erik. Bakışları çadıra döndü. "Thanatos iyi mi?"

"Şimdilik," dedi Shaunee.

"Yani o ya da sihir uzun süre iyi olmayacak anlamında mı?"

Shaunee sıkıntıyla üfledi. "Bak, Erik, burada elimizden geleni yapıyoruz!"

"Hayır, hayır, beni yanlış anladın. Olumsuz konuşmak istemedim. Hepinizin burada yaptığınız inanılmaz bir şey. Kalona beni buraya Marx ve Aurox'u boşa çıkarmam için gönderdi çünkü hepinizi Gece Evi'ne geri çağırdı. Sadece burada ne kadar kalacağımı merak ettim."

Kaşlarımı çattım. "Burada olmanın senin için sakıncası mı var?"

Sıkıntılı bir tavırla elini saçlarının arasından kaydırdı. "Hayır. Bu da yanlış çıktı. Baştan başlayayım." Arkasını döndü ve bize tekrar baktığında kelimenin tam anlamıyla aktör Erik olmuştu;

çekici, gülümseyen ve endişeli. "Hey, millet. Sihirde harika bir iş başardınız. Kalona sizi Gece Evi'ne geri çağırdı. Ama ben burada kalıp Thanatos ve Shaunee'ye göz kulak olacağım. *Bana ihtiyacınız olduğu sürece.*"

Kaşlarım hâlâ çatık bir halde, "Sihrin ne kadar dayanabileceğini kimse bilmiyor," dedim. "Thanatos konuşamayacak kadar derin bir meditasyonda. Shaunee ateş kısmına yardım ediyor ama elimizden gelen bu kadar."

"Ve sihri sürdürmek için mücadele verirlerken, dört Bilge Kadın onlara göz kulak oluyor."

"Biz diğerleri okula dönmeye hazırız," diyerek ayağa kalktım ve pantolonumu silkeledim. "Değil mi, millet?"

Düşünceli bir tavırla Erik'i süzen Aurox dışında herkes kafasını salladı. "Kalona beni ismimle mi çağırdı?"

"Evet, Kalona senin ve Marx'ın okula dönmeniz gerektiğini ve benim Thanatos'u koruma görevini devralmamı söyledi."

Aurox bakışlarını bana çevirirken pek mutlu görünmüyordu. "Ne oluyor?" diye sordum.

"Şey, Zo, Erik tam olarak bir Savaşçı değil," dedi Aurox. Heath'e insanı ürkütecek kadar benzediği anlardan biriydi.

"Hey, kıçımı yala," dedi Erik âdeta kabararak. "Meraklı insanların Thanatos ve diğer kadınları rahatsız etmelerine engel olmak için Savaşçı olmam gerekmez."

"Vampire saygısızlık etmek istemedim," dedi Aurox. Erik'i tamamen yok sayarak bana hitap etmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. "Ben sadece insanlarımızın korunduğundan emin olmak istiyorum."

"*İnsanlarımız* mı?" dedi Erik alaycı bir tavırla. "Senin insanın falan *yok*, Boğa Çocuk."

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedim Marx aralarına girerken. Çünkü aptal Erik, Aurox'u gerçekten yumruklayacak gibi görünüyordu. "Bu kutsal arazide kavga etmeyeceksiniz."

Büyükannem, Erik'e üzgün bir tavırla başını sallayarak, "Büyük saygısızlık olur," dedi. "Erik Night, bunu çoktan öğrenmiş olmanı beklerdim."

Erik büyükanneme bakamayarak geri çekildi. "Özür dilerim. Haklısınız."

"Özrünü hak eden Aurox, ben değilim," dedi büyükannem.

"Yanlış yaptım. Özür dilerim," dedi Erik, Aurox'a elini uzatarak.

"Özrün kabul edildi," dedi Aurox elini, kolunun alt kısmını tutarak sıkarken. "Ben de gerçekten saygısızlık etmek istemedim."

"Şey, ben biraz saygısızlık etmek istedim," dedi Erik. "Savaşçı olayıyla damarıma dokundun."

"Anlaşıldı," dedi Aurox. "Gelecekte kelimelerimi daha dikkatli seçerim."

"İşte, bu kutsal arazinin temsil ettiği enerji bu. İnsanların birleşmesi ve düşmanlıkların temizlenmesi," dedi büyükannem hoşnutlukla. Sonra bana döndü. "Çemberinin geri kalanıyla birlikte okula dön, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Shaunee ve Yüksek Rahibe'ye biz bakarız. Sen zihnini onlarla ilgili endişelerden arındır." Büyükannem beni sımsıkı kucakladı. "Sevgimi de yanına al ve sana güç ve bilgelik vermesine izin ver."

Ona sımsıkı sarılırken, büyükannemin Bilge Kadınlığından bana ve arkadaşlarıma azıcık, birazcık bulaşmasını bütün kalbimle diledim.

BÖLÜM ON YEDİ

Afrodit

"Ona güvenmiyorum. Hem de hiç." Grubu Gece Evi'nin ana girişinden içeri alırken, Afrodit'in Zoey'ye söylediği ilk kelimeler bunlar oldu. Bir ileri bir geri yürümeyi bırakmış, elleri kalçalarında Zoey'nin karşısına dikilmişti. Kaşları çatıktı ve kürek kemiklerinin arasına bir stres yumrusunun battığını hissediyordu. "Ve bir dahaki sefere beni bir grup insanla baş etmem için geride bırakmaya kalkıştığınız zaman bunu yapmayacağım. Tek bir paranoyak anneye daha *hayır, çaylaklar ve vampirler çatılarının altında bu kadar çok insanın uyuduğunu düşünüp salyalarını akıtmıyorlar ve hayır hiç kimse ne sizi ne de sümüklü yavrunuzu yemeyecek!* açıklaması yapacağıma, hiçbir kahrolası gücüm olmadan Neferet'le tek başıma yüzleşmeyi tercih ederim! Can sıkıcı diye buna derim ben! Neden birileri onları yemek istesin ki? Çoğu zaten şişko. Iyyk!"

"Afrodit, biraz yavaşlaman gerek. '*Onun*' kim olduğu ya da annelerin sana neden delice sorular sorduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Zoey.

"O, Lynette Witherspoon, Neferet'in eski yardakçısı. Ve anneler bana sorular soruyorlar çünkü ben buradaki tehditkâr görünmeyen, çaylak/vampir olmayan tek kişiyim."

"Afrodit'in tehditkâr olmadığını sanıyorlarsa, onu hiç tanımamışlar demektir," dedi Stevie Rae.

Afrodit, Stevie Rae'yi bakışlarıyla şişledi. "Kapa çeneni, Balkabağı."

"Lynette Witherspoon mu dedin? Kalıcı İzlenimler'in sahibi olan Lynette Witherspoon mu?" diye sordu Damien.

"Evet ve evet," dedi Afrodit. "Ve sen bunu nereden biliyorsun?"

Damien sırıttı. "*Brides of Oklahoma* dergisine bayılıyorum ve Kalıcı İzlenimler en muhteşem düğünlerin çoğunun organizatörüdür."

"O kadar geysin ki," dedi Afrodit.

"İyi, sonunda döndünüz," dedi Kalona uzun adımlarla okulun fuayesine girerken.

"Ben de onu söylüyordum. Onları sen mi bilgilendirirsin, ben mi?" dedi Afrodit.

"Ben Darius ve Stark'ın çevre nöbetlerini devralacağım. Zoey ve diğerlerine sen bilgi verirsin." Kalona duraksadı. "Ben Savaşçıları bilgilendireceğim. Dedektif Marx ve Aurox, siz de bana katılır mısınız?"

İkisi de başlarıyla onaylayıp Kalona'yla birlikte uzaklaştılar.

Afrodit, Aurox, Kalona ve Marx'a katlanmak anlamına gelse bile Darius'la bir araya gelmeyi dileyerek iç geçirdi. O ve muhteşem Savaşçısı stressiz bir gün geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Dünya'dan Afrodit'e. Alo? Evde kimse var mı?" dedi Damien.

"Evet, bizi bilgilendiriyor olman gerekiyordu, unuttun mu?" dedi Stevie Rae.

"Geri çekilin, Geyik Sürüsü. Konuya geliyorum. Benimle birlikte revire gelin. Lenobia, Witherspoon'u oradaki odalardan birine yerleştiriyor. Bana kalsa zindana kapatılması lazım ama Lenobia ve şaşırtıcı bir şekilde Kalona'ya karşı ikiye bir kaybettim. Görünüşe bakılırsa, Neferet'le uğraşmak kadını sinir krizinin eşiğine getirmiş. Her neyse. Sanki hepimiz aynı şeyleri yaşamadık mı?" Afrodit hızla dönüp yürümeye başlayınca, hepimiz ona yetişmek için koşturduk.

Shaylin, "Bizim bir zindanımız mı var?" diye sordu.

"Hayır, yok," dedi Damien. "Afrodit'in seni etkilemesine izin verme." Sonra uzanıp Afrodit'in kolunu çekti. "Biraz yavaşla. Koruma Ritüeli yüzünden hepimiz bitkiniz."

Afrodit, Damien'a gözlerini kıstı ama Z hemen araya girdi. "Damien haklı. Ayrıca peşinde koşarken bize anlatacağın delilik olaylarını duymaya hiçbirimizin ihtiyacı yok. Hem bizi bahsettiğin şu kadının yanında bilgilendirmenin de bir anlamı yok. Hele ona güvenmiyorsan. Kafeteryaya gidelim ve yeniden normal hissedebilmek için bir şeyler yiyelim. O arada sen de bize şu Lynette Witherspoon denen insanı anlatırsın."

Afrodit, "Kafeterya insan dolu," dedi. "Gürültücü, gergin, stresten kendini yemeğe vermiş, can sıkıcı insanlar."

"Tamam o zaman, biz de profesörlerin yemek salonuna gideriz," dedi Z.

"Ah! Oraya hiç gitmemiştim. Sorun olmayacağından emin misin?" dedi Stevie Rae cıvıltılı bir sesle.

"Eminim," dedi Zoey, Afrodit'e fırsat bırakmadan.

Afrodit tek kaşını kaldırdı, kenara çekildi ve Z'e yolu göstermesini işaret etti. "Pekâlâ, o zaman, kocaman bir kız olarak önden buyur."

Ve Z öyle yaptı.

Zoey

Afrodit'in Witherspoon denen kadının aktardıklarını tekrarlamasının ardından uzun ve şaşkın bir sessizlik yaşandı.

Shaylin titreyen elini yüzüne sürttü ve "Ölü Balık Gözleri," dedi. "Bu sadece Neferet'in aurasının rengi değil, kendisi de öyle. İçi ölmüş."

"Bütün o insanlar," dedi Damien boğuk bir sesle. "Hepsini eninde sonunda öldürecek."

Afrodit başını salladı. "Lynette bütün yaşananları anlatınca, son görüşümdeki parçalar yerlerine oturdu. Tanrıça aşkına, bu mecazi anlatımlardan nefret ediyorum." Bana baktı ve tek kaşını kaldırarak, "Sen sürtüğün teki gibi sağa sola saldırmakla meşgul olduğun için sana anlatma şansım olmadı," dedi. "Ama bonus olarak baş belası bir şiir kazandım." Gözlerini kapatıp tekrarladı:

Büyük güçle gelir büyük sorumluluklar
Liderliğin ve lüksün hazzını Demokles'in kılıcıyla tart
O kadın kadimlerin bütün ihtiyaçlarının anahtarı olduğuna inandığında
İşte o zaman her şey yıkılacak ve Işık kanayacak da kanayacak.

Afrodit gözlerini açıp bana baktı. "Senden bahsettiğini sanmıştım." Elini kaldırıp parmaklarını kullanarak tek tek saydı. "Bir, mantıklı olamayacak kadar çok güce sahipsin. İki, bazen gerçekten bir lider gibi davranıyorsun ve biz de seni takip ediyoruz ve bu bütün bunlara erişme hakkın olduğu anlamına geliyor." Afrodit duraksadı ve güzel yemek salonunu işaret etti. "Sonra eskinin anahtar olduğu ve Işık'ın 'o kadın' yüzünden kanadığına inanmasıyla ilgili kısım var. Şey, bu da senin Kâhin Taşı'nı kullanıp Işık ve Karanlık'ın dengesini altüst etmeni çağrıştırıyor."

"Bu analiz akla yatkın görünüyor," dedi Damien.

"Teşekkürler, Kraliçe Damien. Akla yatkın, evet. Ama besbelli doğru değil. Demokles'in kılıcı kısmını araştırmak istemediğim için es geçmiştim çünkü sembolizmi çözmeye çalışmaktan nefret ediyorum. Ama sonra o adamları senin öldürmediğini ve Neferet'in bir ton insanı katledip Mayo'nun tapınağı olduğunu ilan ettiğini öğrendik. Ben de Demokles'in saçma sapan hikâyesini okudum."

"Her an korkunç bir şey olmasını beklemekle ilgili, değil mi?" dedi Stevie Rae.

"Pek çok insan öyle sanıyor," dedi Damien öğretmen edasıyla. "Aslında, hikâyesi eski bir kıssa. Demokles aylaklık etmekten, kralını eğlendirip ona yağ çekmekten başka bir işi olmayan bir saray mensubuymuş. Bir gün Demokles kral olmanın ne muhteşem olacağı konusunda bir yorum yapmış. Kralı, 'Hey, madem kral olmanın bu kadar harika olacağını düşünüyorsun, durma, tahtımı hemen dene,' demiş. Demokles doğal olarak bu teklifi kabul etmiş. Çok iyi vakit geçirdiği için fark etmesi biraz zaman alsa da, Demokles'in başının üstünde at kılı kadar ince bir ipin tuttuğu bir kılıç asılıymış. Krallık bir anda o kadar muhteşem görünmemeye başlamış ve Kral'a kendi hayatına geri dönmesine izin vermesi için yalvarmış."

"Ah, yani ana fikir her an kötü bir şey olabileceği değil," dedim zihnimdeki ampul yanınca. "Sana verilenle mutlu olmayı bilmen gerektiği."

"Evet ve NPR radyo istasyonundaki adamın açıkladığı ve lanet olası mecazı benim de anlamamı sağladığı haliyle, size verilmeyenlere imrenmeyin çünkü o diğer pek muhteşem hayatın da genelde ne kadar sorumluluk ve lükse sahip olduğunuzla doğru orantılı olarak kendine göre boklukları var. Sonuç olarak, bence kehanet senden çok Neferet'le ilgiliydi."

"Yani Zoey olmadığı için işimiz iş," dedi Shaylin.

"Ha?" dedim.

"Zoey, şiir seninle ilgili olsaydı, uyarıya kulak verirdin," diye devam etti. "Çoktan verdin zaten. Eski sihrin önemli olduğunu biliyorsun ama o gücün anahtarının güce kanca atmak değil, sen ve senin niyetin olduğunun farkındasın. Değil mi?"

"Kesinlikle," diye onaylarken zihnimdeki ampul iyice aydınlandı. "Ah, anladım. Neferet'in peşinde olduğu şeyle ilgili bir uyarı. Neferet eski sihri uyandırarak Işık ile Karanlık'ın dengesini altüst etti."

"Ve durmayacak," dedi Damien.

"Doğru," dedim. "Yani cevap çok basit. Onu bizim durdurmamız gerekecek. Temelli olarak."

"Umarım bir planın vardır," dedi Afrodit.

"Sizin sayenizde, bir planım olmaya başlıyor. Neferet'in Demokles'in Kılıcı'nı bulmalıyız," dedim.

Kalona

"En azından koruyucu duvar onu zapt ediyor." Kalona o, Stark, Aurox ve dedektife Neferet'in "tapınağında" sergilediği ölüm gösterisini sonuna kadar anlattıktan sonra ilk konuşan Darius oldu.

"Sadece geçici bir süre," dedi Aurox.

Marx başını salladı. "Evet, Thanatos ve Shaunee bütün güçlerini ortaya koyuyor ama bu onları çok hırpalıyor. Onların bile büyüyü ne kadar sürdürebilecekleri konusunda bir fikirleri yok. Özellikle sadece Mayo'yla sınırlı olmadığı için. Sihir bütün Tulsa'yı bir koruma balonunun içine aldı."

"Bunun iyi bir şey olduğunun farkındasınız, değil mi?" dedi Stark. Dedektif ona soran gözlerle bakınca, devam etti: "Şu anda isteyeceğimiz son şey ulusal düzeyde bir katılım. Olaya şu açıdan bakın, Neferet'in deliliğine ne kadar az insan şahit olursa, onu durdurduktan sonra ortalığı temizlememiz o kadar kolay olur."

"Durdurulabileceğine hâlâ inanıyor musun?" diye sordu Marx.

"Ben inanıyorum," dedi Kalona ve inanıyordu da. "Öteki Âlem'de yüzyıllar boyunca o veya bu biçim altında Karanlık'la savaştım. Işık var olduğu sürece Karanlık'ın da var olması gerektiği için, ona karşı verilen savaş asla kazanılamadı. Ama Işık bireysel savaşları kazanır. Neferet Işık'ın Karanlık'ın bu inatçı ve kötü şeklini yenmesi gereken bireysel bir mücadeleden başka bir şey değil."

"Ama bütün bu denge ve savaşa karşı mücadele olayı bazen kaybettiğin anlamına da geliyor," dedi Marx.

"Kaybettim, evet," dedi Kalona tatsız bir sesle. "Ama tecrübe ettiğim en büyük kayıplar içseldi. Karanlık'ın saf, dürüst ve gerçek olan bir şeyi yozlaştırmasına izin verdim ve bu olunca, Karanlık bir savaşı kazandı."

"Karanlık'ın seni bir kez daha etkilemeyeceğini ve bir mücadeleyi daha kaybetmeyeceğini nereden biliyorsun? Üstelik bu kez arada biz de zarar görebiliriz," dedi Stark.

"Sen de Karanlık'a karşı bir mücadeleni kaybettin, evlat," dedi Kalona, küstah gence. "Karanlık'ın seni bir kez daha etkilemeyeceğini ve bir mücadeleyi daha kaybetmeyeceğini sen nereden biliyorsun?"

Stark dikildi ama hiç tereddütsüz cevap verdi: "Çünkü Zoey'yi seviyorum ve Nyx'in yolundan ayrılmamaya yemin ettim."

"Ve ben de seni bu mücadeleyi kaybetmeyeceğime aynı şekilde temin edebilirim. Sevgi ve ettiğim yemin sayesinde. Yeminini çiğnemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunu bir daha asla yapmam. Asla," dedi Kalona. Elini alnının üstünden kaydırdı. Hâlâ terli olan alnı önceki gece aldığı yaraların tamamen iyileşmediğini ve ona acı vermeye devam ettiğini gösteren kontrol edemediği tek dış belirtisiydi. *Yükseğe tırmanmalıyım. Belki de Nyx'in tapınağının çatısına. Oradayken kanımdaki ölümsüz sihir şifayı çağırabilir. Zaman yaratmalıyım... Zaman yaratmalıyım.*

"Hey, koca adam, biraz dinlenmeye ihtiyacın olmadığından emin misin?" diye sordu Marx.

Kalona elini sallayarak soruyu geçiştirdi. "Dedektif, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette, ne istersen. Hele Neferet'ten kurtulmamıza faydası olacaksa."

"Lynette'i sorgulamanı istiyorum. Sadece ürkmüş bir insan gibi görünüyor. Hayatının en travmatik tecrübesinden yeni çıkmış

bir insan gibi. Bütün sorularımızı kolaylıkla yanıtladı, Neferet'in yaratıklarının insanları nasıl zapt ettiklerini anlattı, Mayo'da kaç insanın esir tutulduğuna dair net sayılar verdi, Neferet'in onlarla ne yaptığını ve kaçının kontrol altında olduğunu detaylarıyla aktardı."

"İyi işbirliği yapıyor gibi görünüyor," dedi Marx.

"Evet, öyle görünüyor. Ama onda beni rahatsız eden iki şey var. Birincisi sürekli Neferet hakkında soru soruyor."

Dedektif, "Ne gibi sorular?" diye sordu.

"Neferet'i neyin böyle delirttiği, gücünü nereden elde ettiği, gerçekten tanrıça olup olmadığı ve eğer tanrıçaysa onu durdurmayı nasıl başaracağımız gibi."

"Bu soruları sorduğu için onu suçlayamam," dedi Stark. "Neferet beni rehin tutsaydı, ben de hakkında bilgi sahibi olmak isterdim."

"Haklısın," dedi Kalona. "Ve ikinci konu olmasaydı aklımı bu kadar kurcalamazdı. "Ondan kaçmasını ve benimle gelmesini istediğim zaman tereddüt etti."

"Benimle gelmeyi tamamen reddetmişti," dedi Marx ve ekledi: "Ki bunu anlamak zor değil. Koruyucu bir kalkan yoktu ve Neferet oradan sağ çıkmasına asla izin vermezdi."

"Çok doğru ama iç sesim Lynette'te gösterdiğinden daha fazlası olduğunu söylüyor. Bu akşam Neferet için bir takım ayak işlerini halletmeye zorlandığını ve itaatini ve geri dönüşünü sağlama almak için, ona Karanlık sürgünlerinin ve zapt edilmiş bir hizmetkârın eşlik edeceğini anlattı. Ancak kimse ona eşlik etmeden tapınağın dışına çıkabilmiş ve Neferet'in örtüsü altına girebilmişti."

"Bunu nasıl açıklıyor?" diye sordu Marx.

"Neferet'in binadan yanında biri olmadan çıkmasına izin vererek, diğer rehinelerine onun gözdesi olduğunu gösterdiğini," dedi Kalona.

"Doğrusu bu iyi haber değil. Lynette bir tür Stockholm sendromu semptomu geliştirmiş olabilir."

"O da ne?" diye sordu Stark.

"Canlarını kurtarmaya çalışan rehinelerin geliştirdikleri bir tür sağ kalma mekanizması," dedi Darius.

"Etkilendim," dedi Marx.

Darius'un dudakları büküldü. "Dedektif, Savaşçı eğitimleri kılıçlar, bıçaklar ve silahlardan çok daha fazlasını içerir. Hem insan hem vampir psikolojisi de buna dâhil."

"Ben Savaşçı eğitimi almadım," dedi Aurox.

"Ben de öyle. Ben Savaşçı doğdum," dedi Kalona ve Stark'a bakarak ekledi. "Ve bu oğlan da hiçbir şeyi yeterince bilecek kadar eğitim almamış. Lütfen sendromu bize açıklayın."

"Temel olarak birtakım şartların karşılanması gerekir. Bir bakalım, ben akademiden mezun olalı çok oldu. Öncelikle rehinenin hayatta kalma güdüsünün tehdit altında olması ve onu esir kalan kişinin savurduğu bu tehditleri rahatlıkla hayata geçirebileceğine inanıyor olması gerek," dedi Marx.

"Witherspoon denen kadın bu şartlara uyuyor," dedi Kalona.

"Bir sonraki adım, rehineyi tutsak eden kişinin sunduğu küçük iyiliklerin bir korku atmosferinin ortasında rehineye sunulması," diye ekledi Darius.

"Bana sorarsanız, altı insan bedeninden Karanlık sürgünlerinin fışkırmasını izlerken Neferet'in ona bir kadeh şarap ikram edip sonrasında yapılacak organizasyonu tartışması bu kriteri karşılıyor," dedi Stark.

"Evet, bu kutucuğa bir tik atabiliriz," dedi Marx. "Ve son adım onu tutsak alan kişi dışında herkesin bakış açısından izole edilmiş ve kaçamayacağına dair bir algı edinmiş olması."

"İkisine de tik," dedi Stark.

"Neferet'le ilgili merakını bunlar açıklayabilir. Soruları endişelendiği için sormuyor. Saplantı edindiği için soruyor," dedi Darius.

"Ben onunla konuşurum," dedi Marx ciddi bir tavırla. "Siz onu kilit altında tutun ama bunu tehdit duygusu oluşturacak şekilde yapmamaya dikkat edin. Ve iç sesin haklı, Kalona. Ona güvenmeyin."

Kalona

Tanrıça aşkına! O kadar yorgundu ki. Nihayet yalnız kalan Kalona artık bitkinliğinin boyutunu gizlemek zorunda değildi. Kanatları yere sürtünüyordu. Omuzları sızlıyordu. Aslında, bütün vücudu sızlıyordu.

Kanatlı ölümsüz başını kaldırıp Nyx'in Tapınağı'nın çatısına bakarken uzun ve yorgun bir iç çekti. *Yap gitsin. Düşünme. Şafak sökmeden önce Stark'tan nöbeti devralmalıyım. Bu yüzden yaralarımın dinmek bilmeyen sızısından kurtulmanın bir yolunu bulmam gerek.* Kalona başını öne eğdi, birkaç uzun adım attı ve inleyerek havaya sıçradı. Kanatlarını çırpmaya ve onu yerden tapınağın eğimli çatısının kenarını yakalayacak kadar yukarı taşımaya zorladı. Kendini yukarı çekti ve yüzüstü yatıp nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Gün ışığı yüzüne vurunca güçsüz düşen bedeninin arkasını dönme ve yüzünü buruşturma tepkisine karşı koyamadı. Aksi bir sesle konuştu: "Işığını biraz azalt, Erebus. Bütün kampüsü buraya çekeceksin."

Cafcaflı güneş ışığı solup alacakaranlığın yumuşak ışıltısıyla bütünleşti. "Kardeşim, hiç iyi görünmüyorsun."

Kalona tapınağın çatısının sivri tepesine tutunup kendini oturur pozisyona çekti ve umursamaz göründüğünü umarak sırtını taş duvara yasladı. "Ve sen de her çıkıp gelişindeki gibi görünüyorsun, istenmeyen biri gibi."

Erebus öfkeyle karşılık vermek yerine kardeşini süzdü ve "Sana bir şey olmuş," dedi.

"Evet, taraf değiştirdim. Ama sabrımın düzeyini değiştirmedim. Bu, bugün kendimi ikinci kez açıklamak zorunda kalışım. Ki benim için çok fazla. Burada ne işin var, Erebus?"

"Nyx beni sana bakmaya gönderdi. Görünüşe bakılırsa, kaygılanmakta haksız değilmiş."

Kalona'nın nabzı hızlandı. *Nyx benim için kaygılanıyor demek!* Ama ifadesini bozmadı. Erebus duygusal ya da fiziksel, sergileyebileceği her tür güçsüzlük belirtisini kötüye kullanabilirdi. "Tanrıça'ya endişesini takdir ettiğimi ama sadece emrini yerine getirdiğimi söyle. Nyx muhtaç olanları Neferet'ten korumamı emretti, ben de bunu yapıyorum. Nyx Neferet'in deliliğe inişindeki rolüm için sorumluluk almamı istedi, ben de bunu yapıyorum. İnsan dostum dedektif Marx'ın deyişiyle, *burada görülecek hiçbir şey yok, çekilebilirsin.*"

"Nyx'in emrini çok iyi hatırlıyorum," dedi Erebus. "O emri sana ben taşıdım. Bu yüzden Tanrıça'nın şunu söylediğini de hatırlıyorum..." Elini şöyle bir savurunca gece göğü güneş ışığıyla yanan kelimelerle aydınlandı. "*ONUN KALBİ TEKRAR AÇILIR VE SOYUNURSA, AF, NEFRETİ YENER VE SEVGİ KAZANIR O ZAMAN.*"

Tanrıça'nın sözleri bir kez daha Kalona'nın gözlerini ve kalbini kamaştırdı. Bakışlarını ışıldayan sözcüklerden kaçırdı ve kelimeler kayboldu.

"Senin gibi ben de Nyx'in sözlerini çok iyi hatırlıyorum," dedi Kalona.

"Ve?"

"Ve Nyx'in affı kadar benim kalbim de senin üzerine vazife değil, Erebus!"

Erebus omuz silkti. "Ben sadece endişeli bir Tanrıça adına buradayım."

Kalona kendini, "Tanrıça'ya söyle, bu kadar endişeleniyorsa, bir dahaki sefere beni bizzat kendisi yoklamalı," demekten alamadı.

Erebus güldü. "Senin de diyeceğin gibi, bu seninle Nyx'in arasında ve benim üzerime vazife değil. Bunu ona kendin söyle, seni duyacağını tahmin ediyorum."

"Neferet'e karşı mücadeleyi kazandıktan sonra söyleyeceğim," dedi Kalona. *Nyx beni o zaman dinleyecektir. Beni o zaman affedecektir.*

Erebus, "Kendinden çok emin konuşuyorsun ama Karanlık'la çarpışmaya hazır görünmüyorsun," diye takıldı.

Kalona sırtını dikleştirdi ve kardeşine dik dik bakarak, "Karanlık'la çarpışıp kazanmış gibi görünüyorum!" dedi. "Bir savaşçının çarpışma sorası halini bilmemene şaşmamalı. Sen hiç savaşmadın, değil mi?"

Erebus'un şakacı tavrı yerini ciddiyete bıraktı. "Sen kovuldun ama ben onun yanında kaldım. Bunca uzun ve yalnız yılda onu kim korudu sanıyorsun?"

Kalona az kalsın bir hakaretle çıkışarak karşılık verecekti ama sözcükler daha ses bulmadan öldü. Kanatlı ölümsüz yorgun bir tavırla başını sallamakla yetindi. "Tanrıça'yı kimin koruduğunu biliyorum. Karanlık'la savaşmak zor oldu mu?"

Erebus gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. Toparlanıp cevap vermesi birkaç dakika sürdü. "Zordu. Ben gerçek bir savaşçı değilim. Bu senin rolündü. Bence ben senin yetersiz yedeğin olmaktan öteye gidemedim."

Kalona kardeşinin altın rengi gözlerine baktı. "Ama Nyx güvende."

"Öyle."

"Demek ki *gerçek* bir savaşçı olmuşsun."

Erebus gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "İltifatın karşısında nutkum tutuldu."

Kalona'nın gülümsemesi manidardı. "O zaman amacıma ulaştım demektir. Çeneni kapattım. Şimdi Öteki Âlem'e dön ve yanlışlıkla boşalttığım yere sımsıkı tutunmaya devam et."

"Her zaman o kadar küstahsın ki. Bu tapınağın çatısına tutunacak gücü zor buluyorsun ve hakkın varmış gibi bana emrediyorsun. Dikkatli ol, Kalona. Bir gün küstahlığın sana pahalıya mal olacak."

"Kardeşim, oldu bile. Bu yüzden Tanrıçamı kaybettim," dedi Kalona.

"O zaman neden küstahlığını törpülemeyi öğrenmedin? Burada ne yapıyorsun, Kalona? Neden gücünle bu ölümsüzlere üstünlük taslıyorsun?"

"Sen bana küstah mı diyorsun? O zaman ben de sana kör aptal diyorum! Burada yaptığım şeyi küstahlıktan ya da ölümlülere üstünlük taslamak için yapmıyorum. Burada görevimi yerine getiriyorum. Ve bazılarımız için bu, güneş ışığının altında aklımızda sadece sevişmek ve kelebeklerle hoplayıp zıplamaktan daha fazlasını içeriyor. Benim için sadece Tanrıçam emrettiği için değil, Yeminle Bağlı olduğum görev bunu gerektirdiği için Neferet'le savaşmak demek."

Erebus ona Kalona'nın anlam veremediği bir ifadeyle baktı. "Öyle görünüyor ki değiştirdiğin tek şey taraf değil, kardeşim. Yine de sana Nyx'in Neferet'in senin aracılığınla yenileceğine güvendiğini hatırlatmak zorundayım. Bu yüzden dikkat et. Eylemlerin sadece seni değil, başkalarını da etkiliyor."

"Evet, evet, biliyorum. Ben Savaşçıyım. Sonsuza dek Savaşçı olacağım. Git artık, Güneş Işığı. Başımı ağrıtıyorsun." Kalona Erebus'a bir ay ışığı tokadı indirmek için gücünü toplarken, kardeşi çatıdan atladı. Eksiksiz gücü ve çevikliğiyle böbürlenmek ister gibi bir süre havada süzüldükten sonra altın renkli bir toz bulutuna dönüşerek gözden kayboldu.

Kalona başını salladı ve ayağa kalkmak için bacaya tutunurken, "Nasıl ikiz olabiliriz?" diye söylendi. "Kemiğini korumak için sürekli havlayıp durduğu için dişlerinin yokluğunu kimsenin fark etmediği bir köpekten farkı yok." Sonunda ayağa kalkmayı başarınca, özür diler gibi gökyüzüne baktı. "Niyetim seni bir kemikle karşılaştırmak değildi, Tanrıçam."

Kalona gece göğünde vızıldayan ölümsüz sihri kucaklamak, şifayı ve gücü bedenine davet etmek için kollarını iki yana açıp başını arkaya atarken, onun rüzgâra karışan kahkahasını duyduğundan neredeyse emindi.

Erebus

Erebus, Kalona'ya görünmeden kardeşinin, ikisinin de yaratıldığı kutsal enerjiyi çağırmasını seyretti. Yorgun görünüyor. Yalnız görünüyor. *Ama aynı zamanda kararlı görünüyor. Kalona değişti. Gerçekten.*

Evet, ne derse desin, Kalona hâlâ katlanılamaz derecede küstahtı ama ona iltifat etmiş, yokluğunda yıllardır yerine getirdiği görev için Erebus'a saygısını göstermişti.

Erebus gülümsedi. Her zaman, o aksi görüntünün altında bir kahraman olduğuna inanmıştı. Ölümlü âlemde yaşanan olayları değiştiremezdi, değiştirmezdi. Nyx buna asla izin vermezdi ve Erebus nedenini çok iyi anlıyordu ama kardeşine iyi dileklerde bulunabilirdi.

Kardeşin olarak senin için bir dileğim olacak
İçinde gizlediğin kahramanı özgür bırak
Kaderin olması gerekeni kabullen
Artık olmayacaksın yeminini çiğneyen.

Erebus kardeşinin kulaklarından uzağa taşınması için iyi dileklerini rüzgâra fısıldadı. Kalona kardeşinin kutsamasını kabul edecek kadar değişmemişti. Geçmişleri çok fazla yanlış anlama, kıskançlık ve çekişmeyle doluydu. Hayır, kutsamayı Kalona duymamalıydı ama Nyx duymalıydı. Ve Karanlık. Nyx, kovulmuş Savaşçısı Kalona'nın Işık'a doğru bir adım daha attığını bilmeliydi. Ve Karanlık... Erebus hüzünle gülümsedi. Karanlık kanatlı bir kahramanın gücüne karşı dikkatli olması gerektiğini bilmeliydi.

BÖLÜM ON SEKİZ

Shaunee

Shaunee o kadar yorgundu ki saçları bile ağır geliyordu. Büyükanne Kızılkuş ve diğer kadınların onun ve Thanatos'un yanında olmalarına minnettardı. Yüksek Rahibesine göz kulak olabilir ve elementinin odağını bir süre koruyabilirdi ama bir çadır kurup herkesin karnını doyuramaz ve parkı bir sığınağa dönüştüremezdi. Büyükanne Kızılkuş ve diğer kadınlar bunların hepsini yapmışlardı ve şimdi de yapmaya devam ediyorlardı. Shaunee'nin tek yapabildiği Büyükanne Kızılkuş'un Thanatos'un birkaç adım uzağına onun için kurduğu ateş çukuruna gidip yere çökmek ve gözlerini dans eden alevlere dikip ayakta kalabilmek için birazcık da olsa güç toplamaya çalışmaktı.

"Ah," diye inledi. Güç dalgası onu bir kez daha sarsınca iki büklüm oldu ve kollarını karnına sardı.

"Hey, sen iyi misin?"

Konuşacak gücü bulamayan Shaunee başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Erik'e bakmadan dikkatini kamp ateşine, ateşin sıcaklığına, güzelliğine ve aşinalığına, onu iletmeye ve daha parlak yanması için cesaretlendirmeye odakladı. Elementi içinde çağlarken, bayılmamak için gücünün bir parçasını kendine sakladı. Bu hileyi birkaç saat önce, tekrar bayıldıktan sonra öğrenmişti. Shaunee ağır ağır nefes aldı, verdi, tekrar aldı, tekrar verdi. Ta ki elementi dağılıp yeniden dik oturur hale gelene kadar.

Erik yanında çaresiz ve ürkek görünüyordu. "Bayılacak mısın? Büyükanne Kızılkuş'u çağırmalı mıyım?"

"Hayır." Sesi hırıltılı çıkınca, Shaunee gırtlağını temizledi. "Ve hayır, ama yiyecek ve içecek bir şey isteyebilirim."

"Ah, özür dilerim. Al." Erik yere koyduğu tabak ve bardağı aldı. "Bunu sana getiriyordum."

Shaunee tabağı alırken yorgun bir tavırla gülümsedi. "Sanırım büyükannenin çikolata parçacıklı ve lavantalı kurabiyelerine bağımlı olacağım. Cidden o kadar çok seviyorum ki ilişki yaşıyormuşuz gibi hissediyorum." Yumuşak ve tatlı kurabiyeden bir ısırık, bardaktan büyük bir yudum aldı. "Kurabiye ve tatlı çay. Daha Oklahomalı olabilir miyim?"

Erik Shaunee'nin artık iki büklüm ya da baygın olmaması karşısında rahat bir nefes alarak gülümsedi. "Sanırım sadece kurabiyeyi Dr. Pepper'la yersen daha Oklahomalı olabilirsin."

Shaunee yüzünü buruşturdu. "O Oklahomalı değil, dağlı işi. Yerli olmayabilirim ama aradaki farktan eminim."

"Demek artık daha iyi hissediyorsun," dedi Erik.

Shaunee kurabiyeden bir ısırık aldı ve ağzı doluyken, "İki büklüm halimden mi?" dedi. "Evet. Çok daha iyi mi? Hayır."

"Neden öyle iki büklüm oldun?"

"Kötü niyetli biri ya Tulsa'ya girmeye ya da Tulsa'dan çıkmaya kalktı ve koruyucu duvar alev aldı. Bunu yaptığı zaman ateş içimden geçiyor ve onu güçlendirmek için odaklanmam gerekiyor."

"Canın yanıyor mu?"

"Evet, zaten canına okumuş ağır bir kas antrenmanının arkasından bir tur daha denemek gibi. Tek fark ben tekrar tekrar yapıyorum ve turlar arasında mola veriyormuş gibi hissetmiyorum."

Erik bir süre hiç konuşmadı. Kendi kurabiyesinden ısırıklar alarak ateşe baktı. Shaunee için sakıncası yoktu. Sessizlik ve ateşe bakmak onun için gayet uygundu.

"Güçlüsün," dedi Erik sonunda. "Önceden sandığımdan daha güçlüsün."

"Önceden mi?"

Erik beceriksizce, "Sen ve Erin, bilirsin işte," dedi.

"İkizken," dedi Shaunee.

Erik başını evet der gibi salladı. "Evet ama bu konuyu açmam aptallıktı. Şu anda ihtiyaç duyduğun son şey üzülmek. Özür dilerim, bazen tam bir ahmak oluyorum, istemememe rağmen."

Shaunee gülümsediğini hissetti. "Hey, bu da bir yetenek. İstemeden ahmak olmak."

Erik de çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Berbat bir yetenek."

"Doğru ama yine de herkesin berbat yetenekleri olmuyor," dedi Shaunee. "Ayrıca sen rol yapabiliyorsun. Yani *gerçek* anlamda. Bu yüzden büyük olasılıkla, Hollywood'a gittiğin zaman kazara ahmaklık olayı işine yarayacak."

"Hollywood'a gideceğimi sanmıyorum," dedi Erik.

Shaunee bu cümleyi söylediği anda Erik'in yüzünü kaplayan donuk şok ifadesini gördü.

"Bunu ilk kez mi yüksek sesle söyledin?" diye sordu kibar bir sesle.

"Aklımdan bile ilk kez geçirdim," dedi Erik. Yüzündeki donuk ifade kaybolmuştu ama şimdi de solgun ve kendinden şüpheli bir hali vardı. "Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum."

Shaunee tatlı çayının sonunu içti ve "Hollywood'a gitmeyi neden istiyordun ki?" diye sordu.

Erik hızla ve otomatik olarak, "Yıldız olmak için," dedi.

"Neden?"

"Çünkü ünlü olmak istiyorum."

Shaunee bir kez daha üsteledi. "Neden?"

Bu kez Erik'in cevap vermesi biraz daha uzun sürdü. "İnsanlar önemli olduğumu düşünsün diye."

"İnsanların ne düşündüğünü neden önemsiyorsun?"

Erik bakışlarını ateşe çevirdi. "Çünkü insanların harika bir gülümseme ve muhteşem bir kemik yapısından ibaret olduğumu düşünmelerinden yoruldum."

Shaunee genç adamın profiline baktı. Erik'in meşhur çekiciliğinin ötesine hiç bakmış mıydı?

Hayır. Erik her zaman kampüsün en havalı erkeği olmuştu ve Shaunee'nin onun hakkında bildiği tek şey, onu bir sürü kızın istediği ve sadece en havalı olanların elde ettiğiydi. Meşhur Erik Night görüntüsünün altındaki adamla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

"İnsanların düşüncelerini değiştirebilseydin, senin hakkında ne düşünmelerini isterdin?"

Erik bakışlarını ateşten ona çevirdi ve Shaunee o muhteşem mavi gözlerde gördüğü şeyin dürüstlük ve kırılganlık olduğunu anladı. "Aurox gibi güçlü ya da Darius gibi cesur ya da Stark gibi sadık olduğumu düşünmelerini isterdim. Oysa herkes benim işe yaramaz, yakışıklı çocuk olduğumu düşünüyor."

Erik'in sözlerinin dürüstlüğü Shaunee'nin nutkunun tutulmasına neden olmuştu. Tam ne söylemesi gerektiğini düşünürken vücudu kasıldı ve onu Thanatos'un sihrini güçlendirme yolunda süper iletken olarak kullanan alev içinde parladı.

Shaunee, "Ahh!" diye inledi ve bir kez daha kendine sarılarak odaklandı... odaklandı... içinde kükreyen elementini güçlendirmek için var gücüyle uğraşıyordu.

Ama o kadar yorgundu ki. Bu iş saatlerdir sürüyordu. Neden kötü niyetli bu kadar çok insan vardı? Shaunee'yi tüketiyorlardı. Ve büyük olasılıkla Thanatos'u da öldürüyorlardı. Buna dayanması imkânsızdı. Bundan...

Bir kol omzuna sarsıldı ve Erik'in derin ve güzel sesi onu yatıştırmak ister gibi, "Derin nefes al," dedi. "Her şey yolunda. Bunu yapabilirsin. Sende bu güç var. Unutma ki alev senin elementin. Senin bir parçan. Onunla savaşma, birlikte hareket et.

Bunu başarabilirsin. Sen güçlü ve akıllısın. Ateş bu yüzden seni seçti. Bunu yapabilirsin. Ben yanındayım ve sana inanıyorum, Shaunee. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Sesi bir can simidi gibiydi ve Shaunee ona sımsıkı tutunup peşinden kendine ve tanıdık kamp ateşine döndü.

"Al, benim çayımı iç." Shaunee Erik'in eline tutuşturduğu bardağı kafasına dikti.

"Sana biraz daha kurabiye getireyim."

Erik kalkmaya ve kolunu Shaunee'nin omzundan çekmeye yeltendi ama Shaunee nefes nefese, "Hayır, şimdi değil," dedi. "Burada, böyle birkaç saniye daha kalabilir misin?"

Erik gülümsedi. Şu kusursuz gazilyon vatlık film yıldızı gülümsemesiyle değil. Ona gerçekten ve kırılganlığının içinden gülümsedi. Shaunee onda incelik ve gerçek şefkati gördü. Erik kolunu ona daha sıkı sararak, "Sen istediğin sürece böyle kalabilirim," dedi.

"Shaunee, bir sandviç ve biraz daha çay isteyebilirsin diye düşündüm," dedi Büyükanne Kızılkuş. Erik'in kolu omzunda, yanında oturduğunu görünce gülümsemesi daha da büyüdü. "Sana da bir sandviç getireyim, Erik."

"Teşekkürler, Büyükanne Kızılkuş," dedi Erik.

"Harika olur, teşekkürler," dedi Shaunee.

"Rica ederim," dedi büyükanne ve gitmeden önce ekledi: "Aferin sana, Erik Night. Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Shaunee Erik'e baktı ve yanaklarının gerçekten kızardığını gördü. Ama bakıları buluşunca, Erik gözlerini kaçırmadı. "Ben de kendimle gurur duymaya başlıyorum," dedi ve Shaunee'nin omuzlarını bir kez daha sıktı.

Shaunee ona yaslanıp güç ve konfor ararken içinden, *"aramadığın zaman, o seni bulur" demekle neyi kastettiklerini şimdi anladım,* diye geçirdi.

Lynette

"Çok yardımcı oldunuz, Bayan Witherspoon," dedi Dedektif Marx küçük not defterini kapayıp kalemini ceketinin cebine sokarken. "Sorularım sizi yorduysa, özür dilerim. Berbat bir olay yaşadınız."

"Özür dileyecek bir şey yok, dedektif," dedi Lynette. Oysa göz kapaklarının altı kumla doluymuş gibi hissediyordu ve vampir şifacısının serumuna eklediği iğnenin hoş bir sakinleştirici-uyku ilacı kokteyli olduğundan emindi. "Neferet'i durdurmanıza yardım etmek için elimden ne gelirse yapmaya hazırım." Lynette durdu ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Lanet olası ilaçlar yüzünden dili dolanıyordu ve zihni bulutlanmıştı. "Dedektif, şimdi ben size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Kendinizi iyi hissediyorsanız."

"Hissediyorum, yine de bazı kelimeleri karıştırırsam lütfen affedin." Serumu işaret etti. "Bana verdikleri kesinlikle kan değil."

Uzun boylu dedektif gülümsedi. "Kolayca dinlenmenizi sağlayacak bir şey. Hemşire korkunç bir şok atlattığınızı söyledi. İyileşmek için uykuya ihtiyacınız var."

"Evet, ilk sorum buydu. Neden sokağın ilerisindeki St. John's Hastanesi'nde değil de burada, bir vampir revirindeyim?"

"Şey, Kalona sizi kurtardıktan sonra, doğruca buraya getirmiş. İnsanlara ait bir hastanenin bir ölümsüzün aklına geleceğini sanmıyorum."

"Beni o kurtarmadı. O ateş duvarını çeken Yüksek Rahibe kurtardı."

"Sanırım Kalona'nın doğru zamanda doğru yerde olduğunu söyleyebiliriz," dedi dedektif. "St. John's'tan bir ambulans çağırıp sizi oraya transfer ettirmemi ister misiniz?"

"Belki sabaha. Ateş duvarını çeken Yüksek Rahibe'ydi, değil mi?"

"Sihri yaratan bir ekip çalışmasıydı."

Dedektif sorularını geçiştirmede kararlı görünüyordu. Bu yüzden Lynette doğrudan konuya girdi. "Yüksek Rahibe ve ekibi sihir yapmak için insan öldürdüler mi?"

Marx ciddi anlamda şok olmuş gibiydi. "Elbette, hayır! Hanımefendi, Thanatos sihri yaparken ben de oradaydım. İnsan hayatı değil, elementsel sihir kullanıldı. Neferet delirmiş. Bir vampir olduğu için değil, sosyopat olduğu için pişmanlık duymadan öldürüyor."

"Neferet Gece Evi'ne ulaşmaya çalıştı mı? Buradan kimseyle kontak kurmayı denedi mi?"

"Bildiğim ya da okul yetkililerinin ya da çaylak liderlerinin bildiği kadarıyla, hayır. Neferet sihir sürdüğü ve niyeti zarar vermek olduğu sürece, Mayo binasından ayrılamaz."

"Ya pahalı şarabından bir kasa daha isterse? Ya da Miss Jackson's'tan bir iki yeni kıyafet? Özellikle artık ben de olmadığım için, bu tür şeyleri almak için çıkabilir. Ve niyeti sadece alışveriş olur." Lynette konuşurken kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Neferet'in Mayo'dan ayrılma nedeni ne olursa olsun, gerçek niyeti şiddet yaratmak olacak ve sihir bunu kötü niyet olarak yorumluyor. Sizi ve Kalona'yı öldürmeye yemin etti. Bu yemin bile onu hapis tutmaya yeter."

"Beni öldürmeyecek. O siyah yılanlarından birine ağzımdan içeri girmesini ve beynime sarılıp beni zapt etmesini söyleyecek!" Lynette yenilenen bir korkuyla titremeye başlayınca dedektif dışarı seslendi. "Hey, burada yardıma ihtiyacımız var!"

Geometrik şekilleri hatırlatan dövmeleri olan bir şifacı vampir telaşla içeri girdi ve dedektife çatık kaşlarla baktıktan sonra Lynette'in yaşam belirtilerini kontrol edip serumunda ayarlama yaptı.

"Dedektif, hastamı yeterince sorguladınız. Gitseniz iyi olur," dedi sert bir tavırla.

"Sorun değil. Bayan Witherspoon'un dinlenmeye ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. Başka sorunuz olursa ya da aklınıza başka detaylar gelirse, kartım burada." Kartviziti komodinin üstüne bıraktı. "Beni aramanız yeterli."

"Bayan Witherspoon istirahat ediyor olacak. Telefon yok," dedi vampir.

"Bu durumda, iyi geceler, Bayan Witherspoon."

Dedektif odadan çıkınca, şifacı Lynette'e bir bardak buzlu su uzattı ve Lynette pipetten minnetle içerken bekledi.

"Burada güvendesin, Lynette," dedi sakinleştirici bir sesle. "Dostların ve müttefiklerin arasındasın. Kampüsümüz Neferet ulaşamadığı için Gece Evi'ne sığınan insanlarla dolu. Hiç korkma. Dinlen ve iyileş. Biz sana göz kulak olacağız."

Dudakları teşekkürler kelimesine ses veremeyince, Lynette başını eğip gülümsemekle yetindi. Vampir onu anlamış olmalıydı çünkü elini sıvazladı ve çıkmadan önce, odaya yumuşacık bir ışık veren gaz lambalarından biri dışında hepsini söndürdü. Sonunda yalnız kalan Lynette yastıklara gömüldü ve kendine gözlerini kapatma ve ilaçlara teslim olma iznini verdi.

"Ah, lanet olsun. Uyuyor."

Lynette kıpırdamamaya ve nefes alıp verişini değiştirmemeye özen göstererek gözlerini kapalı tuttu. Vampirlere ve dedektife bütün bildiklerini anlatmıştı ve bir gün için yeterince sorgulanmıştı. Bu yeni sesin beklemesi gerekecekti.

"Dosdoğru buraya gelelim demiştim. Onu son görüşümde hızla güç kaybediyordu."

Lynette ikinci sesin belediye başkanının çaylak kızı Afrodit'e ait olduğunu çıkarabildi. Gerçi görünüşe bakılırsa kız, çaylak statüsünü kâhinlikle değiştirmişti.

"Zoey, Afrodit, Stevie Rae, insan hastamızı rahatsız edemezsiniz." Şifacının ciddi sesi duyuldu. "Ona bütün gece deliksiz uyuyabileceği kadar sakinleştirici verdim."

Lynette şifacının kauçuk tabanlı ayakkabılarının yumuşak gıcırtısının gittikçe uzaklaştığını duydu.

"Uyuşmuş," dedi Afrodit kısa bir sessizlikten sonra. "Şanslı şey."

"Şanslı mı? Ben bu kadına hayatta şanslı demezdim," dedi yoğun Oklahoma aksanlı bir ses. "Neferet izini sürüp derisini yüzecek."

"Ona izin vermeyeceğiz."

Lynette, Afrodit'in alaycı homurtusunu tanıdı. "O zaman eski sihir olayına girip onu durdursan iyi olur, Z. Anlattıklarına bakılırsa, Thanatos ve Shaunee sihri uzun süre sürdüremeyecekler. Ama haklısın, Balkabağı. Ona şanslı dememeliydim. O ve Kalona sayesinde şanslı olan biziz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Basit. O ikisi Neferet'i acayip kızdırdıkları için, ilk iş onların peşine düşecek. Neferet'in kimi öldürsem ve işkence etsem listesinde alt sıraya inmek güzel."

"İçimde bizim her zaman liste başı kalacağımıza dair bir his var," dedi Zoey olması gereken kız.

"Evet, haklısın," dedi Afrodit. "Pekâlâ, ben kaçtım. Ve eğitim sahasına dönmüyorum. Siz sihir yaparak eğlenirken yeni insan sürülerinin geldiğinden bahsetmiş miydim?"

"Evet, Afrodit, bahsettin."

"Yaklaşık bir zibilyon kez. Tanrıça aşkına, sen *sızlanmak* konusunda gerçekten dünya markasısın."

"Henüz bilinci açıkken Stark'ı bulayım. Onunla birlikte nöbet tutmam gerekse bile umurumda değil, biraz baş başa kalmalıyız."

"Sana katılıyorum, Z. Benim de şafak sökmeden Rephaim'i bulmam lazım."

"Neden onunla evlenip yüzüğüne bir GPS çipi takmıyorsun? O zaman izini sürebilirsin. Bir tür National Geographic programı gibi olur."

Kızlar birbirleriyle didişerek uzaklaştılar ve Lynette'i korkudan ve ilaçlardan felç olmuş bir halde bıraktılar.

BÖLÜM ON DOKUZ

Neferet

"Bazen insanların bana tapmasını neden arzuladığımı merak etmekten kendimi alamıyorum." Asma kattan Kylee'nin balo salonunda toplanmasını emrettiği insan sürüsüne bakarken, Neferet'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Şişman, çirkin ve çok kılıksızlar. Kanlarının tembel hayvan tadında olduğuna bahse girerim. Kylee, hepsinin burada olduğundan emin misin?"

"Tanrıçam, bunlar Lynette'in listesinde İTİCİ VE YETENEKSİZLER sütunu altında yer alan insanların tamamı."

Neferet kızın üzerine atıldı ve onu mermer sütuna yaslayıp gırtlağına yapıştı. Kız sudan çıkmış bir balık gibi çırpınarak nefes almaya çalıştı. "Sana o kadının adının benim yanımda bir daha asla anılmasını istemediğimi söylemiştim."

Kylee'nin gözleri büyüdü ve yüzü renk değiştirmeye başladı. Yaklaşan ölüm karşısında büyülenen Neferet insanı zapt eden Karanlık sürgünün başının ağzında görünmesini seyretti. Sonra kızı bırakıp yere düşmesine izin verdi. Kız nefes almak için çırpınırken, Karanlık sürgünü bir kez daha içinde kayboldu.

"Haklısın, çocuğum. Sizden birini bir insanın hatası yüzünden kaybetmek istemem." Kylee'ye baktı. "Seni affediyorum. Bir daha olmasın. Şimdi, ben ve çocuklarım sürünün zayıf üyelerini ayıklarken bana bir şişe daha şarap getir."

Neferet, Kylee'nin sürünerek uzaklaşmasını görmezden geldi. Yere çöktü ve ona sımsıkı tutunan ve alev duvarında dağlanarak yaralanıp güçsüz düşen sürgünleri okşadı.

"Beni hapsetmeye cüret ettiler. Bunu ödeyecekler, yemin ederim. Aranızdan zarar verdikleri tek bir sürgüne karşılık, yüzlercesini kurban edeceğim. Ve o toplu katliamın insanlara mı, çaylaklara mı yoksa vampirlere mi karşı olduğuna siz karar verebilirsiniz." Neferet yaralı sürgünleri okşadı ve yumuşak bir sesle mırıldandı. "Ve kanatlı ölümsüzü yok ettiğim zaman, kanıyla kendinize ziyafet çekebileceksiniz." Ayağa kalktı ve balo salonunun ortasında toplanmış tedirgin insanları işaret etti. "O zamana kadar, yaralı olanlarınız bu sürüden beslenip gücünü toplasın."

Yanık sürgünler ağır ağır hareket ettiler. Öldürüşleri beceriksizceydi. Bu kez sağlıklı çocuklarının öldürdüğü o güzel, jilet keskinliğinde darbelerden –düzgünce kesilen uzuvlardan– yoksundular. Sinir bozucu çığlıklar bitmek bilmedi.

Serbest bırakılıp beslenen kardeşlerine katılmak için sabırsızlıkla kıvranan sağlam çocukları seğiriyor ve yerlerinde duramıyorlardı.

"Benim gibi sabırlı olun. Siz de doyurulacaksınız." Sonra ilk insan öldü ve Neferet insanın enerjisini içine çekti ve gözlerini kapayıp hissettiği güç hücumuna konsantre olurken, *tembel hayvanlar gibi de olsalar, bizi doyuruyor ve yeniliyorlar,* diye düşündü. *Kıymetli kurbanlar değiller, gerekli kurbanlar.*

Sürünün son ferdi de son nefesini verirken, Kylee elinde yeni bir şarap şişesiyle geri geldi. "Ah, zamanlaman mükemmel. Daireme çekileceğim."

"Evet, Tanrıçam."

"Pekâlâ o zaman, şişeyi bana ver ve resepsiyon bankona gidip bir sonraki emrimi bekle."

Kylee ona derhal itaat etti ve tek başına dairesine ait asansöre girerken, Neferet başını tiksintiyle salladı. Lynette'in adının anıl-

masına anlayış göstermeyecekti ama bu, bu insanların hiçbirinin onun yerini alamayacağı gerçeğini değiştirmezdi.

Neferet sıkıntı içinde asansörden indi ve mükemmel durumdaki dairesinden geçip geniş taş balkona çıktı.

Hava açık ve soğuktu. Taş korkuluğa temkinle yaklaştı. Elini yavaşça uzattı. Korkuluğun kenarına yaklaşınca, hava kırmızı bir renkle ışıldayıp parmak uçlarını yaktı.

Neferet öfke dolu bir çığlık atarak kadehini bu iğrenç engele fırlattı.

"Alçaklar! Hainler! Beni kafese kapatamayacaksınız!" Hiçbir engele takılmayan kadeh bariyerin arasından geçip çok aşağıda, sokakta paramparça oldu.

Öfkeden köpüren Neferet korkuluğa yaklaşmamaya özen göstererek, balkonun etrafında dolaştı. Güç içinde ve etrafında dönüyordu. Ne ironiydi ama! Gücünün zirvesindeydi ama kapana kısılmıştı.

Bu hapishaneden kurtulmanın bir yolu olmalı, diye düşünerek dairesine döndü ve yeni bir kadeh alıp şarapla doldurdu. *Hain Kalona bile onu emirlerimi yerine getirmeye mecbur eden yeminden kurtulmanın bir yolunu buldu. Bu duvarı yıkmak, bir yemini bozmaktan daha basit olmalı.*

Sahne hafızasında canlanırken, Kalona'nın sesi onunla alay etti.

Kanatlı ölümsüz dönüp ona bakmamıştı bile. Omzunun üstünden seslenmişti. "Evet, hatırlıyorum. Tıpkı beni kendine bağlı tutamadığını da hatırladığım gibi."

Hain, yeminini inkâr eden piç! Neferet'in hafızasında görüntü değişti ve Kalona'yı Zoey'nin öfke nöbetinden korunmaya çalışıp çok kötü yaralanmış halde bulduğu ama yine de Neferet'in dile getirdiği yemine bağlanmayı kabul edecek kadar bencil ve hırslı olduğu o gece zihninde bir kez daha canlandı. *"Sen, Nyx'in Kovulmuş Savaşçısı Kalona, bu yemini çiğner ve Nyx'in çaylak Yük-*

sek Rahibesi Zoey Kızılkuş'u yok etme yeminini tutamazsan, ölümsüz olduğun müddetçe ruhunun hâkimiyeti ellerimdedir."

Kalona çaylağı yok etmeyi başaramamış ama Neferet'le bağını koparmayı bir şekilde başarmıştı. Neferet bu küçültücü anıyı içinde boğmaya çalışarak kadehini dudaklarına götürdü ve bir anda kafasına dank eden bir gerçekle eli öyle bir kasıldı ki kadehin sapı kırıldı ve şarap cam kırıklarıyla birlikte mermer zemine saçıldı. *Kalona yemini bozmamıştı. Yemin şartları artık geçerli olmadığı için bağlayıcılığını yitirmişti.*

"Aptal! Yıkımının yolunu bana kendisi gösterdi." Neferet ayaklarını kesen camı ve yere biriken kanını içen Karanlık sürgünlerini yok saydı. *O* bir ölümsüzdü. Kesikler ve kan, onun için çok az şey ifade ederdi.

Telefonu kaldırıp resepsiyonun numarasını tuşladı.

Kylee telefonu ilk çalışta açtı. "Sizin için ne yapabilirim, Tanrıçam."

"Jusdon'ı bana gönder. Ufak bir meselede bana yardımcı olabileceğine inanıyorum. Ve sen de başka bir meselde yardımcı olabilirsin. *O kadının* kullarım arasında daha çekici olanların kişilikleri, sevdikleri ve sevmedikleri şeyler hakkında notlar aldığını doğru mu hatırlıyorum?"

"Evet, Tanrıçam. *O kadın* sizin değerli bulacağınızı düşündüğü herkesle ilgili notlar almış."

"Mükemmel. Listeleri gözden geçir ve kullarımın en hoş olanlarını bul."

"En *hoşları* mı, Tanrıçam?"

"Evet, Kylee. Yoksa anlamakta güçlük mü çekiyorsun?"

"Ha-hayır, Tanrıçam."

"İyi. O zaman ne emrediyorsam, onu yap. Bana *o kadının* en iyiliksever ve her zaman iyi niyetli olarak not ettiği kulları getir."

"Nasıl emrederseniz, Tanrıçam."

"Elbette, nasıl emredersem," dedi Neferet. "Ama o insanları bana hemen getirme. Önce Judson'la konuşmalıyım. En sevgi dolu kullarımı kabul etmeye hazır olduğumda, o sana haber verir. O zaman, sen ve erkek personelin tamamının daireme gelecek gruba eşlik etmesini istiyorum."

"Evet, Tanrıçam."

Neferet telefonu kapattı. Zafer kahkahası kanının kokusu ve tadıyla karışırken, çocukları mutluluktan mest oldular.

Afrodit

"Cidden Z, şu *coitus interruptus*[2] olayına sona vermelisin. Sinirlerimi bozuyor." Afrodit, Darius'a sardığı kollarını çözüp, üstünü başını düzelttiyse de kucağından kalkmadı.

"O işi yapmıyordunuz. Bu yüzden teknik olarak *coitus interruptus* sayılmaz," dedi Stark.

"Neden bahsettiğini nereden biliyorsun?" diye sordu Z.

"*Big Bang Theory*." Stark, Zoey'ye aptalca ve kibirli gülümsemesiyle baktı. "Ahmak kimmiş, ha?"

"Ah, Tanrıça aşkına, *ikiniz birbirinizden ahmaksınız*."

"Ah, sanırım anladım," dedi Zoey yanakları pembeleşerek. "Ah, özür dilerim. Stark ve ben birkaç dakika baş başa kalmak istedik. Kampüsün bu kısmında kimse olmaz diye düşündük. Bilirsiniz işte, burası Nyx'in tapınağına insanların yaklaşmak istemeyeceği kadar yakın, Aurox ve Kalona'nın nöbet tuttuğu duvara da çok uzak."

"Ve şafağın sökmesine gürültücü çaylakların ortalığa dökülmeyeceği kadar yakın. Darius ve ben de aynı böyle düşünmüştük," dedi Afrodit.

---

2 Dışarı boşalma. (ed.n.)

"Büyük zihinler aynı şekilde çalışır, güzelim," dedi Darius, kucağında Afrodit'le kenara çekilip battaniyede yer açarken. "Bizimle oturmak ister misiniz?"

Afrodit, "Planlarımızı çoktan bozduğunuza göre," diye mırıldandı.

"Harika olur," dedi Zoey, Stark'ın elini bırakmadan yanına otururken. "Ritüel sonrası yediğimiz yemekten bu yana hiç mola vermemişim gibi hissediyorum."

"İnsanlar çok yorucu," dedi Darius.

"Ve çok fazlalar," dedi Afrodit ürpererek.

"Keşke büyükannem burada olsaydı. Kalabalık insan gruplarıyla nasıl baş edeceğini iyi bilir. Hepsinin eline örülecek otlar ve çalınacak davullar tutuştururdu."

"Lenobia'nın vurmakla ilgili bir şeyler söylediğini duydum ama davulları kastetmediğinden eminim." Afrodit ağrı giren alnını ovaladı.

"Evet, atlara çok yaklaştıkları için sinirli. O ve Travis çocukları ahırlardan uzak tutmaya çalışırken iki kat çaba harcamak zorunda kalıyorlar," dedi Stark.

"O annelere Gece Evi vampirlerinin onları yemek istemediğini söylememeliydim. Hepimizin onları yemek istediğimizi, bu yüzden Valium'larını alıp sessiz sakin oturmaları gerektiğini söylemeliydim," dedi Afrodit lanet olası baş ağrısının bir an önce geçmesini dileyerek. "Hatta gerçek vampirlerin köpek dişlerinin olmadığını tam altı kez sabırla anlattıktan sonra, bir velet köpek dişlerini görmesini isteyince Damien'ın bile öfkelendiğini duydum."

Afrodit baş ağrısının görüşünü bulanıklaştırdığını ve daralttığını fark ettiğinde, Zoey kahkahayla gülüyordu. İmgelem üstüne inerken, Darius'a uzanma fırsatını güçlükle buldu.

Afrodit gökyüzünden Tulsa'nın üstünde süzülen bir duvar bulutuna bakıyordu. Geceydi ama sık çakan şimşekler bütün gökyüzünü aydınlatıyordu. *Nyx, kaltaklık etmek istemiyorum ama*

Tulsalılar hava durumunu öğrenmek için Travis Meyer ve akşam altı haberlerini seyredebilir. Oklahomalılara havanın berbatlığını haber vermek için bir imgelem gerekmiyor, bunu aştık.

Sahne değişti, bir şehir merkezine odaklandı ve gökyüzünden bir şey düştü. Afrodit bir anda bir dış gözlemci olmaktan çıktı. Tepetaklak hızla yere doğru yuvarlanan vücudun içindeydi. Kanatlarını çırpmaya çalıştı (kanatlarını mı?) ama söz geçiremedi. Kendini hazırlamaya çalıştı ve kemiklerini kıran yere çarpma anının sarsıntısını bütün vücudunda hissetti. Solumaya çalıştı ama ciğerlerine hava dolduramadı, gittikçe bulanıklaşan görüşü vücudunu buldu. Kalbinin olması gereken yerde kanlı bir delik vardı ve bedeninden hızla boşalan kanla kırmızıya dönen kırık kuzguni kanatları işe yaramaz bir şekilde yerde uzanıyordu.

İçinde olduğu bilinç hızla kapanırken, *Hayır*, diye düşündü. *Bu benim bedenim değil. Kalona'nınki!*

Özgürce seçim yapabilmesi için onu uyar. Tanrıça'nın sesi onu ölmekte olan bedenden çekti ve kendine geri dönmesine aracı oldu.

"Afrodit! Konuş bizimle. Afrodit!" Zoey elini tutuyordu. Afrodit onu elbette göremiyordu çünkü gözleri kan doluydu ama orada olduğunu biliyordu. Darius'un kollarının onu sardığını ve Stark'ın onları korumak için başlarında durduğunu bildiği gibi.

"Kalona," diye inledi. "Beni Kalona'ya götürmelisiniz."

"Suya ve yatağına ihtiyacın var," dedi Z titrek bir sesle. "Ve bu kanı temizlemeliyiz."

Afrodit kötü olduğunu biliyordu. Yüzünden aşağı dökülen ve gömleğini ıslatan sıcak ıslaklığı hissedebiliyordu. Aldırmadı ve Z'nin elini sıktı. "Sonra. Beni hemen Kalona'ya götürün."

"Kalona okulun çevresinde bir yerde olmalı. Ben onu bulurum," dedi Stark.

"Ben onu Nyx'in Tapınağına taşıyacağım. Buraya en yakın bina orası," dedi Darius.

Zoey, Darius'un kucağında Afrodit'le birlikte ayağa kalkmasına rağmen, arkadaşının elini bırakmadan, "Ben de onunla kalacağım," dedi.

"Ve ben de yatıp beni bekleyen Xanax ve şarabın hayalini kuracağım," dedi Afrodit, başını Darius'un güçlü omzuna yaslayıp zonklayan baş ağrısına karşı gözlerini kapalı tutarken.

Kalona

"Kalona, benimle gelmelisin. Afrodit'in sana hemen ihtiyacı var."

Stark, Gece Evi'ne sığınan ve sayıları gittikçe çoğalan insanları barındırma seçeneklerini tartışarak devriye gezen Kalona ve dedektif Marx'a koştu. Kalona, Marx'ın varlığından ve mizah anlayışından keyif alıyor ve Nyx'in tapınağının çatısında geçirdiği zamandan sonra kendini yenilenmiş ve dinlenmiş hissediyordu. Stark'ın çıkagelmesi her şeyi değiştirdi.

"Yoksa kampüsün güvenliği tehlikede mi?" dedi Marx heyecanla.

"Hayır. Afrodit bir imgelem gördü. Kalona'yla konuşması gerektiğini söylüyor."

"Hemen gidiyorum." Kalona derhal harekete geçti.

"Bekle!" diye seslendi Stark arkasından. "Yatakhanede değil. Nyx'in tapınağında."

Bu haber Kalona'nın içine dolmaya başlayan tatsız önseziyi daha da güçlendirse de, kanatlı ölümsüz arkasında ona yetişmek için ellerinden geleni yapan Stark ve Dedektif Marx'la birlikte yön değiştirip Nyx'in tapınağına koştu.

Tanrıça'nın tapınağının kapısında duraksamamak için çaba harcadı. Nyx'in içeri girmesine izin vereceğine güvenerek, kararlı adımlarla devam etmek istedi ama kemerli ahşap kapının tokmağına uzanırken eli titriyordu. Duraksadı.

Stark az kalsın ona çarpacaktı. "Ne bekliyorsun?" Oğlan kapıyı hızla açıp içeri daldı. Kalona nefesini tutup arkasından gitti.

Boşluk taşa dönmediği gibi, kapı da yüzüne kapanmadı. Nyx içeri girmesine izin vermişti.

Kalona, Stark'ın peşi sıra fuayeyi geçip tapınağın kalbine girdi. Vanilya ve lavanta mumlarının tatlı kokusu, taze kanın metalik kokusuna karışıyordu. Afrodit Nyx'in muhteşem bir heykelinin durduğu eski bir masaya uzanmıştı. Darius masaya oturmuş ve Kâhin'in başını kucağına yerleştirmişti. Zoey ıslak bir tişörtü Afrodit'in kan sızdıran gözlerine yerleştirmekle meşguldü.

"Aman Tanrım!" Marx da içeri girmişti. "Kanlı gözyaşları döküyor."

"Ağlamıyorum. Sadece bir imgelem geldi. Arada büyük fark var." Kör Afrodit başını dinler gibi çevirdi. "Kalona? Burada mısın?"

Afrodit, Kalona'yı sinir etmekle eğlendirmek arasında gidip gelirdi. Nyx'in, onun hakaretin ve saygısızlığın kıyısında dolaşan bu tavrına neden göz yumduğunu bir türlü anlayamıyordu. Ancak kıza yaklaşınca içi derin bir hürmetle doldu. *Bu kız gerçekten Nyx'in Kâhini ve bu yüzden saygımı hak ediyor.*

"Evet, Kâhin, beni çağırdığın için buradayım," dedi masanın yanında diz çökerken.

"İyi. İmgelemim seninle ilgiliydi. Aslında imgelemde ben sendim. Ve sen öldün," dedi Afrodit yüzünü buruşturup kanlı gözlerini örten ıslak tişörtü düzeltirken.

"Kalona ölümsüz. Ölemez," dedi Darius.

"Bu tür şeylerden nefret ettiğini biliyorum ama bu imgem şu sembolik imgelemlerinden biri olabilir mi?" diye sordu Zoey.

"Bana sembolik gelmedi. Ölmüşüm gibi geldi. Gerçekten ölmüşüm gibi," dedi Afrodit.

Kalona, "Nasıl öldüm?" diye sordu.

"Gökten düştün ve kalbinin olması gereken yerde kocaman kanlı bir delik vardı. Seni delik mi yoksa düşüş mü öldürdü, emin

değilim. Kanatların da kırıktı. Her halükârda, sembolik olarak değil, tamamen ölmüştün."

"Tanrım, kulağa çok kötü geliyor," dedi Marx. "İmgelemleri her zaman çıkar mı?"

"Bahsettiğin kişi burada ve hayır çıkmazlar," dedi Afrodit. "İmgelemin devamına gelince. Nyx benim seni..." Afrodit duraksadı. "Seni derken Kalona'dan bahsediyorum, özgürce seçim yapabilmen için uyarmam gerektiğini söyledi."

Kalona'nın bakışları Afrodit'ten Nyx'in heykeline çevrildi. "Sana benden bahsedenin Tanrıça'nın kendisi olduğundan emin misin?"

"Öyle dedim ya."

"Ve Nyx'in bu imgelemi benim özgürce seçim yapmam için gönderdiğini söylediğinden emin misin?"

"Yüzde yüz. Bu ilk değil. Nyx hakkında biraz bilgi sahibiyim," dedi Afrodit her zamanki alaycılığıyla.

Kalona, Kâhin'e, "Nyx'in tapınaklarında neden hep vanilya ve lavanta mumlarının yandığını biliyor musun?" diye sordu.

Afrodit omuz silkti. "İyi koktukları için sanırım."

"Teniyle aynı kokuyu taşıdıkları için," dedi Kalona. "Görüyorsun ya, Kâhin, ben de Nyx hakkında az buçuk bilgi sahibiyim."

"Pekâlâ, beni alt ettin. Ama sesini tanırım ve özgürce seçim yapabilmen için, imgelemi sana anlatmam gerektiğini Nyx'in söylediğinden eminim."

Sahip olduğu en acı verici anılardan biri zihninde canlanırken Kalona bakışlarını Nyx'in heykeline çevirdi. Sayısız asırdır ilk kez o anıyı sahiplendi ve dürüstlükle hatırladı.

Nyx'in karşısında diz çökmüş ağlıyordu. Tanrıçası onu şefkatten yoksun taş gibi bir yüzle değil, eşit miktarda hüzün ve teslimiyetle izliyordu.

Bunu yapma! Sen benimsin!

Ben bir şey yapmıyorum, Kalona. Senin de bir seçme şansın var. Ben akıllıca kullanmalarını talep etmesem de Savaşçılarıma bile özgür irade verdim.

Kalona kendini kandırdığı uzun asırlar boyunca yaptığı gibi, hafızasında Nyx'i gaddar bir şekilde resmetmek yerine, kendini sahneyi dürüstçe yaşamaya zorladı. Bu kez, Nyx'in yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarının varlığını ve sertleşenin Nyx'in değil kendi yüzü, nefretle dolanın Nyx'in değil kendi sesi olduğunu kabullendi.

Elimde değil. Böyle hissetmek için yaratıldım. Bu özgür irade değil. Bu önceden karar verilmiş bir özellik.

Yine de Tanrıçan olarak ben bu buna önceden karar verilmediğini söylüyorum. Seni biçimlendiren kendi iradendir.

Hissettiklerime engel olamıyorum. Olduğum şeyi değiştirmek elimde değil! Kalona sahneyi dürüstçe hatırlayınca, nasıl huysuz bir çocuk gibi göründüğünü fark edip yüzünü buruşturdu.

Ağlaması kesilmişti ama Nyx'in hüznü geçeceğe benzemiyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. Boğuk bir sesle, *Yanılıyorsun Savaşçım. Bu nedenle hatalarının sonuçlarına katlanmak zorundasın,* dedi. Sonra onu kendinden düşüncesizce bir fiskeyle değil, pişmanlık, gözyaşları ve çaresizlikle enerjisini toplayarak ve kendi seçiminin sonucunu üstüne fırlatarak uzaklaştırdı.

Hatıra silindi ve Kalona kendini şimdiki zamanda Nyx'in güzel heykeline bakarken buldu.

"Sana inanıyorum, Afrodit. Nyx beni seçim yapmaya ilk kez davet etmiyor." Afrodit'in imgeleminin kesinliğini nihayet benimsemişti.

"İmgeleminde Kalona'nın nasıl bir saldırıya uğrayacağını çözmemizi sağlayacak başka bir şey var mıydı?" diye sordu Darius.

Afrodit kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Korkunç şeyi yaşayan kişinin içinde olduğum zaman hep daha zor oluyor. Zaman çok hızlı aktığı ve şey, berbat şeyler olduğu için her şey

birbirine karışıyor. Tulsa'da olduğunu biliyorum. Sanırım şehir merkeziydi çünkü aşağıda şehrin silüetini gördüğümü hatırlıyorum. Ah, bir de büyük bir fırtına yaklaşıyordu."

Uzakta gök gürledi ve rüzgâr hızlanırken Nyx'in tapınağının vitraylı camları sarsıldı.

"Ah, lanet olsun," dedi Zoey.

Kalona'nın tazelenen hafızası zihninde birkaç sahne canlandırdı: Öteki Âlem'e izinsiz geçişi... Stark'la çarpışması... Stark'ın kuyudaki ölümü... Nyx'in müdahalesi ve müdahalesinin bedelinin ölümsüzlüğünden bir parça olması.

Kalona içinden Zoey'ye katıldı.

BÖLÜM YİRMİ

Neferet

"Teşekkürler, Judson. İhtiyacım olan şeyi bulacağından emindim. Balkon kapısının yanındaki masaya bırakabilirsin. Ah, lütfen gitme. Bana lazımsın. Gördüğün gibi, Kylee de getirmesini istediğim grupla birlikte, tam zamanında geliyor." Neferet'in gülümsemesi dairesine isteksizce giren ürkek görünüşlü grupla birlikte, erkek personelini de hedef aldı. Oysa aslında gülümsediği adamları zapt edenler çocuklarıydı. "Dakikliği takdir ederim Kylee. Bana bir kadeh şarap doldur."

Neferet insanları saydı. On iki kişiydiler. İki yüzden fazla kulun arasından, sadece *on ikisi* Lynette'in dikkatini çekecek kadar iyiydi. Sayının düşük olması Tanrıça'nın keyfini kaçırmamıştı ama doğru hesapladığından ve yeterli sayıda olduklarından emin olmalıydı. Sayıları aklından geçirirken yüksek sesle, "Evet," dedi. "Beş dakikada bir tane yeter. Buradan Gece Evi'ne yol uzun değil. Ona yeterince zaman ve cesaret verecektir."

Çekici bir kadın zarif bir reveransın ardından, "Tanrıçam, bizim yapmamızı istediğiniz bir şey mi var? Öğrenmemizi istediğiniz bir dans mesela?" diye sordu.

"Sen valsçilerden biriydin, değil mi?" dedi Neferet.

"Evet. Tanrıçam. Adım Taylor."

Neferet tiksintiyle iç geçirdi. "Ah, her neyse. Adının durmasına izin vereceğim."

"Te-teşekkürler," dedi Taylor tereddütle.

"Ve evet, Taylor, gün doğmadan önce siz on ikinizin yapmasını isteyeceğim muazzam bir şey var ve gündoğumuna sadece bir saatten biraz fazla kaldı. Böyle sıradışı bir olayı kutlamak namına kendi kararımı çiğneyecek ve adını anacağım. *Lynette*," Neferet bu ismi ihanetin tadını alır gibi dikkatle mırıldanmıştı, "her birinizin özellikle iyi olduğunuzu not düşmüş."

Taylor'ın gülümsemesi çekingen ama samimiydi. "İncelik göstermiş." Kadın çatı dairesinde etrafına baktı. "Lynette nerede?"

Kendi kendine on ikisine birden ihtiyacının olabileceğini hatırlatan Neferet Taylor'ı bir darbede yere sermedi. Aksine müthiş bir sabırla, "Taylor, kararımı çiğneyip onun adını sadece benim anacağımı söyledim," dedi. "Bir başkasının da söyleyebileceğinden bahsetmedim."

"Ah, özür dilerim, Tanrıçam," dedi Taylor telaşla ve bir kez daha eğilerek.

"Bu gayet anlaşılır bir şey, sorun değil. Daha açık ifade etmeliydim. Üstünde durmayalım, Taylor. Dediğim gibi, *Lynette* sizler hakkında birer not düşmüş. Burada olmanızın nedeninin Lynette olduğunu anlamanızı istedim." Grubun arasında bir korku ürpertisi dolaşmaya başladı. Neferet korkuyu hissetti ve gülümsedi. "Neden oturma odasında oturmuyorsunuz? Rahat etmenizi tercih ederim. Kylee, kullarıma şampanya doldurur musun, lütfen? Judson yatak odamdaki çalışma masama git ve bana bir kalem ve şu güzel Tulsa kartpostallarından birini getir."

Hizmetkârları emirleri yerine getirirken, Neferet balkona bakan cam kapıyı açtı. İçeriye dolan rüzgâr beraberinde yağmurun kokusunu getirdi. Neferet kollarını açtı ve fırtına habercisi olan atmosferin gücünün tadını çıkardı. Hava onun arzusuna uyuyormuş gibi, çok uzakta gök gürledi ve hemen ardından gökyüzü coşkulu bir şimşekle aydınlandı. "Bu gerçekten muhteşem bir

gece! Şafak öncesi çıkan fırtına favorimdir. Baharda Oklahoma'ya bayılıyorum."

"Tanrıçam, kartpostalınız ve kaleminiz."

"Teşekkürler, Judson." Neferet kartı aldı ve akıcı el yazısıyla dört kelime yazdı. İşi bitince korkmuş gruba gülümseyerek baktı. "Şimdi, kim ilk olmak ister?" Neferet düşünür gibi çenesine vurdu. "Taylor! Sen ol!"

Taylor soruya dürüst ve içten gülümsemesini eklemesine rağmen tedirgin bir sesle, "Sizin için ne yapabilirim Tanrıçam?" dedi.

"Buraya gel, hayatım. Önce sana bunu vermek istiyorum."

Taylor, Neferet'e yaklaşırken titriyordu. "Bir bakalım, evet. Sanırım pantolonunun ön cepleri iş görebilir. Çok hoş derin cepleri var ve çok kaliteli bir kumaştan yapılmış. Lynette haklıymış. Kot pantolon giyilmesini yasaklayacağım. Bu küçük grup hakkında da yanılmadığını umalım." Neferet, Taylor'a kartpostalı gülümseyerek uzattı. "Bunu cebine koy, lütfen."

Taylor karta baktı, cebine koydu ve "'Her beş dakikada bir' ne demek?" dedi.

"Pekâlâ, Taylor, hesaplarım doğruysa beş dakikada bir biriniz öleceksiniz demek. Judson ve Tony, Taylor'ı da yanınızda getirin."

Neferet rüzgârın Taylor'ın korkunç çığlıklarını alıp götürmesine sevinerek balkona çıktı. Balkonun ön tarafını işaret etti. "Şuradan. Onu şuradan atın. İyice fırlatmak için birkaç kez sallayın. Beni burada tutan o korkunç sihrin arkasındaki niyeti doğru anladıysam, iyi kalpli Taylor bariyeri hiçbir zarar görmeden kolayca aşıp aşağıdaki kaldırıma çarpacaktır."

İki adam duygusuz hareketlerle kızı üç kez salladı ve sonra kaldırıp balkondan aşağı fırlattı. Neferet büyük bir merakla kızın kolları ve bacaklarını bir rüzgârgülü gibi savurarak tam hayal ettiği yere inmesini izledi.

"Bir dahaki sefere biraz daha sağa nişan alın," diye emretti adamlarına. Sonra dairesinin kapısına ve içeride panik halinde

çığlıklar atan insanlara döndü. "Kim en çok gürültüyü çıkarırsa sırada o var." Sönen bir mum gibi, kendi çığlıklarını yuttular. "Kylee, mutfak saatini beş dakikaya kur," dedi ve dairenin kapısını kapadı. Judson'ın ilaç temsilcisinin odasında bulduğu Glock'u aldı ve yüksekliği ve sağlamlığından ötürü seçtiği ferforje masaya yerleşti.

"Bana gelin, çocuklarım," diye emretti.

Sürgünler derhal itaat ederek etrafına üşüştüler ve çıplak bacaklarına dolandılar. Neferet onları dikkatle inceledikten sonra, özellikle şişman bir tanesini aldı. Önündeki küçük masanın üstüne yerleştirdi.

"Bu iş çok çabuk bitecek," dedi bekleyen sürgüne. "Fedakârlığını kendi kanımla onurlandıracağım." Yaratık titrediyse de kurtulmaya ya da kaçmaya çalışmadı. "Sen cesur ve güçlüsün; sihrimin tam ihtiyaç duyduğu gibi. Ve işte başlıyor!" Sürgünün açık ağzının yanındaki siyah, kauçuğumsu eti deldi ve sonra tek bir hamleyle, çocuğundan ince bir şerit halinde bir deri kopardı.

Sihir gücüyle dolu kıymetli et
İsteğimi yerine getir; emrime itaat et
Bir saat içinde Kalona'nın sonu gelecek
Maskeli ölümsüz ellerimde ölecek!

Neferet, Glock'u kaldırdı ve kanlı et parçasını namlunun ağzına dolayarak silahı Karanlık'la kapladı. Sonra dudaklarını büzüp üstüne üfledi. Nefesi sürgüne değerken dalgalandı ve tamamen emilmiş bir halde gözden kayboldu.

"Haklıysam, ki nadiren yanılırım, bu çok işe yarayacak." Dalgın bir tavırla ön kolunun iç kısmında bir kesik açtı ve kırmızı kesiği yaralı sürgünün ağzına dayadı. Sürgün heyecanla emmeye ve iyileşmeye başladı.

Neferet şarabını yudumlayarak beklemeye başladı.

Kalona

"İmgelem geldiği zaman, gözleri hep böyle kanıyor mu?" diye sordu Marx.

Oğlu Kalona'dan hızlı davrandı. "Evet. İmgelemeler ona büyük acı veriyor. Stevie Rae ve Zoey onun için endişeleniyorlar çünkü yoğunluğu gittikçe artıyor gibi görünüyor."

Kalona ve Marx, Nyx'in tapınağından ayrılmamışlardı ama Zoey'nin arayıp ıslak bez, temiz kıyafet ve uzun bir tartışmanın ardından bir şişe kırmızı şarap getirmelerini söylediği Stevie Rae ve Damien'a yer açmak için, mumla aydınlatılmış meditasyon köşelerinden birine çekilmişlerdi. Darius onu yerinden oynatmayı deneyince, Afrodit'in midesi bulanmıştı. Bu yüzden Darius Rahibesinin iyileşene dek Tanrıça'nın tapınağında kalacağını ilan etmişti.

Gerçeği söylemek gerekirse, Kalona Nyx'in tapınağında kalmak için bir bahanesinin olmasına sevinmişti. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra sadece kutsanmış enerji ve elbette havayı kaplayan vanilya ve lavanta kokusu aracılığıyla da olsa, Tanrıça'nın varlığına bir türlü doyamıyordu.

"Baba, imgelem canımı sıkıyor." Rephaim'in sesindeki kaygı Kalona'nın dikkatini gökselden somuta çevirdi.

Oğlanın şefkatini almanın verdiği sıcacık hissin tadını çıkararak, Rephaim'e gülümsedi. "Sadece sembolik bir imgelem. Afrodit'in sembolizmden ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Bu yüzden gördüğü haliyle yorumlamayı tercih ediyor."

"Ama seni düşüp ölürken gördü."

"Ve sembol değil, gerçek ölüm olduğunu söyledi," diye ekledi Marx.

Kalona omuz silkti. "Ama yere sapasağlam basan iki ayağımın üstünde burada ve fazlasıyla canlıyım."

"Ama tamamen ölümsüz değilsin." Rephaim bu sözcükleri usulca fısıldayınca Marx, "Sen ne dedin, Rephaim? Baban ne değil?" dedi.

"Oğlum gereğinden fazla endişeleniyor." Kalona, Rephaim'in söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçmesini sağlayacak bir bakış attı. "Gerçek şu ki, Afrodit iki defa Zoey'nin öldüğünü gördü. Ve büyükannesinin. Ve Zoey karşımızda. Sylvia Kızılkuş'un da iyi ve hayatta olduğunu siz de biliyorsunuz." Kalona oğlunun ilgisine memnun olmuştu ama aynı zamanda endişesini hafifletme isteği duyduğu için elini omzuna koydu. "Şafağın sökmesine bir saatten az kaldı. Senin..."

Dedektifin telefonu çaldı. Marx ekrana baktı ve telefonu açmak için izin istedi.

"Bu konuda susturulmayı kabul etmiyorum, baba," dedi Rephaim.

"Hangi konuda?"

Rephaim kaşlarını çattı. "Yaklaşan ölümün."

Kalona kıkırdadı. "Ölümsüzler ölmez. Yoksa Neferet'in neden bu kadar çok sorun çıkardığını unuttun mu? Aksi olsaydı, Stark ona bir ok atardı ve hepimiz kurtulmuş olurduk."

"Sen Öteki Âlem'de değiştin. Ölümsüzlüğün üstüne ettiğin bir yeminin bağlayıcı olmamasına yetecek kadar."

"Evlat, o zamandan beri Karanlık'la savaşıyorum ve normalde herhangi bir ölümlüyü öldürebilecek şeylerden sağ kurtuldum. Endişeni anlıyorum ama kaygın gereksiz."

Marx hızla tapınağa girdi. "Neferet Mayo'nun balkonundan beş dakikada bir canlı rehine atıyormuş. İki kişi ölmüş. Üçüncüsünün eklenmesine sadece dört dakikamız var."

Kalona'ya bir sükûnet geldi. "Koruyucu sihri bozmaya çalışıyor olmalı." Zoey'ye döndü. "Çemberini Konsey Meşe Ağacı'na götür. Thanatos'u ve koruyucu sihri güçlendirin. Ne olursa olsun, sihrin düşmesine izin vermeyin."

"Arabayı ben kullanırım," dedi Stark. Hep birlikte kapıya yönelmişlerdi bile.

"Sen de onlarla git!" dedi Afrodit, Darius'u iterek. "Neferet çıkarsa, hepimiz ölürüz."

"Rephaim, Stevie Rae'yle birlikte git. Rahibenin güvenliğini sağla," dedi Kalona oğluna.

"Sen benimle mi geliyorsun?" dedi Marx birlikte park alanına koşarlarken.

"Hayır. Ben uçacağım. Böylesi daha hızlı. Orada görüşürüz."

"Yukarıda dikkatli ol," dedi Marx elini uzatarak.

Kalona uzatılan eli tuttu. "Sen de kendine dikkat et, dostum."

Sonra Rephaim'e döndü ve oğlunu hızla kucakladı. "Sen hayatımın en gurur duyduğum parçasısın." Sonra geri çekildi ama göğe fırlamadan önce kolunda yumuşak bir dokunuş hissetti. Aşağı bakınca Zoey Kızılkuş'un ona kocaman ve bilmiş gözlerle baktığını gördü.

"Bizimle ikinci bir şans yakaladığına seviniyorum," dedi. "Bizim tarafımızda olmana memnunum."

Kalona gülümsedi. Zoey'nin sözlerinin onun için bu kadar büyük bir anlam taşımasına şaşırmıştı. Genç kızın yanağına dokundu. "Ben de öyle." Sonra kudretli kanatlarını hızla çırparak göğe yükseldi.

Kalona şişkin bulutların arasına neredeyse şimşekle aynı anda çıktı. Fırtına onu sarssa da aldırmadı. Bir görevi, bir sorumluluğu ve Tanrıçasının buyurduğu bir işi vardı. Ona ihtiyaç duyan insanları koruyacaktı. Bedeli ne olursa olsun Neferet'le değer vermeye, hatta sevmeye başladığı insanların arasında duracaktı.

Birden önündeki bulutlar kaynamaya ve biçim değiştirmeye başladı. Ve Kalona kendini Beyaz Boğa'nın parlayan gözlerine bakarken buldu. Boğanın gövdesi devasa bir buluttu ve boynuzlarından bir kan yağmuru dökülüyordu.

Son görüşmemizin üstünden asırlar geçse de, ne yapacağını tahmin etmek bugün de o zamanki kadar kolay. Ses Kalona'nın zihninde gürledi. *Bu kez karşılıklı olarak ikimizin de çıkarına olacak nasıl bir anlaşma yapacağız, Kalona?*

"Yapmayacağız, boğa. Son karşılaşmamızda seni sözle reddettim ama ne kalben ne eylemlerime reddedebildim. Son karşılaşmamızda Karanlığının içimde zayıf olan bir şeyi beslemesine ve hayatımı zehirlemesine izin verdim. Bu kez farklıyım. Bu kez seni hem sözle hem kalben, hem de eylemlerime reddediyorum."

Gerçekten mi, Ay'ın Oğlu? Sana ölümlü âlemde geçirdiğin asırlarda kaybettiğin her şeyi geri verecek güce sahip olduğumu söylersem?

"Bana verebileceğin, bedeline değebilecek hiçbir şey yok."

Ama bedelini duymadın ile. Kaybettiklerinin yanında hiç kalır.

"Beni çok iyi dinle, boğa. Gerçi ruhun hastalıklı olduğu için, söylediklerimi asla gerçekten anlayamayacaksın. Arzu ettiğim her şeye sahip olmasam bile, etrafımdaki her şeyi kontrol edemesem bile, amaca giden her yol mubah değil. Sevgiyi kötülükle ele geçirmek imkânsız. Sonsuza dek, Işık'ı seçiyorum!" Kalona kolunu kaldırınca oniks mızrağı belirdi. "Şimdi, git başımdan ve beni seçimimin sonuçlarıyla baş başa bırak." Kalona mızrağı boğa biçimindeki fırtına bulutuna sapladı. Yaratık acı ve öfke dolu bir inlemeyle kayboldu.

Kalona bedenini sarsan titremeleri kontrol edebilmek için yumruklarını sıktı. "Korkuya zamanım yok. Tamamlamam gereken bir görev var." Kararlılıkla uçmaya devam etti.

ONEOK binasına indiği anda, karşıdaki Mayo binasının terasında çırpınan bir genç kızı sürükleyen iki adam gördü. Neferet balkonun ortasında küçük bir masada oturuyor, kristal bir kadehten şarap yudumluyordu.

Ne yapıyor? Neden insanları balkondan atıyor? Kızı tutan adamlar Neferet'e heyecanla ve işaretini bekleyerek bakarken, Kalona bilmeceyi çözmeye çalışıyordu. Kalona, Neferet'in eylemlerinin

arkasında delilikten başka bir şey göremiyordu. *İnsanlara işkence etmek ona aykırı bir şey değil. Ve ölüm ona güç katıyor. Belki de bu onun için bir eğlence ve bir enerji toplama biçimi. Belki de sadece sıkılıyor ve kendine özgü bir ölüm oyunu oynuyor.*

Neferet başıyla işaret verdi. Adamlardan biri kızın kollarını, diğeri bacaklarını tuttu ve kızı kenardan aşağı atmak için sallamaya başladılar. Kalona kızın çığlıklarını rüzgârın uğultusuna ve fırtınanın gümbürtüsüne rağmen duyabiliyordu.

Kalona ayağa kalktı, kanatlarını açtı ve kızı yakalamak için dalmaya hazırlandı.

Onu gördüğü anda Neferet'in kadehi yerde patladı. Eline aldığı tabancayı Kalona'ya çevirdi.

Ve Kalona oyunu o zaman anladı.

Tıpkı Afrodit'in imgelemini de anladığı gibi. Kâhin haklıydı, imgelemi sembolik değil, gerçekti.

Teşekkürler, Nyx bana seçme şansı bağışladığın için. Ama bu kez, görevime sadık kalacağım. Bu kez, bedeli ne olursa olsun, Işık'ı seçiyorum.

Kalona kollarını ve kanatlarını açarak kendisini ONEOK binasının çatısından aşağı bıraktı. Bir insanı daha Neferet'in deliliğinin sonuçlarından kurtarmak için öne atılırken, temiz bir hedef olmuştu.

Ama adamlar kızı atmadılar. Eğilerek Neferet'in görüş alanını açtılar. Kırmızı lazer Kalona'nın göğsünde Neferet tetiği defalarca çekip silahı vücuduna boşaltmadan önce parladı.

Karanlık kaplı mermiler Kalona'nın vücudunu delerek kalbine yakıcı bir zehir saçtılar. Kalona dik durmaya çalıştı ama mermilerin gücüyle geri savruldu ve baş aşağı yuvarlanarak yön duygusunu kaybetti. Kanatlar onu gökyüzünde tutmaya çalıştı ama vücudunun ve doğaüstü gücünün üstündeki bütün kontrolünü kaybetmişti.

Ve Kalona on binlerce yıl süren varlığı boyunca ikinci kez düştü.

Dedektif Marx

"Yaralandı! Kanatlı adam yaralandı! Mayo'ya derhal bir ambulans gönderin!" Marx arabasındaki telsizde patlayan haberi duyunca gaza asıldı ve Yedinci Cadde'den sola saptı. Telsizin mikrofonunu aldı ve "Dedektif Marx konuşuyor," dedi. "Yedinci Cadde ile Boulder Sokağı kesişimindeki barikatı açın. Ben geliyorum." Arabası kayarken içinden dua etti. *Uyarın onu kurtarmış olsun, Nyx... Uyarın onu kurtarmış olsun...*

Bariyerin arasından son hızla geçip Mayo'nun önündeki sokak görüş alanına girince, direksiyonu sımsıkı kavradı. Midesine bir ağrı saplandı. Kalona sokağın ortasında yatıyordu. Kendi güvenliğine aldırmadan arabasını Mayo'yla Kalona'nın arasına sokup siper oluşturdu. Kalona'nın yanına koşup diz çöktü. İri adam hâlâ nefes alıyordu ama durum kötüydü. Kötüden de kötü. Kırık kemiği yok gibiydi ve kafası patlamamıştı. Ama göğsünün ortasında yarık bir delik açılmıştı ve birden fazla merminin neden olduğu kanamalı bir yarası vardı. Kalona'nın dev kanatları çarpma etkisini yumuşatmıştı. Siyah porselenden yapılmış gibi, paramparça bir halde etrafına saçılmışlardı. Kuzguni tüylerin arasından görünen kırık kemiklerden kan sızıyordu. Marx bildiği tek şeyi yaptı ve göğüs yarasına basınç oluşturmak için iki elini birden üstüne bastırdı.

"Dayan, Kalona. Ambulans gelmek üzere."

Kalona'nın açılan kehribar rengi gözleri Marx'a odaklandı. "Afrodit'e haklı çıktığını söyle." Sözcükleri söylerken zorlanmıştı ve harcadığı çaba öksürmesine ve inlemesine neden oldu.

"Gücünü boşa harcama. Kendin söylersin. Sadece benimle kal. Seni hastaneye götüreceğim."

"Hastaneye değil. Beni Thanatos'a götür." Sonra gözlerini kapadı ve bir daha açmadı.

Ancak Marx onunla konuşmaya ve Kalona'nın kanı etraflarında gittikçe büyüyen bir göle dönüşürken bile yaraya basınç uygulamaya devam etti.

Ambulans nihayet gelmişti. İlk yardım ekibindekiler şaşkın ve korkmuş görünüyorlardı. Dokunmaya çekindikleri besbelliydi.

Marx, "Sizin derdiniz ne? Onu hemen bir sedyeye alın," diye patladı.

"Dedektif, adam fazla iri. Sedyeye sığmaz," dedi görevlilerden biri.

"Birlikte kaldırırız, dedektif." Marx kafasını kaldırınca Memur Carter'la birlikte bir düzine kadar üniformalı polisi gördü.

Marx başını eğerek teşekkür etti. "Arkadaki sedyeyi çıkarın. Onu oraya yatırıp ambulansı alacağız." İlk yardım görevlilerine seçme şansı bırakmadan Carter'a, "Onu içeri sokalım," dedi. "Üç deyince kaldırıyoruz."

Memurlar Kalona'nın etrafını sarıp onu kaldırdılar. Geride kan birikintisini çevreleyen kırık kanat parçaları kaldı. Kalona ambulansa bindirilirken hiç ses çıkarmadı. Marx yanına binip kalbinin o korkunç yaradan dışarı kan pompaladığını görmese, öldüğünü düşünebilirdi. Tamponları yırtarak açtı ve açık pencereden şoför koltuğuna geçen Carter'a seslenirken Kalona'nın göğsüne bastırdı. "Bizi Konsey Meşe Ağacı'na götür. Derhal!"

Neferet

"Yukarı, çocuklar. Planımın meyve verdiğini görebilmem için beni havaya kaldırın." Karanlık sürgünleri etrafını sardılar ve yanmaması için kenara çok fazla yaklaştırmamaya özen göstererek aşağıdaki sokağı görebileceği şekilde kaldırdılar.

"Ne kadar muhteşem. Sokağın tam ortasına düşmüş. Neredeyse bir süre önce benimle küstahça dalga geçtiği, saygısızlık ettiği ve

favori hizmetkârımı benden çaldığı noktaya. Pekâlâ, bunu bir daha yapamayacak. *Hiçbir erkek bana bir daha ihanet edemeyecek.*" Judson ve Tony'nin Kalona'ya karşı yem olarak kullandığı kız iki adamın onu bıraktıkları yerde isterik bir şekilde hıçkırmaya devam ediyordu. Neferet iç geçirdi ve çocuklarına onu indirmelerini işaret etti. Ağlayan kıza, "Artık güvendesin," dedi. "Yapmaya çalıştığım hepimizi korumaktı. Kalona benim düşmanımdı, dolayısıyla senin de düşmanındı. Zaferimden mutluluk duymalısın."

Kız titreyen ellerle gözlerini sildi ama ağlamasına engel olamıyordu. Neferet, "Kylee!" diye seslenince, hizmetkâr koşarak geldi. "Yapmaya çalıştığım şeyin hepimizi korumak olduğunu kavrayamıyorlar. Onlardan kurtul. Derhal. Başımı ağrıtıyorlar. Judson da sana yardım eder."

"Onları balkondan hep birlikte atmamızı ister misiniz?" diye sordu Judson.

"Hayır, hayır, hayır! Onları ziyan etmeye gerek yok. Sadece odalarına kadar eşlik edin."

Judson ve Kylee'nin aynı anda dile getirdikleri, "Evet, Tanrıçam," cevabının ardından, Judson isteri krizi geçiren kızı balkondan içeri soktu ve sürekli ağlayan ölümlüleri önüne katıp daireden götürdü.

"İşte. Böylesi çok daha iyi," dedi Neferet özel alanına huzurlu bir sessizlik çökünce. Bir kenarda durup itaatkâr bir tavırla bir sonraki emrini bekleyen şefe döndü. "Tony, mutfağa dönebilirsin. Zaferimi kutlamak için bir pasta istiyorum. Üstü gece açan yasemin çiçekleriyle süslü, çikolatalı pasta. Bunu yapabilir misin?"

"Nasıl emrederseniz, Tanrıçam," dedi Tony duygusuz bir sesle. Neferet gülümsedi. Tony'nin zapt edilmesi kişiliğini kesinlikle iyileştirmişti.

Neferet gülümseyerek şarap kadehini bıraktığı masaya yürüdü ve canı sıkılarak kaşlarını çattı. Kalona'yı vurma telaşıyla kadehi kırdığını unutmuştu. "Kylee ihtiyacım olduğunda hiç yok,"

diyerek iç geçirdi. Çocuklarından birine ona yeni bir kadeh getirmesini emretmeyi düşündü. Asla fazla uzaklaşmayan yılanımsı yaratıklardan çok kendine, "Keşke kadeh tutacak parmaklarınız olsaydı," diye mırıldandı. Ayağa kalktı ve bir anda balkonun atmosferi tamamen değişti.

Yumuşacık rüzgâr buz kesti. Bahar fırtınasının kokusu leş gibi bir mezar kokusunda kayboldu. Çocukları yanına koşup endişeyle vücudunun etrafına sarıldılar.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok," dedi Neferet. Zarif adımlarla balkonun ortasına yürüdü. Dimdik ve gururla cisim kazanmasını bekledi.

Beyaz Boğa karşısında belirdi. Devasa cüssesi biçim kazanınca Neferet ürperdi. Opal boynuzlarının uçları her zaman bir miktar taze kanla ıslaktı. Derisi şafak öncesinin ışığında parıldıyordu. Gökyüzünde çakan her şimşek onda parlıyordu. Azameti için beyaz çok basit bir tarifti. Neferet ona baktıkça daha fazla yanarlı dönerli renk görüyor ve onu okşamak için daha büyük bir istek duyuyordu.

"Efendim," dedi önünde hafifçe eğilerek. "Tapınağıma hoş geldiniz."

Teşekkürler, kalpsizim. Seni izliyordum. Neferet'in zihninde gümbürdeyen sesi yaklaşan fırtınanın gücünü utandıracak kadar güçlüydü. *Beni şaşırttın, hem de son görüşmemizden bu yana iki kez.*

"Bunu duyduğuma çok sevindim, efendim." Neferet ona yaklaştı. Zarif parmağını uzatıp jilet keskinliğindeki boynuzunun sivri ucuna dokundu. Parmağını ağzına götürüp kanın tadına baktı. "Vampir, eski vampir. Çok yaşlı ve güçlü. Demek seni benden uzak tutan buydu. Gerçi bu kadim vampirin sana benim kadar özgürce teslim olduğuna güçlük çekiyorum."

Boğanın kahkahası etraflarında yankılandı. *İskoçlar asla kolay teslim olmazlar. Yine de onları Skye Adası'ndan kopardığım zaman özellikle enfes oluyorlar ve onca zahmete değiyor.*

Neferet boğanın sözlerinin hissettirdiği iç şoku dışa yansıtmadı. Gülümsedi ve parmağını bir kez daha kana batırdı. "Skye Adası," dedi ve parmağını yalamak için durdu. "Sgiach'ın adasında avdaysan, Işık ile Karanlık arasındaki denge gerçekten bozulmuş demektir."

Kalpsiz olduğun kadar bilgesin de. Ve şaşırtıcı. Boğa Neferet'in kolunun iç kısmındaki yumuşak teni yaladı.

Neferet zevkle titredi. "Teşekkürler, Lordum. Ve iki kez şaşırdığından bahsettin. Bu kutsal fark edişi hak edecek ne yaptım?"

İlki kilisedeydi. Uzun zamandır ölümsüzlüğünü benimsediğin gibi gerçek doğanı da benimseyip benimsemeyeceğini merak ediyordum. Ve her ikisini de böyle ihtişamlı bir katliam gösterisiyle yapman beni bile etkiledi.

Neferet baştan çıkarıcı bir gülümseme takındı. "Beni şımartıyorsun."

Sen beni şaşırtıyorsun, bu yüzden seni şımartmak hoşuma gidiyor.

Boğa onu övmek yerine teninin tadını almakla daha fazla ilgilenir gibi olunca Neferet, "Ya şaşkınlıkların ikincisi?" diye üsteledi.

İkincisinin az önce olduğunu çok iyi biliyorsun.

"Kalona'nın ölümü." Neferet sözcükleri kendi kendine dua eder gibi büyük bir saygıyla mırıldandı. "Hiçbir şeyden bu kadar keyif almamıştım... Yani sana son tapınmamdan bu yana."

Ah, şimdi de sen beni şımartıyorsun, kalpsizim.

"Her zaman, Lordum. Seni her zaman şımartmayı seçiyorum," dedi Neferet.

Bana her zaman tapmayı gerçek anlamda seçer miydin? Zihnindeki ses, Neferet'e neredeyse acı verecek kadar güçlenmişti.

"Teklifin nedir?" dedi Neferet boğanın kaslı boynunu okşayıp derisinin soğukluğundan haz duyarak.

Seni hapsettikleri bu kafesten çıkarabilirim. Benimle birlikte bütün âlemlerde özgürce dolaşabilirsin. Sana bir zamanlar arzuladığın gibi, Refakatçim olarak seslenirim.

"Cazip bir teklif, Lordum," dedi Neferet zaman kazanmak için parmağını boynuzundaki kana bir kez daha batırıp ağzına götürürken. *Ama kendimi Tanrıça ilan etmişken neden bir refakatçi olayım? Ölümsüzken neden kendimi bir tanrıya hizmete adayayım?* "Düşünmek için zaman isteyebilir miyim?"

Elbette isteyebilirsin ve teklifimi değerlendirirken sana bir armağan sunmak istiyorum. Seni hapseden bu koruyucu sihirden kurtaracağım.

"Lordum, ne kadar cömertsin," dedi Neferet ve içinden, *beni bir kez daha borçlu duruma düşürdüğün için, ne kadar bağlayıcı,* diye geçirdi. "Ama özgürlüğümü kendim ilan etmeyi yeğlerim. Böylece seni şaşırtmak için bir fırsatım daha olur."

Neferet boğanın hoşnutsuzluğunu derhal hissetti. *Ah, üçüncü bir sürpriz.*

"Umarım nahoş bir sürpriz olmaz." Neferet boğanın boynunu bir kez daha okşadı.

Kafanı yorma, kalpsizim. Sonsuzluk boyunca, bir şey ne kadar arzulanırsa onu elde etmek için yapılan fedakârlığın o kadar büyüdüğünü öğrendim.

Sonra toynağını taş balkona sürterek çatının sarsılmasına neden oldu. Ve arkasında çift tırnaklı toynağının izini bırakarak kulakları sağır eden bir gök gürültüsüyle kabaran bulutların arasında kayboldu.

Thanatos

"Zoeykuş?"

Thanatos, Sylvia Kızılkuş'un sesindeki kaygıyı duydu. Gözlerini açtı. Shaunee çadırın kapısından dışarı bakıyordu. Rüzgâr hızlanmıştı ve uzakta fırtına gümbürdüyordu. O ve Shaunee içeride dinlenirken, kadınlar geçici barınaklarını sağlamlaştırmak için büyük çaba harcamışlardı.

"Ne oluyor?" diye sordu yorgun bir sesle.

Bütün gece boyunca Shaunee'nin yanından ayrılmayan Erik çadırın dışından içeri seslendi. "Zoey geldi. Çemberi, Stark, Darius ve Rephaim de yanında. Ben..."

"Çabuk olun!" diye bağırdı Zoey sesini rüzgârda duyurmaya çalışarak. "Neferet büyüyü bozmaya çalışıyor. Çember oluşturup size daha fazla enerji yönlendirmeliyiz."

Thanatos doğruldu ve dengesini sağlamak için masaya tutundu. Başı dönüyordu ve güçsüzdü ama sihre yönelik yeni bir hamle hissetmiyordu. "Zoey, illa gerektiğine inanıyorsan çemberi kur ama ben bariyerde bir sorun algılamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Shaunee. "Hatta geç vakitten beri iyileştiğini bile söyleyebilirim. Ve belli ki kötü bir fırtına yaklaşıyor. İnsanlar nihayet evlerine kapanıyorlar."

Zoey, Thanatos'a kararlı bir tavırla, "Çemberi kuracağız," dedi. "Sizin bir şey yapmanıza gerek yok. Ben ruh mumunu alıp elementleri size aktaracağım." Damien, Shaylin ve Stevie Rae yerlerini alırken Zoey ruh mumu için çadıra girdi. "Bunun için üzgünüm, Shaunee. Çok yorgun olduğunu biliyorum. Bu yüzden sadece çadırın önünde otur. Ateşi senin yerine olabildiğince aktarmak için çaba harcayacağım."

"Haydi, ben sana yardım ederim." Erik, Shaunee'ye elini uzattı. Shaunee birkaç adımı ona yaslanarak yürüdükten sonra yüzü çadıra dönük halde yere çöktü.

"Zoey, bana neler olduğunu anlat. Neden böyle çılgın gibisin?" diye sordu Thanatos.

Çemberi yerini alıp kendisi sunak masasının üstünde duran kibritlere uzanırken, Zoey olabildiğince kısa ve hızlı bir şekilde, "Neferet Mayo'nun çatısından rehineleri aşağıya atarak bariyeri kırmaya çalışıyor," diye açıklama yaptı.

Thanatos ağırlığını masaya yasladı ve düşüncelerini toparlamaya çalışarak durdu. "Hayır, Shaunee'nin dediği gibi bariyer

sağlam. Hiçbir bozulma yok. Neferet'in başka bir niyeti olmalı. O..." Thanatos şaşkınlıkla derin bir iç çekti ve dizlerinin üstüne düştü.

"Darius! Stark! Bana yardım edin! Thanatos'a bir şey oldu. Bayıldı."

"Hayır," dedi Thanatos güçlükle. "Bana değil. Kalona'ya!"

Stark, Darius'la birlikte Thanatos'u rahat ettirmeye çalışırken, "Ne dedi?" diye sordu.

"Kalona'nın adını söyledi." Zoey'nin sesi, Thanatos'un ne bildiğini tahmin etmiş gibi boğuktu.

Bir ambulans sesi gittikçe yaklaşıyordu. "Ayağa kalkmama yardım edin. Ayağa kalkmama yardım edin!" dedi Thanatos. "Zoey, çemberini hazırla. Bariyer için olmasa da ödünç vereceği güce ihtiyacım olacak."

"Gerçekten üzgünüm," dedi Zoey ve Thanatos'un ellerini tutup sıktıktan sonra ritüel kibritlerini alıp doğu yönünde Damien'ın karşısına geçti.

Thanatos kendini hazırlayınca Zoey yüzünü ona dönerek çemberin merkezine geçti ve ruhu çağırdı. "Hava, ateş, su, toprak ve ruh! Lütfen Yüksek Rahibemiz Thanatos'u doldurun ve yaşanacaklar için gücünüzden ödünç verin."

Thanatos sırtını dikleştirdi. Derin bir nefes aldı ve beş elementin gücünün kanının yerini alır gibi damarlarına aktığını hissetti. Stark ve Darius'un ona yardım eden ellerinin arasından sıyrıldı. Ambulans Cheyenne Caddesi'nin tam ortasında durdu.

"Rephaim, lütfen yanıma gel." Oğlan çemberin hemen dışında, Stevie Rae'nin yakınında duruyordu.

"Çembere girmemi mi istiyorsunuz?"

"Girmelisin ve elini çabuk tutmalısın."

Rephaim, Stevie Rae'ye kaygılı bir bakış attıktan sonra elementleri birbirine bağlayan ve çemberin çevresini çizen ışıltılı

gümüş rengi ipe yaklaştı. Işıktan ip dalgalandı ve kendini geri çekerek Rephaim'in geçeceği kadar bir boşluk açtı ve geri kapandı.

"Yolunda olmayan bir şey var," dedi Rephaim, Thanatos'a.

Thanatos oğlanın gözlerinin içine bakarak. "Baban," dedi. "Onun için güçlü ol."

Ambulansın geniş arka kapısı açılıp Dedektif Marx'ın başı çektiği polis memurları Kalona'yı dışarı taşırken, Rephaim'in yüzündeki renk çekildi.

"Baba!"

Thanatos elini oğlanın koluna yerleştirip onu durdurdu. "Bize gelmesi gerek. Çember seni aldığı gibi onu da alacak." Thanatos sesini yükseltti ve "Dedektif Marx, Savaşçımı bana getirin," diye seslendi.

Korkunç bir gök gürültüsünü takip eden bir şimşek Sylvia'nın parkın çeşitli yerlerinde yaktığı meşaleleri ateş böcekleri gibi önemsiz kılacak kadar aydınlattı.

"Onu tek başıma taşıyamam," dedi Marx ışıldayan çemberin dışından.

"Kalona'yı taşıyan herkes çembere girebilir," dedi Thanatos.

Marx tereddüt etmedi. İleri doğru bir adım attı. Adamları da onunla birlikte hareket edip Kalona'yı çemberin içine taşıdılar ve yere, Thanatos'un ayaklarının dibine yatırdılar.

Rephaim ağlıyordu. Thanatos bakışlarını Kalona'nın kırık kanatlarından göğsünden süzülen kanı durdurmak konusunda çok başarılı olmayan tamponlara çevirdi. Gözleri sonunda kanatlı ölümsüzün renksiz yüzünde durdu. Gözlerini Savaşçısından ayırmadan, "Dedektif Marx, onu bana getirdiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Onu havadayken vurmuş. Bir Glock'u üstüne boşaltmış. Kalona Neferet'in balkondan attığı insanları kurtarmaya çalışıyormuş. Hiçbir şey yapamadım."

"Siz ihtiyacı olan şeyi yaptınız. Ona iyi bir dost oldunuz."

"Keşke daha uzun süre olabilseydim," dedi Dedektif Marx gözlerindeki yaşları silerken.

"Ölüyor mu?" Rephaim'in gözleri kederle ve şokla matlaşmıştı.

"Evet," dedi Kalona gözlerini açarak. "Buraya gel, evlat." Güçsüz elini zorlukla kaldırdı.

Rephaim babasının yanında dizlerinin üstüne çöktü ve eline yapıştı. "Hayır! Ölemezsin! Sen ölümsüzsün!"

Kalona öksürdü ve dudaklarının arasından kanla karışık bir köpük aktı. Sesi cılızdı. "Bunun olabileceğini biliyordum. Benim seçimim, Rephaim. Sakın unutma, benim seçimim." Kalona'nın bakışları oğlundan Thanatos'un yanında sessizce duran Stark'a çevrildi. "Sana Işık için verdiğim ölümsüzlük parçasını kullan. Rahibeni koru." Bakışları odağını kaybeder gibiydi. Gözlerini kırpıştırarak etrafa bakmaya çabaladı ve Zoey'yi buldu. "Neden olduğum acı için beni affet."

"Seni bütün kalbimle affediyorum," dedi Zoey.

Kalona biraz daha kan öksürdü ve yüzünü buruşturdu. Oğlunun yüzüne dokundu. "Sen benim en iyi yanımsın. Kardeşlerini bul. Onlarla ilgilen. Ve Stevie Rae'ye iyi bak. Onu kaybedersen, kendini de kaybedersin."

"Dediklerini yapacağım, baba," dedi Rephaim hıçkırarak. "Seni seviyorum."

"Ben seni her zaman seveceğim. Her zaman," dedi Kalona. Sönen bakışları son olarak Thanatos'u buldu. "Bana güvendiğin için teşekkürler."

Thanatos'un göğsü kederden ağırlaşmıştı ama gülümsemeyi başardı. "Senden önce hiçbir savaşçının yeminini kabul etmemiştim ve senden sonra da olmayacak. Sen her zaman iyi ve kıymetli bir koruyucu oldun."

Kalona'nın kırmızıya boyanan dudakları hoşnut bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yeminimi çiğnemedim..." Yarım bir nefes aldı ve sonra kanlı göğsü bir daha hiç kalkmadı. Kehribar rengi gözleri ışığını kaybetti ve Kalona öldü.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kalona

Ölmek hayal ettiğinden daha acı verici olmuştu. Gerçi asırlar süren hayatında ölümü nadiren düşünmüştü. Ölüme soyut anlamda aşinaydı. Elbette sayısız can almıştı. Aldığı canların kimi haklı, kimi haksızdı. Öteki Âlem'den ayrıldığından beri sorumlu olduğu ölümlerin çoğu haksız sınıfına aitti.

Ölürken pişman olduğu bir şey varsa, o da neden olduğu haksız ölümlerdi. Bir de oğlunun sevgisini kabul etmeden önce boşa ziyan ettiği zaman ve Nyx'i kaybetmesi. Üç büyük pişmanlığı bunlardı ama ölürken bile Tanrıçasını kaybettiğini düşünmeye tahammülü yoktu.

Nefes alamaz olunca, görüşü önce grileşmiş ardından kararmıştı ve sonra kırılan kanatlarından arda kalan acı kırıntıları ve göğsündeki müthiş ızdırap ağır ağır yatışmıştı. Kalona'nın kendini tasavvur edilemez olana hazırlamak için sadece bir saniyesi olmuştu ve sonra bir anda her şey kararmıştı.

"Elini uzat, Kalona. Elimi tut."

Kalona'yı boğan karanlığın arasından Thanatos'un sesi süzüldü. Kalona nefes almaya çalıştı. Yapamadı. Gözlerini açmaya çalıştı. Göremedi. Ruhu onu tutsak alan duvarlara çarptı.

"Kalona! Elimi tutmalısın."

Elini göremiyorum.

"Görmene gerek yok. Sadece orada olduğuna inan. Kalona, elimi tut."

Kalona görmeyen gözlerle uzandı. Ve Thanatos oradaydı. Onu göremiyordu ama ılık ve sağlam elini hissedebilmişti. Var gücüyle o ele tutunup Thanatos'un onu çekmesine izin verdi. Fışşş diye akan bir ışık ve ses hücumuyla görüşü geri geldi. Kalona sendeledi ama Thanatos elini bırakmadı.

"Her şey yolunda, Savaşçım. Seni bağlayan bedenden kurtuldun," dedi Thanatos.

Kalona aşağı baktı ve harap haldeki bedenini görünce hızlı bir baş dönmesine benzeyen bir tecrübe yaşadı. Bakışlarını bedeninden Thanatos'a çevirdi.

Ölüyüm.

"Öylesin."

Seni sadece özelliğin sayesinde görebiliyor ve hissedebiliyorum.

"Evet ve hayır. Bu âlemde seni özgür bırakan elim dışında hiçbir şey hissedemezsin. Başkalarını görebilirsin ama büyük ihtimalle onlar seni görmeyecekler." Thanatos etrafını işaret etti.

Kalona gözlerini kırpıştırdı. Görüşü, Thanatos dışında her şeyi yoğun ve bulutlu bir objektiften görüyormuş gibi tuhaftı. Etrafına baktı. Ağacı ve çemberi görebiliyordu. Bakışları hızla dağılmış bedenine döndü ve bu kez yanında diz çöken ve ağlayan Rephaim'i buldu.

Ona yas tutmamasını söyle. Burada onun yanında durduğumu söyle.

"Gerçekten istediğin buysa yaparım. Ama bilmelisin ki burada seninle sadece kısıtlı bir süre iletişim kurabileceğim. Benim yeteneğimin bile sınırları var."

Ne yapmam gerek? Ona nasıl yardım edebilirim?

"Bu âlemde ona ya da bir başkasına artık yardım edemezsin. Yola devam etme zamanın geldi."

Kalona Thanatos'a baktı. *Nyx'in diyarı, Öteki Âlem'i kastediyorsun.*

"Evet."

Kalona kendi vücuduna tutsak olduğu zaman yaşadığı paniğin kısmen geri geldiğini hissetti. *O beni kovdu. Beni içeri almaz.*

"Nyx'in seni kabul etmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kalona'nın zihni eskiye, Öteki Âlem'e izinsiz girip Nyx'ten af dilendiği zamana döndü. Nyx'in cevabı kesindi. "Benden ancak affedilmeye layık olursan af dileyebilirsin. O zamana kadar ruhunun da bedeninin de âlemime girmesi yasak."

Ondan af diledim. Nyx beni affetmedi. Girişimi yasakladı.

"Peki, affedilmeye hak kazanmış mıydın?"

Hayır, elbette hayır. Ama şimdi kazandım mı? Öfke ve kıskançlığı güven ve sevgiye tercih ederek Tanrıça'ya ve çocuklarına acı verdiğim asırların kefaretini nasıl ödeyebilirim?

"Bu, cesaretini toplayıp Tanrıçana sorman gereken bir soru," dedi Thanatos.

Ya beni affetmeyi reddederse? Bana ne olacak?

Thanatos'un gözleri bir anda çok fazla acı ve çok fazla ızdırabı bilen çok eski bir bakışla doldu. "Nyx Öteki Âlem'e girmene izin vermezse, öldüğün âlemde kalmaya devam edeceksin."

Duyulmadan ve görülmeden mi? Thanatos başıyla onayladı. Ne kadar sürecek?

"Sonsuzluk ne kadardır?"

Kalona'nın içinden korkunç bir ürperti geçti. Bakışları yeniden oğluna çevrildi. *Nyx'in beni kabul edip etmediğini sen bilecek misin?*

"Evet ama seninle iletişim imkânımı kaybedeceğim," dedi Thanatos hüzünle.

Beni reddederse, oğluma göz kulak olacağım.

"O bilmeyecek," dedi Thanatos.

Sen söylersen bilir.

"İstediğin buysa söylerim."

Bu. Kalona tekrar Thanatos'a baktı. *Hazırım. Ne yapmalıyım?*

"Şu anda seni bu dünyada tutan tek şey benim. Elimi bırakman ve yükselmen yeterli."

Teşekkürler, Thanatos. Her şey için.

"Kalona, ebediyen kutsanmanı diliyorum. Kutlu olsun." Ölümün Yüksek Rahibesi kolunu kaldırıp elini bırakınca, Kalona'nın ruhu yükseğe... daha yükseğe süzüldü.

Uçmak onun için çok tanıdıktı. Öteki Âlem'inki kadar bu âlemin göğüne de alışıktı. Zamanı ve isteği olsaydı her zaman Tanrıça'nın bir işini görmek için uçtuğu bütün âlemleri sıralayabilirdi.

Ancak bu yükseliş daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyordu.

İlk başta öylesine kapkaraydı ki tek yapabildiği yükselmeyi sürdürdüğünü ummak oldu. Tam umutsuzluğa düşmek üzereyken –Nyx'in onu çoktan yargıladığını ve eksik bulduğunu düşmek üzereyken– önündeki siyahlık dalgalandı, titreşti ve ona kadim Capri adasının etrafındaki denizi hatırlatan yanardöner bir hal aldı.

Topaz gökyüzü bir kez daha dalgalandıktan sonra aralanarak pas rengi tanıdık bir toprak parçasını önüne serdi. Toprak parçasının arkasında biri alıç diğeri üvez iki ağaç vardı. Kalona ağaçları tanıdı. O ve Nyx burayı sık sık ziyaret ederlerdi; burası Nyx'in Kutsal Korusu'nun girişiydi. Ağaçların boğumlu dallarında Nyx'in ve Tanrıça'nın âleminden geçen diğerlerinin iyi dileklerle bağladığı rengârenk bez parçaları asılıydı. Bez parçaları rüzgârda usul usul sallanarak sonsuz sayıda dileği temsilen renk değiştiriyordu. Dilek ağacının arkasında Nyx'in en kutsal toprağı dönümlerce uzanıyordu. Kalona her patikayı, her ağacı, her kristal akarsuyu ve en yeşil otlakları ezbere biliyordu.

Nyx'in yanında olamasa da orada yeniden dolaşmanın ve korunun huzurunun içine dolmasının özlemini duydu.

Yükselişi tamamlanınca, pas rengi toprağa kondu ve beklemeye başladı.

Zoey

Kalona ölmüştü! İnanılmaz ama aynı zamanda inkâr edilemezdi. Gülümseyerek ve yeminini çiğnemediğini söyleyerek ölürken elimde ruh mumuyla Thanatos'un yanında duruyordum.

Rephaim kendini kaybetmişti. Babasının ölüsünün üstüne kapanmış, parçalanması an meselesiymiş gibi hıçkırarak ağlıyordu. Stevie Rae toprağın kuzey uçtaki yerinde arkamda duruyordu ama huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Çemberi bozup Rephaim'in yanına gidecekti. Onu suçlayamazdım. Tam ruh mumumu üfleyip çemberi kapatmaya hazırlanırken, Thanatos Kalona uzanıp tutabilirmiş gibi, elini uzattı. Çemberi kurarken bana söylediklerini hatırladım. Zoey, çemberini hazırla. Ödünç vereceği güce ihtiyacım olacak.

Thanatos Kalona'nın öldüğünü anlamıştı. Çembere onun için ihtiyacı vardı!

"Stevie Rae orada kalmak zorundasın," dedim omzumun üstünden salya sümük ağlayan en iyi dostuma bakarak. "Çemberi kapatamayız. Thanatos'un buna ihtiyacı var. Bu, Kalona'nın da ihtiyacı olduğu anlamına gelir."

"Ama o öldü," diye hıçkırdı Stevie Rae. "Ve Rephaim'in bana şimdi ihtiyacı var."

"Stevie Rae, Thanatos Ölüm'ün ta kendisi. Senin Toprak olduğun gibi," dedim. "Bu çemberi kurmamızı istedi. Kapatabileceğimiz zamanı bize söyleyecektir."

Sarsılan omuzları yüzünden Stevie'nin mumu titriyordu ama başını salladı ve çemberi kırmadı.

Dikkatimi yeniden Thanatos'a çevirdim. Elini öne uzatıp donmuş gibi görünüyordu. İfadesi biriyle psişik bir konuşma yapar gibi değişti ama başka hiçbir değişiklik yoktu.

Dedektif Marx bana, "Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Solgun ve üzgün görünüyordu ve üstü başı Kalona'nın kanıyla kaplıydı.

Emin değildim ama şansımı denedim ve yüreğimden geçenleri dile getirdim. "Thanatos, Kalona'nın ruhuna yardım ediyor. Mayo'nun önündeyken olduğu gibi."

Marx gözlerini kıstı ve sesini iyice alçaltarak, "Parlayan ışıklar görmüyorum," dedi.

"Onlar insan ruhlarıydı. Bugün ne olmuş olursa olsun, Kalona yüzyıllarca ölümsüzdü. Büyük olasılıkla ruhu farklı görünüyordur."

Ama yanılıyordum. Thanatos aniden dondu ve boşluğa bir frizbi savurur gibi kolunu kaldırdı ve gümüş renkli parlak ve Mayo'nun önünde topladıklarına çok benzeyen bir küre şafak öncesi göğünün fırtına bulutlarının arasına karıştı.

"Thanatos haklıymış. Birbirimizden bir farkımız yok," dedi Marx.

"Tanrıça aşkına! Şuraya bakın!" Shaylin yukarıyı işaret ediyordu.

Hepimiz o yöne baktık. Arkansas Nehri'nin üstündeki gökyüzü dalgalanarak aralandı. Kalona çok iyi hatırladığım bir yerde kırmızı ve yuvarlak bir toprak parçasının üstünde duruyordu.

"Öteki Âlem'in girişi ve dilek ağacı!" dedi Stark, çemberin hemen dışında durduğu yerden.

"Ve Nyx'in Kutsal Korusu," diye ekledim. Bakışlarım onu buldu ve birbirimize gülümsedik. Orayı çok iyi biliyorduk. Benim yaşayabilmem için Stark orada az kalsın ölüyordu.

"Evlat, gözlerini artık babanın kabuğundan başka bir şey olmayan bu ölü bedenden ayır ve gerçekte neye dönüştüğünü gör," dedi Thanatos elini Rephaim'in omzuna koyarak.

Rephaim kafasını kaldırınca, Nyx'in korusundan çıkıp Kalona'ya yaklaştığını gördü. Yanında kanatlı bir ölümsüz vardı. Kanatlarının altın rengi ve daha ufak tefek ve narin görünmesi dışında, Kalona'nın bir eşiydi.

"Erebus olmalı," dedi Damien.

Sonra Kalona dizlerinin üstüne indi, başını öne eğdi. Önümüzde yaşanan sahne karşısında hepimizin nutku tutulmuştu.

Nyx önünde diz çöküp af diliyorum. Kalona'nın sesi diğer âlemden bize kolayca ulaştı. Ne kadar savunmasız ve kaygılı olduğunu bile duyabiliyordum.

Bunu gerçekten istiyor musun yoksa ölümlü âlemde sonsuza dek kalmaktan mı korkuyorsun? diye sordu Erebus. Sesinde nefret yoktu. Meraklı görünüyordu. Ama tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Neden bir anda Nyx adına konuşur olmuştu?

Kalona, Tanrıça'ya bakmaya dayanamıyormuş gibi başını eğik tuttu ama bu kez daha büyük bir güvenle konuştu. *Tanrıça, ben buraya sadece affını dilemek için geldim ve yaptığım hatalar için her tür sonuca katlanmaya hazırım.*

Erebus bir şey daha söylemek için ağzını açınca, Rephaim ayağa fırladı ve "Onu rahat bırak!" diye haykırdı. "Seninle konuşmuyor bile!"

Kalona onu duymuşa benzemiyordu. Ama Erebus sustu.

"Bu doğru!" dedi Stevie Rae hıçkırıklar arasında. "Rephaim'in babasını rahat bırak. Senden değil, Nyx'ten af diliyor."

Nyx'in güzel ve sevgi dolu gözleri Kalona'dan bize çevrilince nefesimi tuttum. Bir adım öne çıktı. Tül gibi incecik elbisesi koluna sürtününce Kalona'nın titrediğini gördüm. Nyx elini kaldırdı, önünden şöyle bir kaydırdı ve bir anda havada, ta yukarıda değil, tam karşımızdaydılar!

"Uğurlar olsun, kıymetlilerim," dedi Tanrıça.

"Uğurlar olsun!" Cevabımız artık göz kamaştıran bir yoğunlukla ışıldayan çemberin etrafında yankılandı.

Nyx, önünde saygıyla eğilen Thanatos'a yaklaştı ve Yüksek Rahibesini koluna hafifçe dokunarak kaldırdı. "Aramızda bu tür formalitelere gerek yok. Bunun için fazla uzun süredir tanışıyoruz."

"Teşekkürler, Tanrıçam," dedi Thanatos.

"Burada çok iyi iş çıkarıyorsun, kızım," dedi Nyx ona. "Sihir zor ama niyetiniz çok arı."

"Sağlam durması için elimden geleni yapacağım," dedi Thanatos.

Nyx gülümsedi. "Ölüm Rahibemden daha azını beklemezdim." Sonra Kalona'nın bedeninin yanında hıçkıran Rephaim'e döndü. Babasına, yani babasının diz çökmüş halde duran ruh haline bakıyordu. Kalona'nın cansız bedeninin üstünden uzanıp omzuna dokunan Nyx'i görmemiş gibiydi. Tanrıça yumuşacık bir sesle, "Acın yatışsın, oğlum," dedi.

Rephaim Tanrıça'nın dokunuşuyla irkildi ve bakışlarını ona çevirdi. İri iri açılmış gözlerle, "Teşekkürler," dedi. Nyx'e bakarken hıçkırıkları önce yavaşladı, sonra tamamen kesildi.

Ve Nyx bana döndü. Bugün saçları dolunay gibi bembeyaz, gözleri lavanta rengiydi. Uzun süre bakmak zordu. Güzelliğinde anlaşılmaz bir şey vardı.

"Zoey Kızılkuş, Kalona buradaki bütün ölümlüler arasında en çok sana acı verdi. Sana yalan söyledi, seni baştan çıkardı ve öldürmeye çalıştı. Kin, öfke ve kıskançlıkla çok sevdiklerini öldürdü. İçinde kadim Bilge Kadınların senin insanlarına karşı işlediği suçlara karşılık onu tutsak etmek için yarattığı ve Yüce Toprak Ana'nın hayat üflediği bakirenin kırıntılarını taşıyorsun. Bütün bunları kabul ediyor musun, Zoey?"

Güçlükle yutkundum. "Evet, ediyorum."

"O zaman ruhuna kulak ver ve bana gerçeği söyle, Zoey Kızılkuş, Kalona'yı affetmeli miyim?"

Sorusu beni nutkum tutulacak kadar şaşırtmıştı. Ben mi? Onu ben mi yargılayacaktım?

Ben bir cevap bulmak için debelenirken, büyükannemin elimi tuttuğunu hissettim. "Akıllıca düşün ve sadece gerçeği dile getir, u-we-tsi-a-ge-ya."

Kalona'ya baktım. Nyx haklıydı. Sadece bana değil, sevdiğim insanlara ve Cherokee halkına korkunç şeyler yapmıştı. Yüzyıllar boyunca yaşlı ve hastalara korku salan bir canavar türü yaratmıştı. Alaycı Kuzgunlar. Bakışlarım Kalona'dan Rephaim'e kaydı. O da o canavarlardan biriydi ama sevgi onu kurtarmıştı. Rephaim kendini affetmenin bir yolunu bulamazken, Nyx onu affetmişti.

Ve Tanrıça'nın sorusunun doğru cevabını buldum.

"Tanrıçam, ben sizin Kalona'yı çoktan affettiğinize inanıyorum. Sadece affınıza layık olsun istiyorsunuz."

"Layık mı peki, genç Rahibe? Onu affetmemi hak ediyor mu? Sen onu affedebilir misin?"

Büyükannemin elini sıktım. "Evet ve evet," dedim inanarak. "İkinci şansı hak ediyor."

Kalona

Kalona dizlerinin üstünde durduğu yerden Nyx'in Zoey'ye gülümsemesini izledi. Ancak Tanrıça Yüksek Rahibesine karşılık vermek yerine Erebus'a döndü. "Eski dostum, sanıyorum görevin burada son buluyor."

Erebus'un gülümsemesi yaz güneşi kadar parlaktı. "Uzun sürdü ama bunu başarabileceğinden hiçbir zaman şüphe etmedim."

Tanrıça incecik kaşını kaldırdı. "Hiç mi?"

"Şey, neredeyse hiç. Ona eziyet etmeyi özleyeceğim."

"Ona eziyet etmemen gerekiyordu. Bize dönüş yolunu bulmasına yardım etmen gerekiyordu," dedi Tanrıça.

"İkimiz de Kalona'nın ne kadar inatçı olabileceğini biliyoruz." Erebus, kardeşine şaşkınlıkla bakan Kalona'nın yanına gitti. "Söylesene, o sayısız yıl boyunca en büyük müttefikinin ben olduğumu söylesem ne olurdu?"

"İnanmazdım," dedi Kalona.

Erebus içten bir kahkaha attı. "Aynen öyle! Yine de, ikimizin yaratıldığı o günden bu yana tek bir dileğim vardı: Tanrıçamızın mutlu olması. Ve sen asi kardeşim, eskiden onu çok mutlu ederdin."

Kafası karışan Kalona başını salladı. "Ama ben aradan çekilince, Refakatçisi sen oldun!"

"Hayır, Kalona. Bu konuda asırlardır yanılıyorsun. Nyx'le aranızda ne olursa olsun, ben her zaman onun dostu ve oyun arkadaşı kaldım. Hiçbir zaman Refakatçisi olmadım."

"Benimle oyun oynama," dedi Kalona. Öfkeli değildi ama Erebus minicik bir numara daha yaparsa, kalbi kırılacakmış gibi hissediyordu.

Kardeşi iç geçirerek Nyx'e baktı. "Devam etmeli miyim?"

"Evet, dostum," dedi Nyx. "Belki de artık bir kardeşin kalbiyle dinlemeye hazırdır."

Erebus Kalona'ya döndü ve "Benim babam kim?" diye sordu.

Kalona'nın kaşları çatıldı. "Güneş, elbette."

"Ya seninki?"

"Ay."

"Ve Tanrıçamızın en çok saygı duyulan sembolü hangisi. Göğünü aydınlatan ne? Onu sürekli küçülerek ve büyüyerek ebedî mutluluğunda takip eden?"

"Ay." Kalona'nın sesi boğuklaşmıştı.

"Ben onun baharı ve yazının dost canlısı sıcaklığıyım. Sen ebediyeti onun yanında geçirmek, onu korumak ve sevmek için yaratıldın. Tek yapman gereken sevgisine layık olmayı seçmekti. Ve bunu nihayet başardın. Kutlu olsun, kardeşim." Erebus elini Kalona'ya uzattı.

Ama Kalona o eli tutmadı. Erebus'a bakarken sonunda anlamıştı. "Başından beri senin hakkında yanıldım. Beni affedebilecek misin?"

"Kardeşim, on binlerce yıldır acı çekmeni seyrediyorum. Seni memnuniyetle bağışlarım."

"Teşekkürler, Erebus." Kalona o zaman ayağa kalktı ve Erebus'un elini tutmak yerine onu kucakladı. Birbirlerinden nihayet ayrıldıkları zaman, Kalona gözyaşlarını silmeye gerek görmedi. Yanakları onunkiler gibi ıslak olan kardeşine gülümseyerek baktı. Sonra Erebus'un yanındaki bir kıpırtı dikkatini o yöne çekince Nyx'i karşısında buldu. Erebus birkaç adım geri çekilip onu Tanrıçasının karşısında tek başına bıraktı.

Kalona dizlerinin üstüne çöktü.

"Pek çok konuda çok yanıldım," derken, Nyx'in yakınlığı bütün vücudunun titremesine neden oluyordu. "Öfkeyi ve kıskançlığı sevgiye ve güvene seçtim. Karanlık'ın âlemine girmesine izin vererek sana ihanet ettim. Kendi güvensizliklerim yüzünden kardeşimden nefret ettim. Kovulduktan sonra, sayısız zulüm işledim." Gözyaşları yanaklarından dökülüyordu. "Bunu istemeye hiç hakkım yok ama Nyx, Tanrıçam, tek ve gerçek aşkım, beni affeder misin?"

Nyx ona elini uzattı ve yumuşacık, sevgi dolu bir sesle, "Ah, Kalona, seni o kadar çok özledim ki," dedi.

Kalona Tanrıça'nın zarif eline baktı ve bir anda kıpırdayamaz ve ona bakamaz oldu. Nihayet başını kaldırdığında içi öylesine büyük bir mutlulukla doluydu ki az kalsın konuşamayacaktı.

Titreyen bir sesle, "Beni affediyorsun," dedi.

"Ediyorum."

"Beni seviyorsun."

"Seviyorum ve hep sevdim."

Kalona elini tuttu ama ayağa kalkmadı. "Nyx, Gece'nin Tanrıçası, kendimi bedenen, kalben ve ruhen seni sevmeye ve korumaya adıyorum. Savaşçı Yeminimi kabul etmen için sana yalvarıyorum."

"Yeminini memnuniyetle kabul ediyorum ve onu sonsuza dek bağlayıcı kılıyorum." Nyx konuşurken, Kalona'nın etrafı ışıldadı.

Kanatlarını yıkayan güç, renklerini kuzguniden dolunayın ışıltılı beyazına dönüştürdü.

Kalona sevinçle ayağa kalktı ve Öteki Âlem'in perdesi kapanırken, Tanrıçasını kollarının arasına aldı ve kendisini öpücüğüne kaptırdı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Zoey

Öteki Âlem'in perdesi kapandıktan sonra birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Herkes burnunu çekiyordu; polis memurları bile. Nihayet sessizliği Dedektif Marx bozdu. Thanatos'a gitti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa herkesle birlikte Thanatos'un kendisini de şaşırtarak ona sımsıkı sarıldı.

"Ölümsüz olsaydım bile, sanırım az önce şahit olduğum şey bütün hayatım boyunca gördüğüm en inanılmaz şey olurdu. Bizi de dâhil ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

Diğer beş polis gözlerini silerek başlarını salladılar.

Thanatos gülümsedi ve dedektifin kollarından nazik bir hareketle sıyrıldı. "Rica ederim, dedektif ancak izin veren ben değildim. Nyx'ti."

"O zaman umarım, Neferet işi hallolduktan sonra yakın bir zamanda Nyx'in tapınağını ziyaret edip mihraba bir armağan bırakmamın sakıncası yoktur. Kulağa delice geldiğini biliyorum ama bugün olanlardan sonra, kendimi Tanrıçanıza gerçekten yakın hissediyorum."

"Hiç de delice değil. Nyx ve ben sizin armağanınızı zevkle kabul ederiz. Görüyorsunuz ya Dedektif Marx, Nyx sadece bizim Tanrıçamız değil. O, onu arayan herkese ait." Thanatos'un bakışları beni buldu. "Zoey, çemberi artık kapatabilirsin."

Ruh mumumun hâlâ yandığını neredeyse unutmuştum. Ben ters yönde dönerek elementlerin her birini sırayla teşekkür edip uğurlarken, büyükannem Thanatos'un çadırında duran battaniyelerden biriyle Kalona'nın cansız bedenini örttü.

Stevie Rae mumunu söndürdüğüm anda Rephaim'in yanına koştu ve ona sımsıkı sarıldı. Sonra Stark yanıma gelip beni ne kadar sevdiğini söyleyerek kucakladı.

"Seni asla bırakmayacağım, söz veriyorum," dedi. "Ne Aurox, ne Heath ne de o aptal Erik umurumda." Erik'in birkaç metre uzağımızda, Shaunee'nin yanında durduğunu fark edince durakladı. "Özür dilerim, ahbap. Kötü bir niyetim yoktu."

Erik omuz silkti. "Sorun değil," dedi. Ama ne bana ne Stark'a baktı. Şirin ve endişeli bir bakışla Shaunee'yi seyrediyordu.

Stark'ın yüzünü ellerimin arasına aldım ve "Endişelenme," dedim. "Beni bırakmana asla izin vermeyeceğim." Sonra onu bir asır sonra yeniden kavuşmuşuz gibi öptüm.

Rüzgâr gökteki fırtına bulutlarını dağıtmak için o anı seçti ve kendimizi bir anda şafak vaktinin pembeleri ve sarıları arasında bulduk.

"Eyvah," dedim. "Sen, Stevie Rae ve Shaylin derhal korunmalısınız."

"Şafağa hâlâ yedi dakika var," dedi Stark. "Ama haklısın."

İstemeyerek de olsa Stark'ın kollarından sıyrıldım ve çadıra dönmek için yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek Thanatos'un yanına gitti. Ama koruyucu sihri kurmasından bu yana yaşadığı yorgunluktan eser yoktu. Aslında, gözlerinin altındaki morluklar dışında tazelenmiş görünüyordu.

"Çok daha iyi görünüyorsunuz," dedim.

Thanatos başını salladı ve gülümsedi. "Kalona'nun ruhunun Öteki Âlem'e geçişine rehberlik etmenin enerji verici bir yan etkisi oldu sanırım. Ve bunun için minnettarım. Gerçi korkarım çok sürmeyecek. Bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız. Özellikle şafağın

sökmek üzere olduğunu ve kırmızı vampir ve çaylaklarımızın içeri girmesi gerektiğini düşünürsek. Dedektif Marx, Kalona'nın bedenini Gece Evi'ne götürmeyi üstlendi. Cenaze ateşini hazırlamak ve törene liderlik etmek konusunda sana güvenebilir miyim?"

"Elbette," dedim.

"Shaunee." Thanatos onu yanımıza çağırdı. "Kalona'nın bana ödünç verdiği güç sayesinde, elini çabuk tutarsan Gece Evi'ne dönüp elementinle Kalona'nın cenaze ateşine eşlik etmende bir sakınca olmayacağını sanıyorum. Savaşçım için bunu yapar mısın?"

"Kalona'nın cenaze ateşini tutuşturmak benim için onur olacak," dedi Shaunee.

Shaunee'nin de daha iyi göründüğünü düşündüm ve Kalona'ya sessiz ama içten bir teşekkür gönderdim.

"Ve ben de gündoğumundan günbatımına kadar babamın cenaze ateşine göz kulak olacağım," dedi Rephaim gözlerini silerek. "Ama hızlı olmalıyız. Altı dakika içinde değişeceğim ve bu Stevie Rae'nin de yanmaya başlayacağı anlamına geliyor."

Marx, "Ne olacaksın..." diye başladı ama sonra susup başını salladı. "Boş verin. Daha sonra açıklarsınız. Adamlarım ve ben, koca adamın cenazesiyle ilgileneceğiz. Siz önden gidebilirsiniz. Gece Evi'nde buluşuruz."

Büyükannemi kucakladım. "Tanrıça'ya verdiğin yanıtla bilgeliğini gösterdin," dedi benden ayrılırken. "Seninle gurur duyuyorum, u-we-tsi-a-ge-ya."

"Sylvia, sen ve diğerleri mola vermek isterseniz, sanırım siz istirahat ederken başımın çaresine bakabilirim," dedi Thanatos.

Rahibe Mary Angela, Haham Bernstein ve Suzanna Grimms'le birlikte büyükannemin yanına geldi. Kadınların yüzleri döktükleri gözyaşları yaşadıkları yılları azaltmış gibi ışık saçıyordu.

"Bu kutsal toprakta sizinle kalmayı seçtik," dedi rahibe. Diğer kadınlar da başlarını sallayarak onayladılar.

"Bunun üstüne kim dinlenebilir ki?" dedi Haham Bernstein.

"Ben de kalıp sizi kimsenin rahatsız etmemesini sağlayacağım," dedi Erik ve ekledi: "Tabii isterseniz."

"Korumanı fazlasıyla takdir ediyoruz, Erik," dedi büyükannem.

"Aynen öyle," dedi Thanatos da. Erik'i ve dört Bilge Kadın'ı selamladı. "Hepinize minnettarım. Teşekkürler."

Stevie Rae, Rephaim'in elini tuttu ve Marx'ın polis memurlarıyla birlikte babasını kaldırmasını izlemesin diye onu minibüse doğru çekti. Stark, Shaylin, Damien ve ben de arkalarından gidip araca doluştuk. Shaunee, Erik'in arabasına bindi.

Kimse konuşmadı. Rephaim'e söyleyecek doğru sözleri bulmak için zihnimi taradım. Ona babası için üzüldüğümü mü söylemeliydim? Yoksa babası için tebrik mi etmeliydim? Stevie Rae başta olmak üzere diğerlerinin de sessizliğine bakarak onların da ne diyeceklerini bulmak konusunda zorlandıklarını düşündüm.

Neyse ki Rephaim hepimizi kurtardı. "Babam için seviniyorum," dedi usulca. "Hep olmak istediği yerde. Işık'ın peşinden gidip Thanatos'a yeminle bağlandıktan sonra bile, onda iyileşmeyen bir yalnızlık vardı. Aslında sanırım daha da kötüleşmişti."

Stevie Rae konuştu. "Sanırım baban sonunda sevgiyi –önce senin, sonra Nyx'in sevgisini– kabul etmeyi bir kez başarınca, olay ahırın kapısını bütün inekler kaçtıktan sonra kapatmak gibi oldu."

"İnekler mi?" dedi Rephaim. Sesindeki gülümsemeyi duyabilmiştim.

Arkama döndüm ve ön koltukta oturduğum yerden gerçekten gülümsediğini gördüm. "Sevgiye ihtiyacı olduğunu fark edince, daha fazla bahanesi kalmadı demek istiyor. Her ne kadar terk eden Nyx değil, kendisiyse de mutlu olmak için Nyx'in sevgisine ihtiyaç duyduğunu itiraf etmek zorunda kaldı."

Rephaim başıyla onayladı. "Artık mutlu. Bunu hissettim. Nyx kederimi öyle yatıştırdı. Onun sevincini hissetmeme izin verdi." Gülümseyerek gözlerini bir kez daha sildi. "Ve günün birinde babamı yine göreceğimi biliyorum."

"Sen ölümsüz olmadığına emin misin?" diye sordu Shaylin. "Auran tıpkı onunkine benziyor."

"Eminim," dedi Rephaim, kolunu Stevie Rae'nin omzuna atarken. "Ben sadece babasına çok benzeme şansına sahip bir oğlanım." Sonra bana baktı. "Zoey, Thanatos'un isteğini yerine getir. Shaunee'nin tutuşturup Konsey Meşe Ağacı'na dönebilmesi için babamın cenaze ateşini çabuk hazırlat."

"Hava göründüğü kadar güneşli olursa okuldakilerin bir araya toplanması zor olacak, biliyorsun," dedim.

"Okulun şahit olması gerekmiyor. Ben orada olacağım. Babama göz kulak olacağım."

Başımı salladım ve ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım.

Stark Gece Evi'nin ana girişinden saptı ve Hummer'ı binaya bağlı olan üstü kapalı park alanına soktu. Rephaim, Stevie Rae'yi çabucak öpüp, "Seni seviyorum," dedi. Bize baktı ve "Göründüğü kadar kötü değil," dedikten sonra arabadan indi.

Ayakları yere değmedi bile. Kulakları sağır eden çığlığı Stevie Rae dışında hepimizi yerimizden sıçrattı. Çığlık bir kuzgunun ötüşüne döndü ve Rephaim'in kıyafetlerinin içinden fırlayan kocaman siyah kuş, kanatlarını çırparak üstü kapalı park alanından sabah göğüne yükselip Gece Evi'nin üstünde dönmeye başladı.

Stark gözlerini kıstı ve elini şafak vaktinin ışığına siper ederek ve her şeye rağmen Rephaim'in uçuşunu takip etmeye çabalayarak, "Müthişti," dedi.

"Evet, o kadar acımadığını söylüyor," dedi Stevie Rae de Stark gibi gözlerini kısarak. "İnanmıyorum ama beni inandırmaya çalıştığı için onu seviyorum."

"Hey, sizin içeri girip yatmanız lazım," diyerek Stark, Stevie Rae ve Shaylin'i arabadan indirdim.

Stark kocaman bir esneme arasında, "Sen de gelmezsen yatmam," diye itiraz eti.

"Geleceğim ama önce Darius ve Afrodit'e olanları anlatmam ve Travis ile diğer birkaç insandan cenaze ateşini hazırlamalarını istemesini söylemem gerek. Shaunee yeni kazandığı enerji bitmeden Thanatos'a dönmeli," dedim.

"Sana yardım edeyim," dedi Damien. "Travis ve Lenobia'ya olanları anlatayım."

"Ve ben de insanların cenaze ateşini hazırlamasını denetleyeceğim," dedi Shaunee. "Ama önce başlıklı bir pelerin ve güneş gözlüğü edineyim."

"Ama ben..." Stark'ın itirazını bir öpücükle susturdum ve dudaklarına doğru fısıldadım. "Lütfen güçlü ve sağlam kalmak için uyu. Ben Nyx kadar güçlü değilim. Seni kaybedemem."

Stark duraksadı ve beni kollarının arasına alıp pes etti.

Lynette

Lynette'in, adının Margareta olduğunu öğrendiği, dövmeleri geometrik şekillerden oluşan Asyalı şifacı, "Dinleniyor olman gerekirdi," dedi. "Ağrın mı var?"

"Hayır, iyiyim. Gün içinde uyumaya alışık değilim, o kadar," dedi Lynette. Kampüsün yeşil alanına kütükler ve keresteler yığmakla meşgul olan insan grubunu izleyebilmek için ağır siyah perdesini kenara çektiği pencerenin yanında duruyordu. "Margareta, dışarıda ne yaptıklarını biliyor musun?"

Şifacı pencereden dışarı bakmak için biraz yaklaştıysa da parlak sabah ışığının ona değmemesi için mesafeyi korumaya özen gösterdi. "Bir cenaze ateşi hazırlıyorlar."

"Cenaze ateşi mi?" Lynette'in yüreği ağzına geldi. "Biri mi öldü?"

"Biri öldürüldü," dedi hemşire.

"Kim?"

Margareta onu süzdü ve omuz silkti. "Sana söylemekte bir sakınca görmüyorum. Kalona öldürüldü."

"O mu öldürdü?" Lynette'in sesi ancak fısıltı kadar çıkabilmişti. "Onu Neferet mi öldürdü?"

Margareta başını evet der gibi salladı.

"Ah, Tanrım. Sözüm ona ölümsüzdü."

"Görünüşe bakılırsa değilmiş," dedi şifacı.

Lynette yalpalayarak yatağa döndü ve dizlerinin bağı çözülünce kendini bıraktı. "Sihri bozdu mu yani? Mayo'dan çıktı mı?"

"Hayır, sihir yerinde. Şimdilik. Uyumana yardımcı olacak bir şey vermemi istemediğinden emin misin?"

Lynette uyuşmuş gibi başını salladı. "Hayır. İyiyim. Gerçekten. İyiyim. Benim sadece yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım var." Şifacının dikkatli gözlerine bakarak ekledi: "Beni Kalona kurtardı. Öldüğünü duymak şok etti."

"Hepimiz için aynı şey geçerli," dedi Margareta. "O zaman seni düşüncelerinle baş başa bırakayım. Bildiğin gibi, koridorun sonunda olacağım. Bana ihtiyacın olursa, baş ucundaki kırmızı düğmeye basman yeterli."

"Basacağım. Teşekkürler, Margareta."

Vampir gidince, Lynette'in zihnindeki çarklar hızla dönmeye başladı. Neferet Mayo'ya kapalıyken bile bir ölümsüzü öldürmeyi başarmış. Kaçarsa çok ama çok daha kötüsü olacak. Lynette zihnen silkindi ve düşüncelerinde düzeltme yaptı. Kaçarsa değil. Kaçtığı zaman. LaFont'un kızı ve diğer iki kız da söylemişti: Yüksek Rahibe'nin sihrinin bozulması an meselesiydi. O zaman Neferet önce Kalona ve Lynette'in peşine düşeceği için şanslı sayılacaklardı. Kalona gittiğine göre, geriye sadece ben kalıyorum. Korku Lynette'in başını döndürdü. Ölümsüz bir savaşçı onu durduramamıştı. Koruyucu bir sihir durduramamıştı. Bu okulun taş duvarlarının, ergenler ve vampir profesörlerden oluşan küçük bir grubun durdurmayacağı aşikârdı.

Lynette olduğu yerde kalırsa, kaybeden tarafta olacaktı. Bulunacak ve Neferet'in korkunç yılanları tarafından zapt edilecekti.

Hayır! Lynette uzun ve güçlü nefesler alıp vererek sakinleşmeye çalıştı. Neferet'in tutsağı olarak geçirdiği her saniye yaptığı gibi, paniğini bastırmaya çalıştı. *Hayır,* diye düzeltti. *Ben Neferet'in tutsağı değildim. Onun çalışanıydım. En sevdiği çalışanı. Davet organizatörü. Onun için bir kıymetim vardı. Yine olacak.*

Sessiz ve çabuk hareketlerle, vampirlerin kıyafetlerini astığı dolaba yöneldi. Hastane önlüğünü çıkarıp pantolonunu ve kazağını giydi. Terliklerinin yerine ayağına bir önceki gece giydiği hoş siyah balerin pabuçlarını geçirdi.

Sonra parmak uçlarında hole çıktı. Şifacının kapısında duraksadı. Margareta'nın başının arkasını görebiliyordu. Şifacı yerel haberin açık olduğu büyük bir bilgisayar ekranına bakıyordu. Lynette dehşet içinde birinin iPhone'uyla çektiği görüntüleri izledi. Görüntü önce bir şeyin olmasını bekler gibi çatıdaki balkona odaklandı. Sonra kanatlı ölümsüzün kocaman kanatları ve kolları iki yana açık bir halde karşıdaki balkona baktığı görüldü. Bir şeyi yakalamaya hazırlanır gibiydi. Lynette videonun ilk oynatılışında, *ya da birini,* diye düşündü. Sonra peş peşe birkaç çatırtı duyuldu ve Kalona'nın vücudu arkaya doğru savruldu. *Silah sesleri. Neferet onu vurdu.* Kamera Kalona'nın düşüşünü takip etti. Ölümsüz havada taklalar attı ve sırtüstü ve dağılmış bir halde çok kısa bir süre önce Lynette'i Mayo'dan çıkardığı sokağın tam ortasına düştü.

Lynette yerinden kıpırdamadan videonun tekrar oynatılmasını izledi. Ve sonra, Margareta yeniden oynatma düğmesine dokunurken, bacaklarını güçlükle de olsa harekete geçirdi. Çıkış kapısını arkasından kapatana kadar nefesini tuttu.

O zaman bile durmadı. Kampüsün kenarında kalan bir binanın üçüncü katında olduğunu biliyordu. Dedektif ve Kalona onu buraya getirdiklerinde fazlasıyla kendinde olduğu için, kampüste yolunu bulabilecekti. Ayrıca okul otoparkının ağzına kadar

arabayla dolu olduğunu ve yer kalmadığı için insanların Utica Caddesi'ndeki kaldırımlara park etmek zorunda kaldıklarını da görmüştü.

Lynette zemin kata ulaşınca duraksadı ve planını tekrar düşündü. Dışarı çıkarken sorgulanacak olursa eve gideceğini, yetişkin yaştaki kızının ona ihtiyacı olduğunu söyleyecekti. İnsanlar Gece Evi'nde hapis tutulmuyordu. Tanınmadığı sürece, girip çıkışında bir sorun olmasa gerekti.

Ama eğer tanınır ve durdurulursa, o zaman ne olacaktı?

O zaman beni tutsak etmeleri gerekir ve bunu yapmaları için bir neden yok. Burası bir Gece Evi ama hâlâ Amerika'dayız. Ben hâlâ özgürüm.

Lynette kocaman demir kapılara ulaşınca, durdurulmak ya da sorgulanmak konusunda endişelenmesine gerek olmadığını anladı. Okul duvarlarında nöbet tutan kimse yoktu. Bütün dikkatleri içeriye odaklanmıştı.

Mayo Oteli ile Gece Evi arasındaki mesafe üç kilometreden biraz fazlaydı. Lynette yürüdü. Yürürken zihnini arındırdı ve düşüncelerini bir düzene sokarak sadece son yirmi yıldır onun için en önemli olan şeye odaklandı. İşini başarmaya.

Başladığım işi bitireceğim. Başladığım işi bitireceğim. Başladığım işi bitireceğim.

Batı Beşinci Cadde'ye vardığında kararlılığını kazanmıştı. Sakin adımlarla, telaş etmeden yürürken barikatı ve arabalarına yaslanmış sohbet ederek kahve içen polis memurlarını süzdü. Yakınlarda başka siviller de vardı. Boyunlarında kimlikleri asılıydı. Lynette yerel kanalların muhabirlerini tanımıştı. Sükûnetini koruyarak yürümeye devam etti ve son yirmi yıldır sayısız kez başarıyla canlandırdığı rolüne büründü. Arka plana karıştı. Bu eşsiz ve önemli bir yetenekti. Davet organizasyonunda başarılı olmak istiyorsa, dekorasyona karışmasının, fotoğraflara çıkmamasının, dikkati kendisine değil, geline çekmesinin esas olduğunu seneler önce öğrenmişti.

Daha önce sayısız kez olduğu gibi, bu kez de işe yaradı. Ta ki Mayo görüş alanına girip barikattaki son polis arabasının yanından da usulca süzülene dek. Arabanın yanındaki üniformalı polis memuru, uzun boylu ve kel bir adamın elini tutarak çılgın gibi ağlayan etine dolgun sarışın kadını sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Kızımızın iyi olup olmadığını öğrenmeliyiz," diye bağırdı kel adam polis memuruna. "Adı Kylee Jackson. Mayo'da resepsiyon görevlisi."

"Lütfen onu görmemize izin verin," diye hıçkırdı kadın.

"Bay ve Bayan Jackson, geri çekilmek zorundasınız. Ne kadar üzgün olduğunuzu anlıyorum ama şehir merkezindeki istasyonda kurbanların ailelerinin sorularını yanıtlayan bir birimimiz var."

"Bize hiçbir şey söylemiyorlar!" dedi Bay Jackson.

"Size her şeyi söylemeye..."

Lynette nefesini tuttu ve dikkati Jacskon'lara odaklanmış olan memurun yanından sessizce süzülmek için harekete geçti.

"Hey, orada durun! Arabaların arkasında kalmalısınız," diye seslendi memur. "Buradan ötesine kimse giremiyor."

Lynette dönüp gülümsedi. "Ah, sorun değil, memur bey. Ben sadece teşekkür etmek istedim. Çok zor bir durumda mükemmel iş çıkarıyorsunuz. Hizmetinizi Bay ve Bayan Jackson gibi ben de takdir ediyorum." Memur gülümsemesine karşılık verdi. Omuzları gevşeyip yeniden çifte döndüğü anda, Lynette son hızla koşmaya başladı. Kulaklarında pompalanan kan yüzünden memurun ne diye bağırdığını duymadı bile. Koş! Hayatın buna bağlıymış gibi koş! dedi kendi kendine.

Lynette her an yakalanmayı hatta vurulmayı bekleyerek son hızla koşarken, binalar yanından kayıp geçiyordu. Otele ulaşmayı ummuyordu.

Koruma kalkanıyla kaplı Mayo'ya ulaştığında tereddüt edemeyecek kadar şaşkındı. Binanın tenine dönüşen pis kokulu, kanlı perdeye aldırmadan kapıya atıldı.

"Tanrıçam! Beni içeri al! Neferet, lütfen! Sana geri döndüm!" Kapının yapış yapış yüzeyini yumruklamaya başladı.

"Hanımefendi, lütfen geri gelin." Memur ona yetişmişti. Kolunu tutmak için öne atıldı.

Ve alev alan ateş duvarı, memuru da tutuşturdu.

Lynette memurun arkaya doğru sendelemesini ve Jackson'ları peşinden gitmekten alıkoymak için çabalayan diğer memurların ceketlerini çıkarıp alevleri söndürme gayretini dehşet içinde seyretti.

Siyah perde taze bir yaranın üstündeki bandajın çekilmesini andıran bir sesle aralandı ve Mayo'nun kapısı açıldı.

Lynette nefes nefese içeri daldı.

"Beni hangi cüretle terk edersin!"

Neferet zemin kattaki balo salonu ile asma katın arasında kalan sahanlıkta duruyordu. Ayaklarının dibinde kıvranan siyah yılanların tamamen kapladığı mermer zemin de canlı gibiydi.

Lynette otele yürüyerek geçirdiği son iki saattir üzerinde çalıştığı düşüncelere odaklanarak balo salonunun ortasına kadar yürüdü ve başını öne eğerek diz çöktü.

"Beni affedin, Tanrıçam. Yanıldım. Siz işimin bittiğini ve bana artık ihtiyacınız olmadığını söylemeden asla gitmemeliydim."

"Seni götürmesine izin verdin! Bana ihanet ettin!"

"Beni affedin Tanrıçam. Bunu hak ettiğim için değil, siz daha iyisini hak ettiğiniz için."

"Ben senin sadakatini hak ettim!" Neferet kayarak sahanlıktan aşağı inerken, Lynette'i sözleriyle hırpaladı.

"Evet," dedi Lynette başını kaldırmadan. Neferet'in etrafında kıvranan yılanları görmemek için gözlerini sımsıkı kapadı. "Ve sadakatim sizindir. Size kendi isteğimle döndüm."

"Bunu neden yapasın?"

"Yarım bıraktığım bir iş olduğu için geldim. İş hayatında olduğum bunca senedir, hiçbir işimi yarım bırakmadım. Şimdi de bırakmak niyetinde değilim," dedi Lynette dürüstçe.

"Göreceğiz!"

Neferet'in zihni zihninin içine dalarken, Lynette saldırıyı hissetti. Tanrıça'nın iradesi şakaklarında bir ağrı bırakarak onu terk edene dek nefesini tutarak titredi.

"Kendi iradenle dönmüşsün. İşini tamamlamak istiyorsun."

Neferet'in sesine yansıyan şaşkınlıkla rahatlayan Lynette gözlerini açtıysa da başını kaldırmadı.

"Lütfen beni affedin ve başladığım işi bitirmeme izin verin," dedi.

"Beni kandırdığını sanma! Sadakatini hissediyorum. Ama korku ve kendine çıkar sağlama üstüne kurulu olduğunu da hissediyorum."

"Bunu inkâr etmiyorum, Tanrıçam. Size hizmetimi sunmaya başladığım andan beri, hiç inkâr etmedim."

"Hayır, korkunu kontrol ediyor ve bencil doğanı benim çıkarıma kullanıyorsun. Ya da en azından bana ihanet edene dek öyleydi." Neferet'in sesi yumuşamıştı.

Lynette Tanrıça'nın bir ileri bir geri yürüdüğünü görebiliyordu çünkü her hareketini takip eden korkunç yılanlar da ileri geri sürünüyordu.

Neferet sonunda Lynette'in çıplak ayaklarını görebileceği kadar yakınında durdu. "Bana bak," diye emretti.

Lynette kafasını kaldırdı ve gözünü kırpmadan Tanrıça'nın gözlerine baktı.

"Söylediğin her şey doğru ama bana çocuklarımdan birine seni zapt etme emri vermemem için bir neden söyle. O zaman görevlerini yerine getirmeye devam edebilirsin, hem benim de tekrar kaçacağından endişelenmeme gerek kalmaz. Sadakatsizliğine iyi bir çözüm gibi görünüyor."

Lynette derin bir nefes alarak gırtlağına oturan panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Sakin görünmeye çalışarak, niyetlendiği ve yol boyunca kafasına kazıyana dek kendi kendine defalarca tekrarladığı şeyi söylemedi. O sabit düşüncenin aklına gömdüğü

küçük ve sessiz şeyi dile getirdi. "Çünkü beni gerçekten önemsediğinize ve çocuklarınızdan birinin beni zapt etmesinden nasıl korktuğumu bildiğinize inanıyorum. Tanrıçam, getirdiğim bilgiyle size olan sadakatimi ispatlayabilirim. Gece Evi'ne girdim. Zoey, Afrodit ve Stevie Rae'nin konuşmalarını dinledim. Koruyucu bariyerin Thanatos'u tükettiğini söylediler. Sihir sürdüğü sürece onu daha hızlı tüketecekmiş. Ta ki daha fazla sürdüremez olana dek."

Neferet'in ifadesi bir anda değişti. Sonra yavaşça eğilip ellerini Lynette'in yanaklarına yerleştirdi.

Lynette dondu. Ne düşünebiliyor ne de kıpırdayabiliyordu.

Neferet onu dudaklarından yumuşakça ama dolu dolu öptü.

"Kalk, Lynette, bir tanem. Ve ait olduğun, kısa ölümlü hayatın son bulana dek kalacağın yerde, yanımda yerini al. Ve hayatın son bulduğu zaman Tanrıçanın, kaybının yasını sonsuza dek tutacağını sakın unutma."

Neferet, Lynette'in ayağa kalkmasına yardım etti. Hatta sendeleyince onu tutarak dengesini sağladı.

"Kylee! Sevgili Lynette ve ben, günbatımının tadını çıkarmak için balkona çıkıyoruz. Bize en sevdiğim şaraptan ve doyurucu bir şeyler getir." Neferet duraksadı. "Güç verecek bir güveç? Gücünü toplamana faydası olur mu?"

O ana dek bildiği bütün gerçeklerden kopuk hisseden Lynette başını salladı. "Evet, lütfen, Tanrıçam."

"Onu duydun, Kylee. Lynette güveç istiyor. Git, getir. Ve çikolatalı pastamı kontrol et. Çikolata en sevdiğim kırmızı şarabın yanına çok yakışıyor."

Kybot hızla uzaklaşırken, Neferet Lynette'i çatıdaki dairesine çıkardı ve yol boyunca tatlı ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Hayatım, Gece Evi'ne gittiğini söyledin. Sana kötü davrandılar mı?"

"Hayır, kötü değildiler. Ama bana güvenmediler."

"Thanatos'u sihri sürdürmeye çalışırken gördün mü?"

"Hayır, sadece belediye başkanının kızı Afrodit'i ve şifacıları gördüm," dedi Lynette.

"O rezil yaratıklar gerçek vampir şifacısı değil. Sadece asistanlar. Yeteneklerimden birinin şifacılık olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Lynette samimi bir şaşkınlıkla. "Farkında değildim."

"Evet, sevgili Lynette'im. Sana zarar verme cüretini gösteren olursa, seni iyileştirebileceğimden hiç şüphen olmasın."

"Teşekkürler, Tanrıçam."

"Dedektif Marx'ın sana birçok soru yönelttiğini tahmin edebiliyorum."

Lynette sırtından yukarı tırmanan ürpertiyi yok saymayı başardı ve Tanrıça'ya dürüstçe yanıt verdi. "Yöneltti. Tapınağınızda kaç kişi olduğunu sordu."

"Söyledin mi, hayatım?"

"Evet," dedi Lynette hiç tereddüt etmeden. "Söyledim. Ayrıca hizmetkârlarınızın size ne kadar bağlı olduğunu da söyledim."

Neferet'in zümrüt yeşili gözlerindeki bulutlar dağıldı ve Lynette'e sevgiyle gülümsedi. "Ve bunu duymaktan hiç hoşlanmadı."

"Hayır. Afrodit ve Kalona da hoşlanmadı."

İşte bu, Neferet'in sevinçli bir kahkaha atmasına neden oldu.

Çatı dairesinin balkonuna ulaşmışlardı. Neferet, Lynette'e yüksek masanın etrafındaki bar taburelerinden birine oturmasını işaret etti. Masanın üstünde filmlerdeki insanların ortalıkta sallamaya çok meyilli olduğu şu tehlikeli görünüşlü tabancalardan biri duruyordu. Lynette ürperdi. Doğma büyüme Oklahomalıydı ama silahlardan nefret ederdi.

Tanrıça yanına oturdu ve samimi bir tavırla ona doğru eğildi. "Bugün Kalona'yı öldürdüğümden haberin var mı?"

Lynette başını salladı. "Evet, haberlerde gördüm."

Neferet'in gülümsemesi ışık saçıyordu. "Biri filme mi almış? Ne muhteşem! Ah, film demişken Lynette, buradan kurtulduğum

zaman sonsuz paranın satın alabileceği en iyi film ekibini kiralamanı istiyorum. Egemenliğimin doğru şekilde filme çekilmesini istiyorum."

"Evet, Tanrıçam," dedi Lynette.

"Şey, evet. Filmi çekmesi için birini kirala ama filmi senin düzenlemeni istiyorum. Tamamen doğru versiyon olmalı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Elbette anlıyorum," dedi Lynette. Özgüvenini kazanmış ve tanıdık rolüne bürünmüştü. "Tatsız ya da itici bir şeyin kayda geçmesine izin vermem."

"Ah, tatsız ve itici demişken, sen küçük tatilini yaparken, ben listene başvurdum. Geriye bıraktığından daha az kulumun kaldığını göreceksin. İtici ve yeteneksiz olarak listelediklerinden başladığımı duymak hoşuna gidecektir sanıyorum."

Lyette sadece bir an tereddüt etti. Sonra başını salladı. "Şey, Tanrıçam, bir yerden başlamanız gerekseydi ben de onlardan başlamanızı önerirdim."

"Çok akıllısın, sevgili Lynette'im."

Kylee narin beyaz çiçeklerle süslenmiş enfes görünüşlü iki pasta diliminin, bir şişe kırmızı şarabın ve iki kristal kadehin durduğu bir tepsiyle içeri girdi. Lynette Kybot'un normalde ifadesiz olan yüzünün endişeli olduğu hemen fark etti.

"Ah, demek geldin, Kylee. Ben de yolunu kaybettiğini düşünmeye başlıyordum. Tony Lynette'in güvecini hazırlamakla meşgul sanıyorum, değil mi?"

"Evet, Tanrıçam. Ama şarapla ilgili bir sorun var."

Neferet kaşlarını çattı. Şişeye bakınca yüzü iyice asıldı. "Kylee, bu benim en sevdiğim şarap değil."

"Tanrıçam, en sevdiğiniz şarap tükendi," dedi Kylee bir nefeste.

"En sevdiğim şarap tükendi mi? Bu nasıl olabilir?"

"Tanrıçam, hepsini içtiniz ve içki dükkânına gitmek için çıkamadığımız gibi, teslimat almamıza da izin vermiyorlar. Ve Tony

samimi özürlerini gönderirken, mutfak erzakımızın da azaldığını iletmemi istedi. Kylee tepsiyi masanın üstüne bıraktı ve Neferet'in öfkeyle patlamasını bekleyerek ve titreyerek durdu. Lynette de aynı beklentiyle kendini hazırladı.

Ancak Tanrıça ikisini de şaşırttı. Patlamak yerine sakin bir tavırla konuştu. "Lynette ve benim için bu şaraptan doldur. Şimdilik idare eder. Ve Tony'ye endişesini dikkate aldığımı söyle."

Neferet'in emrini yerine getirirken, Kylee'nin eli titriyordu. Kız çıkınca, Neferet kadehini kaldırdı, şarabı şöyle bir çevirdi ve büyük bir gizemin cevabını bulmayı umar gibi dikkatle inceledi. Sonra kokladı ve bir yudum aldı. Yüzünü sadece birazcık buruşturdu.

"Fazlasıyla vasat ama içilebilir," dedi. "Durma hayatım. Sen de dene ve fikrini söyle."

Lynette şarabı kadehte döndürme, koklama ve yudumlama sürecini tekrarladı. "Size katılıyorum Tanrıçam. Her zamanki gibi değil ama idare eder."

"Evet, eder," dedi Neferet. Gözlerini balkonun ortasında bir yere dikerek kadehini çevirdi ve bir yudum daha aldı.

Lynette ne zaman sessiz kalması gerektiğini iyi bilirdi. Gözlerini Tanrıça'dan kaçırdı ve şarabını içti. Ki aslında çok iyi bir şaraptı.

"Lynette, hayatım, sana *bir şey ne kadar arzulanırsa onu elde etmek için yapılan fedakârlık o kadar büyür* desem, nasıl yorumlarsın?"

Açlığı dolgun kırmızı şarapla birleştiği için şimdiden çakır-keyif olan Lynette, "Çok kolay," deme cesaretini buldu. "Şu anda burada olmamın nedeni bu. Hiçbir şey ve hiç kimse benim için başarılı olmak ve hayatta kalmak kadar önemli değil. Hayatımdaki her şeyi bu iki şeye feda ettim. Ve buna değdi."

Tanrıça, "Hiçbir şey ve hiç kimse," diye mırıldandı. Sonra dolgun dudaklarında hafif hafif bir gülümseme belirdi. "Seni ve bir iş ortağımı dinledikten sonra, Thanatos'un sihrini bozmanın bir yolunu buldum. Şimdi, Tulsa'nın şahit olduğu gelmiş geçmiş en ihtişamlı organizasyonu planlarken, pastamızı yiyelim."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Zoey

Kalona'nın cenazesi hem hüzünlü hem mutlu bir olaydı ve süper hızlı oldu. Travis ve Shaunee birlikte o kadar iyi iş çıkardılar ki bazen birbirlerinin zihinlerini okuyormuş gibi görünüyorlardı. Darius ile Aurox, Shaunee'yi güneşten korumak için bir tente gerdi ve Shaunee oradan Aurox, Travis, Dedektif Marx ve Kalona'nın cansız bedeniyle uğraşmayı görev edinen polis memurlarının ve yardım etmeye bir şekilde ikna ettikleri birkaç kişinin de aralarında olduğu insanlardan oluşan bir ekibe emirler yağdırdı.

Bu süre boyuca, kocaman bir kuzgun –besbelli Rephaim'di– tentenin kenarına tünedi ve aktif bir ilgiyle başını yana yatırarak sessizce olanları izledi.

Shaunee kütüklerin ve kerestelerin mükemmel olduğunu söyleyip Kalona'nın bedeninin getirilmesini istediğinde vakit öğleni çoktan geçmişti. Dedektif Marx ve Darius bedenin baş kısmındaydılar. Ütülü üniformaları içinde Tulsa Polis Departmanı memurları ve baştan ayağa siyahlar içindeki Aurox ucundan tutukları bedeni uygun ve ağır adımlarla cenaze ateşine taşıdılar. Shaunee, Damien, Lenobia ve Erik'le birlikte ateşin başında bekledim. Son anda Afrodit gözünde yuvarlak ve çok koyu camlı bir güneş gözlüğüyle bize katıldı.

Usulca, "İyi misin?" diye sordum.

"Hayır, ama Geyik Sürüsü'nde eksik çok. Biri temsil etmeli."

Onu gülümseyerek kucakladım. "Onların adına teşekkür ederim."

"Kes şunu. Cidden. Akşamdan kalmayken sadece belli bir miktar sevgi gösterisini kaldırabilirim. Hatta akşamdan kalma olmadığım zamanlarda da."

Sonra bütün ilgi, Kalona'nın yeşil alandan ateşe doğru taşınan bedenine çevrildi. Üzeri gümüş renkli kocaman bir örtüyle örtülüydü. O ateşe yaklaştıkça öğleden sonra güneşi daha fazla parlar olmuştu sanki. Kumaş sıvı cıvadan yapılmış gibi ışıldıyor ve uçuşuyordu.

"Bu inanılmaz," dedim. "Hiç bu kumaşa benzeyen bir şey görmedim."

"Drama odasında buldum ve Kalona'ya sarsın diye Damien'a verdim," dedi Erik. "Ama içeride böyle parlamıyordu."

"Erebus," dedi Damien. "Kardeşi için güneş ışığına sihir katıyor."

Gözlerimi hızla kırpıştırarak ağlamamaya odaklandığım için, Shaunee işaret edene kadar insanları fark etmedim.

"Vay canına, şu insanlara bakın."

Başlarını Travis'in çektiği üzüntülü bir insan grubu eğitim sahasından ateşe doğru yürüyordu.

"Onu sevdiler," dedi Lenobia. Ben soran gözlerle bakınca, açıkladı: "Kalona insanları büyüledi ama görünüşe bakılırsa ondan gerçekten hoşlanmışlar. Sorularına karşı sabırlıydı ve çocuklar tüylerini çekiştirince bile sinirlenmedi."

"Yani çocuklar tüylerini gerçekten çekiştirdiler," dedi Afrodit. "Keşke görebilseydim."

"Ayrıca röportajın Kalona'yı bir kahramana dönüştürdüğünü unutmayın," dedi Lenobia. "YouTube videosu da hızla yayıldı."

"Kalona bir kahramandı," dedi Shaunee ciddiyetle. "Rephaim'i kurtardı. Büyükanne Kızılkuş'u kurtarmak için elinden geleni yaptı. Mayo'nun önünde pek çoğumuzu kurtardı. Hatta hiç

tanımadığı birini kurtarmaya çalışırken öldü. Hayatında korkunç hatalar yaptı ama sonunda doğru taraftaydı ve doğru olanı yaptı."

"Ve Nyx onu affetti," dedim ona katılarak.

Başımızın üstünde alçaktan uçan kuzgun da Shaunee'yi onaylar gibi gakladı. Sonra ateşe en yakın meşe ağacına kondu ve üstüne doğru uzanan kalın bir dala tünedi.

"Zoey, ben Travis'in insanları düzene sokmasına yardım edeyim. Hazır olduğunuz zaman başlayabilirsiniz." Başımı eğdim ve Shaunee'ye döndüm.

"Bence sen konuşmalısın. Onunla benim bayağı fırtınalı bir geçmişimiz var." Shaunee itiraz etmeye yeltendi ama onu durdurdum. "Şu anda Kalona'yla ilgili kötü hislerim olduğunu söylemiyorum. Aslında uzunca bir süredir yok. Ama bu, arkadaşı olmaktan çok farklı. Cenazesinde bir arkadaşı konuşmalı ve bence sen onun arkadaşıydın."

"Z'e katılıyorum," dedi Afrodit.

"Ben de," dedi Damien.

"Ama ben ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Shaunee.

"Evet, biliyorsun." Erik, Shaunee'nin elini tuttu ve içten bir gülümsemeyle, "Sen hissettiklerini ifade etmekte çok iyisin," dedi. "Bunu Kalona için bir kez daha yap."

Hah! İkisinin arasında kesin bir şeyler oluyor! Onlar adına gerçekten sevinmiştim.

"Tamam, yapacağım," dedi Shaunee.

"Ben de meşaleyle seni takip edeceğim. Sana uzatmamı istediğin zaman haber ver," dedim.

Shaunee başıyla onayladı, çenesini dikleştirdi ve insan çemberinin arasından kararlı adımlarla geçip Kalona'nın cenaze ateşinin karşısında durdu.

Zaten sessiz olan kalabalık iyice sessizleşti. Shaunee'nin derin bir nefes aldığını duydum. Sonra başladı: "Kalona, Yüksek Rahibemizin Savaşçısı, bu Gece Evi'nin Koruyucusuydu. O benim

arkadaşımdı. Oğlu Rephaim'in babasıydı. Bunlar elbette önemli. Savaşçı, dost ve baba olmak. Ama Kalona daha fazlasıydı. Bu dünyada ister iyi ister kötü olsun, dünyamızın sihirli güçlerle dolu olduğunu daima hatırlatacak şekilde aramızda var olan kadim bir şahsiyetti. Kalona o güçlerin aynı anda hem hayranlık uyandırabileceğinin hem muhteşem, korkutucu ve büyüleyici, harika ve korkunç olabileceğinin canlı kanıtıydı. O bizim süper kahramanımızdı ve süper kahramanlar da bazen hata yapar. Bizimki de yaptı. Ama sonunda yeminini tuttu ve bizi korumak için kendini feda etti. Kalona'yı hatırladığım zaman onu saygı ve sevgiyle, her zaman sevgiyle anacağım."

Shaunee bana işaret verince, öne çıktım ve elimde taşıdığım yanan meşaleyi ona uzattım.

"Şimdi hepiniz üç adım geri çekilmelisiniz. Kalona'nın ateşini tutuşturacağım ve o ateş harlı ve sıcak olacak. Ama korkmanıza gerek yok. Ateş beni dinler ve size onu sadece korumak, iyiliğe ve Işık'a hizmet etmek için kullanacağıma yemin ediyorum." Dedektif Marx ve üniformalı polis memurlarıyla birbirlerine gülümsediklerini fark ettim. Herkes yeterince uzaklaşınca Shaunee, "Ateş, seni bana çağırıyorum," dedi. "Kalona'nın ta Öteki Âlem'den görebileceği şekilde parla!"

Meşaleyi cenaze ateşine değdirmesiyle bir ateş püskürtücüsünü açmış gibi, alevlerin kükremesi bir oldu. Aynı anda batıda beliren bir ışık hüzmesi Shaunee'nin zaten muhteşem olan ateşini iyice körükledi. Hepimiz biraz daha geri çekildik ama kimse korkmuş ya da paniğe kapılmış görünmüyordu. Kalona'nın oğlu kuzgun bedeninde, tepemizde ağıt yakarcasına ötüyordu. Üstümüzde ateşe tuhaf gölgeleri vuran karaltılar dönerken, Rephaim'in haykırışları rüzgârda yankı buldu ve duyduğum sesin tek bir kuzguna değil, yüzlercesine ait olduğunu o zaman anladım.

Zoey

Ateş elementinin ve büyük dozda güneş ışığının yardımıyla cenaze ateşi daha önce gördüklerimden çok daha büyük bir hızla yandı. Afrodit, Damien, Erik ve ben henüz ateşin başından ayrılmamıştık ama sürekli esniyorduk. Kimse bir şey söylemiyordu ama sanırım onlar da benim gibi hissediyorlardı. Kimse tünediği ağaçta acıklı bir şekilde öten Rephaim'i bırakmak istemiyordu. Stevie Rae kalmamızı isterdi. Tanrıça aşkına, belki Kalona'nın kendisi bile kalmamızı isterdi. Kaldık.

İnsanların çoğu içeriye çekilmişti ama çocukların bir kısmı spor salonunda keşfettikleri Savaşçılara ait atlama ipleriyle kaldırımlarda gürültü çıkararak hoplayıp zıplıyorlardı.

Afrodit güneş gözlüğünün üstünden çocuklara baktı. "Birilerinin kasten üremek istemesini aklım almıyor."

Çocuklardan biri tiz sesle gülünce yüzümü buruşturdum. Düşes'in ulumayla karşılık verdiğini duyduğuma neredeyse emindim.

"Ve bu Thanatos'un yanına dönmem için en uygun zaman," dedi Shaunee. "Çocukları sevmeme rağmen. Oyun odaları Toys R Us mağazasına benzeyecek kadar zengin ebeveynlerimin arkadaşları için bebek bakıcılığı yapardım."

Afrodit zarif bir hareketle omuz silkti. "Annen ve baban senden neden o kadar nefret etmiş acaba?"

Dedektif Marx yanımıza geldi. "Hoş bir cenaze töreni oldu. Shaunee, söylediklerin mükemmeldi."

Shaunee uzun boylu dedektife gülümseyerek, "Teşekkürler," dedi.

"Hey, ambulansı St. Johns'a geri götüreceğim. Diğer memurların mesaisi bitiyor. Kamyonetimi alıp gece geri döneceğim."

"Eve, kızlarınızın yanına dönmeniz gerekmez mi? Sizi özlemişlerdir," dedi Shaunee.

Marx gülümsedi. "Kızlarım ve karım oradalar," diyerek ip atlayan çocukları işaret etti.

"Tabii ya," dedi Afrodit.

Onu duymazdan geldik. "Bizimle gelmek ister misin?" diye sordu Marx, Shaunee'ye. "Karakola giderken seni Konsey Meşe Ağacı'nın orada bırakabilirim."

Erik gırtlağını temizledi. "Sizin için sakıncası yoksa, Shaunee'yi geri götürüp orada biraz takılacağım."

Omuz silktim. "Bana uyar."

Erik, Shaunee'ye gülümseyerek, "Harika!" dedi. "Ve Aurox'a söyleyin, yarın sabah gün doğana kadar nöbeti devralmak konusunda kaygılanmasın. Savaşçıların insanlar yüzünden yeterince meşgul olduklarını biliyorum."

"Ben söylerim," dedim. Ve Afrodit dışında herkes dağıldı.

"Ne zaman aralarında bir şeyler başladı?" diye sordu.

"Değil mi? Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Sanırım Shaylin lezbiyen olduğundan beri Erik'in bir B planına ihtiyacı var."

"Afrodit, söylediğin şeyin bir sürü klişe içerdiğinin farkında mısın?"

"Evet, genel olarak İngilizceden değil, mecazi dilden nefret ediyorum," dedi gözlerini devirerek.

Ona kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Shaunee harika bir insan ve muhteşem bir kız. Erik bu nedenlerden ötürü onunla olabilir. Shaylin'in yerini dolduracak birini aradığı için değil."

Afrodit bir şey diyecekken, kendini tuttu. Şöyle bir düşündü ve baştan aldı. "Aslında haklı olabilirsin. Erik 'bizim Erik' olduğu zamandan bu yana çok değişti," dedi havaya tırnak işareti çizerek. "İyi birine dönüşüyor. Sakın bunu söylediğimi ona söyleme."

"Söylemem."

"Ayrıca," dedi ikisinin birlikte uzaklaşmasını seyrederek, "bana *Scandal* dizisindeki Olivia ve başkanı hatırlatıyorlar. Bu

siyahi kız, beyaz oğlan olayını seviyorum. Hoş geliyor. Tipik beyaz oğlan bakış açısını genişlettiğinden bahsetmeyeceğim. Tanrıça biliyor ya buna ihtiyaçları var."

"Bu bugüne dek senden duyduğum en doğru sözdü."

"Rica ederim, geri zekâlı," dedi. "Git biraz uyu. Gün battıktan sonra görüşürüz." Ama Afrodit kalçalarını savurarak uzaklaşamadan, Kramisha ateş kırmızısı peruğunu bozmaması için kapüşonunu kafasının üstünde tutarak, on beş santim topuklu, diz üstüne kadar çıkan deri çizmeleriyle yanımıza koştu. Yüzündeki altın rengi aynalı kocaman güneş gözlüğüne rağmen, yüzünün asık olduğunu görebilmiştim.

"Çizmelerin çok çılgın," dedi Afrodit.

"Benimle uğraşma. Uykumu alamadım." Kramisha devasa çantasından mor bir not kâğıdı çıkarıp bize uzattı.

"Ah, hayır," dedi Afrodit bir adım geri çekilerek. "Bu Z için."

"Aklın başındaymış gibi davransan iyi olur. Ben de burada olmaya can atmıyorum. Al, Z." Kramisha kâğıdı bana verdi. "Sana."

Çığlık atmak ve kâğıdı bir örümcek gibi elimden atmak istedim ama yetişkin gibi davranmaya çalışıyordum ve aklım az da olsa başımdaydı. Bu yüzden iç geçirdim ve kâğıdı alıp şiiri yüksek sesle okudum.

Ölüm kadar kaçınılmaz
Eski sihri kullan
Verdiği kurban kabul edildi.

"Şey, biraz geç kalmadı mı?" dedi Afrodit. "Ben bile bu *haiku*'nun Kalona'yla ilgili olduğunu anlayabildim ve o çoktan öldü."

"Kapa. Çeneni." Kramisha parmağını Afrodit'e doğru kaldırdı. Onu kontrol altına aldığına ikna olmuş olmalıydı çünkü bana döndü. "İçimde o taşı şu Frodo'dan geri alman gerektiğine dair güçlü bir his var."

"Bana bir daha Frodo dersen, seni fırçamla döverim."

"Şişşt," dedim Afrodit'e. Sonra Kramisha'ya döndüm. "İkinci bir Neferet'e *dönüşmemenin* yolunu bulmadan eski sihri kullanamam," dedim.

"Neferet kaçık. Sen değilsin. Eski sihir bir tanrıçayı yenmek için son şansımız. Bu yüzden ya eski sihri kullanırsın ya da kaçık bir sürtüğe dönüşmek için endişelenmene gerek kalmaz çünkü hepimiz kaçık bir sürtüğün köleleri oluruz." Kramisha başını hızla çevirip Afrodit'e baktı. "Beni Jackie Brown'a dönüştürecek saçma sapan bir köle esprisi yapmadan gidiyorum," dedi ve yüksek topuklularının üstünde uzaklaştı.

"Jackie Brown kim?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Belki de Shaunee'ye sormalıyız."

İç çektim. "Belki de o aptal taşı nasıl kullanabileceğime odaklanmalıyız."

"Bir fikir vereyim mi?"

Bir kez daha iç çekmemek için kendimi zor tutarak, "Evet," dedim.

"Taşı boynuna tak. Artık neler yapabildiğini biliyorsun. Kendini dinle. Hepimiz seni dikkatle izleyelim. Bu kez her şey ortada. Sağa sola saldırmaya başlarsan, Geyik Sürüsü tarafından icabına bakılır. Gerçek anlamda ve mecazen."

"Gerçekten seçme şansım yok, değil mi?"

"Hayır, artık yok. Neferet Kalona'yı öldürmenin yolunu buldu. Koruyucu sihri bozmanın da bir yolunu bulacak. Sonra bizim peşimize düşecek. Daha çok senin ama patlama hepimizi içine alacak."

"Haklısın. O aptal taşı bana geri ver."

Afrodit elini gömleğinin yakasından içeri uzattı ve çıkarmak için klipsini açmasına gerek kalmayacak kadar uzun ve narin

gümüş zinciri dışarı çekti. Zincirin ucunda aldatıcı bir şekilde masum görünen bir taş asılıydı.

"Bana Polo naneli şekerlerini hatırlatıyor," dedim dokunmayı hiç istemeyerek. "Çok hoş bir zincir."

"Platin. Lütfen mahvetmemeye özen göster çünkü geri istiyorum. Zinciri, taşı değil. Oyalanmayı kes ve al şunu." Dediğini yapmam için bana uzattı. "Biliyorsun bu eski sihri kullanma olayında atman gereken ilk adım özgüvenin üstünde çalışmanla alakalı olabilir Z. Bunu yapabileceğine inanmıyorsan, yapman imkânsız."

"Biliyorum." Zinciri boynuma astım ve taşı tişörtümün altına attım. Sonra bir şey olmasını bekledim.

Afrodit homurdandı. "Ciddi misin sen? Cinnet geçirmeden önce, haftalarca boynunda o şeyle dolaştın."

"Tamam ama bir şey olabilirdi," dedim kendimi savunmak için.

"Evet, tabii tıpkı Oklahoma'nın Senato'ya bir kadın demokratı seçebileceği, cehennemin donabileceği, domuzların uçabileceği vs. vs. gibi. Gevşe. Stres yapmanın bir faydası yok."

"Evet, tamam. Haklısın."

"Bunu bir konuşmada iki kez duymak hoşuna gitti."

"Sakın alışma." Afrodit gözlerini devirdi ve kalçalarını sallayarak uzaklaşmaya başladı. Arkasından seslendim. "Hey, bir grup mesajı göndereceğim. Ciddi bir beyin fırtınası seansına ihtiyacımız var. Herkesin kahvaltıda profesörlerin yemek salonunda olması lazım. Günbatımından on beş dakika sonra."

"Sen şunu günbatımından bir saat on beş dakika sonra yap, mesajı senin yerine ben gönderirim."

"Afrodit, cidden bir plan yapmalıyız."

"Zoey, gerçekten biraz uyumalıyız."

Dudağımı ısırdım ve Afrodit'in ne kadar yorgun göründüğünü ve benim ne kadar yorgun hissettiğimi düşündüm. "Anlaştık," dedim.

"Ah, bu arada, bu dünyanın sonu olayını profesörlerin yemek salonunu ele geçirmek için kullandığını biliyorum ve çok hoşuma gidiyor!" Kaşlarını oynattıktan sonra, gözden kayboldu.

Başımı salladım ve esneyerek kızların yatakhanesine doğru yürürken ip atlayan çocukların bana tüylerimi yolmak için güç toplar gibi baktıklarını fark edince keskin bir dönüş yapıp ters yöne döndüm. "Kalona'nın benden daha iyi biri gibi görünmesi çok fena," diye mırıldandım.

"Sen genelde iyi birisin, Zo."

"Lanet olsun, Aurox! Arkamdan sessizce yaklaşıp beni böyle korkutma."

"Okulun etrafında koşuyordum, sessizce yaklaştığım falan yok," dedi. "Kendi kendine o kadar yüksek sesle konuşuyordun ki ne beni ne Skylar'ı duydun." Başıyla yukarıyı, dev bir sarman kedinin kaplan patilerini andıran patileriyle Aurox'a eşlik ettiği okulun duvarını işaret etti. "Kalona'nın niye senden iyi olduğunu düşünüyorsun?"

Elimi kaldırıp uzaktan kız kıkırtılarının geldiği yönü işaret ettim. "Kalona tüylerini çekmelerine izin veriyordu. Bense çocuklardan kaçabilmek için yolu uzattım."

Aurox gülümsedi. "Bu seni daha az iyi biri yapmıyor. Seni zeki yapıyor. Genç insanlar benim de kulaklarımı acıtıyor."

Skylar'ı bulduğumuzdan beri aramızın daha iyi olmasına sevinerek ben de ona sırıttım. "Genç insanlar, özellikle genç insan kızlar senden hoşlanırdı. Senin süper seksi olduğunu düşünürlerdi," diye takıldım. Ama hemen sonra pişman oldum çünkü aramızdaki o rahat ve dostça his kayboldu.

"Ben devriyeye dönsem iyi olur. Kutlu olasın, Zoey."

Koşmaya başlamak için döndü ama ben bileğini yakaladım. "Hey bir dakika. Seni kızdıracak bir şey söylemek istemedim."

Geniş omuzları düştü. "Kızmadım. Sadece bıktım artık."

Hiçbir anlam veremeyerek, "Neden bıktın?" dedim.

"Göründüğüm gibi olmadığım gerçeğinden. O küçük kızlar neye dönüşebildiğimi bilselerdi dehşete kapılırlardı."

"Ah," dedim neden bahsettiğini anlayarak. "Ama bilmiyorlar ve şu an herhangi bir şeye dönüşmüyorsun. Neden sen de Rephaim gibi yapmıyorsun? *İnsan* hayatını her anını sonuna dek yaşıyor. Her gün bir kuşa dönüşmesi gerektiği gerçeğinin hayatını mahvetmesine izin vermiyor."

Aurox'a üzerinde düşünülecek bir fikir verdiğimi görebiliyordum. En azından koşarak uzaklaşmadı ya da soğuk ve mesafeli bir havaya bürünmedi. Bir süre hiç konuşmadan yürüdük. Nihayet bana cevap verdiğinde, sesi fısıltıdan farksızdı.

"Ben de öyle olmak isterdim ama Rephaim'de bende hiçbir zaman olmayacak iki şey var."

Konuşmaya devam etmeyince üsteledim. "Hangi iki şey?"

"Nyx'in affı ve bir kadının sevgisi."

Saatli bomba gibi olmayan konudan başladım. "Neden Nyx'in seni affettiğini düşünmüyorsun? Bunu ondan istedin mi?"

"Her gün diliyorum," dedi. "Her gün heykelinin dibinde bir mum yakıyor ve beni affetmesini diliyorum."

"Pekâlâ, o zaman Tanrıça'nın seni affetmediğini nereden çıkardın? Sen yolunu seçtin. Ve sadece iyi şeyler yapıyorsun. Hatta büyükannemi Neferet'ten kurtardın."

"Benimle hiç konuşmadı." Sesindeki hüzün onu zilyon yaşında birine dönüştürdü.

"Nyx pek çoğumuzla konuşmadı," dedim.

"Burası için bu geçerli değil. Nyx sayısız kez göründü. Hatta bugün de göründü."

"Şey, evet, ama..."

"Tanrıça ne olduğumu biliyor. Benimle ilgilenmek istemiyor."

"Aurox, bu doğru olamaz. Nyx, bir araçtan daha fazlası olmayı seçebilmen için Heath'in ruhunun sana girmesine izin verdi."

Gözlerime baktı. "Bunu benim için yapmadı. Senin için yaptı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Nyx'in otoritesiyle, daha önce sesini duyduğumda ya da doğru yolda olduğumu düşündüren o hissi içimde duyumsadığımda karşılaşmıştım. Şu anda ikisini de hissetmiyordum. Sadece Aurox adına kendimi kötü hissediyordum.

"Ve ikinci konuya gelince. Ona neden asla sahip olamayacağımı biliyorsun."

"Aurox, ben seni önemsiyorum ama Stark'la birlikteyim. Bizim için durum bunun değişemeyeceği kadar karmaşık."

"Hayır, Zoey sen *beni* önemsemiyorsun. Senin önemsediğin *Heath*. Ve bunun değişemeyecek kadar karmaşık olması da bu yüzden. Artık devriye turumu tamamlamam lazım." Gülümsemesi hüzünlü ve tatlıydı. "Kutlu olasın."

Göğüslerimin arasında duran küçük yuvarlak taştan yayılan sıcaklığın yokluğunu ancak o uzaklaşınca fark ettim.

"Eski sihir," diye fısıldadım arkasından bakarak. "Aurox kesinlikle eski sihre bağlı." *İyi de, bu bana nasıl yardım edebilir?*

Hiçbir fikrim yoktu. Ama çözecektim. Telefonumu çıkarıp Afrodit'e kısa mesaj yazdım: *Aurox'u da grup mesajına kat.* Telefonum Afrodit'in, *Tamam, uyu artık* diyen cevabıyla titreşene dek bekledikten sonra yatakhaneye giden yolun kalanını yürüdüm.

Merdivenlerden çıkıp odama girerken ayaklarım süper ağırlaşmıştı. İçerisi serin, karanlık ve sessizdi. Stark derin uykudaydı. Sevindim. Uyanmasını, üzüntümü ve stresimi hissetmesini istemezdim. Ona Kâhin Taşı'nı eninde sonunda açıklamam gerekecekti. Ve Aurox konusunu anlatmayı hiç istemiyordum. Dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve sessizce endişelendim.

Stark'ın yanına yatabilmek için Nala'yı kaldırmam gerekti. Sadece bir an söylendi, sonra ayaklarımın dibindeki örtünün etrafında dolaşıp kendine yer seçti, şişko vücuduyla yatıp mırıltı makinesini açtı. Gözlerimi yumdum.

Uyu. Uyu. Uyu.

İç geçirdim, yastığımı kabarttım ve huzursuzluğum onu rahatsız etmesin diye Stark'tan uzaklaştım.

"Yine endişelisin." Stark'ın sesi uykuluydu. Beni tekrar kendine çekti ve omzumu bulan eli yumuşak bir masaja başladı.

"Bunu yapmana gerek yok. Süper yorgun olduğunu biliyorum," dedim.

Saçımı çekip ensemi öptü. "Yapmam gerekmediğini biliyorum. Yapmak istiyorum."

"Beni önemsediğin için teşekkürler," diye fısıldadım.

"Her zaman, Z. Her zaman," dedi. Ve dokunuşu uykuya dalmamı sağladı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Lynette

"Lynette, hayatım, çok hoş görünüyorsun." Neferet gülümseyerek Lynette'in etrafında döndü. "Tuvaletimin sana olacağını biliyordum. Eski kıyafetlerinin seni gösterdiğinden çok daha zayıfsın."

"Şey, son zamanda kilo verdim," dedi Lynette ipek tuvaleti eliyle düzeltirken. Neferet'in uzun boy aynasında kendini gördü. *İyi görünüyorum. Gerçi bu elbiseye sığmamın tek yolu toplanmış belini tamamen açmaktı.* "Ve haklıydınız, şık giyinip iyi görünmek insana moral veriyor."

"Elbette haklıyım. Ben Tanrıçayım."

Lynette, Neferet'in odanın içinde zarif hareketlerle dönmesini seyretti. Altın rengi uzun elbisesi etrafında uçuştu. Yılanları köpek yavrularının sapkın bir versiyonu gibi hevesle ayak bileklerinin etrafında oynaşıyorlardı.

Kylee daireye girdi. "Tanrıçam, kullarınız balo salonunda toplandılar, sizin varlığınızla ödüllendirilmeyi bekliyorlar."

Lynette başını eğerek Kybot'a onay verdi; kız Neferet'e, tıpkı öğrettiği şekilde hitap etmişti. Neferet hızla döndü ve resepsiyon görevlisini kollarının arasına alıp ona, "Benimle vals yap," diye emretti.

Koruyucu sihri nasıl bozacağını çözdüğünden beri böyle. Manik bir gelgit yaşıyor sanki. Neferet'in çocuksu coşkusu Lynette'i endişelendiriyordu. Yukarı çıkan bir şeyin, sonunda mutlaka yere

çarpacağını bilirdi. Kendi kendine, *yere çarptığı zaman yolunda olmayacağım,* diye söz verdi. *Hayatta kalma içgüdüm Neferet'in takdir ettiği özelliklerimden biri. Bana öyle demişti.*

"Lynette, kendini düşünmeye son ver ve dikkatini topla."

Lynette öfke nöbetlerinden biriyle baş etmeyi bekleyerek, dikkatini derhal Neferet'e odakladı. Ama Neferet hiç de hoşnutsuz değildi. Kylee'yi son bir kez döndürdükten sonra gülümseyerek ve ısınan yüzünü eliyle yelpazeleyerek sözlerini tekrarlamakla yetindi. Lynette'e karşı en ufak bir öfke ya da rahatsızlık göstermeden.

"Sana Tony'nin emirlerimi yerine getirip getirmediğini kontrol ettin mi diye sordum. Biliyorsun, Tony kurmalı bir oyuncaktan başka bir şey değil."

"Ah, evet, Tanrıçam. Elbette ettim," dedi Lynette. "Size gelmeden önce her şeyi tekrar kontrol ettim. Tony emrinizi yerine getirdi. Yiyeceklerden kalanları ve şarabın ve içkinin sonunu kullanarak bütün kullarınız için bir ziyafet hazırladı."

"Personelim için de mi?" Neferet, Kylee'ye sevecen bir gülümsemeyle baktı.

Lynette başını salladı. "Evet, personeliniz için de."

Neferet cevabını gerçekten önemsiyormuş gibi, "Ziyafet hoşuna gitti mi, Kylee?" diye sordu.

"Evet, Tanrıçam, gitti."

"Mükemmel!" Neferet mutlulukla güldü ve Kylee'yi eliyle kovaladı. "Önden git ve bizi balo salonunda bekle, Kylee. Dörtlü *Giselle* balesinin son sahnesinden seçtiğim müziği çalmaya başlasın."

"Evet, Tanrıçam."

Yalnız kalınca Neferet, "Gel, Lynette," dedi. "Saçlarımın kusursuz olmasını sağlamama yardım eder misin?"

"Çok isterdim ama saç konusunda çok iyi olmadığımı itiraf etmek zorundayım."

"Ah, sadece stilistin arka tarafa yerleştirdiği saçların dans ederken düşmediğinden emin olsan yeter. Neydi stilistin adı? Çok başarılıydı."

"Allison," dedi Lynette bir karanfil dalını Neferet'in koyu kestane saçlarının arasındaki yerine geri iterken.

"Evet, doğru. Allison. Ne hoş bir isim. Ziyafete yetişebilmesine çok sevindim."

"Ben de öyle," dedi Lynette. Mayo'daki düğün için kiralanan dört stilistten biri hâlâ hayattaydı. Lynette'e o gece çok eskide kalmış gibi geliyordu.

"Lynette, sen ziyafeti kaçırdığın için üzgünüm. Ama akşam birlikte yemek yiyebilmemiz hoşuma gitti. Umarım güvecin basit, şarabın benim en sevdiğimden olmaması sorun olmamıştır."

"Yemeğimiz harikaydı. Her şeyden çok keyif aldım. Şaraptan bile." Neferet'in bu denli samimi görünmesi Lynette'i şaşırtıyordu. Sanki Tanrıça'nın içinde bir düğmeye basılmıştı. Tavrı tamamen değişmişti.

Lynette bunun daimi olmasını ummaya çekiniyordu.

"Neredeyse gece yarısı oldu. Herkes en güzel kıyafetlerini kuşandı, yemeğe ve içkiye doydu. Sahne mükemmel çıkış olayına hazır," dedi Neferet.

"En büyük dileğim bu," dedi Lynette. Sonra şansını denedi ve sordu: "Tanrıçam, çıkışımız konusunda size yardım edebileceğim bir şey olmadığından emin misiniz?"

"Ah, sevgili Lynette, hayır. Sana görevinin herkesi muhteşem çıkışımıza hazırlamak olduğunu söylemiştim. Bu organizasyonun geri kalan kısmı, bir tanrıçanın sihrini gerektirdiği için benim görevim."

"Nasıl isterseniz, Tanrıçam. Önden buyurun." Neferet ve Karanlık öbeği önünden geçerken, Lynette saygıyla eğildi. İtaatkâr bir tavırla asansöre binerken Neferet'in yakınında kalmak için ayaklarının üstünden telaşla kayan soğuk derili yılanları görmez-

den geldi. Aslında Lynette kendiyle gurur duyuyordu. Neferet'in yaratıklarının hissettirdiği tiksintiyi bastırmak her an biraz daha kolaylaşıyordu. Ve Neferet de bunu takdir ediyordu. Neferet'in takdir ettiği her şey iyi sayılırdı.

Lynette, Neferet'in onları Mayo'dan nasıl kurtaracağı konusunda endişeliydi. Tanrıça'nın ne planladığına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Neferet'in sihri bozup onları Mayo'dan çıkarabileceği konusunda hiç şüphesinin olmadığı ve bu yüzden çok mutlu olduğuydu. Takdiri gibi, Neferet'in mutluluğu da iyi bir şeydi.

"Lynette, hayatım, hiç İtalya'ya gittin mi?"

Lynette bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Evet, aslında gittim. Roma'ya, Venedik'e, Sorrento ve Capri'ye."

"İtalya'yı sevdin mi?"

"Çok," dedi Lynette. "Sizin için bir gezi araştırması yapmamı ister misiniz?"

"Ah, bu akşamın nasıl gideceğine bir bakalım, olur mu? Hep söylediğin gibi, kusursuz organizasyon için zaman ve imkân gerekli."

Kafası bir miktar karışan Lynette başıyla onayladı. Neferet'in ondan alıntı yapmasının iyiye işaret olduğunu tahmin ederek ona verdiği güzel tuvaleti ve saçlarını düzeltti. Lynette bu davette müthiş görünmek istiyordu.

Zoey

"Bir şekilde Geyik Sürüsü sekreterliğine sürüklendiğime göre acınası plan yapma girişiminizi özetleyeyim," dedi Afrodit ve genel olarak sadece Darius'un ismini karaladığını görebildiğim sarı not defterine bakmak için duraksadı. "Sıfıra sıfır, elde var sıfır. Hiç. Ve saatlerdir beyin fırtınası yapıyoruz. Gerçi profesörlerin yemek odasına her geçen saniye biraz daha bağlanıyorum." Şefin

bir saat kadar önce getirdiği *brownie*'nin kenarından minik bir parça aldı. "Ama burada biraz daha kalırsam popom bu minderli koltuk kadar büyüyecek."

"Bu doğru değil," dedim. "Poponla ilgili kısım büyük ihtimalle doğru. Ama sıfıra sıfır elde var sıfır kısmı doğru değil. Neferet'i öldürmek için eski sihri kullanmak gerektiğini biliyoruz. Bunu ben taktım," Kanıt A olarak Kâhin Taşı'nı kaldırdım "ve kafayı yemedim, sinirlenmedim falan. Bu da demektir ki taşı korkunç bir şeye dönüşmeden kullanabilirim. Demek istediğim, henüz emin değilim ama yine de..."

"Kâhin Taşı Aurox varken ısınıyor," diye ekledi Stark, Aurox'a sıkkın bir bakış göndererek.

"Ama her zaman değil," dedi Damien.

"Z, şu anda sıcak mı?" diye sordu Stevie Rae.

Cevaplamadan önce emin olmak için elimi taşın üstüne koydum ve başımı iki yana salladım. "Hayır. Şu an sadece bir taş. Sıcak değil. Soğuk da değil."

"Neferet öldürülemez," dedi Aurox. Herkes şaşkınlıkla ona baktı. Saatlerdir grubun biraz dışında oturuyor ve dinliyordu ama neredeyse hiç konuşmamıştı.

"Evet, zeki çocuk. Bunu biz de biliyoruz. Çünkü ölümsüz," dedi Afrodit.

"Ama Zoey Neferet'i öldürmek için eski sihre ihtiyacı olduğunu söyledi. Damien da aynı şeyi bir saat önce söylemişti. Ondan kırk beş dakika önce de sen söyledin. Stevie Rae ise daha hepimiz oturur oturmaz..."

"Tamam, anladık," diyerek sözünü kestim. Her yorumuyla odadaki sinir katsayısının arttığını hissedebiliyordum. "Öldürülemeyeceğini biliyoruz."

"En azından biz öldürülemeyeceğini düşünüyoruz," dedi Rephaim. "Babam da ölümsüzdü ama öldü."

Uzun, hüzünlü bir sessizliğin ardından Aurox fazla yüksek ve fazla tuhaf bir sesle konuştu.

"Sanırım sorununuzun esas noktası bu. Kalona'ya olanlar yüzünden kendinize doğru soruyu sormuyorsunuz. Neferet'in ölümsüz olduğunu biliyorsunuz ama Zoey yeterince güç taşıyabilirse onun öldürülebileceğini düşünüyorsunuz. Sanırım bu sizi planınızı yapmaktan alıkoyan bir hata." Aurox konuya ısınmış gibi öne eğilerek Rephaim'i süzdü. "Kimse bana anlatmadı ama hepiniz verilmeyen cevabı biliyor gibisiniz. Bu sana acı veriyorsa beni bağışla ama baban asırlardır ölümsüz olmasına rağmen, nasıl öldürüldü?"

Stark ayağa kalktı ve elini Rephaim'in omzuna koydu. "Ben senin yerine cevaplarım." Aurox'a sert bir bakış attı. "Ruhunu içinde taşıdığın Heath, Kalona tarafından öldürülünce Zoey'nin ruhu paramparça oldu ve Öteki Âlem'e esir oldu. Ben onu geri getirmek için arkasından gittim. Kalona da geldi çünkü kontrolünü ele geçiren Neferet tarafından Zoey'nin asla dönmeyeceğinden emin olmak için gönderilmişti. Kalona ve ben Öteki Âlem'de savaştık. O kazandı. Ben yenildim. Beni öldürdü. Nyx müdahale etti çünkü Kalona hile yapmıştı. Zaten oraya hiç gelmemesi gerekirdi. Tanrıça onu Öteki Âlem'den kovmuştu ama Kalona bir açığı kullanarak geri dönebilmişti."

Aurox'un aklının karıştığını görünce açıkladım: "Nyx Kalona'yı fiziksel olarak kovmuştu ama ruhunun da Öteki Âlem'e giremeyeceğini özellikle belirtmemişti. Kalona beden olarak değil, ruh olarak geldi."

Aurox başını salladı. "Anlıyorum."

"Babam emrini çiğnediği için, Tanrıça ona Stark'a ölümsüzlüğünden bir parça vermesini emretti."

"Ve ben Kalona emre itaat ettiği için hayattayım," dedi Stark.

"Ama o bu yüzden öldü," dedi Aurox. "Anladım."

"Bunun şu anda konuşmak için fazla hassas bir konu olduğunu da anlıyor musun?" dedi Stevie Rae, Rephaim'in elini tutup ona iyice sokularak.

"Elbette anlıyorum. Niyetim kimseye acı vermek değil. Rephaim, özür dilerim," dedi Aurox.

"Sorun değil," dedi Rephaim. "Babamın pek çok hata yaptığını hepimiz biliyoruz. Şu anda onları yeniden yaşamak zor geliyor, hepsi bu."

"Bununla birlikte Neferet'i yenmek için bütün bilgilere ihtiyacımız var ve buna ölümsüzlüğünün tam ve hasarsız olduğunu anlamak da dâhil."

"Yani Kalona'nın aksine zayıf bir noktası yok," dedim.

"Kalona gibi somut bir zaafı yok," dedi Damien öğretmen sesiyle. "Ama belki de geçmişinden aleyhine kullanabileceğimiz bir şey bulabiliriz."

"Bunu denedik. Kâhin Taşı babası tarafından dövülüp tecavüze uğradığı geçmişini gösteren bir aynaya dönüştü," dedim. "Bunun o zaman işe yaramasının nedeni Neferet çok şaşırdığı için Aurox'un onu boynuzlama ve balkondan aşağı atma şansını yakalamasıydı. Bu onu bir daha şaşırtmaz."

"Ama yenilecek kadar zayıflattı. Geçici bir süre için de olsa," dedi Aurox.

"Korkunçluğa korkunçlukla karşılık vermek diye buna derim," dedi Afrodit. "Alınma Boğa Çocuk ama o değişme olayını yapınca o örümcekler kadar iğrenç olabiliyorsun."

Aurox'un normal görüntüsünün altında ne yattığını düşününce, hafızamda canlanan görüntülerden hiç hoşlanmayarak ürperdim.

"Alınmadım," dedi Aurox.

"Aurox, onu öldürebilir misin?" diye sordum.

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Dairesinde ona karşı bütün gücümü kullandım ve bu onu öldürmedi. Bizim senin ve benim yaptığımıza benzer ama daha kalıcı bir şeye ihtiyacımız

var. Bizim bir ölümsüzü katledecek bir silaha değil, kapatacak bir hapishaneye ihtiyacımız var."

"Lanet olsun," dedim oturduğum yerde doğrularak. "A-ya!"

Aurox, "A-ya ne?" diye sordu.

"Ne değil, kim," dedim aceleyle. Düşüncelerimin hızlı akışına yetişmeye çalışıyordum. "A-ya topraktan yaratılan ve hayat üflenen bir bakireydi."

Afrodit, "Eski sihirle," diye tamamladı.

Başımla onayladım. "Evet, eski sihirle. Kalona'yı baştan çıkarıp yer altına o çekmişti."

"Çünkü toprakla bağları olmadığı sürece, ölümsüzler yer altında en güçsüz hallerine dönüyorlar," derken Damien'ın sesi benim heyecanımı yansıtıyordu.

"Neferet'in toprakla hiç bağı yok. O gücünü ölenlerin ruhlarından çalıyor," dedi Shaylin. "O bir ruh sülüğü."

"Bakire A-ya Yüce Toprak Ana'nın eski sihriyle ve halkını savunan Bilge Kadınların odakladığı element gücüyle yaratıldığı için babamı hapsetmeyi başardı," dedi Rephaim. "Babam yüzyıllarca tutsak kaldı."

"Neferet onu özgür bırakana kadar," dedim.

"Ben Neferet'in vampir olduğunu bile sanmıyorum," dedi Stevie Rae. "O daha çok bir büyücüye, süper deli, süper manipülatif ve süper acımasız bir büyücüye benziyor."

"Tanrıça aşkına!" dedi Damien. Parmakları iPad'inin üstünde âdeta uçuyordu. "Nimue'nin Merlin'i kristal mağaraya hapsedişi de Merlin'in sihrinden yaratılmış. Bu sadece sıkıcı bir mecaz, basmakalıp ve çok kullanılan bir kıssa değil. Aradığımız cevap!"

"Ah, Tanrıça aşkına. Açık ve net bir şekilde konuşsana," dedi Afrodit.

Damien ona kaş çatarak zaman kaybetmedi. "Merlin Kral Arthur'un danışmanıymış, hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedim. "Vampir değil miydi?"

Damien başını salladı. "Hayır, hayır. İnsanlar sık sık bu yanılgıya düşüyor. Arthur efsanesi ortaçağda yaşayan bir insan kral üstüne kuruludur. Alfred Lord Tennyson, T.H. White ve Marion Zimmer Bradley gibi Merlin de dâhil her şeyi kurgulayan yazarlar tarafından romantikleştirilmiştir."

"Hatırlıyorum," dedi Stark. "Mary Stewart'ın Merlin Üçlemesi'ni okumuştum. Merlin Arthur'u kral yapar ve sonra Camelot'un çöküşünü durdurmaya yardım etmesi gerekirken orada değildir çünkü Nimue'nin, âşık olduğu çırağın kullandığı ama aslında kendisine ait olan sihre tutsak düşmüştür. En azından ben hikâyenin böyle devam ettiğini sanıyorum. Çocukken okumuştum."

"Ben Disney'in *Taşa Saplanan Kılıç*'ını seyretmiştim," dedi Stevie Rae. "Sevmiştim ama Nimue'yi hatırlamıyorum."

"Detaylar önemsiz," dedi Damien. "İhtiyacımız olan ipucu efsanenin kalbinde."

"Neferet'i esir almak için kendi sihrini kullanacağız," dedim.

"*Biz* değil, Zo, sen," dedi Aurox.

"Ah, lanet olsun," dedim. İç çekerek kolamdan büyük bir yudum içtim. Uzun bir gece olacaktı.

Lynette

Asansörün kapıları asma katta açıldı ve Neferet balkona benzeyen holde zarafetle ilerledi. Geniş mermer basamaklara varıp tahtının durduğu seviyeye inerken bütün dikkatler üstüne toplanmıştı. Lynette onu daha ağır adımlarla takip ederken, gözleri kalabalığın arasında yaratmak için büyük çaba harcadığı şenlik havasını bozabilecek herhangi bir şey ya da herhangi birinin varlığını arıyordu.

Her şeyin kusursuzluğa olabildiğince yakın göründüğünü görünce, hoşnutlukla derin bir iç çekti. *Pekâlâ, en azından sağ kalan insanlar en çekici olanlar.* Bu, işini kesinlikle kolaylaştırmıştı. Onları

incelerken hoş bir grup olduklarını itiraf etmesi gerektiğini düşündü. Solgun, kaygılı yüzlerine dikkatle bakmaz ya da kendilerini olabildiğince küçültmek ve göze batmamak ister gibi küçük gruplar halinde birbirlerine sokulmalarına neden olan gerginliklerine dikkat etmezse, hoş bir gruptular. Lynette ışığın azlığının kendilerini daha güvende hissetmelerini sağladığını tahmin etti. Mumları azaldığı için Lynette, Tanrıça'nın balo salonunun yetersiz aydınlatmasını fark etmeyeceğini umarak, Judson'dan şamdanların büyük kısmının Neferet'in sahanlığının etrafına yerleştirilmesine özen göstermesini istemişti.

Görünüşe bakılırsa Lynette'in planı işe yarıyordu. Kalabalığın üstünde kadınların mücevherlerinin ışıldamasına neden olacak ve Tanrıça dışında herkesi yumuşacık bir sepya rengine boyayacak kadar ışık vardı.

Neferet kollarını kaldırdı. Lynette arkasında sahanlığın köşesinde durduğu için Tanrıça'nın yüzünü göremiyordu ama Neferet'in sesi neşe saçıyordu.

"Sadık kullarım, karşınızda minnettar bir tanrıça var!" Lynette ellerini kaldırıp alkış işareti verdi. Neferet'in hizmetkârları onu derhal taklit edince, diğer insanlar da biraz daha az hevesle de olsa onlara uydular.

"Teşekkürler, teşekkürler, ne kadar incesiniz!" dedi Neferet. Alkış kesilince sözlerine devam etti. "Birlikte çok şey yaşadık. Siz ilk kullarımın Tanrıçanızın dünya üzerindeki egemenliğinin burada, Tulsa'da ve sizinle başladığını asla unutmayacağını bilmenizi isterim."

Lynette özellikle çok çabuk dindiği için daha fazla alkışla müdahale etmemeye karar verdi. Alkışı Neferet'in konuşmasının sonuna saklayacak ve sonra ayakta alkışlamaları için işaret verecekti.

"Personelime özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Judson, Kylee, siz ve diğer personelim balo salonunun ön kısmına gelebilir misiniz, lütfen?"

İşte bu beklenmedik bir şey, diye düşündü Lynette. *Neferet'in kullarına uzun, çok uzun bir konuşmayla teşekkür etmesi, saatin gece yarısını vurmasını beklemesi gerekiyordu.* Lynette süslü art deco çerçevesi içinde, fuayenin üstünde asılı duran büyük saate baktı. *Gece yarısına on beş dakika var... Neferet özel bir takdirle ilgili bir şey söylememişti. Lanet olsun! Umarım onlara sunulacak armağanlar olmasını beklemiyordur.*

Lynette'in midesi stresle yanmaya başladı. *Neferet'in senaryo dışına çıkması iyiye işaret olamaz.* Personelin balo salonunun arka tarafındaki normal yerlerinden öne doğru ilerlemelerini izledi. Yüzünü buruşturdu. O kadar mekaniklerdi ki, irade diye bir şeyleri kalmamıştı! Lynette içlerindeki yılanların hâlâ içeride olan gerçek insanlara ne yapmakta olduğunu hayal bile etmek istemiyordu.

Ürpertisini bastırarak aşağıya, Neferet'in ayak bileklerinin etrafında kıpırdanan iğrenç yaratıkların olması gereken yere baktı.

Yoktular. Tanrıça'nın etrafında bir tek yılan bile kalmamıştı.

İşte bu gerçekten tuhaf. Belki de onlara görünmez olmalarını söylemiştir. Ama hayır, daireden ayrıldıklarından beri Lynette hep Tanrıça'yı duyabileceği bir mesafedeydi. Yaratıklarına tek kelime etmemişti.

"Ah, benim itaatkâr personelim." Neferet sahanlığın hemen altında yan yana sıralanmış on iki kişiye bakıyordu. "Hepinizin ütülü üniformalar içinde olması ne harika! Tanrıçanız sizden çok hoşnut."

Lynette, Neferet'in söylediklerini üstünkörü dinliyordu çünkü yılanları bulmuştu. Yılanlar ağır ağır dalgalanan balo salonu zeminin etrafında siyah bir çember oluşturmuşlardı.

"İtaatinizi takdir etmek istiyorum. Evet, çocuklarım sizi zapt ettiği için itaat etmek dışında bir şansınızın olmadığını anlaya-

biliyorum." Neferet sevgi dolu bir sesle konuşuyordu. "Yine de bağlılığınızı takdir ediyorum."

Lynette'in yüreği ağzındaydı. Balo salonundaki insanlar etraflarını Neferet'in yılanlarının sardığından habersizdiler. Henüz. Balo salonu çok loştu ve bütün dikkatler Neferet'in üstündeydi.

"Şimdi, takdirimi göstermek için, on sekiz hizmetkârımı onurlandırmaya karar verdim. Çocuklarımı ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

On sekiz personel başlarını duygusuz bir şekilde salladı.

"O zaman her birinizi içinizde dinlenen çocuklarıma kurban ettiğim zaman sizi de ne kadar sevdiğimi anlayacaksınız." Neferet'in sesi müzikal bir tınıya büründü.

On sekiz çocuğum şimdi sizi özgür bırakıyorum!
Her biriniz benden çok sevdiğim bir kurbanı alın ve yiyin!

Neferet'in personeli çığlıklar atarak kıvranırken, Lynette'in midesi ağzına geldi. Sonra personelin ağızları açıldı, açıldı ve artık daha fazla açılamaz olana dek büyüdü. Ta ki küçük Kylee, Judson, Tony ve diğerleri bir kan ve et yağmuruyla infilak edip içlerinden çıkan devasa yılanlar her birini tamamen tüketene kadar.

Balo salonu çığlıklara boğuldu. Neferet farkında değil gibiydi. Kollarını kaldırdı ve personelinin tamamının ölümü karşısında hazla titredi. Duvar dibindeki bir kıpırdanma Lynette'in şaşkın bakışlarını o yöne çekti. Balo salonunun duvarlarından dalgalanarak inen siyah bir perde yılanlardan oluşan çembere doğru ilerliyordu.

Neferet'in balkondaki kurbanlarla yarattığı perde. Lynette'in paniğe kapılmış zihni fırıl fırıl dönüyordu ama vücudu donup kalmıştı. *O yaratıkları kendine geri çağırdı.*

Neferet'in kolları hâlâ havadaydı ve yeni bir sihre başlarken korkunç bir güçle yükselen sesi, aşağıdaki kaosu ve paniği bastırarak yankılanıyordu.

Zaman geldi.
Benim için kıyameti hazırlayın.
Ölüm bana güç verir,
Beni gece yarısı için bollukla donatır.
Şimdi sizi kaybediyorum.
Kullarımı size feda ediyorum.
Kendinizi doyurun. Beslenin!
Bu gece bütün ihtiyaçlarınızı giderin!

Neferet kollarını iyice açtı. Çocuğum dediği dehşet verici yaratıklar çığlık atan, panik içindeki insanların üstüne kapanan canlı bir ilmiğe dönüştü ve her birini tek tek katletti.

Neferet yüzünü Lynette'e çevirdi. Tanrıça'dan güç dalgaları yayılıyor, teninin altında vücudu değişiyor ve büyüyormuş gibi, seğirerek enerjiyle ışıldıyordu.

Lynette sırtını duvara yaslarken, konuşamayacak kadar korkmuştu.

"Ah, sevgili Lynette'im. Gerçekten en iyiyi en sona sakladım."

"Lütfen! Onlardan birinin beni zapt etmesine izin vermeyin." Sözcükler Lynette'in ağzından âdeta patlıyordu.

Neferet şaşırmış gibiydi. "Elbette çocuklarımdan birinin seni zapt etmesine izin vermeyeceğim. Bu senin en büyük korkun biliyorum. En başından beri biliyordum." Tanrıça kayarak ona yaklaştı ve bir örümceği anımsatan parmaklarıyla Lynette'in yanağını okşadı. "Sen bana döndün. Bunun için seni ödüllendireceğim. Senin kurban edilmen, bana özel olacak. Bir daha asla korkmayacaksın. Bir daha asla geçmişin sana yaptıklarını aşmak için çabalamayacaksın. Ve hayatım, seni sonsuza dek hatırlayacağım."

Kefaret

Lynette boynundan çekildiğini hissetti. Acı yoktu. Tuhaf bir şekilde hoş ve paniğe kapılan sinirleri için yatıştırıcıydı. Sonra ıslak bir sıcaklığın vücudunu kapladığını ve Neferet'in ona verdiği güzel tuvaletin sırılsıklam olduğunu hissetti. Bacakları artık onu taşımaz olmuştu. Lynette yere yığılır gibi oldu ama Tanrıça düşmesine izin vermedi. Neferet, Lynette'i kollarının arasına aldı ve ondan beslenmeye başladı ve dünyası kararırken, Lynette sessiz ve kanlı gözyaşları döktü.

Neferet

Neferet, Lynette'in bütün kanını emdikten sonra, cesedinin yere düşmesine izin vermedi. Onu kaldırıp büyük bir dikkatle tahtının üstüne yerleştirdikten sonra, onu gören herkesin Tanrıça'nın fedakârlığını onurlandırdığını anlaması için cansız uzuvlarını ve elbisesini düzeltti.

"Seni özleyeceğim, hayatım," dedi cesedin saçlarını yüzünden çekip alnını saygıyla öperken. "Benden kaçmanın imkânsız olduğunu ilk anlayan sen oldun. Senden sonra bunu idrak edecek çok kişi olacak ama sen her zaman ilkim ve ebediyen favorim kalacaksın." Lynette'in yanağını son bir kez okşadıktan sonra mermer basamaklardan inip balo salonuna girdi.

Siyah beyaz karo mermere ceset parçaları saçılmıştı ama bakımlı zeminde çok fazla kan yoktu. Çocuklarının kusursuz bir iş çıkarmasına hiç şaşırmamıştı. Tapınağını koruma zırhıyla kahramanca kaplayanlar günlerdir hiçbir şey yememişti, zavallıcıklar. Yine de onlara emrettiği yerden ayrılmamışlar; hep tetikte, hep koruyucu ve sevgi dolu kalmışlardı.

Benim için bunu yapacaklar. Yapacaklarını biliyorum. Çocuklarım beni, benim onları sevdiğim kadar seviyorlar.

Neferet geniş pirinç ve cam kapının önündeki fuayede, tavandan bir sanat eseri gibi sarkan güzel saatin tam altında durdu.

"Çocuklar, bana gelin," diye seslendi. Sürgünler ona koştu. Çektikleri ziyafetten topladıkları güçle şişmiş bir halde fuayeyi kapladılar. Bir sonraki emri yerine getirmek için sabırsızlanıyorlardı. Neferet dizinin üstüne çöktü ve tanıdık ve çok sevdiği tenlerini okşayarak, güçlerine ve nasıl gerçekten çocuklarına dönüştüklerine hayret etti.

"Thanatos'un sihrini nasıl aşacağımı ve bizi nasıl özgür bırakacağımı biliyorum," dedi. Sürgünlerin gözsüz yüzleri ona döndü ve kıvranan bedenleri etrafını kuşattı. "Ama bunu kendim yapamam. Tanrıçanıza, annenize yardım etmelisiniz. Lynette o kocakarı Thanatos'un sihrinin uzun süre dayanmasını sağlayacak güce sahip olmadığını söyledi. O bile sihrin eninde sonunda tükeneceğine inanıyor. Bildiğiniz gibi, canlarım, ben sabırlı bir tanrıça değilim. Ve neden bekleyelim?" En yakınındaki çocuklarını sevgiyle okşayarak anlatmayı sürdürdü. "Beklememize hiç gerek yok. Beyaz Boğa'nın sözleri bana ilham verdi ve artık cevabı biliyorum. Sonsuzluk boyunca, bir şey ne kadar arzulanırsa onu elde etmek için yapılan fedakârlığın o kadar kıymetlendiğini öğrendim. Hiçbir şeyi, Karanlık'ın Tanrıçası olarak bu ölümlü âleme hükmedebilmek ve kendi kaderimi sonsuza dek kontrol edebilmek için bu tutsaklıktan kurtulmayı istediğim kadar istemedim. Ve sizden daha kıymetli hiçbir şeyim yok."

Neferet ayağa kalktı. "Bu yüzden size emretmiyor, sizden rica ediyorum. Beni kurtarır mısınız? Bu sihri bozup beni özgür bırakır mısınız? Eğer cevabınız evetse, bu geceden hepiniz sağ çıkamayacaksınız ama kalanlar benimle önce hain Gece Evi'ne gelecek ve orada çaylak, vampir ve insan, karşımıza ne çıkarsa kendimize ziyafet çekeceğiz. Ardından ölümlü âlemi birlikte yönetmek için öne çıkacağız." Şunu bilin:

Ölümsüzlüğüm üzerine yemin ederim,
Sonsuza dek benimlesiniz.

Neferet'in etrafındaki hava yemininin gücüyle dalgalandı. Çocukları kıpırdamaz olmuştu. Bu dinleyen ve bekleyen bir kıpırtısızlıktı ve Neferet'in içini sevinçle doldurmuştu.

Tanrıça hızla arkasına, kapıya döndü. "Açın kapıları!" diye haykırdı.

Çocukları ona itaat etmeye koştular ve Neferet'in sessiz ve karanlık geceyi görebilmesi için çift kanatlı kapıyı açtılar. Neferet konuştukça içindeki güç de büyüdü. Sözlerini güçlendirip saçlarını havalandırırken etrafını saran Karanlık sihirle birlikte atıyordu.

Sizi görevlendiriyorum,
ah çocuklarım
benim kanım olun
ileri atılırken
bana hep sadık olun.
Sizi görevlendiriyorum,
ah çocuklarım
benim kılıcım olun
darbenizi vurun
benimle sil baştan bir dünya kurun.
Sizi görevlendiriyorum,
ah çocuklarım
hayatım olun
öne atılın
ve ben sonunda ve ebediyen benim olana kavuşayım!

Neferet kollarını iki yana açınca çocukları karanlık şimşekler gibi öne atıldı. Alev alan ateş duvarı çocuklarının ilk dalgasını

yuttu. Ölürlerken, Neferet kederle haykırdı. Ama ölümleri diğerlerini durdurmadı. Çocukları yine öne atılıp alevlere kapıldılar. Biri yanınca, diğerleri onun yerini alıyordu. Gözlerinden yaşlar boşalan Neferet'in hiddet ve kaybediş dolu çığlıkları zamanla ve kaçınılmaz olarak yerini zafer çığlıklarına bırakırken, alevler gittikçe küçüldü ve sonunda, bir mumun üstünü kapatan bir buzun tıslamasıyla koruyucu duvar tamamen kayboldu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Shaunee

Shaunee ve Erik gömüldükleri sessizlikte gözlerini Büyükanne Kızılkuş ve diğer kadınların adaçayı ve lavantayla örttükleri, Kalona'nın son nefesini verdiği noktaya dikmişlerdi. "İnsan düşünmeden duramıyor, değil mi?" dedi Shaunee.

"İnanılmazdı. Zoey ve siz diğerlerinin Nyx'i birkaç kez gördüğünü biliyorum ama benim başım hâlâ dönüyor."

"Hey, çok iyi anlıyorum. Evet, Nyx'i daha önce gördüm ama alıştığım söylenemez. Alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Kalona ve Erebus... Vay canına!"

Shaunee başını sallarken Erik'in şahit olduğu sahnenin etkisinden çıkamamasına seviniyordu. Ona göz ucuyla baktı. Erik değişmişti ve Shaunee bu değişimden memnundu.

"Burada benimle oturduğun için teşekkürler," dedi uyku tulumlarının içinde uyuyan dört kadına ve herkes gittikten sonra sessiz meditasyonuna dönen Thanatos'un yattığı çadıra bakarak. "Sen olmasaydın, burada kendimi çok yalnız hissederdim."

"Burada olduğum için mutluyum," dedi Erik. "Seninle olmayı seviyorum ve..."

Shaunee ısı ve acı dalgalarının ani hücumuyla iki büklüm oldu ve korkunç bir çığlık attı. İçinde patlayan ısıyı, kaosu ve acıyı kontrol altına almaya çalışırken, *beni kullanın, içimden akın,*

sihri güçlendirmeme yardım edin, diye tekrarlayarak öne arkaya sallanmaya başladı.

"Her şey yolunda. Bunu başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Sadece odaklan ve nefes al. Daha önce yaptığın gibi, gevşemeye çalış," dedi Erik.

"Hayır," diye inledi Shaunee. "Bu... öncekilerden farklı." İnleyerek yana devrildi. "Kontrol edemiyorum."

"Shaunee, beni dinle!" Erik'in sesi sakinden endişeliye geçmişti. "Bunu yapabilirsin. Ateş senin elementin. Bunu hatırla. Buna odaklan."

Shaunee'nin içi acıyla doldu. Sanki içi alev almıştı. Bu onun için çok fazlaydı. Verecek bir şey kalmamıştı. Birden, Kleopatra gibi kendi elementi tarafından yutulacağını fark etti.

Sonra acı içini parçaladığı kadar büyük bir hızla ve onu Erik'in kucağında nefes nefese bırakarak gitti. Erik onu kollarıyla sarmıştı ve titreyen eliyle ıslak alnındaki saçları geri iterken, "Yapabilirsin... Yapabilirsin..." diye mırıldanıyordu.

Büyükanne Kızılkuş ve Rahibe Mary Angela yanlarına diz çökmüş, Shaunee'nin ellerini tutuyorlardı.

"Tatlım, bize döndün mü?" diye sordu büyükanne.

"E-evet," dedi Shaunee. "Geçti. Her ne olduysa, bitti."

"Shaunee!" Thanatos çadırın girişinde ayaktaydı. Yüzü bembeyazdı. Gözlerinden kanlı yaşlar akıyordu. "Neferet sihri bozdu. Zoey'yi uyar." Ve yere yığıldı.

Shaunee ayağa kalkıp Thanatos'a koşmaya çalıştı. Hepsi çalıştılar. Ama onlar ulaşamadan, yerden dumanlı bir pus yükseldi. Pus köpüren su gibi kaynadı ve bir kadın şeklini aldı. Güzel ve göksel ama korkutucu bir kadın. Kadın elini uzattı. Thanatos gözlerini açtı ve eşsiz bir gülümsemeyle kadının elini tuttu.

Ve nihayet, elini tutma sırası bende, dedi Thanatos.

Benimle bu dünyanın seni artık bağlamayacağı yere gel. Benim için çok uzun süredir ve başarıyla taşıdığın yükü üstünden alıyorum. Senin için, benim kıymetli kızım, bu âlemin dertleri sonunda, en sonunda bitti.

Thanatos gülümsemeye devam ederek kadının kollarına doğru yürüdü ve ikisi birlikte önce dumana, sonra iyice alçalarak toprağın içinde kaybolan bir pusa dönüştüler

Rahibe Mary Angela hürmetle haç çıkardı. Shaunee onun tespih çekmeye başladığını gördü.

"Ölüm'dü," dedi Erik. "Thanatos'u alıp götürdü. Her şeyiyle!"

Shaunee Yüksek Rahibe'nin bedeninin durduğu yere baktı. Erik haklıydı. İçi boş kıyafetleri yerdeydi.

"Zoey'yi uyar!" dedi Büyükanne Kızılkuş omuzlarını sarsarak. "Hemen!"

Shaunee düşüncelerini toparladı ve büyükannenin endişeli gözlerine baktı. "Uyaracağım. Neferet'i durduracağız. Bunu bir şekilde yapacağız." Erik'in elini tuttu. "Beni Gece Evi'ne götür. Çabuk!"

"Sizin için dua edeceğiz," dedi Haham Bernstein. Bütün kadınlar Konsey Meşe çemberinin altında diz çöktüler.

Büyükanne Kızılkuş arkalarından, "Hepiniz kutlu olun!" diye seslendi.

Zoey

"Tamam, hepiniz görevlerinizi biliyorsunuz," dedi Damien hepimiz ayağa kalkıp gerinerek yemek salonundan çıkmaya hazırlanırken.

"Evet, Kraliçe Damien. Shaylin ve ben Kramisha ve Lenobia'yı bulacağız. Kâhin güçlerimizi Lenobia'nın Neferet'in geçmişi hakkında bildikleriyle birleştirecek ve deli Neferet'in korunmasız noktasını bulmaya çalışacağız. Ben spor yaptıktan *sonra*," dedi Afrodit ve ağzına bir *brownie* daha tıktı.

"*Önce*," dedim. "Bu iş senin popondan daha önemli."

Afrodit bana açıkça *hiçbir şeyin* poposundan daha önemli olmadığını haykıran bir bakış attı. Neyse ki ağzı dolu olduğu için konuşamadı.

"Profesör P'den benimle medya merkezine gelip eski mit ve efsaneleri araştırmasını isteyeceğim. Umarım bize yardım edecek bir şey buluruz," dedi Damien.

"Aurox, Rephaim ve ben de Darius, Dedektif Marx ve duvarlarda devriye gezmekle görevlendirdikleri çaylak Savaşçıların nöbetlerini devralacağız," dedi Stark.

"Ve babamın geçmişini biraz daha tartışacağız," dedi Rephaim.

"Bunu yapmak zorunda kalmandan nefret ediyorum," dedi Stevie Rae.

"Bunu o da isterdi. Neferet'i durdurmak için ne gerekiyorsa yapmamızı isterdi."

"Ve Stevie Rae ve ben Skype'tan Sgiach'ı arayacağız. Yine." Afrodit'in verdiği sarı kâğıdı havaya kaldırdım. "Evet. Sormayı planladığımız sorular yanımda."

"Mükemmel," dedi Damien ve ben bir kez daha, onun ileride çok başarılı bir profesör olacağını düşündüm.

"Gece yarısını birkaç dakika geçiyor," dedim. "Saat dört buçuk civarı buraya dönelim. Böylece gün doğmadan önce öğrendiklerimizi paylaşıp yemek yiyecek zamanımız olur."

"Tamam, birazdan görüşürüz..." Stark beni öpmek için eğilirken Nicole, peşinde Shaunee ve Erik'le içeri daldı.

"Thanatos ölmüş. Sihir bozulmuş. Neferet artık özgür!" dedi Shaunee nefes nefese.

"Ne oldu? Sen iyi misin?" diye sordum Stark ve Erik, Shaunee'nin oturmasına yardım ederken.

"Ben iyiyim. Ve tek bildiğim çok büyük ve kötü bir şeylerin duvara aynı anda çarptığı. Ateş baş edemedi. Gücü Thanatos'u

öldürdü." Shaunee, Afrodit'in uzattığı şaraptan büyük bir yudum aldı.

"Az kalsın Shaunee'yi de öldürecekti," dedi Erik.

Marx ve Darius koşarak içeri girdiler. "Neferet. Kurtuldu ve bu tarafa geliyor," dedi Darius.

"Barikatlardaki polislerden rapor alıyorum. Hepsini tek tek indiriyor," dedi Marx.

İçimde her şey sakindi. Düşüncelerim net ve odaklıydı. "Damien, Shaunee, Shaylin, Stevie Rae... Benimle gelin," dedim.

"Bensiz hiçbir yere gidemezsin," dedi Stark. "Ve neden hepimiz burada kalmıyoruz? En azından etrafımızda duvarlar var."

"Duvarlar bizi Neferet'ten koruyamaz. Ezip geçer. Korunmak için bize gelen büyük insan kalabalığından başlayarak herkesi öldürür," dedim. "Hayır, burada kalmayacağız. Ama evet, sen de benimle geliyorsun. Siz de Rephaim ve Aurox."

"Burada kalacağımı sanıyorsan o lanet olası aklını kaçırmışsın demektir," dedi Afrodit.

"Kalmak zorundasın. Bizi aşarsa, Darius ve Marx'la birlikte insanları buradan çıkarmanız gerekecek. Benediktin manastırına gidin. Tünellere saklanın. Orada gücü daha az olacaktır. Yüksek Konsey'i arayın. Sgiach'ı arayın. Lanet olsun, işe dünyanın her yerindeki Gece Evlerini arayarak başlayın. Neferet'i durduramazsak artık bu sadece Tulsa'nın derdi olmayacak. Bütün dünyanın derdi olacak," dedim Afrodit'e giderken. Onu kucakladım, o da bana sarıldı. "Neferet'i durdurmanın bir yolunu bulmamız için Nyx'e dua et," diye fısıldadım.

Afrodit omuzlarımı tuttu ve gözlerimin içine baktı. Kararlı ve yüksek sesle konuştu. "Seni ilk tanıdığım günden beri düşündüğüm kadar akıllı ve güçlü olman için dua edeceğim. Onu durdurabilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum. Kendine güven yeter."

"Ve bize," dedi Stevie Rae. Çemberimin tamamı kapının yanındaydı. "Hepimize inan, Z. Seni yüz üstü bırakmayacağız."

"O zaman gidelim," dedim. "Onu sonsuza dek durduralım."

Stark, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Woodward Parkı'na." Marx'a baktım. "Telsizini aç. Adamlarına geri çekilmelerini söyle. Ve geri çekilirken birbirlerine Zoey ve vampirlerinin parkta çember oluşturduklarını ve onu tuzağa düşürmek için beklediklerini söylemelerini tembihle."

"Doğruca size gelir," dedi Marx.

"Plan bu," dedim.

"Uğurlar olsun," dedi Darius.

"Uğurlar olsun," dedim. Ve sonra park alanına koşup Hummer'a doluştuk.

Woodward Parkı'na varmamız sadece birkaç dakika sürdü. "Hummer'ı şehir merkezine bakan sırta doğru sür." Stark'a nereye gitmesi gerektiğini söylerken bir anda kafama dank etti. *Lanet olsun! Galiba buldum!*

"Orası o adamları öldürdüğünü sandığın yer değil mi?" diye sordu Stark.

"Evet, bizi çabuk oraya götür!"

Stark kaldırımın üstünden geçip gaza bastı ve kararmış bir meşe ağacının yanında kıç atarak durdu. Hepimiz araçtan dışarı fırladık.

"Tamam, dinleyin çocuklar," dedim. "Bir planım var. Küçük bir plan ama hiç yoktan iyidir. Sırtın aşağısında Neferet'in benim öldürdüğümü sandığım o iki adamı öldürmeden önce saklandığı mağara var."

Stevie Rae, "Etrafını sarmamızı mı istiyorsun, Z?" diye sordu.

"Hayır. Ben o taş basamakların tepesinde, tam şurada duracağım." İşaret ettim. Parktaki sokak lambalarından sadece biri yanıyordu. Yıldırımın çıkardığı yangın ortalığı talan etmişti. Ancak o tek lamba yanık açelyaların arasından dolaşarak sokak seviyesine

ve mağaraya inen geniş ve kaba merdivenlere uzanan patikayı görmemize yetiyordu.

"Kuzey şu taraf!" dedi Stevie Rae tam karşımızı işaret ederek.

"Diğerleri, buna göre konum alabilir misiniz?"

Hava, Ateş ve Su başlarıyla onayladılar. "Pekâlâ, dağılın. Elementlerinizi kendinize çağırın. Neferet içine hapsolacak kadar yaklaşmadan çemberi oluşturmayacağım."

"Mağaranın içini kastediyorsun," dedi Aurox.

Başımı evet der gibi salladım.

"Bizim kristal mağaramız," dedi Damien.

"Onu içeri tıkmayı başarınca, orada nasıl tutacağız?" diye sordu Stevie Rae.

Hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle, "Eski sihir," dedim.

Stark bana dikkatle bakarak, "Onu mağaraya nasıl yaklaştıracağız?" diye sordu.

"Zaafı basamakların tepesinde duracak ve yaklaşacak kadar sinirlenmesini sağlayana dek saçmalayacak," dedim.

"Neferet'in zaafı sensin," dedi Damien.

"Evet," dedim. "İşaretlendiğimden beri benim peşimde. Benim peşimde olmaya devam edecek."

"Yem olmandan hoşlanmıyorum," dedi Stark.

"O zaman Neferet, biz onun etrafında bir çember kuracak kadar yaklaşana dek güvenliğimi sağla," dedim.

"Sana ulaşmak için beni çiğnemesi gerek," dedi Stark.

"Ve beni," dedi Aurox.

"Teşekkürler," dedim. "İkinize de güveniyorum." Stevie Rae ve Rephaim'e döndüm. "Rephaim, Stevie Rae sana emanet. Neferet'i toprağın içine hapsedeceğiz. Bu da Stevie Rae'nin kilit rolü üstlendiği anlamına gelir."

Rephaim başını salladı. "Onu her zaman koruyacağım."

"Damien, Shaunee ve Shaylin, elementlerinizin ben onları çembere çağırmanıza izin verene kadar gizlenmesini sağlayın. Aramızda en az korunan siz üçünüz olacaksınız."

Damien, Shaunee ve Shaylin'in ellerini tuttu. "Anlıyoruz. Ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Shaunee'nin yanına gidip elini tuttum. Stevie Rae de benim elimi tutarak çemberi tamamladı. "Sizi seviyorum. Hepinizi. Bana ne olursa olsun, çemberiniz koparsa buradan hemen gidin. Deponun altındaki tünellere gidin. Stevie Rae onları oraya sen götüreceksin. Toparlanana kadar kendinizi içeri kapatmak için toprağı kullan."

Stevie Rae, "Sensiz olmaz..." diyecek oldu.

"Hayır!" Sesimin gücü üçünün de yerlerinden sıçramasına neden oldu. "Beni dinlemek zorundasınız. Çember koparsa, ben de Thanatos gibi olurum. Bu benim çemberim. Beni öldürür." Bunu söylerken, doğru olduğunu biliyordum. Gözlerim Aurox'u buldu. "Ben ölürsem, onları koru."

Aurox hiçbir şey söylemedi, başını bir kez eğmekle yetindi.

Stark'a baktım. "Hâlâ yaşıyor olursan, Aurox'un onları güvenli bir yere ulaştırmasını sağla."

"Sağlayacağım, Yüksek Rahibem, Kraliçem. Aurox'un onları güvenli bir yere ulaştırmasına yardım edeceğim."

"En azından bu kez beni nerede bulacağını biliyor olacaksın." Ona gülümsedim. "Girişte, dilek ağacının altında. Seni bekleyeceğim."

Uzaktan tiz bir çığlık yükseldi.

"Neferet geliyor," dedim. "Merkeziniz benim. Etrafımda çember olun ama saklanın. Şimdi. Hepiniz, kutlu olun!"

Çemberim kuzeye, güneye, doğuya ve batıya dağılarak beni Aurox ve Stark'la tek başıma bıraktı. Kâhin Taşı'nı tişörtümün altından çıkardım ve ince platin zinciri başımın üstünden geçirdim. Taşı elimde sıkı sıkı tutarak bir Stark'a, bir Aurox'a baktım. "Bu şey beni değiştirirse, onun gibi olmadan, beni öldürün."

"İstediğin gibi olacak," dedi Aurox.

Stark'ın rengi soldu ama başını salladı. "Senden bir canavar yaratmasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkürler," dedim. "Ve şimdi sevdiğimiz birinin daha canını yakmadan, bu kaltağı durduralım."

Ben taş yolda hızlı adımlarla ilerlerken Stark ve Aurox peşimden geldiler. Tuhaf bir dejavu hissi yaşıyordum. Bütün dünyaya kızgın bir halde bu patikada yürüdüğüm o günün üstünden sadece birkaç gün mü geçmişti? Bana asırlar olmuş gibi geliyordu ve tamamen farklı bir insan gibi hissediyordum.

Ben farklı bir insanım. Beni değiştiren, burada olan şeydi. Burada olan şey büyümemi sağladı.

Geniş taş basamakların en tepesine geldim ve durdum. Sırtın kenarını işaret ederek, "İşte, görüyor musunuz?" dedim. "Mağara o yuvarlak taş alanın içinde. Onu orada tuzağa düşüreceğiz."

Bir çığlık daha duyduk. Bu kez parka daha yakındı.

"Ben aşağı iniyorum," dedi Aurox. "Basamakların dibindeki taşların arkasına saklanacağım. Neferet Stark'ı görmeyi bekleyecektir. Beni aramaz." Stark'a baktı. "Değişeceğim. Kontrolü kaybeder ve sizden birine saldırırsam, ne yaparsan yap ama beni durdur."

"Aurox, kontrolü kaybetmeyeceksin." Zihnime fısıldayan sözcükleri yüksek sesle tekrarlamıştım. Sesim kendi sesim gibi bile gelmiyordu. Daha yaşlı, daha bilge, daha güçlüydü ve tamamen sevgi doluydu. "Boğan değişti. O artık Karanlık'ın yaratığı değil. Eski sihrin artık Işık'a ait."

"Kimsin sen? Bunu nereden biliyorsun?"

Fısıltılar beni terk etmişti. Kendi sesimle, "Ben Tanrıça'nın Rahibesiyim," dedim. "O bana bazı şeyleri söyler. Bu kez sana da söyledi."

"Doğruysa, her şeye değer," dedi Aurox.

"O zaman değer, çünkü Tanrıçamız asla yalan söylemez," dedim.

Stark Aurox'a elini uzattı. "Bol şans. Sonunda burada bizimle olduğun için mutluyum. Zoey'yi korumama yardım etmenden daha doğru bir şey olamaz."

Aurox, Stark'ın kolunu tuttu. "Bu iş bitince, bir bira paylaşmak isterim. Ya da altı."

Stark sırıttı. "Anlaştık."

"Harika," dedim ikisine kafamı sallayarak. "Ölüm, yıkım... Tanrıça'nın konuşması... ve siz bira istiyorsunuz."

"Şu anda değil, Zo. Sonra," dedi Aurox, Heath sesiyle ve sonra dönüp basamakları üçer üçer indi.

Stark'a döndüm ama konuşmama fırsat bırakmadan beni kollarının arasına çekip öptü. Sonunda geri çekilince, "Hayatta kal, yeter," dedi.

"Sen kalırsan ben de kalırım," dedim.

"Anlaştık," diye tekrarladı.

Sonra omzunun üstünden bir hareket gözüme takıldı. Yirmi Birinci Cadde ile Peoria Caddesi'nin kesiştiği yer Karanlık sürgünü kaynıyordu.

"Geliyor," dedim ve Kâhin Taşımı tutup düşündüm... Düşündüm... Ve sonra anladım. En azından yapmam gerekenin bir parçasını. "Skye'daki gibi olmalı. Periler eski sihre bağlılar."

"Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Keskin bir şeye ihtiyacım var."

"Sorun değil. Hallettim bile." Stark Hummer'a koştu, kapıyı hızla açıp getirdiği ok dolu bez çantayı çıkardı. Sonra yanıma koştu. Durup oklardan birini çıkardı. "Dikkat et, gerçekten keskindir." Beni çabucak öptü, sırtından yayını alıp benden üç basamak aşağıda pozisyon aldı. Tatsız bir gülümsemeyle, "Onu öldüremem ama canını yakabilirim," dedi.

"Kendini beğenmiş biridir," dedim. "Unutma ve yüzüne nişan al. Bu onu delirtir."

"Sonra bütün dikkatimi Karanlık sürgünlerine verdim. Okyanusun yüzüne yayılan siyah petrol gibi parkın içinde dağılıyorlardı. Ortalarında, kötülük dalgalarının taşıdığı Neferet vardı.

Değişmesine şaşırmamam gerekirdi. Onu son görüşümden bu yana hepimiz değişmiştik. Ama ben içindeki deliliğin eninde sonunda böyle gözle görülür bir şekilde dışarı sızmasını beklemiyordum.

Neferet eski halinden daha iriydi. Kolları ve bacakları vücudunun geri kalanıyla orantısızdı. Parmakları başta olmak üzere uzamışlardı. Kıpırdamadan duramıyormuş gibi huzursuzca hareket ediyorlardı.

Bir örümcek! Ah, Tanrıçam, nasıl da örümceğe benziyor.

Korkuya kapılmadan, "Ruh, bana gel," dedim. Ve aynı anda favori elementimin içimi doldurduğunu, sinirlerimi yatıştırdığını, korkumu dindirdiğini hissettim.

Nyx, bilge ve güçlü olmama yardım edersen, ben geri kalanını hallederim.

Tanrıça'nın sesi ruhla birlikte aklımı yıkadı ve içimi doldurarak korkumun son kırıntısını da kovaladı. *Seni kutsuyorum, Zoey Kızılkuş. Unutma, sevgi hepsinden güçlüdür.*

Kendimden emin bir halde taş basamakların ucuna yürüdüm.

"Neferet! Benim, Zoey Kızılkuş. Buradayım çünkü artık boklukların dan bıktım. Öldürme zamanın doldu. Şimdi."

Neferet'in zümrüt bakışları derhal bana odaklandı. Gülümsemesi bir sürüngeninkinden farksızdı. "*Pisliklerimden* bıktığını söylemek istiyorsun sanırım, seni aptal çocuk!"

"Aslında hayır," dedim. "Senin aksine ben ağzımdan ne çıkarsa onu kastederim. Bok dedim çünkü sen bokun tekisin."

"Ne kadar yetişkince bir tavır," dedi pis pis gülerek. "Ve seni bu kadar çabuk ve kolay bulmak ne harika bir sürpriz. Arkadaşlarının hepsi kendilerini kendi istekleriyle ve aptal gibi feda ettikten sonra sana ulaşacağımı sanıyordum."

"Yanıldın, Neferet. Yine."

Neferet bana gülerek kaldırımdan parka doğru kayarken, derin bir nefes aldım.

Bunu yapabilirim. Tulsa'da eski sihir olduğunu biliyorum ve sihirlerin en eskisinin olduğu yerde peri de vardır.

Kâhin Taşı'nı kaldırdım ve Sgiach'ın bana öğrettiklerini ve Nyx'in hatırlattıklarını düşünerek, okun ucuyla avcumu kestim. Avcumu bükerek kanı biriktirdim ve "Ruhların perileri! Bana gelin!" derken Kâhin Taşı'nı havaya kaldırdım. Avcuma hızla üfleyerek kanı Kâhin Taşı'nın üstüne püskürttüm. Kan bir girdaba yakalanmış gibi taşın ortasından süzüldü ve diğer taraftan parlak mor bir ışık patlamasıyla çıktı.

Perilere gülümsedim. "Beni duyduğunuz için teşekkürler. Sizden tek bir şey istiyorum. Işığınızı Karanlık'a tutun." Neferet'in ayaklarının dibinde kıvranan yaratıkları işaret ettim.

Periler hızla harekete geçtiler. Saniyeler sonra Neferet'in etrafında mor ışıklar patladı ve kan ve et parçaları göğe fırladı.

Neferet, "Hayır!" diye haykırdı. Olağanüstü bir şekilde uzamış parmaklarıyla ona geri dönen yaralı yaratıkları okşadı ve gerçekten çocuklarıyla konuşur gibi bir şeyler mırıldandı. Sonra doğruldu. Öfkesi alev alevdi. "Bunu yaptığına pişman olacaksın!" Neferet ileri doğru kayarken emrini haykırdı. "Sonunda, *en sonunda*, Zoey Kızılkuş'u öldürün!"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Zoey

Neferet'in emriyle tam bir kaos koptu. Karanlık sürgünleri bir diş ve kıvranan, kaslı bedenler dalgası halinde taş basamaklara doğru harekete geçtiler.

Kulakları sağır eden bir kükreme yükseldi ve Aurox onu saklayan kayaların arkasından fırladı. Tereddüt bile etmedi. Son hızla üstlerine atılıp boynuzlarını geçirdiği sürgünleri toynaklarıyla ezip parçaladı.

Muhteşem olduğu kadar korkutucuydu da.

"Hain araç!" diye haykırdı Neferet. "Kırık! Sonsuza dek kırık kalacaksın!"

Konuşamayan Aurox'un cevabı bir kükreme oldu. Etrafındakileri katletmeye devam etti.

Bakışlarımı ondan ayırmak benim için zordu. Onun da değiştiğini fark edince bakakalmıştım.

"Boynuzları," diye bağırdım Stark'a. "Artık mide bulandıran o beyaz renkte değiller."

"Hayır," dedi Stark. "Nyx'in gecesi gibi siyah olmuşlar."

"Ve *diğer* boğa gibi. İyi olan."

"Sıkı dur, Z. İyi boğa ya da değil, onu geçiyorlar," dedi Stark. "Neferet'i izle. Yeterince yaklaştığı anda, çemberi kur." Sonra yayını kaldırdı ve "O Karanlık piçlerini öldür," dedi.

Üstlerine ve Aurox'un çevresine oklar yağıyordu. Ama Stark'ın hedefi yerindeydi. Oklar boğaya değmiyordu ama etrafını saran Karanlık sürgüleri yere şişleniyordu.

"Daha!" diye haykırdı Neferet geceye. "Daha fazla çocuğuma ihtiyacım var!"

Gölgeler Karanlık kusuyor gibiydi. O şeyler her yerde kaynıyordu.

Ve Neferet hâlâ yeterince yakın değildi.

"Yüzü! Yap şunu!" dedim Stark'a.

Stark yayını çekip aynı anda iki ok birden atarken haykırdı: "Neferet'i kibrinden vur."

İki yay da güzel birer kavis çizerek alçaldı ve mükemmel bir zamanlamayla aynı anda saplandı. Birlikte Neferet'in yanaklarını yarıp safir dövmelerinin arasında kanlı yaralar açtılar.

Neferet elleriyle yüzünü tutarak ve yanaklarının tamamen dağılmasına engel olmaya çalışarak arkaya doğru sendelerken çığlık çığlığaydı.

Onu yaralamanın Karanlık sürgünlerinin aklını karıştıracağını, Neferet emir yağdıramaz olunca en azından duraksayacaklarını sanmıştım.

Yanılmıştım.

Onu yaralamak sürgünlerin üstünde mahmuz etkisi yarattı. Bir anda her yerdeydiler ve Aurox'un kükremesi artık bir meydan okuma değil, acı dolu bir inlemeydi.

"Zoey! Hummer'a dön! Kendini içeri kilitle!" dedi Stark son okunu atarken. "Ben de arkandan geleceğim!"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

Bana baktı ve neşesiz bir gülümsemeyle, "O zaman ben de bir yere gitmiyorum," dedi. Ayaklarını iki yana açıp yere daha sağlam bastı, yumruklarını kaldırıp sürgünlerle çıplak elleriyle savaşmaya hazırlandı.

Aynı anda tam önünde ölümcül bir güzellikle ışıldayan upuzun bir kılıç oluştu.

Stark'ın eli Koruyucu Kılıcı'nın kabzasını sardı ve zafer dolu bir çığlıkla onu geçmeye cüret eden Karanlık sürgünlerini kesmeye başladı.

Ve Neferet hâlâ yeterince yakın değildi.

Okun ucuyla diğer avuç içimi de kestim. Bu kez yarık daha derindi ve elim bir anda kanla dolmuştu. Kâhin Taşı'nı havaya kaldırdım. "Hava, ateş, su ve toprak perileri! Bana gelin!" Kanımı taşın ortasından üfledim ve etrafım kuş, su perisi ve orman perisi biçiminde çeşit çeşit perilerle çevrildi. "Bedeli ne olursa olsun, ödemeye hazırım. Beni Neferet'e götürün, yeter."

Bedeli
Gerçek aşkının senden gitmesi

Başka seçeneğim yoktu. Ya Stark ölecekti ya da dünyanın benim bildiğim hali. "Yeminimin arkasındayım, kabul ediyorum!" dedim ve içimden kendime söz verdim: *Bu iş bitince, ben de Stark'ın peşinden gideceğim. Onu nerede bulacağımı biliyorum. Dilek ağacının altında.*

Periler ışıldayan başlarını eğerek yeminimi kabul ettiklerini gösterdiler ve etrafımda bir çember oluşturdular.

Karanlık Tanrıça'ya git.

Emirlerini yerine getirerek, Stark'ın yanından geçtim.

"Zoey, neler oluyor?"

"Burada kal, Stark! Onlarla savaşmaya devam et. Ona gidiyorum." Stark'a bakamadım. Beni dinlemeyeceğini biliyordum. Sürgünlere karşı bir şansının olduğu basamaklarda kalmayacağını da bildiğim gibi. "James Stark, seni her zaman seveceğim!" diye bağırdım.

Sonra koştum. Etrafımı saran periler kadim bir güç kalkanı misali benimle birlikte hareket ederek onlara yaklaşan sürgünleri geri ittiler. Neferet'in etrafından dolaşıp ona arkadan yaklaştım. Sonra peri kalkanımı tos vuran bir koç gibi kullanıp üzerine atıldım.

Periler Neferet'e arkadan çarptı. Acı ve kandan kör olan Neferet geldiğimizi görmemişti. Onu mağaraya doğru yere devirdim. Bir adım, bir adım daha.

Bir kobra gibi tıslayarak bana döndü ve korkunç ve uzun parmaklarıyla en yakınındaki periyi delip geçti.

Bu bir su perisiydi, bir denizkızı. Ve güzel, mavi ruh bir insandan asla duyulmayacak korkunç bir çığlık atarak yerde kayboldu.

Dişlerimi sıktım ve Neferet'e doğru bir adım daha attım.

"Seni küçük fahişe! İçerideki sensin. Eski sihrin seni öldürmeme engel olabileceğini mi sanıyorsun? *Ben eski sihrin gerçek hâkimiyim! Bir ölümlü beni yenemez*!"

Neferet bir darbe daha indirdi ve bu kez bir ateş perisi infilak etti.

Ben bir adım atıp geri çekilmesine neden olunca Neferet bu kez zarif bir balıkçıl görünümündeki bir periyi kesip attı.

Neferet'le aramda sadece bir orman perisi kalmıştı. Üstüne atıldım. Neferet pençesini savurunca peri çığlık atarak yok oldu ama Karanlık Tanrıça ayağının altındaki irili ufaklı taşlar yüzünden dengesini kaybedip yere düştü.

Sonunda! Yeterince yakın!

"Damien, neredesin?" diye haykırdım.

"Burada!" Sol tarafımdaki bir açelya öbeğinin arkasından başını çıkardı. "Hava, seni çemberimize çağırıyorum!" diye haykırdım ve rüzgâr etrafımızdan esti.

"Buradayım!" Shaunee ateşten kararmış bir ağacın arkasından çıkmıştı.

"Ateş, seni çemberimize çağırıyorum!" Elementinin sıcaklığını hissettim.

"Çocuklarım! Onu durdurun! Onu öldürün!" diye emretti Neferet.

Bir Karanlık sürgününün bacağımı kestiğini hissetmeme rağmen yere daha sağlam bastım. "Shaylin!"

"Buradayım!" Shaylin sağ tarafımda göründü ve sırtın tepesinden el salladı.

"Su, seni çemberimize çağırıyorum!"

"Stevie Rae!" diye seslendim ve gırtlağıma atılan yılanımsı bir yaratığı yakalayıp var gücümle bir kayaya çarptım.

"Tam arkandayım, Z ve arkanı kolluyorum!"

Döndüm. Rephaim'in kılıcı havada kavisler çiziyordu. "Toprak, seni çemberimize çağırıyorum!" diye haykırdım. Çayır kokularını içime çekerek çemberi tamamlayacak cümleyi haykırdım. "Ruh, seni çemberimize çağırıyorum."

Gümüş renkli kalın bir ışık şeridi varlık kazandı ve beşimizi birbirimize bağlayarak Neferet'in etrafını sardı.

"Bir çemberin beni tutabileceğini mi sanıyorsunuz?" Neferet ellerinin ve dizlerinin üstündeydi. Yüzü kan içindeydi ama iyileşiyordu. Bana bakıp kahkaha attı. "İşimi kolaylaştırdın. Bu çemberi yok edince seni de yok etmiş olacağım. Bana gelin, çocuklarım! Hepiniz bana gelin!"

Yaratıkları ona itaat etti. Parkın içindeki karanlıklardan süzülüp Neferet'in etrafında bir dalga gibi yükseldiler.

Onu ve beni öldürmesi için çağırdığı yaratıkları yok saydım. Kollarımı kaldırdım. "Ateş, hava, su, toprak ve ruh, beni duyun! Ben Zoey Kızılkuş'um. Atalarım göğün altında dans ederek sizi Yüce Toprak Ana'nın adıyla, saygı ve sevgiyle andılar ve kendilerini bu toprağın bakıcıları, ölümlü âlemin Işık ve Karanlık dengesinin koruyucusu bildiler. Bu akşam o kadim bakıcıların bir kızı olarak yardımınızı istiyorum. Bu Tsi Sgili ile yaratıkları hepimize hakaret ediyor ve dengesizlik yaratıyorlar. Benden önceki Bilge Kadınların yaptığı gibi size yalvarıyorum, Yüce Toprak Ana

ve eski sihrin güçleri, Neferet ve çocuklarını hapsedin!" Kendimi bir çeşme, elementleri de toprağın bağrından ve benim içimden akan enerji nehirleri gibi hayal ederek havayı, ateşi, suyu, toprağı ve ruhu Neferet'in üstüne attım.

Beni çembere bağlayan gümüş rengi kurdele benden koptu ve bir ilmek gibi Neferet ile Karanlık sürgünlerinin etrafını sardı ve onları bir araya çekerek mağaranın açık ağzına sürükledi.

"Stevie Rae, bana yardım et!" Stevie Rae aynı anda yanımdaydı ve elimi tutuyordu.

"Toprak," diye emretti. "Onları içeri kapat!" Mağaranın etrafındaki kayalar yeşil bir ışıkla parladı. Yer ayağımızın altında gittikçe daha fazla sarsılmaya başladı, ta ki kopan taşlar bir çığ gibi mağaranın ağzını mühürleyene kadar.

Bunu izleyen sessizlik inanılmazdı. Titrek hissediyordum. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Stevie Rae'yle hâlâ el eleydik.

"Stark!" diye seslendim. "Neredesin?" Gözlerim yaşarmaya başlamıştı. Cevap vermeyeceğini biliyordum. Sendeleyerek ilerlerken, Aurox beni yakaladı.

Tekrar insan olmuştu. Kan içindeydi ama yaşıyordu.

"Sakin ol," dedi, Stevie Rae'yle birlikte oturmama yardım ederken. "Her şey yoluna girecek."

Hayır, hiçbir şey yoluna girmeyecek.

"Birkaç derin nefes al ve çemberi kapamadan önce ruhtan biraz enerji ödünç al," dedi Aurox.

Uyuşmuş gibi başımı sallayarak etrafımı saran gümüş renkli kurdeleye baktım.

"Z! Başardık!" dedi Damien yanımıza koşarken.

"Ama süper korkutucuydu," dedi Shaylin.

"Ama müthişti," dedi Shaunee.

Hepsi etrafımdaydı. Çemberimin tamamı. Ve başarmıştık. Neferet'i tutsak etmiştik. Ancak bedelini sadece ben biliyordum.

"Evet, müthişti ama acı vericiydi," dedi biri.

Başımı kaldırınca gözyaşlarımın arasından Stark'ı gördüm. Karşımda duruyor ve bana gülümsüyordu. Kollarında ve bacaklarında birkaç kesik vardı ve deli gibi kanıyordu ama *yaşıyordu*!

"Stark! Tanrıça aşkına!" Tam kollarına atılacakken, Neferet'i mağaranın içine mühürlemesi gereken kayalar hareket etmeye başladı.

"Ah, kahretsin!" dedi Stark. "Sürgünler kayaların arasında delikler açıyor."

Ayağa kalktım ve çemberimin merkezinde durup ellerimi bir kez daha havaya kaldırdım. Kan içinde olduklarını fark ettim. Umurumda değildi! Stark yaşıyordu!

Bedeli

Gerçek sevginin senden gitmesi

Perilerin sesi kulaklarımda yankılanırken, Stark'ın neden hayatta olduğunu anladım.

Kastettikleri Stark'ı benden almaları değildi. Giden *bendim*. Sıra bendeydi. Bu kez dostlarımı ve dünyamı, her şeyi yoluna koyacak fedakârlığı yapacak kadar sevmesi gereken bendim. Neferet'i gömmeye karşılık kendi canımı vermem gerekiyordu.

"Bana onları koruyacağına söz ver," dedim Stark'a.

Gözlerini kıstı. "Zoey, aklından neler geçiyor?"

Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. Kâhin Taşımı kaldırdım ve ileri doğru yürümeye başladım. *Büyükannem söyledi. Sgiach söyledi. Ve en önemlisi, Nyx söyledi. Kanım özel. İçinde modern dünyada yaşayan eski güç var. Ve o mezarı mühürlemek için kendi kanımı kullanacağım.*

"İşe yaramaz," dedi Aurox bir anda karşıma dikilip yolumu kapatarak.

"Yolumdan çekil," dedim. "Ve Stark'ı da benden uzak tut. Ne yaptığımı biliyorum. Her şey yoluna girecek."

"Hayır, Zoey. Güçlü ve bilgesin ama bu konuda yanılıyorsun. Sen ölümsüz değilsin. Ne yaparsan yap. Neyi feda etmeye razı

olursan ol, onu zapt edecek güce sahip değilsin. Ama ben sahibim. Ben Karanlık'ın bir aracı olarak eski sihirden yaratıldım."

"Ama sen Işık'ı seçtin. Değiştin."

"Çünkü Heath'in ruhu bana seçme şansı verdi. Şimdi bu seçimi yapıyorum. Sevgiden. Sadece senin için değil, Zo, hepiniz için. Bu en doğrusu. Haklı olduğumu biliyorum, Zo, Stark'a söyle, benim için Skylar'a baksın, olur mu?" Gülümseyince ay taşı gözlerinde Heath'i gördüm. "Ah ve istediğim iki şeyi hatırlıyor musun? Bu akşam birine kavuştum. Nyx senin aracılığınla benimle konuştu." Uzanıp Kâhin Taşı'nı benden aldı ve boynuna taktı. Taş tam göğsünün üstünde parlıyordu. "Senin kullanman gereken eski sihir benim."

"Ya istediğin ikinci şey? Ya o kız?" diye sordum gözyaşları arasında.

"Bir dahaki sefere, Zo. Bir dahaki sefere sen ve ben çıksak? Çünkü bu doğru. Ölmeyecek tek bir şey var, o da sevgi. Daima sevgi."

Sonra Heath Aurox'un tatlı ve ciddi gözlerinde kayboldu. Aurox döndü, başını eğdi ve kadim bir meydan okuma sözü haykırdı. Mağaraya doğru koşarken bedeni titredi ve taşlara ve kurtulmaya çalışan sürgünlere vardığı anda değişerek, güçlü ve güzel, simsiyah bir boğaya dönüştü. Boynuzlarını taşlara geçirince, bedeni bir kez daha değişti ve mağaranın ağzını kapayıp Neferet'i içeri mühürleyen kocaman siyah bir kalkana dönüştü.

Korkunç bir titremenin ardından doğudan ve batıdan kulakları sağır eden bir gümbürtü yükseldi.

Stark, "Bu da ne?" diye haykırdı.

Tam bilmediğimi söyleyecekken gölgeyi gördüm. Doğudan hızla yayılıyordu. Kocaman siyah bir bulut büyüdükçe şekil alıyordu. Boynuzlar, güçlü bir göğüs, yarık toynaklar.

"Batı! Batıya bakın!" diye haykırdı Shaunee.

Gözlerim o tarafa çevrildi ve diğer boğanın ikizinin biçim kazandığını gördüm. Tek fark bu boğanın buz, ölüm ve mezar beyazı olmasıydı.

İki boğa gökyüzünde kulaklarımızı kapamamıza neden olacak bir çarpışmayla buluştu. Alnımda bir acı hissettim ve arkadaşlarımın adımı haykırdıklarını duydum. Yere düştüğümde başım patlayacak gibiydi. Stark beni tutuyordu. Deli gibi etrafa baktım ve Rephaim'in Shaylin'e gittiğini ve Stevie Rae'nin Damien'dan Shaunee'ye koştuğunu gördüm. Hepsi benimle birlikte acı içinde yere yığılmıştı.

Bize ne oluyor? Tanrıçam, şimdi sırada ne var?

Tam acıya daha fazla dayanamayacağımı düşünürken, gökyüzü kör edici bir ışıkla aydınlandı ve iki boğa başımdaki korkunç ızdırabı da yanlarına alarak birlikte gözden kayboldular.

Titrek bir halde doğruldum.

"Z, iyi misin? Ne..." Gülümsemesi Stark'ın cümlesini yarıda kesti. "Ah, demek olan *buydu*."

Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyordu? Yüzümü ovaladım. Tanrıçam, alnım çok acıyordu.

"Tanrıça aşkına! Bu gördüğüm en havalı şey!" Stevie Rae âdeta ciyaklamıştı.

Ne olduğunu anlayamayarak Stevie Rae'ye baktım. Shaunee'nin yanında, dizlerinin üstündeydi. Shaunee de en az benim kadar sersemlemiş görünüyordu. Gözlerini kırpıştırarak bana bakınca anladım.

Bakışlarım Shaunee'den Damien'a, Damien'dan Shaylin'e kaydı.

"Hepsi!" dedim. "Hepsi Değişim'i atlattı!"

"Hepiniz. Hepiniz Değiştiniz, Z. Sen de!" Stark elini uzattı ve parmağını elmacık kemiklerimin üstüne yayılan narin desenin üstünde dolaştırdı. Gerçek bir vampirin gerçek İşareti.

Başımı kaldırdım ve minnettar gözyaşlarıyla dolu gözlerle göğe bakınca dolunayın bütün ihtişamıyla parladığını gördüm.

"Teşekkürler, Nyx. Ah, çok teşekkürler," diye seslendim aya.
Zoey Kızılkuş, sen ve sadık dostların... Ebediyen kutlu olasınız!

SON. GERÇEKTEN.

SONRASI...

Nyx kıkırdadı. "Artık bakabilir miyim?"

Kalona onun inanılmaz ve ebedî bir çekiciliğe sahip, kaygısız genç bir kadın gibi konuştuğunu düşündü. Sırıttı ama "Henüz değil, Tanrıçam," derken, sesinin sert çıkmasına özen gösterdi.

"Ama ne iş çevirdiğini görmek istiyorum," dedi Nyx.

"Ne iş çevirdiğimizi görürsen, sürpriz olmaz ki."

"Erebus, burada ne arıyorsun?" diye çıkıştı Kalona.

"Bütün payeyi senin toplamana izin veremem. Ne de olsa bu şeyleri bulup bunca sene senin geri dönüşün için saklayan benim," dedi Erebus kardeşinin bir fırtına bulutunu andıran bakışına gülerek.

"Bu kadarı yeter! Bakmam gerek!"

Tanrıça gözlerini açamadan Kalona onu Öteki Âlem'in en güzel gölünü göreceği şekilde çevirdi. Nyx neşeyle iç geçirip el çırparken, tam arkasında duruyor ve narin omuzlarını tutuyordu.

"Kayığım! Benim için uzun zaman önce oyduğun o kayık!" Nyx döndü ve kollarını Kalona'nın boynuna sarıp onu gülerek öptü. "Teşekkürler!"

Erebus gırtlağını temizledi. "Ya ben?"

Nyx bir kolunu uzattı ve Erebus'u da yanına çekti. "Sana da teşekkürler, Erebus. Kalona'mıza şaşmaz inancın için."

"Ah, önemli değil," dedi Erebus ikisine birden sarılarak.

Kalona kardeşini kucakladıktan sonra şakacı bir tavırla itti. "Önemli değil mi? Senin için önemli olmayabilir ama ben günlerimi yüzyıllar süren ihmalin neden olduklarını tamir ederek geçirdim."

"Şey, pekâlâ, böyle söylenince, tam olarak ne demek istediğini anladığımı söyleyebilirim," dedi Erebus kardeşini uysal bir tavırla iterken.

"Sürprize bayıldım," dedi Nyx küçük kayığa gidip ellerini Kalona'nın çok uzun zaman önce, onun anısına oyduğu çiçekler, yıldızlar, aylar ve diğer sembollerin üstünde dolaştırırken. "Ve bir post ve piknik sepeti bile bulmuşsun! İşte bu, armağanını kusursuz kılıyor."

"Ben buldum," dedi Kalona. Sonra kardeşine bakıp gülümsedi. "Ama Erebus şarap yerine nektar önerdi ve ölümlü âleme gidip nektarı senin için topladı."

"İkiniz için topladım," dedi Erebus, kardeşinin gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vererek. "Şimdi sizi kayığınızla baş başa bırakacağım. Su perilerine bu akşam gölden uzak durmaları için rüşvet verdim ve o rüşveti yerine getirmek için ölümlü âlemi bir kez daha ziyaret etmem gerek." Nyx'i yanağından öptü, kardeşini selamladı ve altın bir ışıltı patlamasının içinde kayboldu.

Kalona öksürdü ve saçlarının arasına düşen ışıltıları silkeledi. "Keşke bunu yapmaya son verse."

Nyx kıkırtısını elinin arkasına gizlemeye çalıştıysa da başaramadı. "Bence güneş ışığı tozu sana yakışıyor."

Kalona Tanrıçasının yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. "Hoşuna gidiyorsa, Erebus'tan daha sık patlamasını isteyebilirim." Nyx'in kahkahasını bir öpüşle bastırdıktan sonra, onu kucaklayıp yumuşak ve kalın postun üstüne bıraktı. Küçük kayığı göle itip Tanrıçasının yanına geçerek ışıldayan turkuaz suda usul usul kürek çekmeye başladı.

"İstersen, çok sevdiğin göle dönebiliriz," dedi. "Gerçi bizi gizlemeleri için elementleri çağırmanı istemem gerekebilir. Bugün

oraya gittim. Artık Krater Gölü dendiğini ve insanların oraya akın ettiğini biliyor muydun?"

"Biliyorum," dedi Nyx parmaklarını gölün yüzeyinde dolaştırarak. "Sen burada yokken, oraya sık sık gidiyordum." Savaşçısının gözlerine baktı. Kalona karşısındaki gözlerde büyük bir hüzün gördü. "Seni bir gün orada görebilmeyi umdum ama hiç göremedim."

Kalona küreği bırakıp Tanrıça'nın ellerini tuttu. "Bir daha asla olmayacak. Kıskançlığımı ve öfkemi artık yendiğime yemin ederim. Bir daha asla o ilkel duygulara kulak verme hatasına düşmeyeceğim ve Karanlık'ın aramıza girmesine izin vermeyeceğim." Güzel gözlerindeki hüznü giderme arzusuyla, Nyx'in ellerini saygıyla, hiç telaşsız öptü.

"Hata sadece senin değildi, Savaşçım, aşkım," dedi Nyx. "Ben de yanıldım. Çok genç ve tecrübesizdim. Bir sırrın aramıza girmesine izin verdim."

"Sır mı? Ne demek istiyorsun?" Kalona'nın midesi gerildi. *Nyx ondan nasıl bir sır saklıyor olabilirdi?*

"O gece, beni Erebus'la bulduğun o korkunç gece. Ona söylediğim sözleri yanlış anladın. Sonrasında bundan hiç bahsetmedim ama sadece kardeşinin ve benim sana ihanet etmediğimizi söylemek için bile olsa, bahsetmeliydim."

"Hayır, hepimiz o gece olanlar yüzünden sessizlik yemini etmiştik. O yemine bağlı kalman doğruydu," dedi Kalona bir miktar rahatlama hissederek. "Ve zaten seni dinlemezdim. O zaman sadece kıskançlığımı duyabiliyordum."

"Sana ve Erebus'a sessizlik yemini ettirmem yanlıştı ama hiç bahsetmesek de o gece yarattığımız şeyin sonucunun çok iyi olduğunu düşünüyorum."

Kalona, Nyx'in gözlerine baktı. "Vampir çocukların gerçekten müthiş ve sıradışı. Ve zamanla onları çok sevdiğimi itiraf ediyorum."

"Vampir *çocuklarımız* demek istedin sanırım. Yaratılışlarında ikimizin de payı var."

"Ben yeminimi tuttum, Nyx. Bundan ne onlara ne de başka bir canlı varlığa bahsettim."

"Biliyorum." Nyx öne eğilip onu öptü. "O yemini çiğnemedin. Öfke ve Karanlık'la dolduğun zamanlarda bile. Kendini ve bana dönüş yolunu bulacağını ummaya işte ilk kez o zaman başladım."

"Yolumu bir daha asla kaybetmeyeceğim."

Nyx, Kalona'nın kollarının arasına girdi ve sevgi ve güç çemberinin verdiği mutlak hoşnutluğun tadını çıkardı.

"Ancak onları özlüyorum. Vampirlerimizi," dedi Kalona. "Ve elbette oğlumu."

Nyx gülümsedi. "Rephaim'i ziyaret etmelisin."

Kalona şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Senin için sakıncası yok mu?"

"Elbette yok! O senin oğlun ve benim çok sevdiğim birine eş oldu."

Kalona Tanrıçasına sımsıkı sarıldı. "Senin kıskançlık ve nefretle hiç işinin olmadığını unutuyorum."

"Asla da olmayacak aşkım," dedi Nyx. Sonra ciddi ifadesi aydınlandı. "Çocuklarımıza bakmaya ne dersin?"

"Şimdi mi?" Kalona'nın bakışları, kayıkta, tembel gölde ve güzel Tanrıçasında dolaştı.

Tanrıça gülümsedi. "Evet, şimdi. Ama bunu sürprizini bozmadan yapabiliriz." Nyx, Kalona'nın kolları arasındaki yerini değiştirmeden, sırtını ona yaslayacak şekilde döndü. O, kayığın kenarına doğru eğilip elini Öteki Âlem gölünün sularının üstünde gezdirirken Kalona da omzunun üstünden izledi.

Sihirli göl kristal gücünü çağırıyorum
Benim için açıl ve aradığımı bana getir.

Dileğim, kalbe yakın tuttuklarımızı görmektir
Çok uzaktan da olsa, yakınmış gibi gelir.

Zamanın ve mekânın duvağı arkasından,
Bize çocuklarımızı göster ölümlü dünyalarından.

Suyun yüzeyi önce Nyx yüzeyde taş sektiriyormuş gibi minik bir girdapla dalgalandı, sonra durdu ve ayna gibi dümdüz oldu. Bir ölümlü televizyonunun sihirli bir karşılığı gibi, karşılarında tam renkli ve sesli bir görüntü canlandı.

"Zoey, Stark ve Büyükanne Kızılkış," dedi Kalona. "Gece Evi'ndeki oditoryumun sahne arkasındalar."

"Şişşt, aşkım," dedi Nyx usulca. "Müdahale etmeden izleyelim."

"Zoey Kızılkuş bu kez neyin peşinde?" diye fısıldadı Kalona, Tanrıçasına.

Nyx'in omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı. Kalona ona daha sıkı sarıldı ve kendi kendine aile olarak görmeye başladığı bu insanların haberlerini almanın onu ne kadar heyecanlandırdığını itiraf ederek seyretti.

Zoey

"Gerginim. Ah, midem kötü," dedim tırnaklarımı yememeye çalışarak. "İyi görünüyor muyum? Belki de kot pantolon giymeliydim. Bu elbise biraz abartılı oldu." Kendime baktım ve süper şık elbiseme yapışan sarı-krem karışımı uzun tüyü alırken mırlayıp Stark'ın bacaklarına sürtünürken masum görünmeye çalışan sarı ve krem renkli kocaman kediye baktım. "Skylar, beni kandıramazsın. Kasten tüy döküyorsun."

"Muhteşem görünüyorsun, Z. Sakın değiştirme. Bir kez daha. Zaten zamanın da yok. Ve Skylar uzun tüylü, tüy dökmesi onun

elinde değil." Stark eğilip kedinin tepesini okşadı. Nala paytak adımlarla içeri girdi, Skylar'a doğru tıksırdı ve poposunu sallayarak uzaklaştı. Skylar bir kedi yavrusunu hatırlatan bir hevesle Nala'nın peşinden koştu.

"Ona gerçekten alıştım," dedi Stark kedinin arkasından gülümseyerek. "Ve eskisi kadar acımasız değil."

"Sakın Düşes duymasın. Önceki gece pati attığı yer hâlâ kanıyor."

"Onu rahat bırakması gerektiğini öğrenmeli. Yeni tasmasında ÜNLÜ ISIRGAN yazıyor." Stark umursamaz görünmeye çalışıyordu ama seçtiği İskoç eteğinin içinde onun da yerinde duramadığını fark etmiştim.

"Bence senin bacakların benimkilerden daha iyi olabilir," dedim kısmen şaka yollu.

Büyükannem, Stark'ın yanağını sevgiyle okşayarak, "Horoz'una böyle söyleme, *u-we-tsi-a-ge-ya*," diye takıldı. Yanıma geldi ve Afrodit'in beni giymeye ikna ettiği kırmızı kadife elbisenin kalp biçimindeki açık yakasını düzeltti. Sonra kalbimin üstüne gümüş iple işlenmiş, Tanrıça'nın havaya kaldırdığı ellerinin arasında bir hilal tuttuğu resminin üstünden bir kedi tüyü daha aldı. "İşte, Skylar'ın döktüğü son tüyü de aldım. Ve kesinlikle çok hoş görünüyorsun, Zoeykuş. Elbise tam Kuzey Amerika Yüksek Konseyi'nin yeni Yüksek Rahibesi'ne göre."

Kuzey Amerika Yüksek Konseyi'nin Yüksek Rahibesi. Kalbim yeni unvanımı her duyuşumda sıkışmaktan ne zaman vazgeçecek?

Büyükannem aklımdan geçenleri okumuş gibi, yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sen içine sindirdiğin zaman, unvanın da sana uyum sağlayacak. Bugün yapman gereken şeyi de tamamladıktan sonra, sindireceğini sanıyorum."

"Evet, Z. Yapman gerekeni biliyorsun. Ne kadar çabuk aşarsan, o kadar iyi," dedi Stark.

Kıskançlık ya da öfke görmeyi bekleyerek gözlerinin içine baktım ama ikisi de yoktu. Derin bir nefes aldım. "Haklısın. İkiniz de haklısınız. Boşuna zaman kaybetmeyelim. O kadar kötü olmayacak."

"Kötü mü, Z? Şaka mı yapıyorsun? Harika olacak. Hem hatırlasana, dünya küçük bir yer. Kimseyi kaybetmiyoruz. Sadece *çaylaklayacaklar*." Stark kıkırdadı ve bana o şirin ve kendini beğenmiş gülümsemesiyle, "*Çaylaklamak*, anladın mı?" dedi.

Başımı salladım ama gözlerimi devirmemeyi başardım. "Anladım."

"Zoeykuş, bunu bir şeyin sonu olarak görmemelisin. Hepiniz için büyük bir maceranın başlangıcı olarak düşün," dedi büyükannem.

"Tamam, peki, haklısın, büyükanne. Ve her neyse, herkes yoluna gitmeden önce bir çember daha kuracağız. Haydi başlayalım." Bir yanımda Stark, diğer yanımda büyükannemle oditoryumun sahnesine yürüdüm.

Oditoryum tıklım tıklım doluydu; arkada ve yan duvarların dibinde ayakta duran insanları görebiliyordum.

Dudaklarımı kıpırdatmamaya çalışarak Stark'a, "Bu kadar insan nereden geldi?" diye fısıldadım.

Oditoryumun ön tarafında bir yerden Stevie Rae'nin sesi geldi. "Ah, Z, mikrofonun açık."

"Ah, lanet olsun," diye fısıldadım ve "Ah, lanet olsun," diyen sesim kalabalığın üstünde yankılanınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Salondan gülüşmeler yükseldi ama bana hiç kötü gelmedi. Dostçaydı. Gözlerimi kırpıştırdım ve oditoryumun gaz lambalarının ışığına alışınca, hayli kalabalık olduğunu ama insanların bana gülümseyerek baktığını fark ettim. Gözlerim yüzleri taradı ve kıvırcık, sarı saçları ve hemen yanında duran uzun, düz ve neredeyse imkânsız denecek kadar kusursuz saçları sonunda buldum. Afrodit'le göz göze geldik. Sarı kaşlarını kaldırıp başını

hafifçe eğdi. Sonra Stevie Rae'nin ışıl ışıl mavi gözlerine baktım. Bana gülümsedi ve başparmağını kaldırdı. Tuttuğum nefesi bırakıp gırtlağımı temizledim ve söze başladım.

"Bu akşam, Kuzey Amerika Vampir Yüksek Konseyi yemini için geldiğiniz için hepinize, özellikle de burada olan ve bu Gece Evi'yle yakın dostluklar kuran insanlara çok teşekkür etmek istiyorum." Dedektif Marx'ı kalabalıkta bulmak çok kolaydı; neredeyse herkesten uzun boyluydu. Ben gülümseyince, başındaki hayalî şapkayı eğdi. Ona yarım düzine kadar üniformalı polisin eşlik etmesi beni çok sevindirmişti ve bir sonraki Tulsa Polis Departmanı yardım yemeğine bilet almayı unutmamam gerektiğini zihnime not ettim. "Bu akşam daha önce vampir toplumunda hiç yapılmamış bir şey yapacağız. Yeni bir başlangıca imza atacak ve o başlangıca insanları da dâhil edeceğiz."

Alkış kopunca duraksadım. O kadar şaşırmıştım ki bir anda yanaklarım ısındı.

"Bu yüzden, şey, Yüksek Konseyimizin altı yeni üyesini sahneye davet ederek başlamak istiyorum." Gözlerine baktım ve en yakın dostumdan başladım. "Stevie Rae!"

Ön sıralardan yükselen bir "Vuhuuuu!" yağmuruna hemen arkasındaki koltuklarda oturanların kollarını deli gibi sallaması eşlik etti. Ailesinin Henrietta'dan kalkıp geldiğini fark edince gülümsedim. Stevie Rae, Rephaim'i öpüp telaşlı adımlarla sahneye geldi.

"Afrodit!"

Afrodit saçlarını savurarak zarif adımlarla sahneye çıkarken Darius'un başı çektiği Erebus'un Oğulları Savaşçılarının tamamı ayağa kalkıp alkışladılar.

"Shaunee!"

Dedektif Marx, "İşte bu! Aferin sana Shaunee!" diye bağırırken, diğer polisler ve Erik Night ıslık çalıp tempo tutuyordu.

"Shaylin!"

Erik'in Shaylin yanından geçerken ayağa kalkıp eliyle "Çak!" yaptığını görmek beni sevindirdi. Tabii Nicole dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra.

"Lenobia!"

İri yarı bir kovboy sevinçle haykırdı ve Atların Efendisi göksel güzelliğiyle sahneye doğru ilerlerken beyaz şapkasını salladı.

"Ve çağıracağım son isim, bir Vampir Yüksek Konseyi'nin ilk erkek üyesi, Damien!" dedim. Ve Damien kıpkırmızı ama gülümseyen bir yüzle, tam üstüne göre dikilmiş takım elbisesini düzeltip Adam Paluka'yı kucakladıktan sonra bize katılırken, ben de diğerleriyle birlikte onu alkışladım.

Arkadaşlarım iki yanıma sıralandılar ve beklentiyle bana baktılar. Gergin bir tavırla yutkunup oturdum. Onlar da yerlerini aldılar.

Tamam, Avrupa'da San Clemente Adası'nda hüküm süren Vampir Yüksek Konseyi gibi değildi. Taş tahtlarımız ve kalabalıktaki herkesin nasıl davranması gerektiğiyle ilgili büyük kurallarımız yoktu. İnsanları oditoryumumuzdan/Yüksek Konsey Odamızdan dışlamıyorduk. Daha en başından burada her şeyi farklı yapmaya karar vermiştik. Başlangıç olarak, tahtlarımızın okulun siyah zemin üstüne mor, mavi ve yeşil kareli kumaştan minderlerle tamamlanmış tabureler olmasına karar vermiştik. Ben kendi tabureme tüneyip törene devam ettim.

"Şimdi sahneye aynı zamanda Nyx'in Kâhini de olan vampir şairimiz Kramisha'yı davet ediyorum. Bize yeni Yüksek Konseyiniz olarak yemin ettirecek. Kramisha, haydi sahneye gel."

Kramisha sahneye çıkarken kırmızı çaylaklardan süper güçlü bir tezahürat yükseldi. Kramisha aynı renkteki kâküllü kısa kesimli peruğuna uyan on beş santim topuklu altın rengi deri çizmelerini giymişti. Yanında lavanta renkli defterlerinden biri vardı ve büyükannemin uzattığı mikrofonu alınca, defterini açıp karşımızda durdu.

"Hazır mısınız?"

"Evet," dedik hep bir ağızdan.

"O zaman söylediklerimi tekrar edin ve bu yeminin şu andan siz ölene dek bağlayıcı olacağını unutmayın."

"Ah ya da dört yıllık ilk dönem bitip Kuzey Amerika Gece Evleri oylamayla bizi yeniden görevlendirene kadar," diye düzelttim.

"Evet, Z'in dediği gibi," dedi Kramisha tamamen rahat bir tavırla. Yemini okumaya başlayınca, sesi değişip güçlendi. Sanki bizi sessizce izleyen Nyx ona güç üflemişti.

Yeni zamanlar, yeni yerleri, yüzleri gerektirir.
Denge sağlandı ve hepimiz ileriye bakıyoruz.

Kramisha duraksayınca, yedimiz birden şiirinin bağlayıcı sözcüklerini tekrarladık.

Sınavlarımız büyüktü ama biz sadık kaldık.
Kayıplarımız büyüktü ama biz hepsini aştık.

Kramisha yine duraksadı ve biz tekrarladık.

Bu akşam Işık'ta durmaya yemin ediyoruz.
Bilgelikle, sevgiyle ve güçle liderlik ediyoruz.

Altı arkadaşımla birlikte bu sözleri tekrarlarken, Nyx'in bana ve onlara yardım etmesi, bilgeliğimin artması, sevgiyle dolmak ve Tanrıça vergisi gücümü kullanırken, başkalarına her zaman hak ettikleri sevgiyi göstermek için dua ettim.

Dikkatle bakın! Yüksek Konsey karşınıza oturdu,
Onları seçtik, öyle olacak.

Yeminin son satırlarını tekrarlarken, yedimiz birden aynı anda ayağa kalktık ve hep birlikte coşkulu tezahüratların yükseldiği kalabalığı selamladık.

"Pekâlâ, Z. Şimdi onlara diğer kısmı söyle," dedi Stevie Rae. "Sonuçta senin muhteşem fikrindi."

Başımı eğdim. Yine gerilmiştim ama yüzümü kalabalığa çevirip başladığım şeyi bitirdim. "Bildiğiniz gibi, yepyeni bir Yüksek Konsey olmayı planlıyoruz çünkü dünyanın yepyeni bir vampir türü görmesini istiyoruz." Kalabalık bir anda sessizleşti ve dikkat kesildi. "Karar verdiğim şey, daha doğrusu yedi kişi birlikte karar verdiğimiz şeyin bir kısmı burada kalıp dış dünyada olup bitenlere kendimizi kapatmamaktı."

Stevie Rae, "Ve kıçımızın örümcek ağı tutmasına engel olmak," diye ekleyince, seyircilerden gülüşmeler yükseldi.

"Şey, onun gibi bir şey, evet," dedim en yakın arkadaşıma sırıtarak. "Bu yüzden, yarından başlayarak, Yüksek Konseyiniz, ülkenin farklı yerlerine dağılıp farklı Gece Evlerini ziyaret edecek, normal ve sıradan vampir ve çaylakların yanı sıra yakın toplumlarda yaşayan insanların da sorunlarını ve kaygılarını dinleyecek." Derin bir nefes aldım ve arkadaşlarımı dönülmez bir şekilde dağıtmaya başladım.

"Stevie Rae sen kuzeye gideceksin."

"Öyle olacak," dedi gülümsese de gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Damien, sen doğuya."

"Öyle olacak," dedi ciddi bir tavırla.

"Shaunee, sen güneye gideceksin."

"Öyle olacak," diye onayladı.

"Ve ben burada seninle kalıyorum," dedi Afrodit bilge bakışlarını benden ayırmadan.

"Ve öyle olacak," dedim. Sona izleyicilere döndüm ve "Uğurlar olsun," dedim. "Kutlu olsun!"

Herkes bu kez öncesinden daha ciddi bir şekilde alkışladı. Besbelli bazıları Konseyimin ve benim aldığımız karar karşısında şok olmuşlardı ama ben iyi hissediyordum. Ve arkadaşlarımın yüzlerindeki ifadelere bakılırsa onlar da iyi hissediyordu. Bir Yüksek Konsey'in insanlarla irtibatı kaybetmesi durumunda ortalığın nasıl karışabildiğini görmüştük. Bunun bizim başımıza gelmemesi konusunda kararlıydık.

Ama yapmam gereken bir şey daha vardı ve bundan arkadaşlarıma bahsetmemiştim. Onlara döndüm ve "Çocuklar, gitmeden, son bir kez çember oluşturmalıyız," dedim.

"Çember mi? Hemen şimdi mi?" diye sordu Stevie Rae.

"Çember evet, şimdi sayılır. Benimle gelir misiniz? Göstermek açıklamaktan daha kolay," dedim.

"Zoey bize ihtiyacın olduğu sürece her zaman seninle geliriz," dedi Damien.

"Ben Hummer'ı getireyim," dedi Stark.

"Ritüel mumlarınızı toplayıp piknik sepetime koydum bile," dedi büyükannem.

"İyi, haydi gidelim. Geyik Sürüsü yine yollarda," dedi Afrodit.

"Şehrin meraklı bakışları uzak tutmak için parkın bu kısmına bir duvar örmeyi kabul ettiğini sanıyordum," dedi Afrodit, ağzı taşla mühürlenen mağaranın kararmış ön cephesini işaret ederek.

"Ettiler. Ama bugünün geçmesini beklemelerini rica ettim," diye açıkladım.

"Neler oluyor, Z?" dedi Stevie Rae.

"Olay şu, Aurox beni rahat bırakmıyor," dedim.

"Aurox mu? Ama o, Neferet'in dışarı çıkmasına engel olmak için burada değil mi?"

"Burada ama aynı zamanda rüyalarımda," dedim arkadaşlarıma.

"Ne tür rüyalar?" dedi Afrodit.

Başımı salladım. "Gerçekten bilmiyorum. Aurox'un adımı seslenip durması dışında hiçbir şey hatırlamıyorum ve ona cevap vermek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü ulaşamıyorum. Ama orada olduğunu biliyorum. Bana ihtiyacı olduğunu."

Damien, "Sence ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bence kapana kısıldığı ve benim onu özgür bırakmam gerektiği anlamına geliyor," dedim.

"Hayır, dur bakalım. Onu oradan salarsan..." Afrodit çenesiyle mağarayı işaret etti. "Neferet ve iğrenç yardakçıları kaçarlar."

"Aslında ben öyle olacağını hiç sanmıyorum. Aurox'un eski sihrini salmayacağım ki. Sadece ruhunu salacağım."

"Ama ruhu zaten gitti. O gece gördük. O gece mağaraya saldırmadan önce, o boğanın bedeninden çıkan kesinlikle Heath'ti," dedi Stevie Rae.

"Evet, işte, mesele de bu. Aurox'un Heath olmayınca ruhsuz kaldığına inanmıyorum. Aurox'un yaptığı seçimler sayesinde kendi ruhunu geliştirdiğine inanıyorum. İçeride tutsak kalan o," dedim.

"Ve Thanatos öldüğü için, yerini alıp Aurox'un Öteki Âlem'e geçişine yardım etmeyi sen üstleniyorsun," dedi Damien.

"Şey, denemek istiyorum. Siz bana yardım ederseniz."

"Ah, Tanrıça aşkına. Toplanın Geyik Sürüsü. En kötü ne olabilir? Karanlık özgür mü kalır? Yine mi?" Afrodit esner gibi yaptı. "Oraları geçtik, canına okuduk."

"Sana yardım edeceğiz, Z," dedi Stevie Rae.

"Evet, sana güveniyoruz," dedi Shaunee.

"Madem Aurox'un yardımına ihtiyacı olduğunu söylüyorsun, biz de yanındayız," dedi Damien.

"Kesinlikle," dedi Shaylin.

"Teşekkürler. Sizinle gurur duyuyorum Geyik Sürüsü," dedim burnumu çekerek gözlerimi silerken.

"Z, geyikleri düzene sok. Sümüklerin akmaya başlamadan şu çemberi kur," dedi Afrodit.

Çemberimdekiler alışık oldukları yerlere geçmek için dağılırken ona sırıttım. Büyükannem mumlarımızı verdi. Damien'a gittim ve her şeyin şimdi çok eskide kalmış gibi gelen bir zamanda başladığı yerde, çemberi kurmak için harekete geçtim.

"Hava her yerde, bu yüzden çembere davet edilen ilk elementin o olması çok normal. Hava, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum." Kibritle sarı muma dokununca Damien ve benim etrafımızda dönen hava saçlarımızı havalandırdı.

Damien gözlerine biriken ama dökülmeyen yaşların arasından gülümsedi. "Havayı çemberimize ilk davet edişinde de bunları söylemiştin. Elementimin kendini bana ilk gösterişinde."

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak, "Hatırlıyorsun!" dedim.

"Elbette, hatırlıyorum. Hepimiz hatırlıyoruz, Z," dedi Damien.

Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek güneye döndüm ve Shaunee'ye gittim.

"Ateş bana soğuk kış gecelerini ve büyükannemin kulübesini ısıtan şöminenin sıcaklığı ve güvenliğini anımsatıyor. Ateş, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum." Shaunee'nin kırmızı mumu daha ben tutuşturmadan alev aldı. Shaunee bana sırıttı. "Devam et, Z. Yanındayız."

Çemberde ilerleyip Shaylin'e gittim.

"Su, sıcak bir Oklahoma gününde rahatlama demektir. *Nihayet* görebildiğim okyanustur ve lavantaları büyüten de yağmurdur. Su, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum."

Shaylin'in mavi mumu kolayca tutuştu ve bahar sağanaklarının mis kokusu etrafımızı sardı.

"Nyx bana bu özelliği bağışladığı için çok mutluyum," dedi Shaylin. "Çemberinin parçası olduğum için de."

"Ben de, Shaylin," dedim.

Sonra en yakın arkadaşımın karşısına geçtim.

"Bir kez daha, Z. Bu işi yapalım ve doğru yapalım," dedi Stevie Rae.

Gırtlağımdan yukarı tırmanmaya çalışan yumruyu yutkunarak bastırdım ve "Toprak bizi destekler ve sarar," dedim. "O olmasa biz bir hiçiz. Toprak senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum." Yemyeşil bir otlağın sesleri ve kokuları havayı kapladı. En yakın arkadaşım ve ben birbirimize gülümsedik.

Sonra çemberin merkezine geçtim ve mor mumumu yakmak üzere havaya kaldırdım. "Son element herkesi ve her şeyi doldurandır. Bizi benzersiz kılar ve her şeye hayat üfler. Ruh, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum."

Ruh etrafımda dönüp içimden akarken, çemberim parlak gümüşi bir ışıkla çevrelendi. Gözlerimi yumarak dua ettim. "Nyx, burada tam olarak ne yaptığımdan emin olmamam seni şaşırtmayacaktır. Tek bildiğim, burada olmam gerektiği. Lütfen bana rehber ol ve güç ver."

Gözlerimi açtım ve Neferet'i canlı bir mezara kapamak için birbirlerine kaynayan kararmış taşların karşısında durdum. Thanatos'u düşünerek ve Kalona için yaptıklarını hatırlayarak elimi öne uzattım ve "Aurox, elimi tutmalısın!" dedim.

Beklediğimden çok daha çabuk oldu. Ay taşı rengi kör edici parlaklıkta bir küre kararmış taşların arasından fırladı. Uzayıp genişledi ve sonunda Aurox'a dönüştü.

"Tanrıça aşkına! Zoey haklıymış," dedi Stevie Rae nefes nefese.

"Merhaba," dedim. "Beni görebiliyor musun?"

Görebiliyorum, dedi. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. *Beni duydun! Benim için geri döndün!*

"Evet, döndüm. Geyik Sürüsü'nden hiçbir parçayı arkada bırakmam," dedim.

Geyik Sürüsü'nün parçası. Bunu sevdim. Aklımda tutacağım.

"Bir şeyi daha hatırla. *Senin* için geri geldiğimi."

Aurox büsbütün şok olmuş gibiydi. Sonra gülümsemesi geri geldi. *Beni gerçekten önemsiyorsun.*

"Gerçekten önemsiyorum," dedim.

Çemberin dışından Stark ekledi: "Hepimiz önemsiyoruz, Aurox."

Aurox ışıltılı gözlerini Stark'a çevirdi. *Bir gün o birayı içebilecek miyiz?*

"Kesinlikle!" dedi Stark. "Bir dahaki sefere!"

Bir dahaki sefere, diye yanıtladı Aurox. Sonra bana baktı. *Şimdi ne olacak?*

"Şimdi, Tanrıçanı daha fazla bekletme," dedim. "Elimi bir kez daha tut."

Hazır olduğumdan emin değilim, dedi.

Gülümsedim. "Ben eminim."

Elimi tuttu ve onu göğe fırlattığımı hayal ederek Aurox'un elini havaya kaldırdım. Etrafımızı kuşatan gümüş rengi ışık içimden aktı ve büyük bir enerji itişiyle, Aurox havaya fırladı.

Üstümüzdeki gece göğü titreşip bir perde gibi aralanınca, çok güzel bir göle karşı duran Nyx göründü. Kalona yanındaydı ve bize gülümsüyordu. Tanrıça'nın, sevgili oğlunu evinde karşılayan bir anne gibi kollarını açıp Aurox'u kucaklamasını seyrettim.

"Sonunda tamamen doğru bir şey yaptım!" dedim yanaklarımdaki yaşları silerken.

Öteki Âlem'in perdesi kapanmadan önce, Nyx'in bakışları bana çevrildi. Tanrıça sırıttı. Hiç olmadığı kadar genç ve mutlu görünüyordu. Ve sonra, Gecenin Tanrıçası Nyx bana bariz bir şekilde göz kırptı.

Tanrıça Serisi 1. Kitap

GECE EVİ SERİSİNİN YAZARI P.C. CAST'TEN
TUTKUNU OLACAĞINIZ BİR SERİ

"Kim bir tanrıça olmak istemez ki?.. Buradaki ilginç aşk hikâyeleri keskin karakterler ve zekice diyaloglarla dolu."
Romantic Times

Tanrıça Serisi 2. Kitap

BÜTÜN KADINLAR! İÇİNİZDEKİ TANRIÇAYI
KUCAKLAMANIN ZAMANI GELDİ!

"Mitoloji hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı!"
Romance Reviews Today

"Büyüleyici... Sevimli."
The Romance Readers Connection

Tanrıça Serisi 3. Kitap

MİTOLOJİ VE AŞK DOLU YEPYENİ BİR TANRIÇA
SERİSİ ROMANI

"Çılgın bir macera."
All About Romance

"Duygusal, komik, erotik."
The Best Reviews

Tanrıça Serisi 4. Kitap

BÜYÜLÜ BİR AŞK BÜTÜN ENGELLERİ AŞABİLİR Mİ?

"Olağanüstü... Modern bir yorumla sunulan sihir, efsane ve romantizm. Yazarın hayal gücü ve hikâye anlatma yeteneği bu tür için biçilmiş kaftan."
Romantic Times